
JANE HAWK-
virtual-project.eu
3
DEAN
KOONTZ
SCARA
STRÂMBĂ

DEAN R. KOONTZ

Seria: Jane Hawk

Volumul 3

SCARA STRÂMBĂ

Original: *The Crooked Staircase* (2018)

Traducere din limba engleză de:
ALEX MARINESCU
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2021

O explozie de vitrine sparte
Bomba din căruciorul de copil
Era conectată la radio
Acestea sunt zilele de miracole și minuni…
Și nu plânge, copile, nu plânge,
Nu plânge.

Paul Simon,
Băiatul din bulă

Măști goale, odioase, pline de gândaci și păianjeni care se holbează la tine… prin ochii lor sticloși, într-o înfiorătoare imitație de viață.

Thomas Carlyle,
Sartor Resartus

PARTEA ÎNTÂI

NICĂIERI ÎN SIGURANȚĂ

1.

La ora șapte în noaptea aceea de martie, în timpul unei ploi intense dar lipsită de fulgere, care bubuia la fel de tare ca o orchestră de tobe, Sara Holdsteck părăsi, în sfârșit, birourile Paradise Real Estate, cu servieta în mâna stângă, cu poșeta deschisă atârnată pe umărul stâng și cu mâna dreaptă liberă ca să poată să scotocească după arma ascunsă în poșetă. Se urcă în mașina ei Ford Explorer, își trase pe spate gluga pelerinei de pe care se scurgea apa de ploaie și porni spre casă pe străzile familiare din suburbii, peste care vremea nesuferită aruncase o beznă apocaliptică, potrivită cu starea ei. Nu era pentru prima dată, în ultimii doi ani, când simțea că, undeva în fața ei, realitatea însăși începea să se degradeze, dispărea, așa că ea se îndrepta spre marginea fărâmițată a unei prăpăstii, cu nimic altceva dedesubt în afară de un abis întunecat, fără fund. Acele argintii de ploaie străpungeau bezna, misterios și amenințător. Orice vehicul care o urmărea mai mult de trei cvartale îi trezea bănuieli.

Pistolul Springfield Armory Champion .45 ACP se afla în poșeta deschisă, așezată deasupra servietei, la îndemână pe scaunul pasagerului. La început, nu-și dorise o armă de un calibru atât de mare, dar în cele din urmă realizase că nicio altă armă mai mică nu ar fi fost mai de încredere pentru a opri un agresor. Își petrecuse multe ore în poligonul de tragere ca să învețe să controleze reculul armei.

Pe vremuri locuise într-o comunitate izolată, cu paznici permanenți, într-o locuință cumpărată de o mie o sută de metri pătrați cu vedere la Oceanul Pacific. Acum deținea o casă de un sfert din dimensiunea aceleia, la care se adăuga o ipotecă serioasă, într-un cartier fără paznici, fără porți și fără priveliște. Începuse cu puțini bani și până la vârsta de patruzeci de ani își clădise o avere modestă, ca agent imobiliar, broker și investitor expert, în California de Sud – dar mare parte din ea îi fusese luată până la patruzeci și

doi de ani.

La patruzeci și patru de ani, deși amărâtă, era, oricum, recunoscătoare că nu rămăsese fără niciun ban. Pentru că își mai croise o dată, cu greu, drum spre vârful societății, îi rămăseseră suficiente active ca să înceapă să se cațere din nou. De data aceasta nu va mai face greșeala care o dusese la ruină; nu se va mai mărita.

Pe strada pe care locuia Sara, potopul furtunii copleșise canalizarea și formase bălți superficiale în toate locurile în care pavajul se lăsase. Fordul ei ridica aripi de apă, într-o impresie falsă de zbor magic. Reduse viteza și viră pe aleea casei sale. La unele dintre ferestre străluceau lumini, controlate de un program de casă inteligentă care, la căderea nopții și în absența ei, crea iluzia că locuința este ocupată și că există activitate. Deschise ușa de la garaj din telecomandă și, în timp ce aceasta rula pe ghidaje, își puse poșeta deschisă în poală. Conduse în interiorul garajului, în timp ce răpăitul ploii pe acoperișul mașinii se domolea și piuitul electronic de întâmpinare al sistemului de alarmă îi inspira un sentiment de securitate mai mare decât orice simțise de când pornise spre muncă, în dimineața aceea.

Nu opri motorul. Cu ușile de la mașină încă încuiate, apăsă piciorul stâng pe frână, cu piciorul drept așezat deasupra accelerației, și puse schimbătorul de viteze în marșarier. Folosi din nou telecomanda și privi alternativ în oglinzile retrovizoare ale marelui SUV cum cobora ușa segmentată a garajului. Dacă cineva încerca să se strecoare pe sub ea, senzorul de mișcare detecta intrusul și, ca măsură de precauție, ridica ușa. Dacă se întâmpla așa ceva, în clipa în care ușa s-ar ridica peste nivelul tavanului mașinii, ea va lua piciorul de pe frână, va apăsa accelerația și va porni în viteză, cu spatele, pe alee și în stradă.

Cu puțin noroc ar putea să fie suficient de rapidă să scape de orice nenorocit care ar fi venit după ea.

Șina de la partea inferioară a ușii lovi cimentul cu un sunet înfundat. Era singură în garaj.

Puse schimbătorul de viteze în poziția de parcare, trase frâna de mână, opri motorul și ieși din mașină. Mirosul de gaze de eșapament se simțea în aer. De pe Ford se scurgeau ultimele picături de ploaie în timp ce motorul se răcea.

După ce descuie ușa care dădea spre locuință, intră în spălătorie, se

întoarse spre tastatură și introduse codul de securitate din patru cifre care dezactiva sistemul de alarmă. Imediat schimbă pe modul „acasă”, care activa doar senzorii de la uși și ferestre, permițându-i să se miște liber în interiorul locuinței.

Își agăță haina de ploaie în cuier, lăsând apa să se scurgă pe podeaua de gresie. Cu poșeta pe umărul stâng, cu servieta în mâna dreaptă, deschise ușa dinspre interior a spălătoriei și intră în bucătărie, înțelegând, o clipă prea târziu, că aerul era înmiresmat de aromă de cafea proaspăt făcută.

Un străin cu un pistol stătea în picioare la masa din bucătărie, pe care odihneau o cană de cafea și exemplarul Sarei din *Los Angeles Times* din acea dimineață, cu titlul pe prima pagină: „JANE HAWK ACUZATĂ DE SPIONAJ, TRĂDARE, CRIMĂ”. Țeava armei se prelungea cu un amortizor, cu gura țevii la fel de întunecată ca o gaură neagră care făcea legătura dintre universul acesta și un altul.

Sara înțepeni, șocată nu doar de faptul că locuința îi fusese violată, în ciuda măsurilor de precauție, dar și pentru că intrusul era o femeie.

Avea în jur de douăzeci și ceva de ani, cu părul negru cu cărare pe mijloc și tras pe după urechi, cu ochi la fel de negri și pătrunzători ca gura țevii armei sale, fără machiaj sau ruj de buze – și fără să aibă nevoie de așa ceva –, cu ochelari cu ramă subțire, îmbrăcată într-un pardesiu sport, negru, cu tricou alb și blugi negri. Arăta gravă și totuși frumoasă și, cumva, nepământeană, de parcă Moartea suferise o schimbare de imagine și își dezvăluise, în sfârșit, sexul adevărat.

— N-am venit aici ca să-ți fac rău, spuse intrusa. Doar am nevoie de niște informații. Dar, mai întâi, așază poșeta pe tejghea și nu băga mâna după arma care se află în interior.

Deși Sara bănuia că ar fi o prostie să încerce să o păcălească pe această femeie, se auzi spunând:

— Oricine ai fi, eu nu sunt ca tine. Sunt doar un agent imobiliar. Nu am o armă.

Străina spuse:

— Cu doi ani în urmă ai cumpărat un Springfield Armory Super Tuned Champion, cu cătare fixă Novak, cu extractor și ejector polizate, cu încărcător și siguranță extinsă King. L-ai comandat cu trăgaci de tipul A1, reglat cu precizie pentru o apăsare de două kilograme și ai cerut ca arma să fie finisată pentru purtare, cu toate muchiile și colțurile rotunjite, ca să nu

se agațe, în cazul în care ar trebui să o scoți rapid. Probabil că ai făcut cercetări serioase ca să inventezi o asemenea comandă. Și probabil că ți-ai petrecut mult timp în poligon, ca să înveți cum să mânuiești arma, pentru că ai aplicat și ai primit un permis de portarmă pentru armă ascunsă.

Sara își puse poșeta pe tejghea.

— Și servieta, o îndrumă individa. Nici să nu-ți treacă prin cap să o arunci spre mine.

Când făcu așa cum i se spusese, privirea Sarei căzu pe un sertar din apropiere, în care se aflau tacâmuri, inclusiv un cuțit de bucătar franțuzesc și un satâr.

— Dacă nu ești campioană la aruncarea cuțitelor, spuse străina, nu vei fi niciodată suficient de rapidă ca să le folosești. Nu m-ai auzit când ți-am spus că nu intenționez să-ți fac rău?

Sara se întoarse dinspre sertarul cu tacâmuri.

— Ba da, am auzit. Dar nu te cred.

Femeia o privi pentru o clipă în tăcere, apoi spuse:

— Dacă ești atât de deșteaptă pe cât cred eu că ești, vei deveni mai drăguță cu mine. Dacă nu ești suficient de deșteaptă, treaba asta va deveni foarte urâtă, deși nu e nevoie. Ia loc la masă.

— Ce ar fi dacă aș pleca, pur și simplu?

— Atunci ar trebui să te rănesc puțin, până la urmă. Dar asta ar fi doar din cauza ta.

Figura străinei – tăria trăsăturilor, claritatea liniilor, rafinamentul – era de o puritate celtică, asemenea oricărei figuri din Scoția sau Irlanda. Dar ochii aceia, atât de negri încât irisul și pupila nu se deosebeau, păreau să aparțină unui alt chip. Contrastul era, cumva, neliniștitor, de parcă fața ar fi fost o mască, iar fiecare expresie, lipsită de sinceritate, în timp ce adevărul care ar fi putut să fie citit în ochii ei rămânea ascuns în întunecimea acestora.

Deși Sara își promisese că nu se va mai lăsa intimidată vreodată de cineva, după o scurtă confruntare din priviri, se așeză unde i se spusese.

2.

Nemișcarea tropicală a furtunii cedă în fața unui vânt brusc, care aruncă rafale de ploaie peste ferestre.

Jane Hawk se așeză în fața Sarei Holdsteck și își puse pistolul Heckler & Koch .45 Compact pe masa din bucătărie. Sara părea îngrijorată, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere prin câte trecuse în ultimii doi ani. Îngrijorată, dar nu învinsă. Jane era familiarizată cu această stare.

— Springfield Champion al tău este o armă drăguță, Sara.
Dar nu-l purta în poșetă. Schimbă-ți stilul de îmbrăcăminte.
Deprinde obișnuința de a purta o haină sport. Poartă arma într-un toc de umăr, ascuns, de unde poți să o scoți rapid.

— Urăsc armele. Pentru mine a fost un pas important chiar și să-mi cumpăr una.

— Înțeleg. Dar, oricum, treci la un toc de umăr. Și fii mai realistă în legătură cu sistemele de securitate, de genul celui pe care l-ai instalat aici.

Rafalele de vânt loveau cu putere în geamuri, neliniștind-o pe Sara, așa că ea privea spre fiecare dintre cele două ferestre ale bucătăriei de parcă s-ar fi așteptat să vadă vreo figură inumană, invocată de furtună.

Își întoarse atenția spre Jane și spuse:

— Să fiu realistă în legătură cu sistemul meu de securitate? Ce înseamnă asta?

— Știai că toate companiile de securitate din orice oraș sau regiune folosesc aceeași stație centrală pentru monitorizarea sistemelor pe care le instalează?

— Credeam că fiecare companie își monitorizează sistemele proprii.

— Nu e cazul. Și anumite agenții guvernamentale au portițe secrete – practic ilegale – spre toate aceste stații centralizate din toată țara. Înțelegi ce vreau să spun prin „portițe secrete”?

— O cale spre computerele companiei, despre care compania nu are habar.

— Am folosit o astfel de portiță pentru furnizorul sistemului tău de securitate și-am reconfigurat contul. Am aflat unde se află tastaturile și senzorii tăi de mișcare, parola pe care o folosești când declanșezi alarma din greșeală și suni să anulezi, localizarea bateriilor care alimentează sistemul în cazul unei pene de curent. Chestii utile pe care ar putea să le afle orice răufăcător. Totuși, tot ar mai avea nevoie de codul de patru cifre pentru dezactivarea sistemului.

Două cuvinte aduseră, cu întârziere, o grimasă pe fața Sarei.

— Agenții guvernamentale? M-am săturat de ele. Pentru care lucrezi?

— Pentru niciuna. Nu mai lucrez. Sara, compania de securitate nu ar trebui să cunoască acel cod de dezactivare. Este un lucru pe care ar trebui să-l știe doar proprietarul casei. Ar trebui să îl programezi singură, cu ajutorul tastaturii principale. Dar, asemenea multor altor persoane, n-ai vrut să te obosești să urmezi instrucțiunile din manual, așa că i-ai cerut celui care ți-a instalat alarma să o programeze pentru tine. Ceea ce el a făcut. Și a menționat asta în fișierul contului tău. Unde am găsit-o eu.

Pe măsură ce greutatea propriei greșeli se abătea asupra ei, Sara se scufundă în scaun.

— Am trăit în defensivă multă vreme, dar nu am pretenția că sunt perfectă.

— Poate că trebuie să fii mai bună, dar nu trebuie să fii perfectă. Doar nebunii sunt perfecți, în paranoia lor.

— Uneori mă gândesc că deja am înnebunit pe jumătate, din cauza modului în care trăiesc. Vreau să spun că cele mai rele lucruri s-au întâmplat cu mai mult de doi ani în urmă. De atunci nu s-a mai întâmplat nimic.

— Dar, în sinea ta, știi… în orice clipă el ar putea să decidă că ești o problemă care trebuie rezolvată.

Sara aruncă, din nou, o privire spre ferestre.

— Ai prefera să lași jaluzelele? întrebă Jane.

— Întotdeauna fac asta, când vin acasă, după lăsarea întunericului.

— Fă-o. Apoi așază-te la loc.

După ce închise obloanele, Sara reveni în scaunul ei.

Jane spuse:

— Am intrat aici folosind un pistol automat pentru încuietori, care se presupune că nu este vândut decât poliției. Am oprit alarma folosind codul tău, am trecut-o în modul de locuit și m-am așezat să te aștept.

— Voi schimba codul eu însămi. Dar tu cine ești?

În loc să-i răspundă, Jane spuse:

— Te aflai în vârful lumii, vânzând case de lux, al naibii de bună la treaba asta, fără să ai niciodată vreo plângere de la vreun client. Apoi, brusc, ai fost lovită de trei procese publice, toate în numai două săptămâni, care pretindeau că te ocupi de afaceri frauduloase.

— Acuzațiile nu erau adevărate.

— Sunt conștientă de asta. Apoi a urmat un audit, aparent fără legătură,

din partea fiscului. Dar nu un audit obișnuit. Ci unul pornit de la presupunerea că ai intenții ilegale, care presupunea că ai activități frauduloase.

Amintirile îi declanșară o indignare care o făcu pe Sara să se îndrepte în scaun.

— Agenții de la fisc care au venit să scotocească prin dosarele mele erau înarmați. De parcă eram un terorist periculos.

— Auditorii înarmați nu ar trebui să-și fluture armele.

— Ei bine, ei au vrut să fie al naibii de siguri că știam că sunt înarmați.

— Ca să te intimideze.

Sara se încruntă de parcă se concentra mai intens asupra feței lui Jane.

— Te cunosc de undeva? Ne-am mai întâlnit?

— Nu are importanță, Sara. Ceea ce contează este că eu îi disprețuiesc pe aceiași oameni pe care îi urăști și tu.

— Și cine ar fi aceștia?

Jane scoase dintr-un buzunar al jachetei o fotografie a lui Simon Yegg și o aruncă peste masă, de parcă ar fi jucat cărți.

— Soțul meu, spuse Sara. Fostul meu soț. Rahatul depravat. Eu știu de ce îl urăsc, dar tu?

— Din cauza anturajului său. Vreau să mă folosesc de el ca să ajung la ei. Între timp, pot să-l fac să-i pară foarte rău că ți-a făcut ceea ce ți-a făcut. Pot să-l umilesc.

3.

Tanuja Shukla stătea în picioare, în curtea din față, în ploaie și întuneric, udă leoarcă, înfrigurată, singură și sălbatic de fericită, atunci când sosiră asasinii, deși ea nu înțelese imediat, desigur, că erau asasini.

În vârstă de douăzeci și cinci de ani și foarte creativă, încă de când era copil, Tanuja scria o nuvelă în care atmosfera unei nopți întunecate și ploioase reprezenta nu doar contextul acțiunii, ci și o metaforă a singurătății și frământării spirituale. Întâi privise potopul de la fereastra biroului ei de la etaj, apoi experimentase în mod concret această dezlănțuire a naturii, considerând a fi cel mai bun mod de a percepe tot ce putea să simtă personajul ei principal în timpul unei lungi călătorii pe jos, prin

ploaie. Alți scriitori de ficțiune considerau că nu este necesar să te documentezi prea mult, dar Tanuja credea că o bază reală trebuia să furnizeze structura pe care se așezau invențiile unui scriitor – fantezia – și că cele două trebuie să fie legate în chingile precise ale realității și ale detaliilor bine studiate.

Fratele ei geamăn, Sanjay, care era cu două minute mai tânăr ca Tanuja și mult mai sarcastic, îi spusese:

— Nu-ți face griji. Când vei muri de pneumonie, voi termina eu de scris povestea și ultimele pagini vor fi cele mai reușite.

Blugii și tricoul negru al Tanujei erau îmbibate de apă, lipindu-se de corpul ei și îngreunându-l, dar, ulterior, părând să se dizolve, astfel încât se simțea de parcă era dezbrăcată, cu excepția tenișilor ei albaștri, goală în ploaie, vulnerabilă și singură, exact așa cum se simțea personajul nuvelei ei. În timp ce memora detaliile fizice ale acestei experiențe, pentru a le folosi mai târziu, era mai mulțumită decât fusese pe parcursul întregii zile.

Casa se înălța la capătul unui drum cu două benzi, pe un teren de un hectar și jumătate, pe dealurile estice ale ținutului cailor din Orange County, deși aceștia nu mai existau de mult în această zonă. Un gard din scânduri, împletit cu sârmă, vopsit în alb, înconjura proprietatea. La șaizeci sau șaptezeci de metri în vestul casei, o poartă confecționată din aceleași materiale bloca accesul pe aleea lungă.

Furtuna răpăia pe pământ și zornăia ca într-un joc nesfârșit de zaruri care se rostogoleau pe asfalt și asupra stejarului din apropiere, bătrân de o sută de ani. Frunzele ovale ale acestuia erau fiecare o coardă pe care ploaia cânta, într-un cor de șoapte ca mugetul unei mulțimi îndepărtate, acoperind sunetul motorului unei mașini care se apropia.

Deoarece casa Shukla era ultima locuință înainte ca drumul de asfalt să se termine într-o buclă, luminile care se apropiau dinspre sud îi treziră curiozitatea Tanujei. Nu aștepta niciun vizitator. În obscuritate, mijlocul de transport aparent tăcut părea să fie susținut pe creasta unui val de ceață care se rostogolea peste asfalt, cu farurile care urmăreau turme de umbre care zburau peste copacii de eucalipt, de pe partea îndepărtată a drumului cu două benzi.

Vehiculul se opri la poartă, nu cu fața spre interiorul curții, ci așezat de-a curmezișul aleii, de parcă dorea să blocheze ieșirea de pe proprietate.

Când ușile se deschiseră violent, luminile din interior se aprinseră,

definind conturul unui SUV mare. Șoferul stinse farurile și, după închiderea ușilor, vehiculul practic dispăru.

Tanuja stătuse atât de mult timp în furtună încât privirea ei era perfect adaptată la întuneric. Deoarece poarta de scânduri era vopsită în alb, putea să o vadă, chiar și de la distanță, nu atât ca pe o poartă, ci ca pe un simbol vag și criptic, o hieroglifa misterioasă care plutea monstruos în noapte. Putea să mai distingă și trei siluete, pe jumătate vizibile, care se cățărau peste barieră.

În afara porții se afla o cutie pentru interfon montată pe un stâlp. Vizitatorii ar fi trebuit să apese pe buton și să-și anunțe sosirea, moment în care poarta putea fi deschisă din interiorul casei. Faptul că aceșți nou sosiți evitau interfonul și, în schimb, se cățărau peste poarta din scânduri sugera că nu erau vizitatori, ci intruși, care intenționau să se țină de farse sau chiar mai rău.

Îmbrăcată în hainele închise la culoare, cu părul ei negru și tenul închis, de fecioară din Mumbai, Tanuja era greu de observat, atâta timp cât evita dâra de lumină care se strecura afară din casă. Se întoarse și se grăbi spre stejarul masiv, care aduna ploaia în ramurile sale, de pe frunzele cărora se scurgea în sute de pâraie groase.

Se opri, aruncă o privire înapoi și observă trei bărbați masivi care se grăbeau în sus pe alee, cu jachetele lor cu glugi și cu un pas hotărât, părând niște călugări satanici porniți la vreo treabă diavolească.

Viața ei nu era una plină de aventuri, în afara scenariilor care îi apăreau în minte și care prindeau viață în scris. Nu mai simțise niciodată o bătaie atât de accelerată a inimii, ca aceea care o scutura acum, de parcă ar avea un ciocan și o nicovală ascunse în piept.

Se îndepărtă de stejar, către latura sudică a casei, ținându-se departe de lumina care venea de la ferestre. Ajunse la intrarea din spate unde erau două uși. Prima ducea spre bucătărie, cea de a doua spre antreu, dar, desigur, ambele erau încuiate.

Scotoci în buzunar după o cheie pe care o scăpă pe jos. O ridică în grabă de pe podea și pătrunse în antreu, unde își lăsase telefonul mobil, înainte să se aventureze în furtună. Subțire și atletică, Tanuja era, de obicei, grațioasă ca o dansatoare. Dar acum, șiroind de apă de ploaie, alunecă pe podeaua acoperită cu plăci și căzu.

O ușă din stânga făcea legătura dintre antreu și bucătărie și cea din față

permitea accesul direct în holul de la parter. Sări în picioare, cu încălțările îmbibate care alunecau de parcă erau patine pe gheață, deschise ușa și îl văzu pe Sanjay. El ieșise din biroul său, pornise prin foaier, la capătul îndepărtat al holului, unde tocmai deschidea ușa de la intrare.

Prea târziu ca să mai strige un avertisment, Tanuja speră că înțelesese greșit situația, că imaginația ei hiperactivă descoperise o amenințare acolo unde nu exista.

Primul bărbat de la ușă îi era cunoscut: Lincoln Crossley, care locuia la două case mai spre sud față de ei, un adjunct de la biroul șerifului. Linc era însurat cu Kendra, care lucra ca aprod la tribunalul regional. Aveau un fiu în vârstă de șaisprezece ani, Jeff, și un câine Labrador retriever, numit Gustav. Erau oameni de treabă și, pentru o clipă, Tanuja se simți ușurată.

Cu toate astea, în loc să aștepte să fie poftiți înăuntru, Crossley și cei doi bărbați din spatele său trecură pragul chiar în clipa în care se deschise ușa, îmbrâncindu-l pe Sanjay cu o îndrăzneală deranjantă. Niciunul dintre ei nu purta uniformă și oricine ar fi fost ceilalți doi bărbați, comportamentul lui Crossley nu era acela al unui reprezentant al legii.

Tanuja nu reuși să audă ce spunea Linc Crossley sau ce îi răspunse Sanjay, deși îl auzi pe șeriful adjunct spunând numele ei. Ea lăsă ușa de la hol ușor întredeschisă, privind printr-o crăpătură îngustă, simțindu-se ca un copil mic și lipsit de capacitatea de înțelegere, care tocmai surprinsese, întâmplător, o confruntare misterioasă și neliniștitoare între adulți.

Crossley puse o mână în jurul umerilor lui Sanjay, dar, în mișcarea respectivă, Tanuja văzu mai degrabă ceva sumbru decât afecțiune între vecini. El era mult mai voinic decât Sanjay.

Unul dintre asociații lui Crossley scoase un pistol, traversă rapid foaierul și urcă scările, aparent fără să-și facă griji că bocancii și hainele lui lăsau dâre de apă pe covor și pe podeaua din lemn.

Cel de-al treilea bărbat închise ușa din față, păși în afara foaierului și dispăru în salon, de parcă făcea o percheziție. Tanuja deschise un sertar de la dulapul din antreu, scoase o lanternă, își luă telefonul de pe blat și fugi. Ieși pe ușă, sări peste balustradă și se grăbi să traverseze curtea din spate, prin vânt și ploaie, fără să îndrăznească să aprindă lanterna, imaginația ei bogată născocind tot felul de violențe extreme și umilințe insuportabile, chiar în timp ce se gândea cu disperare la diverse modalități prin care să se salveze pe sine și pe fratele ei.

4.

Un resentiment apăsător îi schimonosi gura Sarei Holdsteck și îi îmbujoră obrajii. Ținea pumnii încleștați atât de tare că i se albise pielea, în timp ce povestea ceea ce îndurase în urmă cu mai bine de doi ani, când fusese chemată în judecată de trei clienți într-o singură săptămână, ceea ce se dovedise a fi cel mai nesemnificativ dintre atacurile la adresa ei. Angoasa femeii cauzată de trădare și de faptul că fusese luată de fraieră nu se diminuase cu trecerea timpului. Jane descoperi că era dureros să o privească.

Avocatul din ultimii cincisprezece ani al Sarei, Mary Wyatt, o asigurase că acele acțiuni legale erau lipsite de importanță, că între cei care o acuzau părea să existe o conspirație cu intenția să o defăimeze și că nu ar trebui să se îngrijoreze nejustificat. Trei zile mai târziu, fără nicio explicație, Mary renunțase la cazul ei și refuzase să-i mai răspundă la telefon. Un alt avocat preluase situația – și în ziua următoare se răzgândise. În timp ce un al treilea avocat încerca să o convingă să ajungă la o înțelegere în afara tribunalului, o clădire cu șase apartamente, pe care o deținea ea, apăru pe lista structurilor care se aflau pe un teren contaminat cu produse chimice de toxicitate ridicată și, după alte trei zile, primi o convocare din partea Departamentului pentru Sănătate ca să se prezinte pentru o audiere referitoare la pericolele la care fuseseră expuși chiriașii de pe proprietatea ei. Până la momentul acela, auditorii de la fisc se aflaseră în birourile contabilului ei timp de șase zile lucrătoare, examinându-i registrele, în căutarea unor dovezi pentru spălare de bani.

Acum, întinse un deget spre fotografia lui Simon Yegg, aflată în fața ei, pe masă.

— Era vineri seara. Acest șarpe trădător mi-a aranjat ceea ce el numea o întâlnire revelatoare. Pretindea că problemele mele sunt opera unor prieteni de-ai lui, pe care nu dorea să-i numească. Nemernicul încrezut dorea să divorțeze. Mi-a dat un ultimatum pentru împărțirea proprietăților. El urma să păstreze tot ceea ce avea înainte de căsătorie, în urmă cu doar optsprezece luni… și urma să ia șaptezeci la sută din bunurile mele, lăsându-mi, din bunăvoință, bani ca să o iau de la capăt. În schimb, mi-a promis că avea să facă procesele să dispară, ca auditul fiscului să se încheie rapid în favoarea mea și va obține scoaterea clădirii de apartamente de pe

lista locurilor contaminate.

— Și tu ai crezut că el putea să facă toate astea? întrebă Jane.

— Tot ceea ce mi se întâmpla era atât de bizar, de suprarealist. Nu știam ce să cred. Schimbarea lui era șocantă. Întotdeauna fusese atât de dulce, atât de… iubitor. Brusc, devenise infatuat, crud, disprețuitor față de mine. I-am spus să plece. I-am spus că asta fusese casa mea înainte să ne căsătorim și că va rămâne pentru totdeauna casa mea.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

Sara privi de la o fereastră acoperită la cealaltă, nu pentru că ar fi putut să vadă ceva în întunericul nopții, ci, mai degrabă, pentru că era jenată să întâlnească privirea lui Jane.

— Nu știam că are trei oameni cu el. Aceștia au intrat dinspre garaj. Doi bărbați și o femeie. M-a lăsat pe mâna lor și a plecat.

— Te-a lăsat pe mâna lor?

Sara își descleștă pumnii, privindu-și palmele de parcă simțea o repulsie față de ceva ce doar ea putea vedea.

— Bărbații m-au țintuit la podea.

După o perioadă de tăcere, Jane spuse:

— Viol.

— Nu. M-au dezbrăcat la pielea goală. Mi-au legat mâinile cu cătușe. Cu indiferență, de parcă pentru ei nu eram o femeie. Nu eram nici măcar o persoană. Doar un lucru.

Vocea ei devenise plată, lipsită de orice emoție, de parcă retrăise de atâtea ori această amintire încât îi tocise muchiile ascuțite și capacitatea de a o face să sufere. Dar adevărul efectelor de durată se putea vedea în albeața buzelor, în culoarea care îi ardea obrajii și în înțepenirea corpului, de parcă se pregătea să se apere împotriva unei lovituri puternice.

— M-au dus în baie, continuă ea, cu o voce tulburător de detașată față de cruzimea celor relatate. Femeia umpluse cada cu apă rece. Și cu gheață. Cuburi din mașina de gheață din bucătărie. Multă gheață. M-au obligat să mă așez în cadă.

— Hipotermia este o tortură eficientă, spuse Jane. Iranienii o folosesc. Nord-coreenii. Cubanezii. Atunci când nu vor să lase urme pe victimă.

— Unul dintre bărbați s-a așezat pe toaletă. Celălalt a adus un scaun. Femeia s-a așezat pe cadă. Pe marginea căzii. Vorbeau despre filme, emisiuni tv, sport, de parcă eu nu eram acolo. Dacă vorbeam, mă

electrocutau cu un pistol cu șocuri electrice și îmi țineau capul deasupra apei, de păr, până când dispăreau spasmele.

— Câtă vreme a durat asta?

— Am pierdut noțiunea timpului. Dar n-a fost o singură sesiune. Mi-au făcut asta, cu întreruperi, pe toată durata weekendului.

Jane enumeră câteva simptome ale hipotermiei.

— Tremurat incontrolabil, confuzie, slăbiciune, amețeală, vorbire împleticită.

— Expunerea la frig provoacă dureri îngrozitoare, spuse Sara. Închise ochii și înclină capul – dacă nu și-ar fi strâns pumnii din nou, ar fi părut ca o femeie care se roagă.

Jane așteptă în liniște, răbdătoare. Sara rămăsese într-o tăcere înghețată, plină de umilință, până când Jane spuse:

— Nu era vorba de a provoca durere, în mod special. Sigur, ei își doreau ca tu să te simți mizerabil. Și să-ți fie frică. Dar, în primul rând, era vorba despre umilire. Să te facă să te simți neajutorată, supusă, să folosească rușinea ca să-ți înfrângă voința.

Când Sara vorbi, în cele din urmă, vocea îi tremura de parcă durerile acelui calvar îndurat cu multă vreme în urmă îi chinuiau din nou trupul.

— Apoi… bărbații… când aveau nevoie să…

Jane o scuti de obligația de a pune în cuvinte asta.

— Când aveau nevoie, urinau direct în cadă.

În sfârșit, Sara ridică fruntea și întâlni privirea lui Jane.

— Nu mi-aș fi putut închipui niciodată așa ceva, să tratezi pe cineva cu atâta dispreț.

— Pentru că până la acel moment tu nu ai avut de-a face cu oameni de teapa lor. Eu da.

Tremurul din vocea femeii se schimbă. Sara nu mai era scuturată de amintirea frigului sau a umilinței, ci de o furie virulentă și justificată.

— Îi vei face lui Simon ceea ce mi-au făcut mie cei trei?

— Eu nu lucrez în felul acesta, Sara.

— O merită.

— Merită mai mult de atât.

— Îl vei ruina?

— Posibil.

— Îi iei banii?

— O parte din ei, în orice caz.

— Îl vei omorî?

— Îl voi obliga să-mi spună ceea ce vreau să știu, alți oameni îl vor omorî, probabil, pentru că i-a trădat.

Sara se gândi la această perspectivă.

— Despre ce e vorba?

— Nu vrei să știi. Dar dacă speri să-ți recapeți respectul și încrederea în tine, va trebui să mă ajuți.

În timp ce afară vuiau ploaia și vântul, în mintea Sarei Holdsteck o vijelie diferită, dar la fel de puternică se iscă. Apoi spuse:

— Ce vrei să știi?

5.

Tanuja Shukla, zdrobită de teamă, dar mânată de îngrijorarea ei pentru un frate căruia îi datora totul, străbătea în grabă grajdul întunecos și gol, care de mulți ani nu mai adăpostea cai. Acoperi lanterna pe care o avea cu palma stângă pentru a obtura lumina, deși depărtarea și vremea proastă făceau aproape imposibil de observat fasciculul slab de către bărbații care dăduseră buzna în casă. Răpăitul ploii răsuna pe acoperiș, ca tropăitul de bocanci ale unor legiuni în marș, mirosul de lut al podelei bătătorite de copitele potcovite și izul mucegăit dar dulce al paielor vechi care putrezeau în colțurile boxelor goale se răspândea în aer.

Ceea ce fusese pe vremuri o magazie în care erau depozitate șeile și harnașamentele și alte echipamente pentru călărie conținea acum o mașină de tuns iarba, greble și sape și alte unelte de grădinărit. Un topor cu mâner lung putea fi folosit drept armă, dar nu ar fi fost suficient ca să ajute o fată subțirică să alunge sau să măcelărească trei bărbați, chiar dacă ar fi avut curajul pentru o asemenea violență, deși ea nu avea.

Pentru că magazia nu avea ferestre, ea se ghidă în lumina lanternei fără a o mai acoperi. Trecu rapid peste sacii cu îngrășământ, ghivecele de teracotă de toate dimensiunile, araci din brad roșu pentru plantele de roșii, cutii de insecticid Spectracide pentru viespi.

Luă un tub de insecticid pentru viespi de pe raft. Îi scoase capacul de siguranță. Tubul avea cam douăzeci și cinci de centimetri înălțime.

Cântărea, probabil, vreo opt sute de grame și conținea multă otravă.

Un vânt în rafale dădea acum un ritm complex zgomotului ploii, în timp ce Tanuja se întoarse la ușa deschisă a grajdului, stinse lanterna și o așeză pe podea.

Născută într-o familie de hinduși, ea încetase să mai creadă în religia mamei și a tatălui ei încă de când avea zece ani, anul în care ei pieriseră într-un accident al unui Boeing 747, în timpul unui zbor de la New Delhi la Londra. Totuși, acum trimise o rugăciune către Bhavani, zeița care era întruchiparea blândă a sălbaticului Shakti, Bhavani, cea care dăruia viață și era considerată fântâna nesecată a îndurării. „Dă-mi putere și ajută-mă să învingă”.

Se repezi în ploaia rece, scuturând cu putere tubul de spray Spectracide, în timp ce alerga spre casă, unde Sanjay era, poate, în pericol de moarte. Sanjay venise pe lume și inspirase prima gură de aer imediat după nașterea ei, din pântecul mamei direct în lumea haină; prin urmare, ea trebuia să fie mereu *rakshak*-ul lui, protectorul.

6.

Un glob de cristal, asemănător unuia de citit viitorul, care nu reușise să prevadă amenințarea actuală, părea să plutească pe tăblia mesei, din cuarț translucid, lăptos. Globul strălucea de la încărcătura de trandafiri înfloriți care își împrăștiau petalele ca niște picături de sânge rău prevestitoare.

Așezat la masa din bucătărie și amenințat cu arma, Sanjay Shukla părea a fi și înspăimântat, dar și exaltat. Era destul de conștient că, în aceste împrejurări primejdioase, pe lângă teama firească simțea și un fior de încântare, ceea ce îl surprindea.

Sora lui scria romane într-un stil plin de realism magic și noua ei nuvelă, apărută în librării de doar trei săptămâni, câștigase aprecieri unanime. Și Sanjay era considerat un scriitor promițător, pentru că adusese un suflu nou în literatura de gen, scriind un anumit tip de romane polițiste bine elaborate. Uneori era îngrijorat de faptul că nu trăise suficiente pericole și nu experimentase duritatea lumii pentru a fi capabil să scrie ficțiune neo-noir atât de bine pe cât își dorea. Da, părinții lui muriseră când teroriștii aruncaseră în aer un avion. Da, *mausi* – sora mamei lor – a lui și a Tanujei,

mătușa Ashima Chatterjee, împreună cu soțul ei, Burt, delapidaseră două treimi din moștenirea copiilor în timp ce îngrijeau de gemenii Shukla, înainte ca nepotul și nepoata lor să poată obține o hotărâre judecătorească prin care să fie declarați adulți la vârsta de șaptesprezece ani. Dar nimic din toate astea nu constituia genul de coșmar care ar putea să devină subiectul unui film bun cu Robert Mitchum în rol principal; prin urmare, Sanjay își dorea adesea să fi avut parte de mai multe experiențe aspre, pline de violență și amenințări.

Și iată-l acum, aici, holbându-se la țeava unui pistol ținut de un vecin care păruse până atunci la fel de corect precum Căpitanul America. Un al doilea pistolar, un străin, stătea în picioare în apropierea ușii dinspre antreu. Al treilea bărbat, ale cărui sprâncene ca niște omizi aproape că se uneau deasupra nasului, așeză pe masă o cutie frigorifică mică, din care scoase o seringă hipodermică sigilată și o cutie pătrată din oțel inoxidabil, cu latura de vreo douăzeci și cinci de centimetri și adâncă de vreo cincisprezece; el mânui cutia cu mâinile protejate de mănuși din bumbac, evident pentru că era suficient de rece ca să-i jupoaie pielea de pe degetele goale.

Sanjay era mai puțin alarmat de pistol decât de seringă. O armă era o amenințare ușor de înțeles, dar acul introducea în scenă un element necunoscut. Îl făcea să se gândească la boli, la cine știe ce molimă. Nu era bolnav și chiar dacă ar fi fost, acești bărbați nu se aflau aici ca să-l vindece, ceea ce însemna că ar putea să se afle aici ca *să-l infecteze*.

Nu avea niciun sens, dar oamenii făceau o mulțime de lucruri fără sens.

Sanjay se gândea și la serul adevărului, la scene din filme care implicau interogatorii, dar nici asta nu avea logică, pentru că el nu deținea nicio informație valoroasă pe care să o ascundă față de cineva.

Îi întrebase ce doreau, ce făceau, despre ce era toată povestea asta, dar îi ignoraseră întrebările, deși el răspunsese cu sinceritate la întrebările lor. Poate că ei considerau că afirmațiile sale nu erau adevărate și, din acest motiv, răspundeau la întrebările lui cu tăcerea. Le spusese că Tanuja plecase la o întâlnire cu iubitul ei și că el nu avea habar când se vor întoarce. El spera că sora lui, care nu avea, de fapt, un iubit și care se afla pe afară, pe undeva, în ploaie, se angajase în vreuna dintre căutările ei excentrice după detalii autentice care să-i îmbunătățească scrisul, și că îi văzuse venind pe acești bărbați, le înțelesese intențiile criminale și plecase după ajutor.

Pentru că încercarea de a purta o conversație unilaterală îl făcea să pară

disperat și, deci, probabil înclinat să evadeze, Sanjay le răspunse la tăcere cu tăcere și se scufundă în scaun, de parcă ar fi alunecat în deznădejde, un biet băiat indian slăbănog, cu o pereche de *golis* de mărimea boabelor de fasole, dacă avea vreun fel de *golis* între picioare. Cu cât ei erau mai convinși că el se lăsase la voia lor, cu atât era mai probabil să-i poată surprinde și să evadeze.

Bărbatul care purta mănuși deschise cutia metalică, din care se ridică o ceață palidă, inodoră, ca și cum conținutul ar fi fost așezat pe un pat de gheață uscată care începea să se evapore în contact cu aerul.

Armele și seringa erau înfricoșătoare, dar atitudinea celor trei intruși era și mai intimidantă: senzația de autoritate cu care invadaseră casă, îl obligaseră pe Sanjay să intre în bucătărie, îl așezaseră în acest scaun și îndepărtaseră globul cu trandafiri, vărsând apă pe tăblia de cuarț; liniștea arogantă cu care răspundeau protestelor și întrebărilor lui; fețe lor lipsite de expresie; privirile lor directe și nemiloase, de parcă ar considera că el aparține unei alte specii – inferioare –, diferită de a lor. Linc Crossley nu era el însuși, îi lipsea umorul obișnuit și ceva mecanic se vădea în comportamentul celor trei bărbați.

Cutia metalică părea să conțină numeroase capsule cu izolație argintie, fiecare cu diametrul de vreo doi centimetri și jumătate și lungă de vreo douăzeci de centimetri. Când bărbatul cu mănuși scoase trei dintre acestea și le așeză pe masă, încruntarea îi uni sprâncenele ca niște omizi, care deveniră și mai zburlite.

Crossley își așeză pistolul pe tejghea, lângă frigider și scoase dintr-un buzunar al jachetei o bucată de tub de cauciuc de genul celui pe care infirmierele îl folosesc drept garou, ca să le fie mai ușor să găsească vena pacientului de la care trebuie prelevat sângele.

Mișcările liniștite ale bărbaților tăcuți și serioși erau asemenea unor mimi care s-au angajat nu într-o piesă de teatru, ci în transmiterea unui adevăr cu consecințe îngrozitoare. Lumina strălucea pe marginile cutiei din oțel inoxidabil, în timp ce era închisă. Câteva ultime fuioare de gheață fumegau, efemere ca secretele celor decedați, emise de gâtlejurile strangulate de moarte ale spiritelor. Moment cu moment, scena devenea tot mai desprinsă din vis, deși extrem de reală datorită detaliilor.

Arma de pe tejghea părea să ofere o oportunitate. Dacă Sanjay alegea momentul potrivit, când bărbații erau neatenți, își răsucea scaunul spre

stânga, se împingea de la masă, sărea în picioare, mișcându-se rapid, cu siguranță că putea să ajungă la pistol înainte ca adjunctul șerifului să-l poată apuca, deși era important să-și amintească faptul că Linc avea pregătire de polițist.

Crossley mai scoase și un pachet învelit în folie, care părea să conțină un tampon îmbibat în alcool, pentru a steriliza locul de pe piele în care urma să introducă acul.

Atenția lui Sanjay fu atrasă de cele trei tuburi argintii. Bărbatul cu sprâncenele omidă desfăcu închizătoarea cu arici a unuia dintre ele și scoase din el o fiolă de sticlă care conținea un lichid auriu, tulbure.

Ușorul fior de încântare care se împletise cu teama lui Sanjay se evaporă. În ultimele câteva minute avusese parte de suficientă violență și amenințări cât să-i fie sursă de inspirație pentru tot restul carierei, presupunând că va trăi suficient cât să aibă una.

Când bărbatul cu sprâncene omidă străpunse membrana fiolei cu acul și trase lichidul auriu în interiorul seringii, bărbatul care stătea în picioare pe holul de la intrare își băgă arma în teacă și se apropie, poate pentru a-l ține pe Sanjay, dacă avea să fie nevoie. Căsca de parcă avea atâta experiență cu treaba asta încât îl plictisea.

Pentru o clipă păru că un jet de gros de acid gastric strălucitor îi țâșnește din gură. Dar, recunoscând mirosul, Sanjay întoarse capul pentru a urmări jetul de insecticid împotriva viespilor.

Înaltă doar de un metru șaizeci și cântărind doar patruzeci și cinci de kilograme, udă și fără îndoială înghețată, Tanuja părea să fie o amenințare îngrozitoare atunci când intră dinspre holul de la parter, cu fața ei drăguță contorsionată de furie, de parcă era o întruchipare îngrozitoare a lui Kali, zeița morții și distrugerii, cu două membre mai puțin decât Kali, plus o doză de Spectracide în mâna întinsă. Recipientul sub presiune nu pulveriza, în schimb elibera un jet dens care se împrăștia până la șapte metri depărtare de duză.

Ironic, Linc Crossley fusese cel care menționase, odată, că spray-ul împotriva viespilor și agentul pentru alungarea urșilor erau arme eficiente pentru apărarea locuinței.

Primul bărbat, înecat de insecticid și incapabil să-și recapete respirația din cauza aburilor volatili, se împiedică în drumul spre chiuveta din bucătărie, poate cu intenția de a-și clăti gura, ceea ce ar fi înrăutățit

lucrurile.

Ușoară ca o dansatoare, Tanuja se răsuci spre Linc Crossley, care se întinse după pistolul de pe tejghea, în timp ce ea apăsă din nou pe declanșator. La o distanță de doar doi metri și jumătate, jetul îl izbi cu putere în ochi și nas, lăsându-l pentru moment orb și cu probleme respiratorii și mai mari decât prima ei țintă.

În timp ce bărbatul cu mănuși albe înjură și scăpă fiola și seringa hipodermică, Sanjay se lăsă să alunece din scaun, sub masă, pe palme și genunchi, ca să iasă din linia de tragere.

Acum, toți cei trei bărbați orbecăiau, tușeau, scoteau strigăte nedeslușite de durere, se ciocneau de mobilier și între ei.

Strecurându-se printre scaunele cu picioare de oțel, târându-se de sub masă, Sanjay o auzi pe sora lui cum îl strigă pe nume. O văzu la ușa dintre bucătărie și garaj, chiar în clipa în care izbucniră focurile de armă. Geamul de sticlă al cuptorului cu microunde se sparse. Un glonț ricoșă de frigider. Ușa unui dulap atârnat plesni și farfuriile din interior explodară zornăind.

Dacă nu era complet orbit de lacrimi și insecticid, care îi inundau toată fața, Linc Crossley vedea probabil o lume încețoșată, de nerecunoscut. Își trăgea suflul cu icnete brutale, expirând exploziv, pentru că fiecare inspirație conținea mai mult substanțe sufocante decât aer, legănându-se pe loc, de parcă picioarele îi erau din cauciuc. Totuși se ținea bine de pistol, trăgând după fantomele intuite de ochii lui, care-l înțepau și sângerau.

Târându-se frenetic, Sanjay se îndepărtă de intrusul cu mănuși, care zăcea întins pe partea dreaptă, cu voma scursă peste bărbie. Cu mâinile strânse pe stomac, bărbatul spumega la gură de parcă era turbat.

Tipul care stătuse la ușa antreului, după ce primise o doză de insecticid direct în gură și o înghițise din reflex, se prăbușise pe spate și se ținea cu mâinile de gât cu asemenea disperare încât unghiile îi săpau brazde însângerate în carne, poate disperat după aer, poate otrăvit și pe moarte. Alături de el zăcea un telefon mobil, care trebuia să-i fi scăpat din buzunarul hainei când căzuse.

Deși disperat să scape din bucătărie și de bărbatul orbit, Sanjay avu prezența de spirit să ia telefonul în drumul său spre ușa deschisă, prin care dispăruse Tanuja.

După ce se strecură în spălătorie, unde sora lui lăsase jos flaconul de Spectracide și aștepta la intrarea garajului, Sanjay se ridică în picioare.

Spre groaza sa, se auzi lăudându-se cu expresia hindusă folosită de tatăl său – *Shabash*! –, care însemna „bine lucrat!” Porni telefonul în timp ce o urmă pe Tanuja în garaj și spuse:

— Sun la 911!

— Ba pe dracu’, spuse ea. Plecăm de aici.

7.

Convinsă că nu îi va fi aruncată în cap, Jane turnă o a doua cană de cafea, o aduse la masă și o puse în fața Sarei Holdsteck, cu aburul aromat ridicându-se în fuioare spiralate.

În timp ce își reumplea și cana ei, spuse:

— Deși am căzut de acord să mă ajuți, mai există câteva lucruri pe care trebuie să le știi.

— Ceea ce înseamnă, probabil, că situația mea este chiar mai rea decât mi-am imaginat.

— Simon nu ți-a spus niciodată că mai fusese însurat de trei ori?

Sara rămase surprinsă pentru o clipă, apoi surpriza dispăru.

— Spunea că jurase să rămână burlac. Dar cu mine dorea să fie pentru vecie.

— Ultima lui soție spunea că are o limbă de argint.

— Mda. Și o inimă de fier.

Jane așeză la loc oala Pyrex pe mașina de cafea.

— Pare să-și aleagă nevestele după două criterii. Întâi, seamănă una cu alta. Brunete, subțiri, cu ochi albaștri, un metru șaizeci și șapte, plus minus doi centimetri.

— Și celălalt criteriu?

— Banii. Moșteniți. Sau câștigați, cum a fost cazul tău, și încă unul. Alte trei neveste cu patru avocați diferiți pentru divorț. Totuși, în fiecare caz ele n-au vrut nimic de la Simon, dar îi cedau cincizeci până la șaptezeci la sută din bunurile lor.

— După ce treceau printr-un calvar.

Așezată din nou în scaunul ei, Jane continuă:

— În mare, cam același gen de iad: tot felul de agenții federale care se năpusteau asupra lor, din senin și în momentul culminant al haosului,

urmate de băi cu apă rece ca gheața sau ceva echivalent și o doză de umilire intensă.

— Toate au cedat la fel ca mine, intui Sara, nu că s-ar fi gândit că slăbiciunea celorlalte trei foste neveste ar scuza-o cumva, ci ca și cum ar fi fost deprimată de vestea triumfului repetat al lui Simon.

— Consideră-te norocoasă pentru că ai fost destul de inteligentă să-i dai ceea ce voia după doar un weekend de abuzuri. Oricum, singura alternativă pe care o aveai era să-l omori.

— Aș vrea să o fi făcut. Dar pe atunci eram o cu totul altă persoană. Atât de timidă…

— Nu timidă, spuse Jane. Naivă. Cea de a treia nevastă a lui a îndurat opt zile de tortură. Băi cu apă înghețată, sesiuni brutale într-o saună supra-încălzită, privare de somn – și apoi au venit violurile în grup, de care tu ai scăpat, câte trei bărbați odată și niciodată aceiași. A cedat. Acum trăiește simplu, cu ceea ce i-a permis el să păstreze. A devenit agorafobă, atât de înspăimântată de lumea exterioară încât nu-și părăsește niciodată micul ei bungalou.

Când Sara bău puțină cafea, ceașca i se lovi de dinți.

— Nu știu la ce suplicii au fost supuse celelalte două soții, continuă Jane. Dar chiar și când a fost vorba de prima nevastă, Simon nu avea nevoie de banii ei. Era deja un antreprenor cu câteva afaceri foarte profitabile, în mare parte datorită conexiunilor sale cu oameni aflați în poziții de putere.

Sara își împreună mâinile peste cana caldă de cafea, închise ochii și părea să asculte torentele de ploaie care loveau casa, dar poate că, de fapt, auzea doar momentele din trecutul ei, vocea sarcastică a fostului ei soț. După un timp, rosti:

— Întotdeauna am știut că banii mei au fost ultimul motiv. Ceea ce conta mai mult pentru el era umilirea mea, rușinea mea, supunerea mea. Cred că din cauza asta m-a lăsat în viață. Ca să știe că sunt încă aici, dar schimbată pentru totdeauna și în suferință.

Pentru că Sara era suficient de deșteaptă ca să înțeleagă implicațiile celor două dezvăluiri care aveau să urmeze, Jane îi oferi faptele fără vreo altă interpretare.

— La doi ani și jumătate după divorț, prima lui nevastă și-a permis o vacanță în Franța, însoțită de verișoara ei. În a treia lor zi la Paris, ambele

femei au dispărut. Rămășițele lor au fost găsite două zile mai târziu, într-o clădire abandonată dintr-un cartier în care n-ar fi îndrăznit niciodată să meargă, unde până și poliția avea rețineri să patruleze, din cauza bandelor de sirieni și de iranieni care operau acolo. Fuseseră jefuite și omorâte în bătaie, cu bucăți de conducte de fier, care au fost lăsate în urmă la locul crimei. În cazul celei de a doua neveste, la trei ani după divorț, încrederea îi revenise suficient cât să își facă un iubit. S-au dus să facă drumeții în Yosemite, într-un loc în care poteca se îngusta și o prăpastie abruptă se căsca pe o parte. Se prea poate ca unul dintre ei să fi alunecat peste margine. Poate că celălalt s-a întins să-l prindă pe însoțitorul său și și-a pierdut echilibrul. Oricum s-a întâmplat, amândoi au fost găsiți morți pe stâncile aflate la o sută de metri mai jos.

Sara părea să-și dorească acea cafea doar pentru căldura pe care cana le-o transmitea mâinilor ei.

— Deci mai am șase luni, până la un an.

— Doar dacă nu îl omor eu, în legitimă apărare, sau îl ucide altcineva, din cauza informațiilor pe care o să le storc de la el.

— Am fost deja de acord să te ajut.

— Știu, spuse Jane. Ți-am spus toate astea doar pentru că vreau să iei mult mai în serios purtarea pistolului ascuns, sistemul de securitate al casei, viața ta și cât de fragilă este ea în realitate.

8.

Ușa culisantă a garajului se ridicase și-i eliberează pe cei doi frați. Rafalele bruște de ploaie se revărsau peste parbriz, noaptea sălbatică cu arbori tremurători și frunze ude învolburate, și cu nori ceață, transformați de vânt în forme ciudate galopau dinspre vest. Toate acestea deveneau, acum, o sărbătoare a vieții.

În spatele volanului mașinii Hyundai Santa Fe Sport, Sanjay Shukla era amețit de evadarea lor, dar și chinuit de violențele recente. În timp ce accelera spre poarta îndepărtată, care avea să se deschidă automat la apropierea sa, el aprinse farurile.

— Stinge farurile! țipă Tanuja, cu asemenea convingere încât el se supuse fără să pună întrebări. Au blocat aleea cu SUV-ul lor.

— O să lăsăm frâna de mână, punem schimbătorul în poziția neutră și o împingem într-o parte.

— Dar ar mai putea să fie un al patrulea nenorocit în mașină.

— Rahat. Sanjay își dorea să se fi gândit să ia pistolul bărbatului otrăvit, în locul telefonului.

Simultan, el și sora lui spuseră:

— Poarta pentru cai!

Sanjay viră Hyundai-ul de pe alee la stânga, prin curtea din față și rulă peste peluza denivelată, care fusese un imaș cu iarbă înaltă, necosită, în vremurile în care tatăl lor avea caii.

Poarta ecvestră din partea de sud a proprietății fusese o intrare secundară, în timpul construirii casei. Era suficient de lată pentru un vehicul. O simplă secțiune a gardului le oferea accesul spre o potecă de călărie, care șerpuia spre dealurile estice.

În beznă, trunchiurile mari și negre ale stejarilor împrăștiați prin pădure erau nemișcate în furtună, dar ramurile aplecate biciuiau noaptea și își scuturau frunzele ca pe niște cărăbuși, care se lipeau de parbriz și erau înlăturați de ștergătoare.

Terenul era în pantă și, mai jos de ei, asemenea meterezelor afundate ale unui oraș pierdut, conturul vag al gardului alb al fermei se ițea din bezna apoasă.

Sanjay apăsă frâna, cu intenția să coboare și să deschidă poarta, dar Tanuja deschise violent ușa din partea ei strigând „Mă ocup eu!” și plonjă în ploaie.

Pe când Sanjay o privea mișcându-se ca o fantomă prin întuneric, Tanuja părea mică, asemenea unui copil, de parcă se micșora în noapte, *chotti bhenji* a sa, micuța lui soră mai mare. Brusc, se temu că ar putea să o piardă pentru prima dată de când scăpaseră din ghearele lui Ashima și Burt Chatterjee și deveniseră minori emancipați, prin ordin judecătoresc. În cei șapte ani înainte de asta, fuseseră doar ei doi împotriva lumii; și, inexplicabil, așa păreau să fie și acum.

Pentru că erau gemeni dizigoți, păreau remarcabil de asemănători, slabi dar atletici, cu părul negru, des și ochi și mai întunecați. Amândoi erau chitariști talentați. Amândoi erau jucători imbatabili de bridge la vârsta de paisprezece ani, dar ajunseseră să se plictisească de cărți până la optsprezece ani, când pasiunea scrisului începuse să-i devoreze. Într-o zi, ea

se va mărita, și la fel poate și el; și deși el va fi fericit pentru ea, în ziua în care se vor despărți, el se va simți de parcă ar fi sfârtecat în două.

Poarta se deschise și Tanuja se întoarse în Hyundai. Sanjay porni pe terenul accidentat, cu o potecă de călărie care pe vremuri promitea aventură pentru călăreții de elită din lumea cărora făcuseră parte părinții lor. Viră la vale, spre drumul de țară, cu farurile încă stinse, cu speranța că miile de voci ale vântului și ploii vor acoperi zgomotul motorului, în cazul în care rămăsese un paznic în SUV-ul de la poarta principală.

— Erau pe cale să mă injecteze. Și pe tine, dacă te-ar fi găsit.

— Am văzut seringa. Dar cu ce să te injecteze? întrebă ea.

— Cu nimic bun.

— Probabil cu asta, spuse ea, și scoase două pachete în izolație argintie care conțineau fiolele și pe care, evident, le înșfăcase de pe masă, în timp ce Sanjay se târa pe sub ea.

— E o nebunie! spuse el. Linc Crossley venise împreună cu ei.

— E la fel de nebunesc și fără el.

Terenul se înclina ușor spre vest. Poteca de călărie se îngustă și un val de vegetație îi învălui, care lovea și zgâria vehiculul, ca degetele fragile ale unor locuitori înviați ai unui cimitir vechi, protestând împotriva intruziunii pe pământul sacru.

— Este posibil ca Ashima și Burt să fie implicați în asta? se întrebă Tanuja.

— Ce ar putea să aibă de câștigat?

— Puținul pe care încă nu l-au furat de la noi. Și răzbunare.

— Nu cred, au trecut opt ani de-atunci. Sunt norocoși că nu au ajuns la închisoare și sunt conștienți de asta.

Prin ploaie și ceață și prin întunericul difuz apărură două linii paralele. La început vagi, aproape iluzorii, deveniră apoi din ce în ce mai reale cu marginile lor aspre: linia albă, dublă, care definea mijlocul drumului de țară.

Panta se termina într-o întindere vastă de asfalt. Sanjay viră spre stânga, departe de casa lor și de SUV-ul care bloca accesul la ea. Oricum, frână imediat, pentru că un Range Rover negru era așezat peste ambele benzi de circulație, lăsând prea puțin spațiu pentru a trece fie prin față, fie prin spate. Farurile nu erau aprinse, dar semnalizatoarele clipeau, argintii, în fața mașinii, iar culoarea lor roșiatică din spate însângera ploaia.

Se deschiseră ușile și doi bărbați ieșiră din mașină, siluete fantomatice, serioase și metodice, asemenea celor care intraseră cu forța în casă.

Sanjay trecu în marșarier, porni cu viteză, viră puternic spre dreapta și răsuci spatele Hyundai-ului la 180 de grade, frână și băgă în viteză, aprinse farurile și fugi spre nord, pe lângă SUV-ul care le bloca aleea. Drumul se termina cu o buclă, unde marginile pavajului erau atât de discrete, încât nu exista parapet.

— Și ei au mașină de teren, la fel ca noi, îl avertiză Tanuja.

— Dar poate că nu au destul curaj, spuse Sanjay, în timp ce treceau peste marginea cu pietriș și porniră la vale, pe o pantă cu buruieni, cu paie și tufișuri spinoase, culcate la pământ de șasiul mașinii.

Ceața se îndesea pe tărâmul de dedesubtul lor. Părea născută din adâncuri și în urcarea ei era modelată de vânt în forme de turme care se repezeau spre Hyundai și dispăreau pe lângă el. Rândurile de eucalipți stăteau de pază la coborâre, străpunse de valurile de ceață dar, aparent, impenetrabile la orice altceva.

Întrucât se plimbase pe acest teren ani de zile, Sanjay știa arhitectura peisajului, dispoziția pietrelor și compoziția florei. Pentru el, sălbăticia nu era sălbatică, ci un palat cu pasaje și camere elegante. Viră printre colțurile de stâncă, peste un prag înclinat din piatră, pe o pantă de iarbă scânteietoare de la ploaie, spre copaci, de parcă zidul pe care îl formau era la fel de imaterial precum ceața care se strecura printre ei.

— Sanjay, nu, îl avertiză Tanuja, dar el menținea viteza.

— Da.

— Da?

— Da.

— *Jhaw*! strigă ea, o obscenitate pe care el nu o mai auzise folosind-o în nicio limbă.

Ea se propti, pregătindu-se de impact.

În ultima clipă se gândi că se îndreptase spre partea greșită a șirului de copaci, dar apoi, zidul aparent fără fisuri al pădurii se dovedi a fi doar o iluzie. Copacii din partea stângă erau mai bătrâni și se aflau la vreo șase metri mai jos decât arborii mai tineri, din partea dreaptă; diferența de distanță îi făcea să pară de aceeași vârstă și dimensiune și coborârea abruptă a terenului ascundea faptul că lungul șir era format, de fapt, din două rânduri. Hyundai-ul se năpusti. Sanjay roti vehiculul, puternic, spre

dreapta. Acesta nu se răsturnă. Conducea prin spatele șirului de eucalipți mai tineri, care constituia o pavăză naturală împotriva vântului. Acesta era însă alcătuit din trei rânduri de copaci și nu avea desimea unei păduri. Continuă spre nord, de-a lungul povârnișului îngust cu copaci pe dreapta și un hău negru pe stânga, acolo unde terenul cobora – de acum mult mai abrupt – încă o sută și ceva de metri, până la fundul canionului.

Nu le rămăsese altă opțiune decât o evadare pe teren accidentat, dar el știa că acest povârniș se îngusta, până când se termina într-un contrafort al peretelui canionului. Trebuiau să coboare pe un teren mult mai puțin ospitalier.

Două globuri luminoase apărură în spatele lor, aureolate de ceață, tremurând drăcește prin ploaie. Sursa lor nu era vizibilă, păreau vizitatori dintr-o altă lume, dar, desigur, erau farurile mașinii Range Rover.

Sanjay viră Hyundai-ul dincolo de muchie, în neant.

9.

Să câștige încrederea Sarei Holdsteck îi luase lui Jane mult mai mult timp decât ar avea nevoie ca să obțină răspunsurile la cele câteva întrebări esențiale pe care venise să i le pună.

Înghiți o pilulă împreună cu cafeaua.

Sara ridică din sprâncene.

— E pentru aciditate, explică Jane.

— Și o iei cu cafea neagră-neagră.

— Cafeaua nu-mi produce reflux gastric. Având în vedere mizeria în care se scaldă lumea și elitiștii aroganți care au distrus-o, cei care nu cred în nimic altceva în afară de putere, precum fostul tău soț. Ei bine, asta îmi provoacă aciditate la stomac, din cauza lor am nevoie de așa ceva.

— Nu ai una în plus?

Jane scutură o tabletă din cutie și i-o întinse peste masă.

— Deci, Simon locuiește în casa pe care o deținea tu?

Sara înghiți pilula.

— Am auzit că are o bunăciune cu care locuiește.

— Știu despre bunăciune. Dar există câteva lucruri referitoare la casă pe care nu le-am putut afla atunci când am încercat să mă documentez. Am

nevoie să-mi spui tu.

— Îți voi spune orice vrei. Oricum. Dar… poate că a venit momentul să-ți aflu numele.

— Elizabeth Bennet, minți Jane.

— Ca în *Mândrie și prejudecată.*

— Chiar așa?

— Uneori îți spui Elizabeth Darcy?

Jane zâmbi.

— Nu, din câte îmi amintesc.

— În regulă, Lizzy. Ce vrei să știi despre casă?

După ce Sara îi dădu informația de care avea nevoie, Jane schimbă subiectul.

— Mai am nevoie și de niște detalii despre anumite obiceiuri personale ale lui.

Când o rafală bruscă de vânt aruncă stropi de ploaie asupra casei, cu o pocnitură precum a unui pistol de bătut cuie, Sara nu mai tresări ca înainte și nici nu aruncă o privire spre ferestrele acoperite cu obloane. Cu voce joasă, liniștită, vorbi lipsită de pasiune despre Simon Yegg, aparent convinsă că exista o șansă ca justiția să se abată asupra lui.

Ultimele întrebări ale lui Jane se refereau la familie.

— L-ai întâlnit vreodată pe fratele lui?

— Simon are un frate?

— Un frate vitreg. Aceeași mamă, alt tată.

— Tatăl lui a murit când Simon avea opt ani. Mama lui, șase ani mai târziu.

— Nu. Ea a divorțat de tatăl lui. El a murit, ulterior, într-un incendiu. Mama lui Simon nu este moartă.

— La naiba. Omul ăsta n-a spus niciun cuvânt adevărat?

— Limba lui nu e făcută pentru așa ceva. Cunoști un anume Booth Hendrickson?

— N-am auzit niciodată de el.

— Este fratele vitreg. Născut în Florida. Crescut în Nevada, California. Înalt. Cu părul grizonant. Ochi verzi, deschiși. Vorbește de parcă ar fi de la Boston Society. Costume de cinci mii de dolari.

— Nu-mi spune nimic.

— Este foarte bine plasat în cadrul Departamentului de Justiție. Printr-o

rețea de cunoștințe, pare să aibă foarte multă influență și în alte agenții.

Sara digeră dezvăluirea. Expresia ei acră sugera că ar putea să fie bucuroasă că înghițise pilula pe care i-o dăduse Jane.

— Alte agenții? Cum ar fi fiscul?

— Nu numai fiscul. Este un jucător unic, între agenții.

— Și ce… el și Simon ruinează femei naive și împart profiturile?

— Mă îndoiesc că Hendrickson vrea vreun cent. Face asta pentru fratele lui.

— Ce înduioșător.

— Au nume de familie diferite. Nu fac publicitate relației lor. Hendrickson are interese proprii mult mai mari, pe care nu și le dorește compromise de către Simon. Dar sunt apropiați și eu am reușit să fac legătura între ei.

— Spuneai că ești pe urmele lui Simon din cauza oamenilor cu care umblă. Te referi la Hendrickson?

— Da. Am să ajung la Hendrickson prin Simon. După Hendrickson… alții, la fel de corupți ca aceștia doi. Jane se ridică în picioare și apucă pistolul Heckler și îl puse în toc. Ar fi mai bine pentru tine dacă nu ai povesti nimănui despre faptul că ne-am întâlnit și despre ce am discutat.

— Cui aș putea să-i spun? Nu mai am încredere în nimeni.

— Asta se va schimba, dacă vei dori. Acum știi în cine să ai încredere și în cine nu. Doar să-ți amintești de tocul pentru pistol și despre un nou cod de securitate.

— De cod mă ocup în seara asta. De toc, mâine. Nu plec nici la Paris. Nici la Yosemite.

Jane se îndreptă spre ușa din spate, care dădea spre curte.

În spatele ei, Sara spuse:

— Dumnezeule!

Jane se întoarse.

— Știu cine ești! Păr negru, nu blond. Ochi negri, nu albaștri. Dar tu ești.

— Sunt nimeni.

Sara nu-i spuse că Jane, pe vremuri un agent federal foarte decorat, se afla acum în capul listei celor mai căutate persoane ale Biroului, obiectul unei frenezii mediatice. Arătă spre titlul din *Los Angeles Times.*

— Nu este nimic adevărat în știrile astea, nu-i așa? Despre tine, despre

orice altceva. Trăim într-o lume construită pe minciuni.

— Întotdeauna există adevăr, Sara. Sub oceanul de minciuni, există întotdeauna adevărul, în așteptare.

Expresia de îngrijorare de pe chipul femeii lăsă loc unei priviri stăruitoare, un aer de entuziasm nervos, care o tulbură pe Jane.

— Orice ar fi făcut, n-o să-i lași să scape. Oriunde s-ar ascunde, tu îi vei găsi. Se ridică din scaun. Oamenii, unii oameni, în orice caz, simt că sunt manipulați în legătură cu ceea ce ar trebui să creadă despre tine, dar nu știu de ce se vrea ca noi, publicul, să te urâm atât de tare. Aș vrea… aș vrea să am ceea ce ai tu, să pot face ceea ce faci tu.

— Sunt nimeni, repetă Jane, deși nu cu scopul de a-și nega identitatea. Mâine aș putea să fiu moartă. Dacă nu cumva în seara asta.

— Nu vei fi, totuși. Nu tu.

Fervoarea din vocea femeii, o anumită strălucire din ochii ei, o îngheță de Jane, pentru motive pe care nu le putea înțelege pe deplin.

— Da, eu, continuă ea. Moartă, mai devreme sau mai târziu. Sau ceva mai rău decât moartea.

Pentru a descuraja un răspuns, Jane păși afară pe când Sara rostea ultimele cuvinte și închise ușa în urma ei. Traversă curtea betonată, se grăbi în lungul casei și ieși în stradă, spre mașina pe care o parcase la un cvartal și jumătate mai încolo.

Înfrigurarea aceea îi persista în oase, mai rece decât o ploaie de martie. Silueta ei arunca o umbră la lumina felinarelor, ceea ce era bine. Vântul tăios o biciuia peste față și ploaia care cădea îi tulbura vederea, ceea ce era, de asemenea, bine. Întunericul – ce învăluia norii de furtună care pluteau foarte jos și, în special, întunecimea cerului plin de stele, care se afla, pentru eternitate, deasupra furtunii – o făcea să se simtă fragilă și mică, iar asta era și bine, și corect.

10.

Se îndreptară în jos, pe panta canionului, la niște înclinații periculoase, pe care mai mult le simțeau decât le vedeau, printr-o ceață care se închega și devenea tot mai puțin animată pe măsură ce vântul scădea în intensitate odată cu altitudinea, iar pereții canionului se strângeau pe ambele părți.

Cauciucurile speciale de off-road muşcau din ierburile îmbibate de umezeală şi din noroiul nisipos, se învârteau şi alunecau în lateral, peste şistul stratificat care se spărgea şi ţâşnea de sub maşina Santa Fe Sport. Torentele de apă rezultate după furtună urmau nişte canale vechi, spumegau în torente care, la traversare, se repezeau asupra roţilor de parcă încercau să smulgă Hyundai-ul de sub controlul lui Sanjay şi să-l rostogolească spre distrugere. Acolo unde nu existau şisturi sau pietre de vreun fel el se temea că pământul bătătorit, îmbibat de ploaie neîncetată, va începe să se mişte sub maşina lor, asemenea unei bestii imense, ancestrale, care avea să-i prăvălească precum o avalanşă în întunericul adânc şi să-i îngroape acolo, fără nicio şansă de evadare sau de salvare.

În ciuda concentrării pe care i-o cereau terenul şi vremea, din când în când, Sanjay arunca o privire în susul pantei, sau Tanuja îl încuraja să facă asta şi mereu deasupra lor, croindu-şi drum înspre ei, se afla Range Rover-ul, cu pasagerii săi sinistri. Dacă urmăritorii nu se apropiau de ei, nici nu rămâneau prea mult în urmă. Aşa cum el putea să-i vadă după farurile care îi călăuzeau, în acelaşi fel luminile Hyundai-ului îi încurajau să continue urmărirea.

După ce traversară furcile caudine ale copacilor şi tufelor şi torentelor şi noroiului, ajunseră la fundul canionului, unde miile de valuri ale furtunii se uneau şi formau un râu maroniu, vremelnic, care se repezea şi curgea spre sud. Sanjay stinse farurile, înainte de a se întoarce în direcţia în care curgea râul.

— Poate vor crede că am pornit spre nord, spuse el.

— Nu vor crede, îl contrazise Tanuja, deşi nu era o fire pesimistă. Fără faruri va trebui să mergem mai încet. Ne vor ajunge mai repede.

— Nu intenţionez să merg mai încet, Tanny, o asigură el.

În procesul de formare a râului, apa de pe versant adunase în curgerea ei diverse obiecte de pe maluri, ramuri şi putregaiuri căzute din copaci şi le purta prin torentul mizerabil. Mai mult, de-a lungul a multe mii de ani şi nenumărate furtuni, terenul de aici fusese netezit din cauza valurilor de inundaţie şi devenise aproape la fel de uşor de parcurs ca o şosea.

Deşi Hyundai-ul nu mai putea fi văzut de cei care îi urmăreau, Sanjay rămase, la început, aproape orb, cu drumul din faţa lui aflat în întuneric. Apa maronie era abia vizibilă în dreapta lor, din cauza agitaţiei şi a strălucirii palide a resturilor purtate, dar şi din cauza faptului că torentul

producea ghirlande bogate de spumă vag fosforescentă care pluteau la suprafață și îi conturau forma sinuoasă.

— Vom lăsa urme de cauciucuri în pământul moale, spuse Sanjay, dar, în ploaia asta, ar trebui să dispară într-un minut sau două. Și în locurile în care este prundiș în loc de noroi, nu vom lăsa deloc urme. Vor fi nevoiți să meargă mai încet decât ar vrea, în căutarea locului în care am virat ca să ne îndepărtăm de râu și să urcăm din nou.

— Dintr-odată ai o *chaska* pentru pericol, spuse Tanuja.

— N-am prins deloc gustul pericolului, obiectă el. Dar, cu siguranță, sunt obsedat să rămân în viață.

11.

Așteptând ca sistemul de încălzire să-i scoată frigul din oase, Jane Hawk se așează în spatele volanului mașinii sale Ford Explorer Sport, privind peisajul nocturn distorsionat de ploaia care se scurgea pe parbriz. Prin acea lentilă fluidă a ploii, felinarele stradale păreau să tremure, îndepărtându-se asemenea unor torțe montate pe schele, de-a lungul unui drum întunecat, care ducea spre moarte și, mai departe, spre iad. Își cumpărase această mașină de la un dealer care lucra numai cu bani lichizi și care opera dintr-o serie de hambare de la o fostă fermă de cai de lângă Nogales. Arizona. Explorer-ul Sport fusese furat din Statele Unite și modificat în Mexic, unde, printre alte îmbunătățiri, fusese dotat cu un motor artizanal de 825 de cai putere, Chevy 502.

Dacă avea nevoie să fugă, vânată de agențiile de menținere a ordinii și de cele de securitate națională, la nivel statal și local, îi era de ajutor faptul că fusese un agent FBI care știa cum funcționau diversele operațiuni criminale și unde să le găsească.

La cererea lui Jane, sistemul de navigație fusese scos de pe Explorer. Dacă cei care o căutau aveau o pistă referitoare la vehicul, un sistem GPS le-ar oferi localizarea ei cu atâta precizie, kilometru după kilometru, încât ar fi putut să pună mâna pe ea la fel de elegant ca o pasăre de pradă care prinde un șoarece pe câmp. Pentru a evita și alte sisteme de localizare, ea nu avea nici telefon mobil, nici computer.

Aerul cald care țâșnea din ventilatoarele de bord o încălzi, dar nu reuși

să-i alunge frigul din adâncul ființei, care nu era de natură fizică. Acesta pusese stăpânire pe ea când Sara Holdsteck o privise cu admirație fervență, dacă nu chiar cu venerație.

Jane nu-și dorea să fie eroina nimănui. Pornise în această luptă din două motive foarte egoiste: ca să restabilească reputația soțului ei, pentru că Nick nu se sinucisese, așa cum indicau dovezile; și să salveze viața singurului ei copil, Travis, în vârstă de cinci ani, care fusese amenințată atunci când ancheta referitoare la moartea lui Nick dusese la descoperirea unei conspirații la nivelul cel mai înalt al oficialilor guvernamentali și al oamenilor de afaceri. Rădăcinile acestei cabale se înmulțeau zi de zi, în timp ce o națiune întreagă rămânea ignorantă față de pericolul în care se afla.

Ea acceptase faptul că ar putea să moară în cursul acestei întreprinderi. Chiar dacă reușea să descopere și să demaște conspirația, probabil că va fi, aproape sigur, asasinată ulterior, drept răzbunare. Dușmanii ei erau oameni bogați, cu multă putere, care nu erau obișnuiți să piardă și nu acceptau înfrângerea prea ușor. Travis fusese ascuns, cu ajutorul unor prieteni, într-un loc în care era puțin probabil să fie găsit; dacă și ea ar fi ucisă, el va fi crescut cu dragostea și îndrumarea cuvenită.

Șansele ei de supraviețuire, așa slabe cum erau, depindeau de faptul că rămânea foarte concentrată, de păstrarea unui obiectiv precis și a motivației personale, acționând cu o încredere stăvilită de umilință. Deși viitorul libertății atârna în balanță, ea nu era Ioana D'Arc și nu dorea să fie împovărată de o mare obligație asemenea celei care o inspirase pe fecioara din Orleans, la insistența mulțimilor adoratoare, ca să-și îmbrace armura și să ridice sabia. Cruciații carismatici de felul acela erau condamnați chiar și atunci când învingeau, distruși de o ambiție exaltată, dacă nu chiar de mândrie. Și ceea ce îi puteau face dușmanii lui Jane, în cazul în care o prindeau, era mult mai rău decât arderea pe rug.

Ea porni ștergătoarele de parbriz și se îndepărtă. O aștepta o sarcină dificilă și timpul era pe sfârșite.

12.

Ploaia mohorâtă era ca un avertisment al disperării care avea să vină,

întunericul claustrofobic asemenea unui coșciug închis, râul, ca un piton voinic, pe jumătate vizibil, în curgerea lui șerpuită, la dreapta lor, asemenea unui zeu păgân al destinului, a cărui grabă alunecoasă spre înainte îi obliga să-l urmeze, indiferent de consecințe.

Tanuja Shukla nu pretindea că avea abilități supranaturale. Viitorul îi era la fel de necunoscut ca oricărui muritor. Dar, în timp ce se apropiau de capătul sudic al canionului, unde cascada în creștere se arunca printre pilonii unui pod rutier și pe sub un drum de țară, entuziasmul evadării lor în curs făcea loc unui presentiment dezastruos.

Strategia lui Sanjay părea să funcționeze. Viteza imprudentă cu care condusese prin beznă le oferise câteva momente agitate, atunci când terenul de sub Hyundai devenise înșelător și fuseseră surprinși de niște aglomerări masive de tufișuri și alte plante la fel de mari cât SUV-ul. Acestea erau aruncate în jos, pe pantă, spre mașină, cu un vuiet asemenea unei creaturi mitologice, născută din ceață. Dar deja de câteva minute farurile Range Rover-ului nu mai străpunseseră noaptea și ploaia în urma lor. Era evident că următorii lor se îndepărtaseră de râu, în goană după o pistă greșită sau rămăseseră atât de mult în urmă încât cotiturile terenului îi ascundeau privirii.

Totuși, chiar când Sanjay ieșea din gura canionului, în sus, pe o pantă de pietriș, până la un drum de țară și se întoarse apoi la dreapta, spre pod, Tanuja se pregăti pentru o surpriză. Aceasta sosi sub forma unei mari camionete Chevrolet, cu cabină dublă, cocoțată pe niște cauciucuri supradimensionate.

Ei se îndreptau spre vest și camioneta venea din direcția aceea. Aveau toate motivele să se aștepte ca aceasta să treacă pe lângă ei, condusă de o persoană care n-avea nimic de-a face cu situația lor. În schimb, aceasta se opri oblic, la intrarea pe pod. Ușile din spate, de ambele părți, se deschiseră brusc și câțiva bărbați săriră afară, în ploaie.

Nu aveau cum să se întoarcă înapoi. Nici nu puteau face o întoarcere de 180 de grade, pentru că la mai puțin de trei kilometri spre est se afla fundătura și casa din care tocmai fugiseră.

Dacă Sanjay ar fi încetinit în fața amenințării care apăruse, ar fi fost pierduți. Dar, chiar în timp ce camioneta se oprea și ușile se deschideau, el acceleră. Santa Fe-ul Sport sări înainte și, pentru un scurt moment nebun, Tanuja crezu că fratele ei intenționa să intre direct în Chevrolet.

Bărbatul care sărise afară din camionetă prin partea pasagerului ținea o carabină în mâna dreaptă. Păru surprins să vadă Hyundai-ul repezindu-se ca o rachetă spre el. Bărbatul avea fața palidă și ochii strălucitori din cauza reflexiilor farurilor mașinii. Nu fu destul de rapid ca să apuce carabina cu ambele mâini și nici suficient de deștept ca să se ferească din calea pericolului. Hyundai-ul lovi ușa deschisă și aceasta îl pocni puternic pe bărbat, îl trânti pe jos și în spate, în timp ce ei treceau pe lângă el.

— Să fiu a naibii! exclamă Tanuja în momentul impactului.

Chevy-ul bloca o porțiune prea mare a drumului și Sanjay nu putea să treacă pe lângă el pe pavaj. El vină în jos, pe o pantă de pietriș, cu un unghi de coborâre care părea chiar și mai abrupt decât era de fapt, pentru că pierduseră un far în coliziune, iar singura rază de lumină care rămăsese deforma conturul a tot ceea ce se afla înaintea lor. El se luptă cu volanul, în timp ce spatele Hyundai-ului alunecă în sens orar. Cu mașina paralelă cu marginea șoselei de deasupra lor, înclinată atât de înfricoșător încât o determină pe Tanuja să se proptească în așteptarea unei răsturnări, Sanjay conduse spre vest, pe panta înclinată, mult dincolo de camionetă, poate chiar în afara focului carabinei, înainte să se întoarcă în sus spre asfalt.

Tanuja privi în oglinda laterală din dreapta, în timp ce fratele ei privi în retrovizor. Ea strigă: „Uite-i că vin! Uite-i că vin!”, în timp ce el spunea „Putem să fugim mai repede decât camioneta”.

— Îl lasă pe tipul ăla întins acolo, în drum, spuse ea. Poate că e mort.

— Nu e mort, zise Sanjay.

— Ușa l-a lovit puternic.

— Nu chiar atât de tare.

— Nu-mi pasă dacă e mort. Voia să ne împuște.

— Cine sunt nemernicii ăștia nebuni?

— *Rakshasa*, spuse Tanuja cu referire la o rasă de demoni din mitologia hindusă, un element fantastic pe care îl folosise într-o nuvelă.

— Cagule, gorile, torpile, replică Sanjay, dar pentru cine lucrează, ce fac, *de ce noi*?

— Și de unde naiba știau pe unde aveam să ieșim din canion?

Picăturile de ploaie se spărgeau de parbriz, în timp ce Santa Fe-ul Sport depășea o sută cincizeci de kilometri pe oră și, chiar și cu tracțiune integrală, părea că există pericolul de acvaplanare pe asfaltul înecat de ploaie.

Încă se aflau în zona rurală, dar drumul se ondula și se curba, într-o coborâre de câțiva kilometri, spre zonele joase, dens populate, ale ținutului Orange. Camioneta încetase să mai rămână în urmă, dar nici nu se apropia, când, în depărtare, o lumină intermitentă se repezi afară din ceață și întuneric. Sursa ei era ascunsă de denivelarea îndepărtată a șoselei, la început la fel de stranie ca o întâlnire cu extratereștri în stilul lui Spielberg: alb și roșu, roșu și albastru, alb și roșu…

— Hei, poliția! strigă Sanjay. Suntem în regulă, Tanny. Este poliția.

— Polițiștii lui Lincoln Crossley, un ajutor de șerif, aceleași lucru, spuse Tanuja și își aminti că Linc rămăsese temporar orbit de insecticid și trăsese cu arma la întâmplare, deși era la fel de probabil să-i lovească pe cei doi însoțitori ai săi, cât și să o ucidă pe ea sau pe Sanjay. Ea gemu când mașina de patrulare se ridică peste movila îndepărtată, cu girofarul de pe plafon strălucind mai intens. Acum puteau să audă sirena, în ciuda zgomotului motorului și al ploii.

— Am dat de dracu'.

— Nu am dat de dracu', spuse Sanjay.

— Am dat de dracu'.

— Ce știi tu? Tu scrii lucrări de fantezie pline de speranță și realism magic. Eu sunt cel pesimist și eu spun că nu am dat de dracu'.

— *Chodu*, spuse ea.

— Nu suntem *chodu.*

— Suntem *chodu*, insistă ea și sirena se auzi mai puternic.

13.

Furtuna se liniști, transformându-se dintr-un un potop într-o stropeală capricioasă, până când Jane parcă dincolo de colț și la o distanță de aproape două străzi de destinația ei din orașul Orange. De acolo porni pe jos, ducând o geantă cu fermoar.

Dacă autoritățile stabileau vreodată o legătură între ea și Explorer-ul grimetalizat, o descriere a vehiculului va fi postată pe site-ul Centrului național de informare asupra crimei, cu o alertă pentru fiecare agenție de menținere a ordinii din țară. După asta ea se va afla în pericol permanent cât timp o conducea. Va avea nevoie de două sau trei zile ca să facă rost de numere de înregistrare și acte noi de la serviciul vehiculelor motorizate, de la sursa ei de documente false din Reseda, la nord de Los Angeles; ar putea

să fie mai sigur să abandoneze SUV-ul decât să-l folosească în această perioadă intermediară, între anunțul NCIC și primirea noilor plăcuțe de înmatriculare și a documentelor.

Era mai bine, în schimb, să fie discretă și să parcheze undeva destul de departe de locația pe care intenționa să o viziteze. Tipul pe care avea nevoie să-l întâlnească nu făcea parte din conspirația împotriva căreia se pornise. Nu se aștepta ca el să o trădeze. Dar, la fel cum șerpii își schimbă pielea, oamenii îi înșelaseră de atâtea ori așteptările încât învățase să fie pregătită pentru orice.

Clădirea era așa cum și-o amintea: flancată de parcări, afișând o fațadă impresionantă, cu două niveluri, în stilul Southern Classic Revival, din cărămidă vopsită în alb, cu un portal înălțat, balustradă și coloane. La ora nouă în ambele parcări se aflau mașini.

Evită intrarea din față, ocoli prin vestul stabilimentului, unde fațada măreață lăsa loc stucaturilor de lemn, atât de frecvente în sudul Californiei încât sugerau că scopul principal al arhitecturii locale părea să fie lipsa de durabilitate și ușurința unei eventuale demolări. În spatele clădirii se afla un garaj mare, separat, cu patru intrări. Între aceste clădiri se afla o curte de service auto.

Clădirea principală prezenta o intrare din spate obișnuită, dar și o pereche de uși culisante, îndărătul cărora se afla un ascensor de marfă, care era accesibil doar cu ajutorul unui cod introdus pe o tastatură. Ea încercă ușa de la verandă și descoperi că nu avea nevoie de pistolul pentru descuiat uși.

Păși într-un vestibul. O ușă aflată chiar în fața ei se deschidea spre holul de la parter, unde s-ar afla persoane pe care nu ar dori să le întâlnească. Încercă ușa din stânga. Niște scări duceau la etaj.

În spatele ușii, spre dreapta, se aflau scări care duceau spre subsol. Ea coborî rapid.

Ajunse într-un coridor lung. O serie de abajururi din sticlă mată, de cincizeci de centimetri diametru, cu lămpi fluorescente, aruncau o lumină albă, rece, cu o vagă nuanță de albastru. Pereții albi erau dintr-un material laminat, neted, strălucitor. Podeaua era acoperită cu linoleum gri, strălucitor, care se curba în sus, spre pereți. Spațiul îi dădea o senzație de science-fiction, de parcă intrase într-un tunel al timpului sau într-o navă spațială.

Accesul la ascensorul de marfă, la acest nivel, se afla în dreapta ei.

Deschise ușa aflată față în față cu ascensorul, aprinse luminile, văzu un bărbat mort și intră în cameră.

14.

Ca într-un coșmar devenit realitate, dar de neînțeles, urmăritorii neobosiți veneau după ei ca o poteră demonică, cu o sentință la moarte, iar poliția venea înspre ei din față, cu sirena urlând. Terenul era încă impracticabil de ambele părți ale șoselei. Ploaia se liniști brusc de parcă se terminase o lungă bătaie la tobe și evenimentul pe care îl anunțaseră avea să se întâmple acum.

Sanjay respecta poliția și se mândrea cu faptul că rămânea calm în situații dificile, dar douăzeci de ani de viață nu-l pregătiseră pentru o noapte în care realitatea cunoscută îi fugea de sub picioare, ca o trapă. Deși nu era stilul lui să se bazeze mai degrabă pe intuiție decât pe rațiune, avu senzația că nebunia avea doar să se intensifice din acel moment.

— Ține-te bine, o avertiză el pe Tanuja, în timp ce, la lumina farurilor, asfaltul ud strălucea spre o intersecție. El apăsă frâna, făcu un viraj strâns la dreapta, pe noul drum cu două benzi, aproape că se răsuci cu totul, redresă Hyundai-ul și acceleră.

— Ce facem? îl întrebă sora lui.

— Nu știu.

— Unde mergem?

— O să știu când o să văd.

— *Eu* o să știu când o să vezi tu?

— Un loc în care putem să ieșim de pe drum, la vedere.

Șoseaua șerpuia printre dealuri joase și printre șiruri de stejari bătrâni, imenși, întunecați. Curbele numeroase, în combinație cu copacii, îi ascundeau adesea din raza vizuală a celor care se aflau în urmărirea lor.

Deși Sanjay cunoștea bine acest drum secundar, nu se putea gândi la nicio ascunzătoare de-a lungul lui. Era un tip care se putea concentra la fel de rapid ca un laser, dar tot el era primul care recunoștea că nu prea era capabil să se concentreze la mai multe lucruri deodată. Nu vedea niciun rost în a mesteca gumă și a juca baschet în același timp. Nici măcar nu-i plăcea

baschetul. Putea să piloteze cu încredere Santa Fe-ul Sport, la viteză mare, pe pavajul ud, prin curbe periculoase, în timp ce supraveghea urmăritorii în retrovizor și oglinzile laterale, dar răspunsul la întrebarea „Încotro?” îl ocolea.

Ca întotdeauna, Tanuja era componenta esențială a echipei pe care o formau gemenii Shukla. Ea spuse:

— Ajungem la grajdurile Honeydale. Ăsta este locul.

— Ăsta este locul, se declară el de acord.

Și iată virajul spre dreapta, o alee cu o singură bandă de asfalt crăpat și găurit, flancată de stejari, care separa o pășune bogată pe vremuri, acum acoperită de buruieni, înconjurată de gardul fermei, prăbușit în unele locuri din cauza termitelor, a mucegaiului și putrezelii.

Sanjay viră la dreapta și stinse luminile. Lăsară mașina să încetinească fără să folosească frânele, ca să evite să-și dezvăluie poziția din cauza luminilor roșii din spate, în caz că urmăritorii lor se aflau mai aproape decât credeau ei că se află.

După vreo treizeci de metri, aleea retrasă cobora și ei ajunseră în afara vederii de pe șoseaua din spatele lor, coborând într-o vale care zăcea într-o obscuritate lipsită de lună și stele. Gardul dărăpănat și șirul de stejari îi călăuzea prin întuneric și iarba sălbatică de pe margini nu era la fel de întunecată ca asfaltul.

Trecură pe lângă ruinele unei locuințe care fusese măreață, în care proprietarii pieriseră într-un incendiu cu trei ani în urmă. O ruină de zidărie spartă și grinzi dărâmate. Două sobe de piatră se înălțau aproape neatinse, amenințând straniu, în noapte, asemenea altarelor închinate unui zeu primitiv care-și măcelărise propriii săi idolatri.

În noaptea incendiului vântul lucrase din plin. Flăcările se întinseseră până la grajdurile extinse și mai mult de jumătate dintre acestea erau distruse. Caii de rasă ai stăpânilor și caii altora, care plăteau ca să-i adăpostească la Honeydale, fuseseră salvați de administratorul fermei dar afacerea pierise odată cu stăpânii ei. După o luptă încrâncenată între moștenitori, moșia fusese, în sfârșit, atribuită dar, deși proprietatea se afla pe piață de mai mult de un an, nu fusese vândută încă.

Sanjay conduse mașina în spatele unuia dintre grajdurile intacte, parcă și opri motorul.

— Când vor înțelege că ne-au pierdut, nu se vor întoarce pe urme ca să

caute. Își vor închipui că suntem duși de mult.

Tanuja lăsă în jos fereastra din partea ei. Ploaia se oprise. Vântul încetase. Aerul rece al nopții aducea cu el un ușor iz de lemn carbonizat, pe care potopul recent îl stârnise din grajdul pe jumătate prăbușit, din apropiere. Ea nu auzi în depărtare nici sirena și nici uruitul motoarelor.

— Cine o să ne creadă, Sanjay?

— Sigur nu șeriful. Ceva e putred acolo.

Referindu-se la părinții lor, Tanuja spuse:

— Din cauza asta dragii de *Baap* și *Mai* au părăsit India, prea multă corupție acolo, din cauza asta ne-au adus aici, cu atât de mult timp în urmă. Încă mi-e dor de ei, în fiecare zi.

Sanjay fu de acord.

— Întotdeauna o să-mi fie.

Lumea părea în eclipsă sub cerul acoperit și fluxul palpabil al nopții părea să se scurgă prin fereastra deschisă și să se adune în Hyundai. Sanjay se simțea ciudat, de parcă inspira atât aer, cât și întuneric.

— Poate că șeriful nu este corupt, spuse Tanuja, doar unii dintre adjuncții lui.

— Sau poate că el este corupt.

— Cele mai multe orașe din ținut au propriile echipaje de poliție.

— Dar noi nu locuim într-unul dintre acele orașe.

— Ei bine, va trebui să mergem *la cineva.*

Deși Sanjay nu pornise SUV-ul și deși nici el, nici sora lui nu atinseseră vreo comandă, ecranul computerului din bord se aprinse, surprinzându-i. Sistemul de navigație se activă. Apăru o hartă. Aceasta prezenta un drum lat în serpentine, care purta numărul drumului de țară de pe care tocmai ieșiseră. Îndepărtându-se de linia mai groasă, era una mai subțire, nenumerotată, care nu putea să fie altceva decât aleea privată care ducea la grajdurile Honeydale. Pe hartă, un indicator roșu clipea la capătul aleii și puțin într-o parte, unde se afla în acest moment Hyundai-ul.

— Ce se întâmplă? întrebă Tanuja.

Sanjay deschise brusc ușa șoferului și ieși din mașină. Făcu câțiva pași înainte, ca să stea lângă bara din față, ascultând încremenirea, perturbată doar de ticăitul neregulat al motorului care se răcea, de apa care picura din copaci și de buhuitul întâmplător al unei bufnițe.

Când sora lui coborî din mașină, Sanjay ridică privirea spre cer,

întrebător. Dacă cineva cunoștea numărul de înregistrare al mașinii și, prin urmare, putea să obțină codul semnalului unic al sistemului de navigație, ar putea să-i găsească? Transmițătorul mașinii continua să funcționeze chiar și când motorul era oprit? Satelitul care deservea sistemul lor de navigație putea „să-i vadă” folosind acest semnal și putea GPS-ul lor să fie pornit prin telecomandă ca să-i găsească? El nu cunoștea răspunsurile. Dar ecranul strălucitor din bord părea să spună „nu te poți ascunde!”

Auzi un motor în depărtare. Mai mult de unul.

Tanuja îl privi pe deasupra capotei SUV-ului.

— Sanjay?

Pe măsură ce zgomotul motorului devenea tot mai puternic, el se grăbi să ocolească botul mașinii Hyundai și o apucă pe sora lui de mână.

— Fugi!

15.

Aerul rece aducea un miros intens de substanțe chimice și, sub acesta, un iz organic mai slab și mai puțin plăcut, asupra căruia Jane se decise să nu stăruie.

Masa de oțel inoxidabil, ușor înclinată, cu jgheaburi pentru scurs sângele, fusese folosită și bine curățată. Acum era goală, la fel ca rezervorul de colectare din plastic transparent de dedesubt.

Decedatul fusese transferat pe o a doua masă de oțel inoxidabil, de data asta fără jgheaburi de scurgere, unde zăcea întins, dezbrăcat, sub un giulgiu alb, care-i lăsa la vedere doar capul și gâtul și un braț, care alunecase de sub cearceaf și atârna de pe masă. Lumina puternică, nemiloasă, scotea în evidență fiecare por deschis ca pe un crater, fiecare rid ca pe o crevasă, astfel că fața lui palidă avea textura și conturul unui drum din deșert, torturat de căldură, de vântul care-l erodează și de mișcările tectonice. Va arăta mult mai bine dimineață, după ce esteticianul îi va picta o aparență de viață și o iluzie de somn peste trăsăturile sale sumbre.

Un suport pentru dosare se afla legat de piciorul mesei. Găsi o fotografie a celui decedat, așa cum arăta când fusese în viață și sănătos, un ghid pentru estetician. Numele lui era înscris pe spatele fotografiei: Kenneth Eugene Conklin.

Așează dosarul la loc pe suport și sună de pe telefonul ei de unică folosință.

Într-o cameră de veghe de la etajul casei de pompe funebre, îi răspunse proprietarul:

— Gilberto Mendez.

— Ai spus, pe vremuri, că ai muri pentru soțul meu dacă ar fi nevoie. Nu-i nevoie să mori, el a ajuns acolo înaintea ta, dar mi-ar prinde bine puțin ajutor.

— Dumnezeule, unde ești?

— Îi țin companie lui Kenneth Conklin.

— Nu-mi vine să cred.

— Ți l-aș da la telefon ca să-ți confirme, dar Ken este puțin panicat.

— Vin imediat.

Când Gilberto intră pe ușă, un minut mai târziu, îmbrăcat în costum negru, cămașă albă și cravată neagră, arăta cu zece kilograme mai greu decât fusese în urmă cu doi ani, dar încă în formă. Avea o față plăcută, rotundă, maronie. Soția lui, Carmella, o numea față de turtă dulce. La treizeci și șase de ani, cu un început de chelie, începea să semene cu tatăl lui, de la care moștenise afacerea. Închise ușa în urma lui și spuse, referindu-se la părul negru și ochii întunecați ai lui Jane:

— Nu semeni deloc cu tine.

— E doar o perucă, lentile de contact colorate și o atitudine schimbată.

— Ei bine, întotdeauna ai avut atitudine.

El veni în partea îndepărtată a mesei, cu bărbatul mort între ei, și Jane întrebă:

— Ce mai faci, Gilberto?

— Mai fericit decât merit să fiu.

— Doar faptul că aud asta mă face să mă simt mai bine.

— Vom avea cel de-al patrulea copil, în iunie.

— Încă o fată?

— Băiat. Dumnezeu să-l ajute, cu trei surori mai mari.

— Ca și cum ar avea trei îngeri păzitori.

— Poate că ai dreptate.

Jane arătă spre fața împietrită a bărbatului de pe masă.

— La înmormântarea tatălui tău, cu doi ani în urmă, spuneai că vrei să vinzi afacerea.

Când Gilberto zâmbi, arăta ca un băiețel. Chiar și atunci, privirea lui era mai tristă decât de obicei.

— M-am înrolat în infanteria marină ca să scap de asta, spuse Gilberto, dar după cum am aflat, slujba asta este o chemare, nu doar o afacere. Tatăl meu spunea că, mai presus de orice altceva, e vorba de păstrarea demnității celor morți, despre a nu lăsa ca moartea să le fure asta. Atunci nu avea niciun sens pentru mine. După ce am fost în război, a început să aibă.

Cu un gest tandru, de parcă era o asistentă medicală lângă un prieten bolnav, el ridică pe masă brațul dezgolit și îl acoperi cu giulgiul.

— Nick nu s-ar fi sinucis niciodată, spuse el.

— Nu a făcut-o.

— Deci, toată mizeria asta în care te afli este din cauză că vrei adevărul.

— Am aflat adevărul despre Nick. Toate astea au rămas în urmă acum.

— Lucrurile care se spun despre tine la știri – crimă, vânzarea secretelor naționale, trădare… nimeni din cei care te cunosc nu ar putea să creadă așa ceva.

— Știrile nu prea mai sunt știri în ultima vreme. Toate minciunile pe care le spun nu prea mai lasă loc pentru adevăr.

— Ale cui pietre le-ai deranjat?

Ea spuse:

— Unii dintre ei sunt în guvern, alții în industria privată. Se joacă mult cu presa, la fel ca mulți alții.

Din momentul în care Gilberto menționase sarcina Carmellei, Jane nu se putea opri să nu se gândească la soția lui, la cele trei fiice tinere și la băiețelul care urma să se nască.

— Ai atât de multe responsabilități. N-ar fi trebuit niciodată să vin aici. Ar fi mai bine să plec, spuse ea.

Cu o voce scăzută, aproape un murmur, potrivit pentru conversațiile cu cei îndoliați din camerele de priveghere de la parter, el întrebă:

— Ce mai face băiatul tău? Ce mai face Travis?

După un moment de tăcere, ea răspunse:

— Se luptă cu pierderea lui Nick. Dar e în siguranță, ascuns, la niște oameni care țin la el.

— E nevoie să-l ascunzi, nu-i așa?

— Ca să mă împiedice pe mine să anchetez toate astea, au amenințat să-l omoare. Dar nu vor pune niciodată mâna pe el. Niciodată.

Când Jane își ridică geanta să plece, Gilberto spuse:

— De ce crezi că *semper fi* nu mai înseamnă nimic pentru mine?

— Nu cred asta, Gilberto.

— Întotdeauna devotat înseamnă întotdeauna devotat, nu doar atunci când îți convine.

— Familia e pe primul loc, spuse ea. Fii devotat familiei tale.

— Nick însemna familie. Ca un frate. N-aș mai fi astăzi aici dacă n-ar fi fost el. Asta te face și pe tine parte din familie. Lasă geanta jos. Respectă-mă măcar atât cât să-mi spui ce ai nevoie de la mine. Dacă este mult prea nebunesc, dacă înseamnă să sar de pe o stâncă, voi spune nu.

Ea nu lăsă geanta jos.

— Voiam să-ți cer să faci pe șoferul și să conduci o mașină.

— Altceva?

— Ar trebui să-l răpim pe acest nenorocit care lucrează în Departamentul de Justiție. Ultima mea pistă. A ieșit la iveală în atacul în care a fost ucis guvernatorul din Minnesota, săptămâna trecută. Am aflat că vine aici când am intrat în computerul companiei de limuzine a fratelui său. El deține informații pe care va trebui să i le smulg, dar, pentru asta, nu am nevoie de tine. Tu trebuie să-l iei, ca și cum ai fi șoferul desemnat, îl aduci la mine și pleci. Asta-i tot – dacă lucrurile merg bine. Ceea ce s-ar putea să nu se întâmple.

El spuse:

— Sunt un șofer bun. N-am primit amendă niciodată.

— Răpire, Gilberto. Te vor pune la răcoare pentru mulți ani.

— Eu doar o să conduc mașina. Fac pe șoferul – floare la ureche. O parte din treaba pe care o am de făcut deja este să fiu șofer. Conduc un dric.

16.

Stejarii din California nu creșteau suficient de apropiați unul de altul pentru a constitui o pădure, dar coroanele lor aveau un diametru uriaș încât, peste vale și în sus, pe panta lungă, configurația ramurilor lor masive se arcuia peste Tanuja și Sanjay, ca tavanul boltit al unei catedrale, construită de natură, în care zeul Pan s-ar putea să li se arate, cu picioare de capră și coarne, cântând la nai.

Dar, în timp ce se grăbeau să se îndepărteze de grajdurile Honeydale, cântecul a nenumărate broaște de copac îi învăluia, dar care, după părerea Tanujei, era mai rău prevestitor decât oricând. Astfel de broaște sărbătoreau întotdeauna după o furtună, dar erau extrem de sensibile la intrușii de pe domeniul lor și păstrau tăcerea în timpul trecerii oricărei ființe umane. Acest cor, o bucurie aproape frenetică și niciodată întreruptă, părea să sugereze că natura și creaturile ei știau că gemenii Shukla urmau să moară atât de curând, încât erau doar niște spirite și nu erau un motiv de îngrijorare.

Binecuvântarea unei imaginații de scriitor era, în același timp, un blestem.

Având în jurul lor doar ierburi sălbatice și niciun tufiș des care să-i ascundă, pe un teren care nu prezenta niciun fel de urme de pași, erau împiedicați de la o fugă nebună doar de beznă și de teama de a nu cădea peste o muchie nevăzută. Ajunseră rapid în vârful coamei și se opriră ca să privească înapoi, spre sud, aflați suficient de sus ca să poată vedea pe deasupra copacilor. Pentru un lung moment, încercând să-și recapete respirația, se holbară la două perechi de faruri, în depărtare, fără ca razele să se afle în mișcare, ambele concentrate asupra a ceea ce părea să fie Hyundai-ul Santa Fe Sport pe care tocmai îl abandonaseră.

— Cine sunt ei? se întrebă ea.

— Nu doar adjuncții șerifului. Cineva mai mare ne vrea.

— Mai mare? Cine? Cine ne dorește, *pentru ce*?

— Să fiu al naibii dacă știu, Tanny. Dar trebuie să rămânem în mișcare.

Împreună se întoarseră de la priveliștea dinspre sud. Spre nord-nord-est, în spatele unei alte coame, bezna se transforma într-o lumină ciudată, de fapt trei halouri împreunate de lumină – una albastră, una roșie și una galbenă. Cea albastră semăna cu o flacără de gaz, constantă în formă și strălucire. Cea roșie nu semănă cu focul, dar avea culoarea intensă și întunecată a unui rubin sau a unui pahar de sticlă iluminat al unei lumânări votive. Mai era o rază înclinată de culoare galben-canar, de parcă albastrul și roșul erau sprijinite pe ea, asemenea coroanei duble.

Pentru un moment, Tanuja avu impresia că era atrasă, prin această noapte înfricoșătoare și extraordinară, către un mister și o revelație supremă, precum un personaj nedumerit dintr-una dintre povestirile ei, pline de realism magic. Apoi înțelese de unde apăreau luminile.

— Este strălucirea de neon de la intersecția Coogan Crossroads.

Crossroads era mai puțin un restaurant cât mai mult o tavernă, și mai puțin o tavernă cât o tradiție, locul tradițional de socializare, în care locuitorii micilor comunități răzlețe din canioanele îndepărtate din estul ținutului erau atrași pentru a găsi companie, mai ales în serile de sfârșit de săptămână, cum era aceasta.

— Probabil vreo opt sute de metri, spuse Sanjay.

— Acolo putem obține ajutor.

— Poate, spuse Sanjay. Poate.

— Cu siguranță trebuie să fie acolo câțiva oameni pe care-i cunoaștem.

— Îl cunoșteam pe Lincoln Crossley – sau așa credeam.

— Nu se poate ca întreaga lume să fi fost coruptă, Sanjay. Fii serios.

Întrucât amenințarea urmăritorilor lor nu mai era iminentă, coborâră de pe creastă, îndreptându-se spre nord-nord-est, către haloul de neon, adoptând un pas mai puțin grăbit peste câmpuri acum, când aveau un loc către care să se îndrepte și o speranță de ajutor. Norii se destrămau, încet. Prin norii zdrențuiți și vălurile subțiate apărea o frântură din lumina lunii. Acum, singurul lucru care putea să meargă prost – sau cel puțin așa părea – era ca unul dintre ei să se împiedice prin beznă, să cadă și să-și rupă un picior. Sanjay o apucă pe Tanuja de brațul stâng în timp ce porneau amândoi cu atenție.

17.

Poate că stăteau de o parte și de alta a bărbatului mort pentru că Jane avea îndoieli referitoare la implicarea acestui tată a patru copii într-o acțiune atât de periculoasă și pentru că Gilberto, în ciuda declarației lui de *semper fi* și a datoriei pe care o avea față de Nick, avea propriile sale îndoieli.

Serios și tăcut pe masă, decedatul era o barieră împotriva oricărei acțiuni pripite, o avertizare că ei ar putea să moară în cursul răpirii. Dragostea lui Jane pentru Nick fusese atât de intensă încât nici moartea lui nu o diminuase și, deși recunoștința și admirația lui Gilberto erau niște emoții mai puțin intense, amintirea lui Nick și sentimentele pe care amândoi le aveau pentru el deveniseră o piatră de încercarea prin care amândoi își

puteau verifica valorile și principiile. Dar o piatră de încercare avea valoare doar dacă acționau rațional, dintr-un simț al datoriei, mai degrabă decât din cauză că-i cuprindea sentimentalismul. Jane știa – poate că și Gilberto – că o atingere, o îmbrățișare în primele minute ale acestei întâlniri ar putea să transforme un sentiment de onestitate într-un sentimentalism care să-l provoace să ia o decizie fatală, pe o bază greșită.

— Aș fi recunoscătoare dacă ai face asta doar pentru mine, spuse, doar pentru Nick. Dar dacă ei află că m-ai ajutat, nu le va păsa că tot ce ai făcut a fost să conduci mașina. Te vor termina. Trebuie să înțelegi ce au făcut, ce vor să facă și cât de multe au de pierdut.

Ea privi la fața bărbatului mort, la fel de albă după îmbălsămare ca o coajă de ou, cu buzele rigide, de parcă nu s-ar fi deschis niciodată într-un zâmbet, cu pleoapele subțiri ca hârtia, de parcă se uzaseră de la toate priveliștile tulburătoare împotriva cărora fuseseră închise, pe durata vieții. Nick fusese incinerat. Și ea ar prefera focul dacă, după moartea ei, corpul i-ar putea fi găsit.

— Acești nenorociți, această conspirație, cabală, oricum vrei să o numești – au un software special. Acesta identifică oamenii care sunt susceptibili să îndrepte omenirea în direcția greșită, persoane din domeniul artei, jurnalismului, științei, educației, politicii, armatei…

Gilberto se cutremură.

— În direcția greșită? Cum poate să decidă un computer care este direcția greșită pentru civilizație?

— Nu poate. Ei au decis când au creat acest blestemat de software. Tot ce face el este să identifice țintele. Ei spun că ajunge să șteargă suficient de mulți oameni aleși cu grijă, aceia care sunt susceptibili să ajungă în poziții în care să-i influențeze pe alții cu ideile lor greșite, apoi, în timp, vom ajunge la Utopia. Dar nu e vorba de Utopia. E vorba doar despre putere. Putere absolută.

Gilberto se întorsese din război cu o tristețe apăsătoare, din care se născuseră o blândețe și o dorință de a evita orice conflict. Dar acum furia îi înlocuia blândețea și spuse printre dinți:

— Să șteargă, pur și simplu. Să șteargă. Întotdeauna un cuvânt drăguț pentru crimă.

— Se zice că Iosif Stalin ar fi spus: „Un singur mort este o tragedie. Un milion de morți înseamnă statistică”. Ai vreo problemă cu asta?

— Vor să omoare un milion?

— Poate chiar mai mult. Două sute zece mii, per generație, în Statele Unite. Adică opt mii patru sute pe an.

— Ei ți-au spus asta?

— Unul dintre ei. Va trebui să mă crezi pe cuvânt. Nu poate să confirme. L-am omorât. În legitimă apărare.

Deși participase la un război, Gilberto era zguduit. Războiul în partea cealaltă a lumii era diferit de luptele de pe străzile propriei sale țări. Își așează palmele pe masa de oțel și se aplecă peste ea, ca să se sprijine.

Jane continuă:

— Persoanele pe care le omoară se află pe ceea ce ei numesc lista Hamlet. După ce identifică țintele, se duc după ei atunci când sunt în cel mai vulnerabil moment. Când sunt departe de casă, la o conferință sau când călătoresc singuri și pot fi drogați, sedați, într-un fel sau altul.

— Sedați?

— Ei nu vor să pară o crimă. Îi sedează și îi programează să se sinucidă. Nick se afla pe lista Hamlet. El și-a tăiat gâtul cu cuțitul său de la pușcașii marini, Ka-Bar, și a tăiat atât de adânc încât și-a secționat artera carotidă.

Gilberto se holbă la ea pentru un lung moment de parcă nu-i venea să creadă ce fel de nebunie o apucase.

— Îi programează?

— În zilele noastre viața pare desprinsă de pe marile ecrane, Gilberto. Și nu este un film de care să se bucure familia. Ai auzit despre nanotehnologie?

— Chestii microscopice. Poate niște mașinării atât de mici încât sunt invizibile. Ceva de genul acesta.

— În cazul acesta construcția este formată din câteva molecule. Sute de mii – poate milioane – aflate în suspensie într-un ser, injectate în fluxul sanguin. Atacă creierul. După ce trec din vasele capilare în țesutul nervos, se asamblează singure într-o rețea mai mare. Un mecanism de control de tip rețea. În câteva ore se obține controlul absolut asupra celui injectat. Subiectul nu are habar că se întâmplă ceva. Pare el însuși. Nimeni nu observă nimic diferit la el. Dar, câteva zile mai târziu, sau poate săptămâni, primește o comandă să se sinucidă… și se supune.

— Dacă nu te-aș cunoaște, spuse Gilberto, aș zice că ești numai bună pentru spitalul de nebuni.

— Uneori, în ultima vreme și eu mă simt așa. Nick nu știa ce face. Sau poate că știa dar nu se putea opri, ceea ce îmi provoacă greață.

Ea închise ochii. Inspiră adânc.

— Sinuciderile persoanelor de succes, fericite s-au înmulțit în ultimii doi ani, persoane fără niciun istoric de depresie, care aveau toate motivele să se bucure de viață. Uneori îi iau și pe alții cu ei. Ea deschise ochii. Trebuie să fi auzit știrea despre femeia din Minnesota, Profesoara Anului, care nu doar s-a sinucis, ci împreună cu ea a omorât un guvernator și alți patruzeci de oameni. Știu, cu siguranță, că era sub controlul acestor oameni, la fel cum era și Nick.

— Poți să dovedești toate astea?

— Mda. Dar în cine să am încredere în toată treaba asta? FBI-ul nu este corupt în întregime, dar unele persoane din birou fac parte din această conspirație. La fel se întâmplă și la NSA, Homeland Security. Sunt presărați pretutindeni.

— Du-te la presă.

— Am încercat. Am crezut că știu un ziarist de încredere. N-a fost. Am o mulțime de dovezi. Dar dacă le dau persoanei nepotrivite și aceasta le distruge, tot ceea ce am îndurat a fost degeaba. Și există lucruri și mai rele decât lista Hamlet. Mult mai rele. Nu toți cei pe care îi injectează sunt programați pentru sinucidere.

— Atunci pentru ce?

— Unele dintre persoanele aflate sub controlul lor par să aibă voință proprie, dar nu au. Sunt folosiți fără milă. Ca asasini programați. Alții sunt înrobiți și folosiți ca mână de lucru ieftină.

Ea ura moartea, cea care o lipsise de prezența mamei ei și a soțului ei, dar când privi la fața palidă, de ceară a cadavrului dintre ei simți starea de neființă, de liniște absolută, pe care ar fi preferat-o cei care trăiseră cu o rețea nanotehnologică țesută în creier.

— Am văzut niște bărbați păzind o proprietate aparținând unuia dintre arcadieni – după cum își spun ei –, o gașcă de bărbați în pantaloni și haine sport, normali la prima vedere, dar, asemenea câinilor dresați, locuiesc în condiții umile, ca într-un coteț. Au personalitățile și memoriile șterse. Nu au viață interioară. Sunt programați să poarte arme și să asigure securitatea, să urmărească și să omoare intrușii. Sunt ca niște… roboți din carne și oase.

Dacă Jane avea vreo îndoială că Gilberto o credea, orice urmă dispăru când el își făcu semnul crucii.

— Roboți în carne și oase, repetă ea. Există un fel de bordeluri pentru bogătani, pentru oamenii puternici care finanțează această conspirație. Am reușit să pătrund într-unul și să ies de acolo în viață. Fetele sunt frumoase, dincolo de orice descriere. Fără speranțe. Fără visuri. Nu au niciun interes în afară de a rămâne în formă, atrăgătoare. Programate să ofere orice plăcere sexuală. Foarte supuse. Nu sunt niciodată neascultătoare. Nicio dorință nu este atât de extremă încât să nu o satisfacă ele. Ca să o spunem frumos, sunt dulci, aparent fericite, dar totul este programat. Sunt incapabile să exprime furie, tristețe. Undeva adânc în interior… ce ar fi dacă ar exista ceva rezidual în unele dintre ele, cea mai vagă umbră de sentimente umane adevărate și de conștiință, o urmă de respect de sine, o speranță fragilă? Și trupul lor este într-o închisoare. O viață de singurătate necurmată, într-un iad solitar. Am visat că aș fi una dintre ele. M-am trezit tremurând de parcă aveam malarie. Nu mi-e rușine să recunosc că mă tem să nu sfârșesc în felul acesta, lipsită de voință proprie. Pentru că, după ce mecanismul de control este instalat în creier, nu există nicio cale de a-l extrage, nicio cale de scăpare, în afară de moarte.

18.

O lună ca un ou de dragon apăru din spatele unor nori zdrențuiți care erau mânați spre sud-vest de un vânt de altitudine mare, care nu se simțea aici, la sol. Acum stejarii erau mult răriți, fiecare rege peste domeniul său, cu ramurile întunecate și zbârliți și contorsionați, ca niște supraviețuitori pârjoliți dar robuști ai unui cataclism sau ca niște oracole care avertizează asupra unui eveniment iminent. Pământul era mult mai puțin favorabil creșterii ierbii și ultima pantă în urcare era presărată cu umbrele vagi, lăsate de lună, ale copacilor, pe un covor de pietriș ud și pâlcuri neîngrijite de rogoz bătătorit.

În ciuda pericolului inexplicabil în care se găseau Tanuja și fratele ei, ea nu se putea abține să nu vadă potențialul de poveste al acestei situații bizare. Chiar în timp ce se grăbea spre creasta ultimului deal, în minte îi încolțea ideea unui roman, o pereche contemporană pentru „Hansel și

Gretel”, o pereche de frați transportați din pădurile Germaniei medievale în sălbăticia semideșertică din sudul Californiei; dușmanul lor nu mai era o vrăjitoare care locuia într-o casă făcută din pâine și cozonac, în schimb era o sectă înfricoșătoare sau o frăție malefică. Ceea ce îi plăcuse cel mai mult la Hansel și Gretel era faptul că le tăbăceau fundurile celorlalți; după ce Gretel o aruncase pe vrăjitoarea cea rea în cuptor și bătuse în cuie ușa, ea și Hansel își umpluseră buzunarele cu bogăția de perle și bijuterii a babei fioroase.

Respirând din greu, ea și Sanjay ajunseră pe creastă unde sursa aurei cu roșu, albastru și galben care îi atrăsese prin întuneric strălucea acum chiar sub ei. Singura construcție la vedere, o clădire comercială făcută să arate ca o colibă de bușteni, își făcea reclamă cu un șir dublu de tuburi de neon, plasate în jurul marginii acoperișului; și pe reclama enormă din față cuvintele COOGANS CROSSROADS ardeau din interiorul conturului strălucitor al unei pălării de cowboy.

În fața și în lateralul clădirii erau parcate cel puțin douăzeci de mașini. Sunetul vag de muzică în genul country își croia drum în noapte dintr-un tonomat de la bar.

Tanuja îl urmă pe Sanjay în jos, pe panta alunecoasă plină de grămezi de iarbă Aureola, îmbibată de ploaie și pe jumătate prăbușită, în care îți prindeai picioarele apoi pe șoseaua est-vest, cu două benzi, care ajungea la intersecția cu drumul nord-sud.

Când intrară în parcarea de la Coogans, câteva acorduri din *Macarena* de Los del Rio, izbucniră din buzunarul pantalonilor lui Sanjay, ceea ce-l determină să se oprească. În timp ce sunetul de apel se repeta, el pescui telefonul care aparținuse unuia dintre bărbații care le invadaseră casa.

— Nu răspunde, îl avertiză Tanuja.

— Nu răspund, spuse Sanjay. Am luat asta ca să putem obține, în cele din urmă, o pistă în legătură cu cine sunt ei.

— Cine sună? Care este numărul?

— Fără identitate, spuse Sanjay.

Deși el nu acceptase convorbirea, o conexiune se stabilise cumva. Un lanț lung de cod binar, ca un miriapod care alerga pe o cărare sinuoasă, curgea pe ecran, de sus în jos. Codul dispăru, fundalul albastru clipi și deveni alb și două linii negre, etichetate cu numere de drumuri, arătară intersecția la care ajunseseră. Un indicator roșu, clipitor nu putea să arate

altceva decât poziția telefonului mobil.

— Rahat! spuse Sanjay. Tocmai ne-au localizat.

— Cum e posibil?

— Nu știu.

Tanuja privi spre șoseaua nord-sud, pentru moment întunecată și fără trafic.

— Vor ajunge aici.

Clădirea prezenta o poartă de scânduri înălțată pe niște stâlpi de lemn de vreo șaizeci de centimetri. Sanjay alergă spre ea și aruncă telefonul mobil printre două plante dintr-o bordură decorativă plină cu laptele cucului, în spațiul întunecos de sub portal.

Un zgomot de motor începu să se audă și crescu rapid. Înspre sud, din direcția ruinelor grajdurilor Honeydale, o baie de lumină, care se ondula după contururile terenului, apărea din spatele cortinei de eucalipți.

Tanuja și Sanjay, gândind la fel, fără să fie nevoie să vorbească, alergară spre unul dintre vehiculele parcate – un camion cu o platformă de zece metri, cu margini înalte din lemn și o prelată arcuită din pânză, întinsă pe o ramă metalică. Se cățărară pe oblonul din spate și intrară în compartimentul de marfa, întunecos, unde intra exact atâta lumină cât să le sugereze că se aflau la bordul unui camion al unui grădinar, plin mai mult de jumătate cu ferigi mari și palmieri Raphis, care creșteau în găleți de plastic de patruzeci de litri, pline cu pământ. Se ghemuiră la vreun metru și jumătate de oblonul din spate, dincolo de locul în care lumina neoanelor se putea reflecta pe fețele lor, cu ramurile tinerilor copaci de ferigă australiană aplecate peste și în jurul lor.

Un moment mai târziu, zgomotul de motor ajunse la maxim. Niște faruri măturau zona de parcare, o pereche și apoi încă una. Primul vehicul care trecu pe lângă oblonul din spate al camionului fu camioneta șerifului, care nu folosea nici sirena, nici girofarul și care se opri la picioarele porții de scânduri, unde vopseaua galbenă de pe pavaj interzicea parcarea.

Imediat în spate venea mașina echipei, camioneta Chevrolet, cu cauciucuri supradimensionate, cu ușa din dreptul pasagerului din față îndoită și fluturând, ținută închisă de bărbatul cu carabina. Camioneta trase într-un loc de parcare liber, între două SUV-uri. Șoferul opri motorul și ieși împreună cu alți doi bărbați. Era evident că bărbatul rănit fusese lăsat în urmă, la intrarea pe pod, să se descurce singur. Șoferul porni să ocolească

prin partea de nord a clădirii Coogans Crossroads, ceilalți doi porniră spre sud, cu intenția evidentă să se întâlnească în spatele tavernei, unde exista o intrare la bucătărie și o ieșire de urgență.

Adjuncții șerifului, în uniformă, coborâră din mașina lor, urcară treptele spre poartă, rămaseră acolo pentru un moment, cercetând parcarea și apoi intrară.

— Suntem atât de *chodu* dacă rămânem aici, spuse Tanuja, chiar în timp ce Sanjay spunea:

— Dacă nu ne găsesc înăuntru, vor cerceta vehiculele astea.

Amândoi în același timp se strecurară peste oblonul din spate și ieșiră din camionul grădinarului.

Se pregăteau să pornească pe jos, din nou, o perspectivă descurajantă, cu kilometri întregi între ei și orice urmă de civilizație, în care ar putea să se ascundă și să câștige timp de gândire. În plus, se vor afla neînarmați, noaptea, în ținutul coioților, unde lupii aceștia de prerie ar putea să se aventureze departe, cu colții lor ascuțiți și nemiloși.

Apoi un cârâit al stației radio pe banda poliției le atrase atenția către mașină și îi avertiză că motorul era în funcțiune.

— Nu putem, spuse Sanjay.

— Peste vreo trei minute vor ști că nu suntem la Coogans, spuse Tanuja.

Ea se grăbi spre mașina în alb și negru și Sanjay o urmă.

Fereastra de la ușa șoferului era complet coborâtă. Vocea dispecerului cerea asistență pentru 11-80 în canionul Silverado, orice ar putea să însemne un 11-80.

Tanuja se așeză în spatele volanului și lăsă frâna de mână, în timp ce Sanjay se strecura pe celălalt scaun din față. Ea porni cu spatele, îndepărtându-se de tavernă.

19.

Lumina din încăperea de la subsol era neiertătoare, iar camera lipsită de ferestre făcea ca aerul să fie la fel de rece precum cel dintr-un frigider pentru carne. Mirosul de substanțe chimice și mirosul subliminal, pe care era mai bine să nu-l analizezi pluteau în încăpere, la fel ca vocea directorului de pompe funebre, plină de respect și simpatie și tristețea care

se citea în ochii lui…

El repetă ceea ce îi spusese ea, referitor la oricine era injectat cu mecanismul de control nanotehnologic.

— Nicio cale de scăpare în afară de moarte?

Deși transformase afirmația ei într-o întrebare, el nu-i cerea să-i confirme soarta celor astfel infectați, ci asigurarea că ea credea, cu adevărat, chiar și confruntată cu toți dușmanii ei și cu amenințarea fără precedent pe care tocmai o descrisese, că exista un viitor *pentru ea*, o oarecare cale de ieșire, alta decât moartea. Dacă singura ei speranță era să salveze viața copilului ei chiar cu prețul vieții ei, dacă analiza sinceră a situației o convinsese că putea să-i doboare pe conspiratori doar cu prețul sacrificiului suprem, ea nu semăna cu infanteriștii marini cu care fusese el în luptă. Ei luptaseră pentru țara lor și la fel de mult unul pentru celălalt, dar porniseră în fiecare bătălie cu convingerea fermă că era probabil să supraviețuiască.

Fostă soție de infanterist marin, Jane înțelegea îngrijorarea lui Gilberto. Un războinic nu putea să fie neînfricat, pentru că lipsa fricii însemna, adesea, neglijență, ceea ce crea riscuri pentru misiune. Oricum, nici nu trebuia ca o persoană să intre în luptă cu așteptarea unei morți sigure, pentru că niciun luptător nu lupta bine într-o astfel de stare de spirit deprimantă.

— Trebuie să trăiesc pentru Travis – vreau să trăiesc pentru plăcerea de a-i vedea pe ticăloșii ăștia aroganți ruinați, să văd puterea smulsă din mâinile lor, deși aș prefera să-i văd aliniați lângă un zid și împușcați. Voi face greșeli. Dar nu voi arunca la gunoi viața mea – sau a ta.

— Îmi pare rău că te-am obligat să spui asta.

— Și eu aș fi făcut același lucru dacă aș fi fost în locul tău.

— Deci, cine este acest tip de la Departamentul de Justiție pe care îl răpim?

— Numele lui este Booth Hendrickson. Ea desfăcu fermoarul genții și scoase un plic din hârtie de Manila, pe care i-l dădu lui Gilberto. Studiază fotografiile astea până când ești sigur că îl recunoști, apoi distruge-le.

— Când ai nevoie de mine pentru treaba asta?

— Mâine la zece și jumătate dimineața îl vei prelua de la un terminal pentru avioane private, de la aeroportul Orange County.

De parcă paloarea bărbatului mort era provocată de ceea ce tocmai se discutase, cu ochii închiși ca pentru rugăciune, el stătea întins între ei ca un

preot lipsit de veșminte, tulburat și lăsat fără grai de greutatea crimelor pe care le mărturiseau.

— Dricul nostru nu poate să treacă drept limuzină, spuse Gilberto.

— Voi avea o mașină pentru tine. Fratele lui deține o companie de limuzine, pe lângă multe alte lucruri. El se va simți în siguranță să meargă cu una dintre limuzinele fratelui său, cu unul dintre șoferii acestuia.

Jane îi explică ce avea de făcut, apoi scoase din geantă un harnașament pentru umăr, din piele, cu o armă băgată în toc, un Heckler & Koch .45 Compact, cu carcasă din polimer, la fel cu cel pe care îl purta ea.

— Nu văd niciun motiv pentru care ai avea nevoie de o armă, spuse ea. Dar asta este o lume a diavolului și el nu se odihnește niciodată. Are un încărcător cu nouă cartușe, cu muniția stocată semidecalată. Îți permite să o prinzi bine.

În loc să o accepte, el spuse:

— Am propria mea armă. Îmi place senzația pe care mi-o dă. Îi cunosc metehnele.

— Dar ar putea să fie urmărită și să dea de tine. Asta nu are istoric. Ia-o, folosește-o dacă va fi nevoie.

Ea puse hamul și pistolul pe pieptul acoperit cu giulgiu al bărbatului mort. Din geantă mai scoase un încărcător de rezervă și un amortizor de zgomot pentru Heckler. Le puse pe ambele pe cadavru și apoi adăugă un telefon mobil de unică folosință.

— Vei avea nevoie de un telefon de aruncat, în timpul operațiunii. Numărul telefonului meu este scris pe spatele telefonului tău.

Gilberto spuse:

— Chiar dacă obții un fel de siguranță pentru tine și Travis… chiar și atunci pierzi.

— Poate.

— Pentru că nu poți să bagi duhul nanotehnologiei la loc în sticlă.

— Nimeni nu poate nici să dezinventeze bomba atomică. Și totuși, iată-ne aici.

— Cel puțin, pentru moment.

— Niciunul dintre noi nu are, vreodată, mai mult decât prezentul. Mâine devine astăzi, astăzi devine ieri. Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac pentru băiatul meu este să-i ofer un prezent cât mai frumos, care să devină un trecut care să aibă o semnificație.

Ea închise fermoarul genții. Ocoli masa mortuară și puse o mână pe ceafa lui Gilberto și îi trase fața spre a ei, până când frunțile li se atinseră. Rămaseră așa, în tăcere, un lung moment. Apoi ea îl sărută pe obraz și părăsi camera și clădirea și ieși în noapte, care promitea, întotdeauna, să fie ultima noapte pe pământ.

20.

Tanuja conducea repede și bine, fără să fie deranjată de faptul că nu era obișnuită cu mașina. Dar evenimentele serii erau atât de extraordinare, îi biciuiseră emoțiile atât de violent, încât simțea că realitatea era, parcă, din plastilină și se remodela în jurul ei, la fel de ușor cum putea să o reinventeze în scrierile ei, cu terenul din ambele părți ale mașinii de poliție ca o zonă neagră și străină, cu dealurile care rulau și care nu erau tocmai dealuri, ci spatele cocoșat al unor bestii devoniene, care înota așa cum înotase cu patru sute de milioane de ani în urmă.

Pentru că scrisese câteva povestiri polițiste, Sanjay știa unde să găsească comenzile sirenei și ale girofarului. Tanuja le folosea doar în zonele în care nu puteau să treacă, atunci când avea nevoie să grăbească traficul lent să iasă de pe șosea și să îi lase să treacă.

Nu îndrăzneau să folosească mașina multă vreme și Tanuja dorea să ajungă cât se putea de adânc în comunitățile din vestul ținutului. Cu cât teritoriul era mai populat, cu atât mai multe opțiuni vor avea la dispoziție, deși, pentru moment, nu reușea să-și dea seama care ar putea să fie aceste opțiuni.

— Trebuie să dispărem noaptea asta, să ne gândim bine la ce se întâmplă, spuse Sanjay.

— Să dispărem unde, la cine?

— Nu la prieteni. Nu știm ce s-ar putea să le aducem pe cap.

— Oricum, adăugă ea, în cine avem încredere? Nici măcar nu știm *de ce*?

După o perioadă de tăcere, Sanjay conchise:

— Oprește la primul bancomat Wells Fargo. Nu am decât vreo sută optzeci de dolari. Tu?

— Niciun cent.

— Ne-au urmărit GPS-ul mașinii, așa că poate află și când îmi folosesc cardul de credit pentru o cameră la motel.

— Este posibil? Să urmărească folosirea cărților de credit în timp real?

— Nu mai știu ce este posibil, Tanny. Se pare că orice nenorocit de lucru este posibil. Așa că avem nevoie de cât de multe lichidități putem obține.

La ora 8:50 p.m., după retragerea a opt sute de dolari de la un bancomat Wells Fargo, găsiră un complex de birouri în Lake Forest, care le oferi o parcare pustie, în care lăsară mașina de poliție. Din câte puteau ei să-și dea seama, reușiseră să abandoneze mașina fără să atragă atenția asupra lor.

Galbenul vag de sulf venea de la luminile felinarelor suburbane, iar zdrențele de nori întunecați pluteau pe un cer în care o lună incompletă zăcea agățată într-o stranie diformitate – sau așa i se părea Tanujei – de parcă umbra care acoperise o parte din ea era aruncată de un pământ deformat. Stelele păreau prost plasate, aranjate în constelații nefamiliare și pavajul de beton părea să se miște permanent, atât de subtil. În câteva minute ajunseră la o magistrală importantă, pe care traficul strălucea și mârâia, în lungul căreia se aflau un amalgam de restaurante fast-food și o debandadă de afaceri, printre care, la jumătate de stradă spre stânga lor, un motel care făcea parte dintr-un lanț național cu prețuri moderate și, la mai puțin de jumătate de stradă spre dreapta lor, un motel mai puțin lustruit.

Chiar și de la depărtare, niciuna dintre firme, nici opțiunile afișate nu păreau să îndemne la un refugiu în care să-ți petreci noaptea, și, de fapt, câte ceva la fiecare dintre ele părea dacă nu sinistru, cel puțin rău prevestitor. Tanuja presupunea că această amenințare percepută era imaginară, un produs al nervozității ei și al dezorientării care apărea ca urmare a faptului că devenise o țintă, fără să înțeleagă motivul – până când Sanjay rupse tăcerea:

— Chiar dacă plătim numerar când ne cazăm, tot nu-mi place asta. Ceva nu pare în regulă. Trebuie să existe un alt loc în care să putem merge.

21.

De la casa de pompe funebre din Orange, Jane Hawk conduse spre sud, spre recent adăugata secțiune din Newport Beach care prezenta câteva enclave cu porți păzite, ale unor proprietăți de multe milioane de dolari.

Una dintre acestea îi aparținuse Sarei Holdsteck până când fostul ei soț Simon Yegg i-o smulsese la divorț.

Jane parcă în fața unui supermarket nonstop, dintr-un centru comercial de lux. Purtându-și geanta din piele pe umăr, porni pe jos. Traficul care bâzâia în apropiere, prin parcarea din stânga ei, părea ca un târg ambulant de Mercedes, BMW și Ferrari.

Merse pe jos vreo doi kilometri, pe un trotuar mărginit de un peisaj luxuriant, fără să întâlnească vreo locuință sau vreun birou sau alți pietoni. Existau doar punctele de pază impresionante, care supravegheau comunitățile exclusiviste, și între ele, scurte străfulgerări ale canionului scăldat în lumina lunii, deasupra căruia fuseseră construite aceste conace.

Deși intrările păreau formidabile, aceste comunități nu erau înconjurate de bariere complete, uniforme. Fiecare proprietar își construise o incintă – bare de oțel, panouri de sticlă, piatră, compatibile cu arhitectura casei. Acolo unde spațiile comune ale comunității ajungeau până la canion, existau niște garduri din fier forjat sau nimic; dacă panta canionului era abruptă și accidentată, era de presupus că hoții nu vor urca pe stâncă să jefuiască o casă, atunci când, dacă ceva mergea prost, singura cale de scăpare ar fi fost pe jos.

După ce părăsi trotuarul ca să urmeze cu atenție creasta semănată cu iarbă a canionului, condusă de lumina lunii, și când strălucirea lunii deveni insuficientă, folosi o mică lanternă pe care o acoperea cu o mână, Jane descoperi un punct de trecere neîngrădit între canion și una dintre zonele comune ale comunității. În mai puțin de un minut, ajungea din nou pe trotuar, pe o stradă de după pichetul de pază.

Nu era îngrijorată că ar putea să fie suspectată ca intrus. În această comunitate erau mai mult de o sută cincizeci de locuințe; niciun paznic nu era de așteptat să-i recunoască pe toți locuitorii, ca să nu mai pomenim de oaspeți. Dacă se întâmpla ca o mașină de patrulare singuratică să dea peste ea, Jane va zâmbi și va flutura din mână și, cel mai probabil, va primim înapoi un zâmbet și o fluturare de mână.

Datorită Google Maps și Google Earth se familiarizase cu schema străzilor în buclă. Avea nevoie doar de câteva minute ca să ajungă la locuința lui Simon Yegg. Imensa casă în stil mediteranean Revival era clădită din piatră calcaroasă, avea ferestre arcuite, adâncite în nișe cioplite în calcar și avea o intrare adăpostită de un portal dramatic, cu niște coloane

masive care susțineau un antablament cu detalii elaborate.

Se apropie de ușa de la intrare de parcă ar fi fost de-a locului. Ferestrele erau întunecate.

Conform celor spuse de Sara Holdsteck, când Simon se mutase acolo, înainte de nunta lor, el nu dorise angajați în casă, în timpul serii sau în weekenduri. Două menajere lucrau de la opt la cinci, de luni până vineri. Era puțin probabil ca el să fi schimbat această rutină.

În afara lunii decembrie, în ultima vineri a fiecărei luni, Simon juca poker cu patru dintre prietenii săi. Jucătorii se mutau de la o casă la alta, conform unui program stabilit. În martie, jocul de cărți se petrecea în altă parte decât aici.

Petra Quist, o femeie frumoasă care locuia acum cu Simon, o blondă cu ochi albaștri, de douăzeci și șase de ani, cu douăzeci de ani mai tânără ca el, se bucura de o noapte în oraș cu fetele, în ultima zi de vineri a lunii. Fotografiile de pe pagina ei de Facebook mergeau de la foarte dulci la aproape obscene și prezentau alte cinci femei tinere, cu picioare lungi, îmbrăcate de agățat, „echipa ei de distrugere”, cu care ieșea la cumpărături și bătea barurile într-o limuzină. Judecând după fotografii, zbenguiala lor nu se limita la câteva băuturi.

Jane apăsă de patru ori pe trăgaciul armei pentru descuiat uși, înainte ca acel ciocan automat să așeze toate limbile pe aceeași linie și ușa să se deschidă. Ea păși în casă în timp ce alarma se activă.

Avea la dispoziție două minute să introducă codul de dezactivare înainte ca stația de supraveghere să anunțe poliția.

Când Sara îi cedase lui Simon casa, el se mândrise cu faptul că nu avea să schimbe nici încuietorile, nici codul alarmei. „Oricând vrei, pisicuțo, vino înapoi și intră și așteaptă-mă și împușcă-mă de zece ori când ajung acasă. Crezi că poți să faci așa ceva, pisicuțo? Nu, nici eu nu cred. Ești doar bună de gură, guru imobiliarelor care a reușit prin forțe proprii, dar ești doar o cățea cu gura mare, o pizdă fără boașe, o față proastă care, cu noroc chior, a făcut ceva bani. Tot ce ai avut vreodată a fost un fund acceptabil și acum ai trecut de momentul de glorie, în zona asta, ai trecut de mult. Dacă ajungi falită și va trebui să-ți vinzi fundul, pisicuțo, nu vei face nicio afacere dacă pui un preț mai mare de zece dolari”. Sara își amintea discursul lui răutăcios de rămas-bun, aproape cuvânt cu cuvânt și, deși se gândise de mai multe ori să facă ceea ce o provocase el să facă, știa că și-ar

fi ruinat viața dacă îl omora. Sau, mai probabil, invitația era o capcană; el va fi pregătit pentru ea; și ea, un intrus înarmat, va sfârși împușcată mortal. Oricum, insultele lui încă o usturau, doi ani mai târziu – *fără boașe*, *proastă*, *noroc chior* – și lui Jane îi era clar că Sara, în ciuda inteligenței și curajului ei, interiorizase aceste cuvinte și nu le putea curăța de pe imaginea pătată despre sine cu care o lăsase Simon.

La tastatura sistemului de securitate, din stânga ușii de intrare, Jane introduse cele patru numere pe care i le dăduse Sara și apăsă pe asterisc. Alarma tăcu. Lui Yegg, un bastard arogant, de fapt îi era atât de puțin teamă de fosta lui soție încât își ținuse promisiunea să nu-i împiedice revenirea în niciun fel.

După ce resetă alarma de perimetru, dar nu și senzorii de mișcare din interior, Jane începu să exploreze casa imensă.

După cum reieșea din postările de pe Facebook ale Petrei Quist, frumoasa și echipa ei „scuturau rahatul de pe scena clubului” în nopți de felul acesta. Nu se apropiau de casă înainte de miezul nopții, și chiar și atunci cu reticență. Oricum, nu întârzia niciodată mai mult de atât, pentru că „mașinii ei nucleare de făcut dragoste”, pe care o numea și Mr. Big, nu-i plăcea să se întoarcă și să găsească o casă goală. Conform celor spuse de Sara, Simon revenea de la jocul de poker undeva între doisprezece și jumătate și unu noaptea.

Jane își închipui că are la dispoziție mai mult de o oră ca să descopere unde și cum o va ține prizonieră pe Petra Quist, astfel încât să poată să dispună de ceva timp singură cu Mr. Big, care s-ar putea să nu mai fie așa de mare până la venirea zorilor.

22.

Puțin mai departe în afara magistralei principale pe care traficul se derula strălucitor prin noapte, copacii se înălțau, cu scoarța umedă și frunzele uscate, la mai puțin de oră după trecerea furtunii. Încetaseră să mai freamăte. Biserica Mission of Light se înălța plină de strălucirea vitraliilor, și din ea izbucneau explozii înfundate de aplauze și râsete.

Sanjay nu se gândise la o biserică atunci când îi spusese surorii sale că trebuie să existe un loc, altul decât un motel, în care puteau să găsească refugiu. Totuși, când stăteau în fața ei, căldura luminilor sale, râsetele și aplauzele periodice păreau să promită siguranță. Sanjay, care scria ficțiune

noir și care, prin convingerea sa de scriitor, trebuia să creadă în întunecimea lumii și a vieții, nu simțea chemarea acestei biserici. Oricum, el știa că sora lui nu avea nicio problemă să creadă că acolo ar putea găsi un adăpost. El își lăsă deoparte îndoielile și prejudecățile, punând confortul surorii sale pe primul loc. În afară de asta, nu prea știa unde altundeva ar putea să meargă.

Intrară în clădire printr-una din cele două uși din față care erau deschise și descoperiră că pronaosul era pustiu. Și nava oferea bănci libere și nu se afla nimeni la altarul de sub o enormă cruce din plastic alb, care era iluminată din interior.

Din depărtare se auzeau voci de copii, o tresărire de râsete de adulți, muzică de pian și un cor de tineri care cântau.

Sanjay și Tanuja porniră de-a lungul culoarului central până la răscruce și se opriră în apropierea balustradei corului, de unde văzură o serie de uși deschise spre stânga. Trecură printr-una dintre uși, în spatele căreia, în transeptul de nord, o sală de expoziție fusese transformată într-un teatru improvizat.

Rândurile de scaune pliante erau ocupate de vreo două sute de persoane. Un cor format dintr-o duzină de copii stătea în picioare, pe trei estrade, în dreapta scenei, cu pianul în fața lor. Pe scenă se aflau elevi îmbrăcați într-o varietate de costume, inclusiv trei îmbrăcați în iepuri albi.

Era evident că, deși până la sărbătoarea Paștelui mai aveau două săptămâni, prezentau o piesă cu temă pascală. Cel puțin pentru moment, biserica lăsase deoparte temele serioase, de genul răstignirii și învierii, în schimbul unor teme mai lejere, care implicau iepuri, fete îmbrăcate ca niște narcise și trei băieți mici, costumați în ouă, care stăteau în picioare în fața a ceea ce părea să fie o găină din hârtie creponată, de trei ori mai mare decât ei.

Sanjay observă în partea dreaptă intrarea într-un coridor deasupra căruia se aflau semne care indicau niște toalete. Holul părea destul de lung, de parcă ar fi condus la mult mai mult decât niște toalete pentru femei și bărbați.

El o prinse pe Tanuja de mână și o trase spre capătul încăperii, în timp ce muzica se întețea și iepuri începeau să se împrăștie printre narcise. Publicul era concentrat pe spectacol, dar dacă cineva își îndrepta atenția spre Sanjay și sora sa, nu avea niciun motiv să suspecteze că acești doi nou veniți nu aveau ce căuta acolo.

Dincolo de toalete se aflau săli de clasă unde, probabil, se țineau cursurile școlii de duminică și alte cursuri. La capătul holului se deschidea un alt coridor spre stânga, care deservea o bucătărie și birourile bisericii. În capăt, ajunseră la un depozit mare, cu un conținut variat: echipament pentru curățenie, inclusiv aspiratoare și mopuri pentru spălat, douăzeci sau mai multe mese pliante, lungi de doi metri, așezate în spate, bine stivuite; o gamă întreagă de figurine în mărime naturală, din scene de Crăciun, inclusiv cei trei magi, cămile, o vacă, doi miei, un măgar; și numeroase alte obiecte.

Sanjay o conduse pe sora lui în interior și închise ușa în urma lor.

— Vom aștepta aici. Piesa trebuie să se termine repede. Curând vor pleca toți.

— Vrei să spui să rămânem peste noapte?

— Avem toalete. Am putea găsi mâncare în bucătărie, ceva chestii pentru prânz sau gustări.

— Mă simt ciudat să rămân aici.

— Pare sigur, Tanny.

— Ei bine… pare, oarecum, se declară ea de acord.

— Vom avea timp să gândim, să ne dăm seama ce se întâmplă.

— Dar am putea să rămânem ascunși un an și să nu înțelegem nimic. Și ce se întâmplă dacă intră cineva aici?

— O să ne ghemuim în spatele figurinelor de Crăciun. Nu ne va vedea nimeni.

Lăsară lumina aprinsă ca să-și poată găsi drumul prin grămada de obiecte depozitate și se așezară pe podea, adăpostiți de un uriaș mag de plastic și niște cămile.

În depărtare, sunetul înăbușit al pianului și al corului se intensifica și, după un moment de liniște, volumul și durata aplauzelor le sugeră că era posibil ca piesa să se fi terminat.

23.

În parcarea complexului de birouri din Lake Forest, așezat în spatele volanului mașinii de patrulare abandonate, Carter Jergen copiază conținutul arhivei camerei de supraveghere interioare a mașinii pe laptopul său.

Înregistrările din fața și spatele mașinii de poliției au rolul de a-i proteja pe ofițeri, astfel încât departamentul să poată nega cu ușurință acuzațiile referitoare la brutalitatea poliției și comportament necorespunzător, pentru care nu se fac vinovați.

Cât despre ofițerii care folosiseră de curând această mașină, delictul lor nu este violența. Jergen nu este afiliat departamentului șerifului. Oficial, aparent el lucrează pentru Agenția Națională de Securitate (NSA) și, prin urmare, nu are autoritatea necesară asupra celor doi adjuncți de șerif, deși acreditarea sa federală îl obligă să-i ajute. Dacă el ar fi fost șeful lor, i-ar fi acuzat de neglijență în serviciu – de prostie crasă – pentru că îi lăsaseră pe gemenii Shukla să fure mașina.

Ceea ce îl îngrijorează cel mai tare este că cei doi adjuncți ai șerifului care au dat-o în bară se află printre persoanele ajustate, cei care fuseseră injectați cu mecanismul de control nanotehnologic, motiv pentru care fuseseră chemați să sprijine echipa de intervenție, când totul mersese prost la reședința Shukla. Toți erau, de fapt, persoane ajustate, deși ei nu realizau acest lucru, inclusiv Lincoln Crossley și cei doi bărbați care erau împreună cu el, și care permiseseră să fie pulverizați cu spray împotriva viespilor de către o fată care era cu treizeci de centimetri mai scundă ca ei și cântărea doar jumătate din greutate oricăruia dintre ei. Jergen începuse să bănuiască de curând că, atunci când mecanismul de control se reasamblează în interiorul creierului, ceva din persoana ajustată se pierde, împreună cu voința sa proprie. Poate că nu se pierde imediat. Poate că se estompează lent. Dar lui Jergen i se pare că cel puțin o parte dintre cei ajustați nu sunt la fel de inteligenți cum erau înainte de a fi injectați.

Ei bine, nu, poate că nu era vorba de inteligența lor. Poate că e vorba de faptul că s-a modificat ceea ce îi motivează. Ei vor face ceea ce li se spune să facă, dar unii – poate mulți – par să fie lipsiți de interes, de motivație, să facă mai mult decât li se spune.

Poate că ăsta nu este un lucru rău. După părerea lui, mulți oameni sunt prea deștepți pentru binele lor, motivați de aspirații și dorințe greșite, cum ar fi banii și situația socială și admirația față de alții. Noua lume va fi modelată de cei care, asemenea lui Carter Jergen, sunt mai bine pregătiți să identifice și să corecteze erorile spre care sunt înclinate ființele umane. Este foarte probabil ca o civilizație complet corectată să fie păstrată mult mai ușor în echilibru, dacă o parte semnificativă a populației este motivată să

realizeze doar ceea ce li se cere să realizeze și sunt deposedați de orice motivație ca să obțină mai mult decât alții. Hotărârea de a dobândi poate să ducă la o înclinație spre rebeliune.

Scăldat în lumina palidă a laptopului, în timp ce scanează prin înregistrările camerei din mașină îndreptate în față, Jergen ajunge la momentul în care gemenii Shukla se îndepărtează în noapte, traversând o parcare iluminată, spre trotuarul public. Se întorc spre vest și se grăbesc să dispară din cadru, fără să realizeze faptul că e posibil să fi lăsat primele fărâme de indicii care ar putea să-l ajute să le ia urma.

Jergen stinge laptopul, îl închide, apoi coboară din mașină.

Radley Dubose îl așteaptă la câțiva pași distanță, lângă Range Rover-ul în care ei doi i-au urmărit fără succes pe Sanjay și Tanuja Shukla prin canion. Radley pare să fie suficient de furios și suficient de puternic ca să apuce mașina de patrulare și să o arunce. El are o bărbie pătrată în stilul Dudley Do-Right și ochi cu o privire la fel de febrilă ca Yosemite Sam; deși Dubose este absolvent de Princeton și este dedicat cauzei, Jergen consideră că seamănă cu un personaj din desene animate.

— Orice ai vrea să-mi zici, glăsuiește Radley Dubose, nu-mi spune că cei doi mici rahați au dezafectat camerele mașinii și au dispărut ca două fantome. Am avut suficient parte de trucurile lor, rahați mici și nerușinați. Aș vrea să-i bag capul fiecăruia dintre ei în fundul celuilalt și să-i rostogolesc pe stradă ca pe cerc.

— Poate că vei avea ocazia să faci asta, spuse Jergen. Au pornit spre vest pe jos, spre bulevard.

Se urcară în Range Rover-ul stropit de noroi. Carter Jergen aprinde farurile, conduce afară din parcare și pornește spre vest, pe stradă.

— Vreau să zic, spune Dubose, sunt doi amărâți de scriitori, înainte de toate. *Scriitori*. Tu și cu mine suntem profesioniști cu cazuri grele la activ. Spargem capete, facem lucrurile să se întâmple. De ce doi șoareci de bibliotecă se gândesc că sunt suficient de deștepți ca să se tot pișe pe noi și să scape?

— Poate pentru că pot? sugerează Jergen.

— Ajunge cu asta. Să fiu al naibii dacă vor mai face asta. Am înghițit destul. Haide să rezolvăm.

Jergen trage pe dreapta după curbă și parchează ilegal, chiar înainte de intersecția cu bulevardul.

Ei coboară din Rover și rămân în picioare, la colț, evaluând situația. Restaurantele și barurile sunt deschise, dar magazinele, centrele comerciale și chioșcurile sunt închise. Traficul gonește pe lângă ei și se oprește și apoi gonește din nou, spasmodic, între semnalele semafoarelor de la intersecții, mai puține vehicule decât ar fi fost pe aici cu o oră mai devreme, mai multe decât vor fi peste o oră.

Primul lucru care-i atrage atenția lui Dubose este un motel înspre sud și un alt motel ieftin spre nord.

— Am primit deja informația că nenorocitul de Sanjay și-a folosit cardul la un bancomat. Vrea să plătească numerar la motel, mai degrabă decât să-și folosească propriul card de credit.

Primul lucru care-i atrage atenția lui Jergen sunt camerele pentru supravegherea traficului montate sus pe un felinar, una îndreptată spre sud și cealaltă spre nord.

— Poate că nu și-au luat o cameră. Poate că au făcut autostopul sau au plecat în altă parte. Înainte să începem să ne jucăm de-a detectivii, storcând informații de la recepționerii motelurilor, hai să aruncăm o privire la înregistrările camerelor de supraveghere a traficului.

24.

Aprinzând luminile în fața ei și stingându-le în urmă, Jane făcu turul casei, simțindu-se sufocată de un exces de ornamente sculptate și de lambriurile decorative și candelabrele de cristal; draperii de mătase, exotice, cu monturi extravagante și tivuri cu ciucuri; mobilă franțuzească cu modele complicate și diverse scene încrustate; ornamente aurite și frunze de argint. Acolo unde podeaua nu era din piatră de calcar, era din scândură de nuc. Numeroasele covoare persane vechi – Tabriz, Mahal, Sultanabad – erau splendide. Unele lămpi păreau să fie de la Tiffany, altele de la Handel.

În contrast cu decorul excesiv dar armonios, rebelele picturi abstracte ar fi putut să aparțină unor artiști celebri. Jane nu era sigură. Precum cea mai mare parte a artei moderne, acestea nu o interesau mai mult decât gunoiul bătut de vânt, murat ploaie și albit de soare pe care timpul îl acumula, în grămezi cu aspect de vomă, de-a lungul șoselelor crăpate și găurite ale

Californiei, de parcă statul, altă dată de aur, se cocea în corupția guvernamentală, în drumul spre faliment.

Casa fusese construită de Sara Holdsteck, dar Jane bănuia că decorul febril era opera lui Simon Yegg, cuprinzând comorile acumulate din căsătoriile sale profitabile.

Ea găsi ceea ce căuta la un nivel subteran, prea mare ca să fie numit pivniță. Garajul, în care puteau să încapă opt mașini, găzduia, în acest moment, un Rolls Royce, un Mercedes 550 GL, un Cadillac Escalade și un Lamborghini. Existau dulapuri cu unelte și un banc de lucru și una dintre acele planșe cu role pe care un mecanic se putea întinde ca să se bage sub mașină și un cric hidraulic, ceea ce sugera că lui Simon nu-i plăcea doar să colecționeze mașini, ci se bucura să și lucreze la ele. Restul nivelului era ocupat de o mare pivniță de vinuri, cu o cameră de degustare spațioasă și o sală de proiecție cu cincisprezece locuri.

Sala de proiecție ornamentată avea o fațadă franțuzească autentică, o zonă de primire cu ghișeu, un hol cu o tejghea cu dulciuri și sala de proiecție principală, care, ea singură, măsura unsprezece metri pe cincisprezece. Așa cum era la subsol, fără ferestre, bine izolată fonic pentru a împiedica puternica muzică de film și efectele sonore să deranjeze pe cei aflați altundeva în casă, sala de proiecție oferea locul ideal – chiar dacă nepotrivit de luxos – pentru un interogatoriu prelungit și viguros.

25.

Parcat la colțul străzii, Range Rover-ul se află în zona de acțiune a unui serviciu de wi-fi care deservea o clădire de birouri din apropiere.

În timp ce Radley Dubose stă în picioare la colț, cercetând bulevardul spre nord și spre sud și apoi din nou spre nord, de parcă oricine sau orice vede îl ofensează profund, Carter Jergen este așezat în scaunul șoferului cu laptopul său. El accesează arhivele virtuale de date aproape infinite ale Agenției Naționale de Securitate de la sediul lor de peste o sută de mii de metri pătrați din Utah.

Deși el este un angajat al NSA cu cel mai înalt nivel de acces, Jergen nu lucrează în acest moment pentru agenție sau pentru guvernul în funcție al țării. El servește confederația secretă care încearcă să transforme națiunea

într-o utopie și nu îndrăznește să riște să-i alerteze pe superiorii săi de la NSA în legătură cu ce informații caută și în ce scop. Prin urmare, intră printr-o ușă informatică lăturalnică, deschisă de un anumit coleg al său.

În afara faptului că interceptează fiecare convorbire telefonică și fiecare mesaj care circulă prin eter și le stochează pentru o eventuală cercetare viitoare, agenția coordonează, printre alte atribuții, camerele de supraveghere ale traficului și camerele de supraveghere ale stabilimentelor aflate sub jurisdicția oricărei agenții guvernamentale din țară. După ce a deschis acest program, are posibilitatea să acceseze orice locație din interiorul granițelor Statelor Unite și să obțină imagini în timp real ale evenimentelor care se întâmplă acolo.

În acest caz, Jergen nu dorește să vadă imaginile în timp real ale camerelor instalate pe vârful stâlpului de iluminat de la intersecția aflată chiar în fața lui. În schimb el caută arhiva filmată care îi va arăta ce s-a întâmplat acolo la câteva minute după ce gemenii Shukla au abandonat mașina de patrulare.

În ultimii ani, camerele pentru supravegherea traficului au devenit omniprezente. S-au vehiculat multe motive pentru a justifica prezența acestora. Pentru studierea fluxului de vehicule și proiectarea unor intersecții mai eficiente. Pentru a descuraja șoferii să treacă pe roșu, când există o înregistrare video care să dovedească încălcarea legii. Pentru a asigura securitatea cetățenilor într-o vreme a terorismului. Și așa mai departe.

Există ceva adevăr în toate aceste motivații oferite. Dar din perspectiva lui Jergen, cea mai bună utilizare a acestui ocean de filmări arhivate este să găsești persoane care nu doresc să fie găsite, pentru a le face ceea ce ele nu doresc să le fie făcut.

Și iată, gemenii Shukla pe ecranul laptopului, stând în picioare la colțul de nord-est al intersecției, cu ceva timp în urmă, exact unde stă Radley Dubose în acest moment. Tinerii scriitori periculoși privesc strada copleșiți de confuzie, nehotărâre și teamă, atât de diferit de furia fumegândă a lui Dubose.

26.

Având în vedere rafturile sale metalice, pline ochi cu de toate, de la

materiale de curățenie până la biblii, leagănul de lemn conținând un Iisus copil înfășat, cu o aură îndoită, legată cu sârmă de capul său, șeptelul de plastic, cu expresii incredibile de adorație și siluetele în mărime naturală, care priveau cu ochi realiști, din sticlă, depozitul fără ferestre era un loc straniu chiar și în vremuri normale, dar cu adevărat nefiresc în acest moment.

Când ultimele voci se pierdură, când nu se mai trânti nicio ușă, după ce niciun motor de mașină nu mai prinse viață în parcare, când liniștea dură timp de două minute sau trei, Sanjay și Tanuja se ridicară din ascunzătoarea lor din spatele cămilelor și trecură printre magi.

Sanjay crăpă puțin ușa și văzu un coridor în beznă totală, luminat doar de raza care se strecura pe lângă el și care întipărea o umbră pe podea, o siluetă umflată și distorsionată, de parcă nu ar fi fost doar o umbră, ci imaginea unei entități care îl poseda, revelată în acest fel. Se aplecă în față și privi spre intersecția celor două coridoare. Întunericul și liniștea erau complete.

— Cred că suntem singuri.

Tanuja spuse:

— Ai observat o parohie în apropierea bisericii?

— Nu. Poate. Nu știu.

— Dacă există una nu ar trebui să îndrăznim să aprindem luminile în apropierea ferestrelor. Preotul sau altcineva ar putea să le vadă. În caz de cutremur, exista o lanternă de urgență, instalată într-o priză de perete, lângă ușă, permanent la încărcat. Probabil că erau mai multe, împrăștiată în toată clădirea.

— E prea strălucitoare, consideră Tanuja.

— Lumânări, spuse Sanjay. O biserică nu se poate să nu aibă lumânări.

Descoperiră două rafturi cu lumânări ambalate în cutii. Din cele lungi pentru altar și de diverse alte mărimi. Lăzi cu porțelanuri și pahare care erau folosite, evident, pentru cinele festive de la biserică. Puseră câte o lumânare în trei pahare.

— Trebuie să existe niște chibrituri în sacristie, spuse Sanjay.

— Și în bucătărie, sugeră Tanuja. Bucătăria este mai aproape și mergeam într-acolo, oricum.

Sanjay aprinse lanterna de urgență și acoperi lentila cu palma și o conduse pe sora lui de-a lungul culoarului, pe lângă birourile bisericii, spre

bucătărie, în timp ce ea ducea cele trei lumânări.

Cele două ferestre de la bucătărie aveau jaluzele. Sanjay le trase până jos. Cu ajutorul lanternei căută prin sertare după chibrituri, dar găsi o brichetă cu gaz, cu un gât metalic lung, flexibil.

Tanuja puse paharele pe masa din bucătărie și Sanjay aprinse lumânările cu flacăra de butan, ca o torță. Apoi stinse lanterna. Strălucirea de ambră care fâlfâia de la lumânările aprinse era atenuată și, cu siguranță, nu se strecura pe lângă marginile jaluzelelor astfel încât să fie observată de afară.

Ei încă nu luaseră cina când apăruseră Linc Crossley și cei doi însoțitori ai săi și evenimentele care urmaseră dăduseră un imbold ascuțit senzației lor de foame.

Primul dintre cele două frigidere era aproape gol, cu excepția unor sticle de apă îmbuteliată și Pepsi Max. Printre alte lucruri, al doilea frigider conținea șuncă feliată, salam, diverse tipuri de brânză, roșii, muștar, maioneză, salată și o pungă pe jumătate goală cu rulouri de susan – ingrediente pentru făcut sandvișuri pentru unul sau mai mulți angajați ai bisericii.

Într-unul dintre sertarele de legume ale frigiderelor, o sticlă de șampanie de calitate zăcea ascunsă sub un pachet de salată, de parcă prezența ei în bucătăria unei biserici era o rușine. Sau poate că fusese ascunsă acolo pentru o petrecere-surpriză pentru că, într-un alt sertar, sub două pachete de păstăi de fasole, se aflau patru pahare de șampanie.

Sanjay spuse:

— Ia două pahare. Voi deschide sticla.

— Ar trebui? se întrebă Tanuja.

— De ce n-ar trebui?

— N-am ieșit din necaz încă.

— Consideră-le un fel de recompensă.

— Nici măcar nu știm unde suntem.

El duse sticla la chiuvetă, în cazul în care făcea spumă la deschidere.

— Dacă trebuie să mănânc salam, o să-l dau pe gât cu asta.

Tanuja insistă:

— Poate că nu există nicio ieșire din pădurea asta.

— Metafora cu pădurea este depășită, declară Sanjay în timp ce desfăcea folia care ținea dopul sticlei. Suntem Hansel și Gretel și știi cum se termină povestea aia. Își găsesc drumul afară din pădure, cu buzunarele pline de

perle și bijuterii.

În timp ce punea paharele de șampanie pe masă, Tanuja spuse:

— Din nou am schimbat rolurile. Eu sunt noir și tu ești Domnul Optimist.

Sanjay răsuci sârma de pe dop.

— Oricine ar fi pe urmele noastre, nu sunt atât de răi ca o vrăjitoare malefică. Nu au puteri *supranaturale.*

— Sunt *ceva*, spuse ea. Nu sunt doar sociopați oarecare. Au ceva straniu.

Dopul scârțâi. Pocnetul sec, festiv în alte circumstanțe, nu părea deloc astfel acum. Din sticlă izvorâră câteva fire de spumă care se scurseră în chiuveta de oțel inoxidabil.

Sanjay turnă șampania.

— Și noi avem metodele noastre. Îi vom păcăli să intre în cuptor și îi vom prăji bine de tot.

— *Chotti-bhai*, metafora cu Hansel și Gretel este de mult depășită.

— Sunt fratele mai mic doar cu două minute, *bhenji.* Suficient de bătrân ca să beau. El așează sticla jos și ridică paharul. Pentru invincibilii gemeni Shukla. Suntem niște supraviețuitori!

Ochii erau măriți la lumina lumânărilor.

— Fără glumă, Sanjay. Sunt speriată.

Pe el îl durea să audă aceste cuvinte, dar ceea ce-i sfâșia inima cu adevărat era faptul că nu putea să facă nimic să o încurajeze. Nu putea decât să ciocnească paharul cu ea și să bea.

După o ezitare, sorbi și ea din șampanie. Apoi propuse un al doilea toast.

— Pentru dragii de *Baap și Mai* care sunt mereu alături de noi.

El nu credea că iubiții lor părinți, morți de multă vreme, erau alături de ei, dar nu o contrazicea niciodată pe sora lui iubită.

— Întotdeauna alături de noi, se declară el de acord și, împreună, sorbiră din șampania delicioasă, rece ca gheața.

27.

După ce ezitaseră, gemenii Shukla porniseră spre nord pe bulevard și continuaseră până la capătul îndepărtat al lungului cvartal. Imaginea de

înaltă calitate a camerei de la prima intersecție îi permise lui Carter Jergen să încadreze diverse obiecte îndepărtate și să le mărească fără o pierdere semnificativă a clarității. Pe laptopul său, îi urmărea pe
Sanjay și Tanuja cum coteau la dreapta, spre est, în afara cadrului.

Cu Radley Dubose din nou la bord, mătăhălos în scaunul pasagerului din față și încruntat ca un Orc ieșit din Mordor, tărâmul imaginar al lui Tolkien, Jergen conduse spre următoarea intersecție și vină spre est la aceleași colț la care cotiseră și gemenii. Parcă din nou ilegal la o curbă vopsită cu roșu.

Când află numele străzii și îl intersectă cu cel al bulevardului, putu să acceseze arhiva NSA pentru cele patru camere care supravegheau intersecția.

— Ceea ce avem aici, spune Jergen, este singura oroare cu păsări pe care Hitchcock nu a inclus-o în film.

Dubose mârâi:

— Diaree de păsări.

— Și încă din belșug, confirmă Jergen.

Păsările se cocoțau frecvent pe camere și modelele mai vechi nu erau protejate de țepi care să le îndepărteze. Dacă în apropiere se aflau duzi, găinațul era atât de acid, încât acesta coroda învelișul de plastic care servea drept apărătoare pentru lentile. Chiar și după ce o ploaie puternică curăța mizeria, camera scruta ca printr-o cascadă. Dintre cele patru camere aflate în această intersecție, cele îndreptate spre nord și est ofereau doar o imagine lăptoasă, tulbure.

— Înalta tehnologie de rahat, spune Dubose. Cam atât despre operațiunile guvernamentale. Vezi vreun răspuns din sectorul privat?

— Trebuie să existe vreunul, întări Jergen.

Următoarea intersecție spre est implica străzi secundare, unde nu se aflau camere de supraveghere a traficului. Carter Jergen se plângea că o națiune aflată în deficit își definea atât de prost prioritățile. Se lupta să mențină două mii de hectare de ferme eoliene și se ocupa de cercetarea amănunțită a efectelor muzicii dance asupra maturizării sexuale timpurii a fetelor preadolescente, dar statul federal nu era capabil să instaleze milioane de camere de supraveghere de înaltă rezoluție, câte erau necesare pentru a menține controlul și supravegherea unei populații extinse și foarte agitate.

În acest cvartal nu era permisă parcarea pe stradă. Jergen conducea încet, în lungul curbei, verificând clădirile de pe ambele părți, suportând

claxoanele șoferilor nerăbdători.

— Nesimțiți, mârâi Dubose. Au încă o bandă, au loc să ne ocolească, dar ei trebuie să facă o declarație. Dacă rabla ar avea măcar o trapă în acoperiș.

— Pentru ce o trapă?

— Dacă m-aș ridica și l-aș împușca pe unul dintre nenorociții ăștia de scandalagii, asta le-ar da celorlalți un subiect de gândire.

— Îți plac desenele animate acelea vechi de la Warner Bros? întrebă Jergen.

Chiorându-se prin parbriz la birourile din fața lor, Dubose întrebă:

— Despre ce naiba vorbești?

— Bugs Bunny, Duffy Duck. Le iubeam pe toate când eram copil.

— Nu le-am văzut niciodată. Nu prea m-a interesat să fiu copil. Nu aveam timp pentru asta.

— Exista acest personaj, Yosemite Sam. Purta o pălărie de cowboy și era convins, întotdeauna, că dacă împușca o problemă, o rezolva.

— Avea capul pe umeri, spuse Dubose. Se aplecă în față, în scaunul său, cu bărbia *à la* Dudley Do-Right întinsă spre parbriz, cu sprâncenele încruntate, în căutarea unei idei.

— Iată o mică băcănie de paranoici la colț.

Ultima clădire de pe partea sudică a străzii era mai mult un magazin universal decât o băcănie. Jergen ieși de pe stradă și trase pe locul de parcare. În vârful acoperișului, deasupra ușilor din față, un mănunchi de camere de securitate menținеau supravegherea căilor de acces dinspre est și vest, precum și a străzii aflate exact în fața clădirii. Trebuiau să mai fie una sau două camere suplimentare în interior.

— Sigur ca naiba, spuse Dubose, ceva este în neregulă atunci când un magazin Quick-Markt supraveghează zona mai bine ca NSA și Homeland Security împreună. Jergen trebui să fie de acord.

28.

Deși Jane nu se aștepta ca Petra Quist să se întoarcă până la miezul nopții, ea termină turul casei, se opri în bucătărie ca să lase un obiect din geanta ei, stinse ultimele dintre luminile pe care le aprinsese și, până la ora 11:10, se afla deja în foaier, lângă una dintre ferestrele care flancau ușa din

față. La 11:15, mult mai repede decât se așteptase, un Cadillac limuzină, negru, lung, coti din stradă și intră pe aleea circulară.

Jane se îndepărtă de fereastră și privi cum șoferul ocolea mașina prin față. El deschise ușa din spate și întinse mâna ca să ajute pasagerul să coboare.

Îmbrăcată într-o rochie scurtă, fără mâneci, fără să poarte vreo haină sau vreun șal care să o apere de vremea rece, Petra Quist ieși din mașină. Deși părea să fie alcătuită doar din picioare lungi și brațe subțiri, ea se mișca fără grația de lebădă care se putea observa în unele dintre fotografiile ei de pe Facebook, ci mai degrabă ca o marionetă ale cărei încheieturi din lemn aveau nevoie să fie unse. Oricum, când se întoarse dinspre șofer și porni să urce treptele portalului, ea își reprimă împleticeala și dobândi celălalt fel de eleganță aviară, specific cocorilor și berzelor, mișcându-se cu o fluiditate studiată, întreruptă de ezitări de fracțiuni de secundă, de parcă membrele i s-ar fi blocat. Era evident că ea se aștepta ca șoferul să o privească cu dorință abia stăpânită.

Poate că șoferul era, într-adevăr, țintuit locului de picioarele ei de manechin și de fundul de adolescentă. Mai probabil, o privea cu îngrijorare că ar putea să cadă pe treptele de la intrare, să-și învinețească fața sau să-și spargă buzele perfecte. În acest caz el s-ar afla în mare necaz cu proprietarul companiei de limuzine, care se întâmpla să fie Simon Yegg, „mașina nucleară de făcut dragoste” a acestei fete.

Petra urcă treptele cu bărbia ridicată, de parcă-și ducea un pahar de martini la gură.

Jane își ridică geanta și se îndepărtă de intrare, în holul deschis din apropierea biroului, care mirosea a tapițerie de piele și fum de țigară impregnat în umidificator. Lăsă geanta deoparte.

După cum se auzea, fata petrecăreață avea dificultăți la introducerea cheii în broască. Apoi încuietoarea țăcăni și se deschise și alarma începu să sune, în timp ce ea intra în casă.

După ce închise ușa, Petra spuse: „Anabel, urmărește-mă cu lumina” și candelabrul din foaier străluci deasupra ei.

Sara Holdsteck uitase să menționeze că sistemele computerizate ale casei răspundeau la comenzi vocale, precedate de identitatea sa personalizată – Anabel. Evident, această caracteristică fusese adăugată după ce fostul ei soț o obligase să plece. Interesant. Și curios.

— Anabel, dezactivează securitatea. Cinci, șase, cinci, unu, steluță.

O voce feminină spuse: *Controlul este acum dezactivat.*

Când Petra începu să cânte *Fight Song* al lui Rachel Platten și porni să traverseze foaierul, Jane ieși din întunericul biroului. Cu pistolul ținut lângă șold, cu țeava în jos, ea spuse:

— Petra Quist, fostă Eudora Merz, din Albany, Oregon.

Petrecăreață se opri printre modelele prismatice sculptate în podea de imensul candelabru de cristal, construit și el din prisme. Aripi de păr auriu îi încadrau fața. Tenul la fel de fin ca petalele unui trandafir crem. Ochii albaștri atât de intens striați încât sclipeau ca o piatră prețioasă șlefuită. Îmbrăcată în rochia scurtă, croită pe măsură, care se potrivea cu ochii, cu o poșetă Rolling Rockstud de la Valentino agățată pe umăr, rămase cu un picior înaintea celuilalt, de parcă înghețase la mijlocul pasului.

Jane spuse:

— Votată cea mai populară fată din clasă. Iubita principală a lui Keith Buchanan, eroul echipei locale de fotbal. Apoi ai plecat la New York și la slujbele din lumea modei. Trei ani mai târziu ajungi la L.A. și faci reclame pentru mărcile naționale și, ocazional, ai parte de câte un rolișor.

Dacă Petra era surprinsă sau înspăimântată, nu arăta acest lucru. Expresia ei spunea „Sunt periculoasă” și „Sunt prea tare pentru școala ta”, o privire care era des întâlnită în revistele de modă.

— Doi ani în L.A., spuse Jane, apoi ajungi în Nashville, cântând la chitară și cu vocea în cluburi pentru începători. Optsprezece luni mai târziu te întorci aici, chiar la sud de adevăratul La-La-Land, la douăzeci și șase de ani și… făcând ce?

Petra scoase un oftat de nerăbdare.

— N-ai niciun motiv să fii supărată pe mine. Dacă Simon te-a părăsit, puicuțo, păstrează-ți muniția pentru el.

— Poate că așa o să fac. Dar vreau ca tu să nu-mi stai în cale când ajunge acasă. Tu și cu mine mergem jos, în sala de proiecție.

— La dracu’ cu asta. Am nevoie de o băutură.

Jane ridică pistolul. Îi montase un amortizor de zgomot, nu pentru că era posibil ca sunetul să se audă dincolo de zidurile conacului, ci pentru că persoanele obișnuite considerau un pistol mult mai amenințător atunci când era dotat cu amortizor, ceea ce anunța că purtătorul armei era un profesionist și nu trebuiau să i se opună.

Fie din cauză că băutura serii, împreună cu fetele, o făcuseră pe Petra să fie incapabilă să-și dea seama de amenințare sau că, deși trează, ar fi avut mai multă atitudine decât bun simț, ea spuse:

— Dacă vrei o bătaie între curve, iubito, ar fi bine să te duci să te antrenezi un an. Apoi întoarce-te și vom continua.

Se întoarse cu spatele la Jane și porni agale către arcada dinspre living, mișcându-se la fel de seducător ca atunci când urcase treptele portalului și șoferul care o privea. Fără îndoială, din experiență, știa că unele fete o râvneau la fel de tare precum cei mai mulți dintre bărbați. Poate că Jane era una dintre acestea, ale cărei dorințe ar putea să o facă vulnerabilă.

În timp ce Petra ieșea din foaier, becurile începură să strălucească în living.

În alte împrejurări, cu ceasul ticăind până la sosirea lui Simon, Jane ar fi doborât-o pe Petra în clipa în care femeia dezactivase sistemul de alarmă. Ar fi luat-o prin surprindere, cu o fiolă pulverizatoare de cloroform, din care avea o provizie pe care o făcuse din acetona de la un magazin de artă și pudră de albit. Oricum, pentru că spera să scoată ceva informații de la această femeie, avea nevoie ca ea să aibă capul limpede sau, cel puțin, nu mai înnămolit decât era după o seară de bântuit prin cluburi.

Urmând-o pe Petra spre living, Jane spuse:

— Nu sunt una dintre fetele lui Simon și asta nu are nimic de-a face cu tine.

— Ah, bine. Atunci n-ai vrea să te cari?

— Dacă mă obligi, o să te rănesc.

— Deci o să mă împuști de două ori? Două gloanțe în ceafă? De ce mi-ar păsa? Oricum nu aș ști niciodată că s-a întâmplat.

— Ești beată.

Petra Quist continuă:

— Sunt cea mai bună atunci când sunt beată. Să nu crezi că nu sunt. Se simte vreo ezitare în vocea mea? Nu, nu auzi. Vodca limpezește. Peter Parker a fost mușcat, așa că a devenit Spider Man și toate alea. Belvedere rece ca gheața și o măslină – asta este mușcătura mea de păianjen.

În timp ce Jane o urma pe femeie prin ușile duble deschise, într-un hol, o serie de lămpi de cristal din tavan străluciră, un spectru de culori arzând de-a lungul marginilor ascuțite ale lustrelor.

— Nu fi proastă, amenință Jane. Nu mă forța în felul acesta.

— Să mă pupi în cur. Probabil că vrei să o faci.

În timpul antrenamentului de la Quantico și în timpul anilor ei agitați din FBI când lucrase la cazuri care implicau unitățile 3 și 4 de analiză comportamentală, care tratau în special cu criminali în serie și asasini în masă, Jane cunoscuse tot felul de cazuri dure, bărbați și femei și, în cele din urmă, îi făcuse pe toți să cedeze. Dar în Petra Quist exista ceva diferit, ceva nou și tulburător. Revolta femeii, în aceste împrejurări, nu era în totalitate legată de cât de mult băuse și ca să trateze cu ea cu succes ar putea să implice înțelegerea motivelor ascunse ale încăpățânării ei de catâr – și a nepăsării.

Încă mergând în fața lui Jane, Petra adăugă:

— De ce nu mă apuci de păr, nu mă trânteșți pe jos, nu mă pocnești peste dinți, nu mă înmoi? Ești doar plină de rahat și n-ai boașe?

Bucătăria vastă – dulapuri de arțar, blaturi masive de granit, aparate din oțel inoxidabil – proiectată să găzduiască o firmă de catering cu un pluton de bucătari și alt personal o întâmpină pe Petra cu lumină bruscă.

— Sau poate că nu vrei să-mi învinețești corpul frumos înainte să ai ocazia să-l folosești.

Jane privi în tăcere, în timp ce femeia – nu, fata, poate, din unele puncte de vedere chiar un copil – luă două pahare de martini și un shaker pentru cocktailuri dintr-un dulap care aproviziona barul. O sticlă de vermut sec dintr-un alt dulăpior. Un borcan de măsline din al doilea dintre cele patru frigidere. Unul după altul, ea așeză produsele pe prima dintre cele două mari insule centrale.

— Sau poate că ești un fel de regină a încrezuților, spuse Petra, oprindu-se să o privească pe Jane de sus până jos. Vreo mironosiță cu curul strâns, nu o faci cu fete, nu o faci nici cu băieți, nici măcar cu tine însăți. Ei bine, puicuțo, ai face mai bine să bei, „pen'că nici măcar n-am să vorbesc cu cineva atât de abstinent și virtuos, ca să nu mai spunem să mă dezbrac".

Se întoarse cu spatele la Jane și se duse la cel de al patrulea frigider. Deschise ușa și scoase o sticlă înaltă, înghețată, de Belvedere.

În timp ce ușa frigiderului se închidea, Petra se întoarse cu vodca și se opri lângă insulă și își arcui gâtul, privind-o pe Jane cu surprindere și dispreț.

— Fato, ești o scorpie întreagă, din cap până în picioare. O față pentru filme, un trup de zeiță și tot ce trebuie. Dar uită-te la tine, fără machiaj, cu

părul lipsit de strălucire, îmbrăcată doar puțin peste nivelul unui magazin de vechituri. Muncești din greu, ore întregi în fiecare zi, încercând să arăți atât de comună? Ești atât de dusă că vrei să fii casnică? Trebuie să ai o poveste a dracului de nebună. Vreau să-ți ascult povestea și toate astea. Spune-mi povestea ta. După asta vorbi computerului casei: Anabel, stinge luminile.

În ultimul moment de lumină între comandă și răspuns, Jane o văzu pe fată cum răsucește sticla de Belvedere și, în clipa în care întunericul se lăsă în bucătărie, auzi sticla cum se sparge de blatul de granit al insulei. Gâtul lung și spart al sticlei cu pereți groși ar putea să devină o armă care să desfigureze, chiar mortală.

29.

Acum, în ultimele ore ale zilei de vineri, un singur angajat se ocupa de QuickMarkt. Conform ecusonului prins de buzunarul de la piept al cămășii sale albe, se numea Tuong și el le spuse că numele de familie era Phan, deci un vietnamez american, un tânăr îngrijit ras, poate în vârstă de douăzeci și doi de ani, politicos, cu voce plăcută. Carter Jergen își imagina că Tuong, asemenea multora din etnia lui, muncește din greu, la două slujbe și intenționează ca într-o bună zi să aibă propria lui afacere. Deși ar putea la fel de bine să-și croiască drum prin cel de al șaselea an de facultate, țintind către un MBA sau un master în computere.

Oricare ar fi slăbiciunile lui Tuong, prostia nu face parte dintre ele. În ciuda umilinței sale, inteligența lui ascuțită este evidentă, învăluindu-l ca o aură. Și nici nu are vreun ghimpe împotriva autorităților, pentru că cei din comunitatea sa merg, de obicei, la facultate ca să obțină cunoștințe utile, nu ca să învețe cum să cauzeze daune societății. Când Tuong insistă că nu are habar despre localizarea sistemului de înregistrare pentru camerele de securitate, Jergen nu se îndoiește niciun moment de el.

Oricum, Radley Dubose nu l-ar crede nici pe papă descriindu-i vremea, dacă ar sta împreună sub un cer fără nori pe care pontiful l-ar descrie ca însorit. Din nou, îngrămădindu-se peste casa de marcat, Dubose își flutură legitimația NSA prin fața lui Tuong, așa cum un șaman cu pene și pictat pe față ar putea să fluture un colier de capete uscate de șerpi spre membrii superstițioși ai turmei lui, ca să-i sperie și să-i determine să se supună. El

avertizează despre consecințele grave pe care le atrage refuzul de a coopera cu agenții federali în urmărirea unui terorist.

De fapt, cablurile de la camerele de securitate, în interiorul și în exteriorul magazinului universal, sunt îngropate în pereți. Nici măcar Dubose nu este capabil să le urmărească până la aparatul de înregistrat.

El îl intimidează pe băiat.

— Ar trebui să fie într-o cameră din spate, în birou sau depozit sau ceva. Este la fel de evident ca un gândac pe un tort de nuntă.

— Noi nu vindem torturi de nuntă, spune Tuong.

De parcă Dubose nu s-ar fi prins că engleza este prima limbă a tânărului născut american, reacția sa este de frustrare și dispreț.

— Sigur că nu vindeți torturi de nuntă. E un amărât de magazin universal. Foloseam o metaforă.

— Sau poate că era o comparație? se întreabă Tuong.

— Ce să fie ce?

— În orice caz, spune Tuong, nu avem gândaci. Am primit numai laude din partea inspectorului sanitar.

Amuzat de această confruntare, Jergen pescuiește un baton de ciocolată dintr-un coș de pe tejghea, desface ambalajul și ia o mușcătură, cu plăcerea celui care stă în lojă, într-un teatru.

— Nu e vorba despre gândaci, e vorba…

Îndrăznind să-l întrerupă pe bărbatul voinic, aparent distrându-se la fel de bine ca Jergen, Tuong spune, nerăbdător:

— Este vorba de faptul că *nu avem* gândaci. Suntem foarte mândri de curățenia noastră.

Pumnii lui Dubose sunt ca două jamboane a câte trei kilograme la capătul brațelor.

— Mă duc în spate să mă uit după aparatul de înregistrare. Pricepi? Și înainte ca Tuong să-i poată răspunde, Dubose mai adaugă: Ai o armă sub tejghea?

— Da, domnule.

— Știi cum să o folosești?

— Da, domnule.

— Știi cum să o lași dracului exact acolo unde se află?

— Întotdeauna, spune Tuong, este exact ceea ce prefer.

— Să-ți spun ceva, băiete, dacă îndrepți vreodată arma spre un agent

federal, te vei găsi într-un mare rahat.

— Poți să-mi spui.

— Despre ce să-ți spun?

— Despre marele rahat.

Dubose arată de parcă e pe cale să-i smulgă plămânii lui Tuong prin esofag.

— Pierdem timpul. Nu vorbesc limba proștilor și nu pot să aștept după un traducător. Vin acolo, în spate.

Tuong Phan privește nemișcat cum Dubose se îndreaptă spre capătul tejghelei, deschide poarta și iese printr-o ușă care dă într-un coridor care deservește orice încăperi s-ar afla dincolo de zona casierului.

Privește spre Carter Jergen și spune:

— Îl sun pe domnul Zabotin și îl întreb unde este aparatul de înregistrat.

— Cine-i Zabotin? întreabă Jergen.

— Ivan Zabotin este proprietarul acestei francize QuickMarkt și a altor trei.

— Transmite-i felicitările mele pentru că menține locul ăsta fără gândaci, spune Jergen și mai mușcă o dată din batonul de ciocolată.

Tuong Phan zâmbește și ridică telefonul.

30.

Chiciură falsă de la lumina lunii era cristalizată pe fereastra de sticlă și numere verzi străluceau ușor pe ceasul cuptorului ca un cod enigmatic prin care poate fi citit viitorul apropiat. Altfel părea să fie întunericul final, bezna sufletelor aflate în uitare, aerul cu iz de spirite, așchii de sticlă zdrobite sub pantofii Petrei, cu sunet de dinți scrâșniți. Scoate strigăte subțiri de fiecare dată când lovește cu sălbăticie, orbește, cu sticla de vodcă spartă, bazându-se pe faptul că obișnuința cu așezarea bucătăriei îi va oferi un avantaj, până când, printr-o lovitură norocoasă, ar putea să dea peste o față și să-și orbească permanent adversarul.

În primul moment de întuneric, Jane alesese să nu tragă cu arma. Chiar și de la distanță mică era mai probabil să rateze decât să nimerească și flacăra de la gura țevii i-ar dezvălui localizarea exactă. În afară de asta, ea nu dorea să o omoare pe fata asta petrecăreață, beată și tulburată până când nu era pusă în situația să nu aibă de ales.

În schimb ea se retrase și strigă la sistemul de control al casei, care i se

supunea atât de ușor Petrei – „Anabel, aprinde lumina” deși fără niciun efect. Rapid, după pipăit, ea găsi cea de a doua insulă mare cu blat de granit și sări pe ea în afara zonei atât de bine cunoscută de cealaltă femeie. La un metru deasupra podelei, aproximativ la mijlocul lespezii de doi metri lungime și un metru jumătate lățime, Jane se lăsă într-un genunchi, ca și cum ar face o genuflexiune, cu palma stângă sprijinită pe piatra lustruită, pentru a avea un simț al stabilității în bezna derutantă. Cu pistolul Heckler în mâna dreaptă, se strădui să asculte așa cum un orb ar asculta nuanțele sunetelor pe care un om normal nu le poate deosebi.

În norul de vapori acizi de vodcă, Petra Quist lăsă deoparte orice prudență și previziune care îi mai rămăseseră. Furia ei se transformă în frenezie animalică. Lovea cu și mai mare sălbăticie, mârâind și înjurând și aruncându-i lui Jane toate numele obscene din vocabularul vulgar, caracteristic celor mai josnice femei care urau bărbații. Sticla groasă, transformată în armă, zornăia, pocnea, zornăia, pe măsură ce lovea un obiect sau altul și apoi pocni și mai tare pe granit, împrăștiind așchii pe toată suprafața, cu o vagă și scurtă explozie muzicală.

Când Jane simți că urmăritoarea ei trecuse pe lângă ea, se răsuci spre vocea declamativă. Amintindu-și exact cuvintele cu care Petra vorbise cu inteligența artificială care se ocupa de casă, se ridică în picioare în timp ce spuse: „Anabel, urmărește-mă cu lumina!” și o cascadă de lumină alungă toate umbrele.

La colțul insulei, Petra ridică privirea, surprinsă, cu fața deformată de furie. Rămânea frumoasă, deși era ceva foarte diferit de frumusețea care întorcea capetele în timpul unei nopți de umblat prin baruri. În schimb, aceasta era o frumusețe teribilă și înfricoșătoare, așa cum trebuia să fi arătat Medusa, pe sub buclele ei din șerpi, atunci când, doar cu privirea, transforma bărbații în pietre.

Jane lovi și petrecăreața țipă când antebrațul ei drept primi lovitura. Scăpă sticla spartă, cu dinții de sticlă strălucind, în timp ce se arcuia peste aragaz, unde se sfărâmă și zornăi risipindu-se printre tăvile de scurgere din fontă.

Petra se prăbuși pe spate, se rostogoli și sări în picioare chiar când Jane coborî de pe insulă și se izbi în ea, împingând-o în spate, peste unul dintre frigidere. Petra nu știa să lupte, dar știa cum să se împotrivească cu furie: răsucindu-se și zvârcolindu-se ca un țipar; apucând violent, deși ineficient,

cu unghiile ei false, acrilice, plesnind și desprinzându-se; împingându-și capul înainte în încercarea de a o mușca pe Jane.

O lovitură de genunchi între picioarele Petrei nu o paralizează complet, așa cum ar fi făcut unui bărbat, dar lovitura în pelvis îi învineți vulva și îi transmise un asemenea șoc în străfundurile trupului ei încât se cutremură și își pierdu, pentru scurtă vreme, capacitatea de împotrivire. Jane trecu un antebraț pe sub bărbia aceea perfect modelată, cu întreaga forță brută a umărului împingând puternic. Petra dădu ochii peste cap ca o păpușă și ceafa ei se sprijini de ușa frigiderului, moment în care Jane se retrase doar atât cât să permită trupului femeii să alunece pe oțelul inoxidabil și să se așeze pe podea, cu bărbia sprijinită de sânii ei mari, inconștientă.

31.

Poate că prezența lui Radley Dubose, în picioare în fața tejghelei de la QuickMarkt, nu descuraja intrarea clienților la fel de tare ca un clovn mânjit de sânge, cu o drujbă în mâini, dar Carter Jergen decise că numărul celor care se hotărâseră brusc să-și facă cumpărăturile în altă parte era doar cu puțin mai mic decât ar fi fost în cazul unui artist de circ psihopat. Radley este mare; pare arogant și furios; și, deși nu transmite telepatic cuvintele *Agenția Națională de Securitate*, oricine care are un minim de inteligență înțelege că el dispune de autoritatea legală să tăbăcească funduri și de o dorință să facă asta cât de des posibil.

Ivan Zabotin, proprietarul francizei, preferă să nu-l lase pe Tuong Phan, casierul, să trateze cu oameni atât de importanți ca agenții federali. Oricum, are nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă de acasă până la magazin și, deși are o atitudine umilă, regretele exprimate de el nu fac decât să-l înfurie și mai tare pe Dubose.

Zabotin este un bărbat micuț, cu capul mare și mâinile delicate, ceea ce îl face să arate ciudat, ca un copil cu barbă. Vorbind într-o engleză clară dar cu accent, fiind un emigrant din Rusia, unde părinții lui trebuie să fi fost oprimați de comuniști și unde el se maturizase, aparent, în societatea ceva mai puțin periculoasă care urmase căderii Uniunii Sovietice, el se teme, evident, de guvern și nu are încredere în acesta. Când solicită să le vadă legitimațiile, studiază actul de identitate și îi conduce spre biroul din spatele

clădirii, zâmbește nervos și dă din cap și este îndatoritor, fără să fie atât de supus pe cât pare și respectul său pare să ascundă o undă de batjocură.

— Acolo, în Mama Rusia, ce erai? întreabă Dubose. Un fel de oligarh?

— Oligarh? repetă uluitul Zabotin. Nu, nu, nu. Nu, domnule. Oamenii mei… sângele nostru era supt de acei oligarhi.

— Deții o mulțime de francize, spuse Dubose. Deci, cum s-a întâmplat că n-ai ajuns în America pe un iaht de o sută de metri, cu miliarde de dolari în bani murdari?

Picioarele lui Zabotin par să se înmoaie.

— Soția mea și cu mine am ajuns aici cu puțin mai mult decât nimic. Am muncit din greu, am economisit, am investit. O franciză QuickMarkt nu înseamnă un miliard.

— Ai patru dintr-astea, comentă Dubose, cu un ton grav, de judecător de curte supremă, de parcă prețul bine cunoscut al unei astfel de francize era de un sfert de miliard.

Zabotin se întoarce spre Jergen, căutând o eliberare de acest tratament nerezonabil, dar Jergen îi întâlnește privirea fără nicio expresie. Pentru că nici el, nici Dubose nu pot să mimeze convingător simpatia, ei nu joacă niciodată jocul de-a polițistul bun și polițistul rău.

Cel mai bun lucru de care are parte Zabotin este polițistul rău, polițistul indiferent.

Nerăbdător să-i vadă ieșiți din stabilimentul său, Zabotin se așază la un birou și pornește computerul, explicând că aparatul de înregistrare se află într-un seif de dimensiuni uriașe, dar imaginile de la oricare dintre cele șase camere pot fi accesate de aici și redate pe acest monitor.

Jergen specifică cele trei camere exterioare montate deasupra intrării din față și îi precizează lui Zabotin momentul exact în care gemenii Shukla, pe jos, au cotit de pe bulevardul principal, mai devreme, în cursul serii.

Pe birou se află fotografii înrămate ale proprietarului și ale unei femei care este, cel mai probabil, soția lui, precum și altele cu fiica lor, doi fii și câinele familiei. Pe lângă fotografii, pe birou se află și un model din plastic al Statuii Libertății și un suport din aramă, cu un steag de cincisprezece pe zece centimetri, din material textil apretat care pare permanent să fluture în vânt.

În timp ce proprietarul caută înregistrările solicitate și Jergen stă în picioare, alături de el, ca să le privească, Radley Dubose, cu sprâncenele

încruntate, ridică fotografiile înrămate una câte una. El studiază intens fețele soției și copiilor, de parcă ar încerca să și le întipărească în memorie.

Zabotin este extrem de conștient de interesul lui Dubose pentru familia sa. Atenția lui fuge de la ecran la palmele uriașe care par aproape să acopere fotografiile.

Înainte ca Dubose să așeze la loc o fotografie a lui Zabotin cu soția lui, el își linge degetul mare de la mâna dreaptă și șterge cu grijă sticla de deasupra fotografiei de parcă ar vrea să îndepărteze ceva și să o vadă mai bine. Dar, pe urmă, una câte una, el revine la fotografiile cu fiica și cei doi fii, care par să fie mai mici de zece sau unsprezece ani, și repetă acțiunea neliniștitoare ca pe un ritual, lingându-și degetul mare și trecându-l peste fața fiecăruia, de parcă, într-o vrajă fără vorbe, el înseamnă nu doar imaginile lor, ci chiar persoanele lor, îndreptând vreo putere ocultă asupra acestora.

Comportamentul lui Dubose îl deranjează atât de mult pe Ivan Zabotin, încât degetele i se împleticesc pe tastatură și este nevoit să-și corecteze greșelile, în încercarea de a obține înregistrările cerute.

Deși Jergen consideră comportamentul partenerului său ca fiind de desene animate, el este cel puțin intrigat de acest bărbat. Uneori Dubose poate să fie Yosemite Sam, dar, mult mai des, el se aseamănă unui personaj din acele benzi desenate enervante, *Povestiri din criptă*.

Și iată, pe ecran, dinspre vest apar fugarii, se apropie ținându-se de mână, pe trotuar, amândoi privind în toate părțile, de parcă s-ar aștepta să fie atacați dintr-un loc sau altul, așa cum, într-adevăr, ar trebui să se aștepte.

Când dispar din cadru, Zabotin îi găsește în înregistrarea de la cea de a doua cameră care acoperă parcarea și strada din spatele ei, apoi îi localizează din nou pe camera îndreptată spre est. Ei se îndepărtează în noaptea ploioasă, se opresc la colțul următor, așteptând ca semnalul semaforului pentru pietoni să se schimbe de la UN TRECEȚI la TRECEȚI și continuă spre est, dincolo de intersecție. La colțul de sud-est se opresc pentru o clipă, poate cercetând drumul din fața lor, în căutarea unor opțiuni.

Judecând după absența reclamelor și după căderea umbrelor în următorul cvartal, zona comercială lasă loc unui fel de spațiu cu utilizare mixtă.

Gemenii traversează din nou, pornind spre colțul de nord-vest al unei

intersecții cu patru intrări unde continuă direct spre est, pe lângă ceea ce par să fie două case vechi, impozante.

Deși Zabotin dispune de camere de înaltă rezoluție, acestea sunt destinate doar pentru supraveghere la distanță mică. Pe măsură ce gemenii Shukla se îndepărtează de QuickMarkt, ei par să se dezintegreze de parcă n-ar fi avut niciodată o formă solidă, ci fuseseră doar o pereche de spirite ale ploii, care se dizolvau după furtună. Numeroasele suprafețe reflectorizante ude ale scenei proaspăt stropite, care strălucesc și scânteiază la lumina farurilor vehiculelor în trecere, conspiră cu umbrele care se umflă și se micșorează și tremură în aceleași raze de lumină trecătoare, transformându-i pe fugari din ființe în carne și oase într-un miraj care dispare.

În ultimul moment în care se văd, gemenii par să cotească la stânga, jos de pe trotuar, îndreptându-se spre un mozaic derutant de lumini colorate, care nu sunt de la reclame.

— Dă înapoi și mai pune încă o dată aceste ultime secunde, spune Carter Jergen. Zabotin face ce i se spune și Jergen revede această secvență video nu o dată, ci de patru ori, înainte ca emigrantul rus, la indicația lui, să înghețe imaginea la penultimul moment.

— Astea par niște forme de mașini. Dar ce sunt luminile alea bizare din spatele lor?

— Vitralii, spune Zabotin. Ferestre de biserică.

— Ce biserică?

— Mission of Light.

Jergen privește spre Radley Dubose și bărbatul masiv spune:

— De ce ar merge să se ascundă într-o biserică?

— Oamenii aflați în necaz s-au adăpostit în biserici încă de când există biserici.

Dubose scutură din cap.

— Nu și cei pe care-i cunosc eu.

Nerăbdător să termine cu treaba asta, Ivan Zabotin se rotește în scaunul său, cu fața spre Jergen.

— Domnule agent Jergen, ce altceva pot să mai fac pentru voi?

— Ai fost de mare ajutor, domnule Zabotin. Tot ce trebuie să faci acum este să uiți că am fost pe aici. Asta este o problemă de securitate națională. Dacă discuți sau împărtășești asta cu cineva, fie și cu soția ta, poți fi acuzat

de un delict. Asta era cacealma, dar Zabotin păleşte. Un delict care se pedepseşte cu până la treizeci de ani de închisoare.

— Treizeci şi cinci, corectează Dubose.

— Nu s-a întâmplat nimic aici, nimic de povestit cuiva, îi asigură Zabotin, cu sprâncenele umezite de mici broboane de sudoare.

Jergen şi Dubose îl lasă pe mogulul QuickMarkt la biroul lui şi se întorc în magazinul din faţă.

La casa de marcat, Tuong Phan îi aminteşte lui Jergen:

— Îmi eşti dator pentru batonul de ciocolată pe care l-ai mâncat.

— Nu mi-a plăcut, îi răspunde Jergen şi ia altul la fel din vitrina de pe tejghea. Are gust de rahat.

Afară, el aruncă batonul, nedesfăcut, într-un coş de gunoi.

— Chiar are un gust atât de oribil? întreabă Dubose, în timp ce se îndreaptă spre Range Rover.

— Nu, a fost bun, îi răspunde Jergen. Dar trebuie să am grijă la siluetă.

32.

Timpul pare că zboară, limba lungă a ceasului a măturat, de acum, jumătate din cele şaizeci de minute curente. E ora vrăjitoarei în zbor pe mătura ei care se apropie rapid…

În bucătărie, un dulăpior încastrat oferea un spaţiu pentru planificarea meniurilor. Un scaun de birou, cu roţi, fusese băgat sub masă.

Jane trase scaunul spre femeia inconştientă, se strădui să o urce în el şi îi legă încheieturile mâinilor de braţele scaunului cu două coliere de plastic rezistente, scoase din geanta ei.

Cele cinci picioare ale scaunului porneau dintr-un stâlp central. Ea legă fiecare dintre gleznele Petrei de acest stâlp.

Nu putea să existe solidaritate feminină în această lume de înşelăciune şi violenţă şi doar cei care aveau cea mai superficială înţelegere a naturii umane puteau să gândească altfel. Totuşi Jane nu se mândrea şi nu-i plăcea ceea ce îi făcuse Petrei Quist, chiar dacă fata-femeie încercase să-i facă ceva şi mai rău ei. Niciun prădător cu dinţi şi gheare ascuţite nu are nevoie de mult curaj ca să vâneze un miel, doar puţină insistenţă şi ceva noroc.

Petra nu era chiar un miel, deşi nu era nici lupul periculos care pretindea

că este. Imaginea ei de scorpie dură, pregătită cu atenție, era un fel de armură, dar singurele ei arme erau atitudinea, o nepăsare neînfricată față de consecințe și ceea ce părea să fie o furie nepotolită, care îi dădea puteri.

După ce Jane termină cu ea, se putea ca domnișoara Quist să nu mai aibă armură și nici arme. Dacă din acest moment încolo era nevoită să înfrunte o lume de degradare și rapacitate, lipsită de armele ei obișnuite, s-ar putea să nu reziste prea mult; caz în care, deși Petra își țesuse, într-o anumită măsură, firul propriului ei destin, Jane ar purta o anumită responsabilitate pentru că o lăsase dezarmată.

Până la urmă nu exista nicio altă alegere rațională în afară de a accepta orice vină ar putea să i se adauge prin faptul că îi făcea Petrei Quist ceea ce trebuia făcut ca să-i salveze pe Travis și pe inocenții de pe lista Hamlet. Jane nu se amăgea că cineva ar putea să treacă prin această lume fără să fie marcat de experiențele trăite, mai ales ea.

Conacul avea două ascensoare, unul în sala din față, celălalt în spațiosul birou al valetului, aflat între bucătărie și camera formală pentru servirea mesei. Ea o împinse pe Petra în acesta din urmă și coborâră la nivelul subteran.

În nopțile de poker, bărbatul casei – sau cel care trecea drept bărbat – ajungea acasă, de obicei, între doisprezece și jumătate și unu dimineața. O oră îi va fi suficientă lui Jane ca să se ocupe de Petra și să fie pregătită pentru Simon Yegg.

Dar dacă Petra se întorsese mai repede pentru că știa că el nu va rămâne plecat până târziu, ca de obicei? În loc de o oră sau mai mult, Simon ar putea să se întoarcă peste o jumătate de oră. Poate doar peste câteva minute.

Când Jane o scoase pe prizoniera sa din ascensor, servitorul virtual, Anabel, aprinse luminile. Reclama strălucea cu sute de mici becuri și denumirea sălii de proiecție – *Cinema Parisian* – plutea pe deasupra acesteia, într-un scris cursiv, cu neon albastru.

Ea manevră fără probleme scaunul de birou spre ușile duble, deși acesta nu se mișca la fel de bine ca în zona de recepție acoperită cu mochetă, cum se mișcase pe podelele de piatră de calcar. Îl împinse dincolo de ghișeu, pe sub arcadă și se opri cu femeia inconștientă lângă tejgheaua de dulciuri din hol.

Fiecare dintre roți dispunea de o pârghie care se lăsa și o împiedica să se miște. Ea le blocă pe toate, astfel încât Petra să nu fie capabilă să se miște

dacă se trezea.

La ușa holului Jane spuse: „Anabel, stinge luminile”.

Se lăsă o beznă absolută, dar ea aprinse manual luminile din holul sălii de proiecție, înainte de a o lăsa pe Petra singură acolo.

Urcă la parter pe scări în loc să ia ascensorul și aprinse luminile, pe măsură ce avea nevoie de ele.

Se întoarse în bucătărie doar ca să își ia geanta de voiaj. Nu era nevoie să mănture sticla spartă sau balta de vodcă. Simon nu va intra în casă dinspre garaj și nu va urca, de acolo, spre bucătărie, fie pe scări, fie cu ascensorul și, prin urmare, nu va avea ocazia să fie avertizat de dezastru.

Conform celor spuse de Sara Holdsteck, ultima soție a lui Simon, el rezerva întotdeauna una dintre mașinile companiei sale de limuzine, în seara de poker, pentru că se bucura de câteva pahare de Macallan Scotch în timpul jocului. Mașina îl va lăsa la ușa din față, la fel cum cealaltă limuzină o lăsase pe Petra și, dacă totul mergea bine, Jane se va afla acolo ca să-l întâmpine.

În foaier, ea folosi tastatura ca să pornească alarma de perimetru a sistemului de securitate, stinse candelabrul și se îndreptă spre una dintre ferestrele înalte, înguste, care flancau ușa din față.

Strada, peluza și palmierii Phoenix erau înveliți în umbră, curba aleii era mărginită de lămpi joase și înconjurată de scoici de lumină, ca o dantelă radiantă de mătase, cu portalul iluminat subtil și totuși dramatic, totul la fel de tăcut și nemișcat ca într-un tablou, cu un aer de așteptare care învăluia totul…

Ducându-și geanta, Jane reduse luminile de la parter în urma ei și se întoarse în holul sălii de proiecție, la subsol.

Petra Quist se trezise. Era imobilizată, la fel de bine prinsă ca obiectul dorinței din cele mai frumoase vise ale oricărui amator de sclavie sexuală – deși nici pe departe la fel de dulce ca oricare dintre ofertele din vitrina cu dulciuri din apropiere.

Deși situația ei o îngrijora, ea afișa o atitudine de porc spinos.

— Ești ca și moartă, bucată de rahat.

— Mda, bine, spuse Jane, toți suntem ca și morți. Doar că unii dintre noi se duc mai repede ca alții.

Ea deplasă un mic scaun cu spătar de lângă perete, îl plasă în fața Petrei și se așeză pe el.

— Oricât de rău mă rănești, spuse Petra, Simon o să te facă să suferi de zece ori mai rău.

— Te-am rănit eu? Serios? Unde?

— Du-te și trageți-o singură.

— Eu nu ți-aș da acest sfat, până când nu trece ceva timp ca să ți se cicatrizeze vânătăile.

Petra scuipă spre ea, dar rată. Saliva vâscoasă se prelingea pe tapițeria scaunului.

— Crezi că ești mare sculă, dar să știi că nu ești.

— Eu sunt ceva. Tu ești ceva. Fiecare e ceva. Deși nu putem, întotdeauna, să fim siguri ce anume.

Se uitară una la alta, în tăcere, poate o jumătate minut.

Apoi Jane sparse liniștea:

— Cât de mult îl urăști pe Simon?

— Spui numai tâmpenii. Nu-l urăsc pe Simon.

— Sigur că-l urăști.

— E bun cu mine. Îmi oferă tot ce vreau.

— Deci, cât de mult îl urăști?

— De ce l-aș urî?

Jane spuse:

— De ce nu?

33.

Deși în imaginile de la QuickMarkt fusese învăluită în strălucire, biserica se înălța, acum, întunecată, de la fundație până la turla clopotniței. Nu mai era nicio mașină în parcare.

Oricum, în casa parohială de alături străluceau câteva lumini și o lampă camuflată, de poartă, atârna deasupra inscripției care le ura bun venit vizitatorilor.

BISERICA MISSION OF LIGHT
Eu am venit ca ei să aibă viață și s-o aibă din abundență.
PAROHIE
Reverend GORDON M. GORDON

În timp ce Carter Jergen sună la ușă, Radley Dubose spune:

— Ar fi bine să nu existe vreun nenorocit de sanctuar aici. Acești puști Shukla și-au bătut joc de noi destul de mult timp. Oricum, nu pot să obțină refugiu în locul ăsta. Coșmelia asta nu are nimic hindus.

— Ei nu sunt hinduși, îi reamintește Jergen.

— Părinții lor erau.

— Și părinții tăi au fost ceva.

— Mama mea a fost adventistă, pentru o vreme.

— Și uită-te la tine.

— Da, dar hinduismul e diferit. Se lipește.

— Nu se lipește.

— Se lipește, insistă Dubose.

— Haide doar să ne purtăm bine cu tipul ăsta, spuse Jergen. Preoții sunt pregătiți să se poarte frumos. Asta poate să fie o treabă blândă și rapidă.

Dubose rămâne tăcut, ca reprezentarea în piatră a vreunui zeu nordic al furtunii, care ar putea să capete viață brusc și să împodobească noaptea cu fulgere.

— Blând și repede, repetă Jergen. Toată lumea se poartă frumos.

Un bărbat de peste cincizeci de ani deschide ușa. Poartă pantaloni de costum și o cămașă albă, cu mânecile ridicate și cu o cravată desfăcută. Coama lui de păr cenușiu este bine pieptănată și are un bronz intens care, în acest moment al anului, trebuie să fie artificial. Zâmbetul lui este de genul celor care încheie o mie de tranzacții.

Tipul arată mai puțin a preot și mai degrabă a agent imobiliar, dar, oricum, Jergen îl întreabă:

— Reverendul Gordon?

— În slujba voastră. Ce pot face pentru voi?

Jergen și Dubose intră în rolul lor – o problemă de securitate națională, fugari suspectați de legături cu teroriști, timpul este esențial – și își prezintă legitimațiile.

Zâmbetul preotului se transformă într-o expresie mult mai serioasă. Îi conduce în casa tăcută, de-a lungul unui coridor, într-un salon, cu o mină la fel de sumbră ca aceea pe care ar putea să o aibă atunci când cineva îi aduce vestea decesului prematur al unui membru al parohiei.

Pe masa de lângă fotoliu se află un pahar care conține ceea ce pare să fie

whisky cu gheață. Pe un piedestal zace deschisă o carte cu coperte tari, cu fața în jos. Nu este un text teologic, niciun volum de eseuri motivaționale, ci un roman de groază de John Grisham.

Reverendul Gordon vede că Jergen observă băutura și romanul.

— De ceva timp sunt afectat de insomnie. Ei bine, de când a murit Marjorie, în urmă cu doi ani. Asta e soția mea, cea mai bună femeie care a trăit vreodată. Am fost căsătoriți treizeci de ani. Un pahar de tărie și o poveste bună sunt singurele lucruri care mă relaxează suficient ca să pot dormi.

— Ei bine, domnule, spune Jergen, nici scotch-ul moderat, nici orice cantitate de Grisham nu ar fi un viciu. Îmi pare rău pentru soția ta. Totuși, treizeci de ani înseamnă o binecuvântare îndelungată.

— Așa este, se declară de acord reverendul. O binecuvântare îndelungată.

— Voiam să întreb dacă doamna Gordon s-a dus la culcare, pentru că ceea ce am venit să discutăm nu este pentru urechile oricui.

— N-ai de ce să-ți faci griji, domnule Jergen. Copiii sunt plecați. Sunt singur, cu excepția domnului Grisham și a unei guri din ce are mai bun Scoția.

Puțin cam brusc, Dubose spune:

— Mai devreme, în seara asta, a avut loc un eveniment cu participare numeroasă la biserică. Despre ce a fost vorba?

— Prima piesă de sezon, de Paște. Una copilărească, distracție pură, pentru copii. Duminică avem o piesă mult mai serioasă, despre Patimi.

Jergen scoate telefonul mobil pe care era afișată o fotografie a gemenilor Shukla.

— Din întâmplare, domnule, i-ați văzut pe aceștia doi la spectacol?

Aplecându-se și mai mult în față în fotoliu, Gordon se chiorăște la telefon. Zâmbește și aprobă din cap.

— Da, un cuplu drăguț. Destul de surprinzător. Nu i-am observat până la jumătatea serii, când s-au ridicat să meargă la toaletă. Nu-i cunoșteam, dar am presupus că erau oaspeții vreunui membru al parohiei.

Într-un moment artistic, bine repetat, Carter Jergen îi aruncă partenerului său o privire mohorâtă și plină de înțelesuri și Dubose i-o întoarce. Când sunt siguri că reverendul a văzut privirea și este intrigat, puțin alarmat, ei se întorc spre gazda lor, agitați, și Jergen spune:

— Reverendule, este bine să te gândești la răspuns și să fii sigur că este corect. I-ai văzut pe cei doi părăsind biserica după spectacol?

— Nu. Am realizat mai târziu că nu am aflat niciodată cine erau și dacă erau interesați să se alăture parohiei Mission of Light.

— Deci, ar putea să fie încă înăuntru?

Poate că preotul înțelegea sensul vieții, dar întrebarea lui Jergen îl nedumeri.

— În biserică? De ce s-ar afla în biserică?

— Caută adăpost, spune Dubose.

— Se ascund, lămurește Jergen.

De parcă ar fi uitat pentru scurtă vreme ce îi spuseseră ei pe treptele de la intrare, Gordon deschide ochii larg și își încruntă sprâncenele.

— Of. Fugari cu presupuse legături cu teroriști?

Dubose întrebă:

— Încuiați biserica, noaptea?

— Da. Biserica, alături de cancelaria și clădirea pentru evenimente. Este necesar în zilele astea. A fost o vreme, în tinerețea mea, când porțile din față ale bisericilor erau deschise douăzeci și patru de ore pe zi. Dar, în zilele noastre, porțile deschise invită la vandalism, chiar profanare.

— Trebuie să cercetăm locul. Dubose pare nerăbdător, dar el acționează, în principal, de parcă ar fi de acord cu Jergen că lucrurile ar merge ușor și rapid doar dacă i-ar lăsa lui Gordon ocazia să fie la fel de drăguț cum îi spune Biblia că ar trebui să fie.

— Avem nevoie de chei.

— Doar noi? întreabă Gordon. N-ar trebui să implicăm și poliția?

— Poliția locală nu are aprobări referitoare la securitatea națională, spune Jergen. Nici tu. Agentul Dubose și cu mine vom efectua cercetarea.

— Ce… voi doi, singuri? Nu este periculos?

În timp ce el și Dubose se ridică de pe canapea, Jergen adaugă:

— Cu asta ne ocupăm. Nu-ți face griji pentru noi. Ne poți da cheile, reverend Gordon?

Preotul aruncă o privire spre whisky, renunță să-l guste, se ridică în picioare, pescuiește un set de chei dintr-un buzunar, dar ezită să le predea.

— Ce se întâmplă dacă au arme?

Jergen întinde o mână după chei.

— Noi nu credem că au arme.

— Da, dar dacă au? N-ar putea o echipă SWAT să izoleze clădirea și să-i aștepte afară? N-ar fi mai sigur?

— Părinte, ascultă, doar dă-ne cheile, zise Dubose cu un ton în voce care întotdeauna îl face să pară și mai mare decât este.

— Dacă cineva ar fi împușcat, spune Gordon M. Gordon, asta ar avea implicații îngrozitoare pentru biserica Mission of Light. Publicitate proastă, procese, obligații.

Întinzând mâna sub haină ca să scoată un pistol din tocul său de la centură, din spate, Dubose insistă:

— Singura complicație în acest moment ești tu, și îl împușcă pe Gordon cu un singur foc în cap.

Reverendul cade pe jos, într-o grămadă, de parcă n-ar fi fost făcut din carne și oase, ci un personaj gonflabil, asemenea celor pe care unii oameni îl adaugă la decorațiile lor de Halloween pentru a-i speria pe copii. Zace acolo, șifonat și pliat, cu o expresie neschimbată, între fotoliu și taburet, ocupând mai puțin spațiu în moarte decât părea să corespundă dimensiunilor sale când era viu.

Carter Jergen arată spre armă.

— Este un Glock douăzeci și șase?

— Da. Încărcat cu gloanțe crestate…

— Evident. Dar e ceva diferit la priză.

— O extensie de toc Pearce. Chiar îmbunătățește viteza de tragere.

— E o armă de sacrificiu? întreabă Jergen, vrând să afle dacă pistolul are istoric și, prin urmare, dacă poate fi depistat.

— Cu siguranță. O să i-l dăm rahatului ăluia mic de Sanjay Shukla și, când se termină povestea asta, reverendul Gordon este doar o altă victimă pusă în cârca prietenului nostru scriitor. Pentru moment, Dubose pune înapoi pistolul automat compact la locul lui, la spate.

— Am încercat să-l las pe nenorocitul de preot să fie drăguț cu noi.

— Știu, spune Jergen. I-ai oferit toate șansele.

— A depins de el.

— Așa se întâmplă întotdeauna, continuă Jergen, în timp ce ridică cheile scăpate de bărbatul mort.

Dubose întrebă:

— Ai atins ceva?

— Doar soneria de la ușă. Și am șters-o deja.

Aruncând o ultimă privire spre bărbatul mort, Dubose declară:

— După toate astea, ar fi al naibii de bine ca puștii Shukla să fie ascunși undeva în biserică.

34.

Holul camerei de proiecție era un pătrat cu latura de vreo șapte metri, înecat în ornamente. Tavanul concav prezenta caroiaje luminate de picturi *trompe l'oeil*, care ardeau de albastru cerulian, coral și lumini aurii. Fiecare configurație luminoasă de pe candelabre era din sticlă mată, în formă de petale ale unei uriașe flori mitologice. Aplice din bronz poleit și ornamente de alabastru dădeau strălucire coloanelor din marmură neagră, care se terminau cu capiteluri bogat ornamentate. Pereții erau capitonați cu mătase rubinie.

Înconjurată de acest exces de decor franțuzesc, dar îmbrăcată pentru muzică electronică de proastă calitate, dintr-un bar de agățat de secol XXI, domnișoara Petra Quist stătea dreaptă în scaunul de birou, de parcă se afla într-o ciudată și minimalistă mașină a timpului, care o transportase la Paris, în anul 1850.

— Nu-l urăsc pe Simon, repetă ea.

Așezată față în față cu prizoniera ei, Jane conchise:

— Eu îl disprețuiesc și încă nu l-am întâlnit.

Părând că ar vrea să scuipe din nou, dar transformându-și dorința într-un rânjet de dispreț, Petra spuse:

— Poate că ai o problemă cu controlul furiei.

— Ai dreptate în legătură cu asta, acceptă Jane. În unele zile am impresia că nu am nici pe departe destulă.

— Ești o târfă nebună rău, știi asta?

— Respect părerea unui expert.

— Ce?

— Haide, femeie. Simon este un bulgăre de noroi și tu știi asta.

— Dacă nu l-ai întâlnit niciodată cu adevărat, atunci care-i problema ta?

În loc să-i răspundă, Jane spuse:

— Deci, Sugar Daddy îți dă tot ce vrei, nu? Bani, bijuterii, haine, limuzine în care să te plimbi, toate compensațiile obișnuite.

— Compensații? Ce ar trebui să însemne asta?

— Nu contează ce vreau să spun sau ce gândesc. Ce contează este dacă tu ai o imagine clară a situației tale sau te păcălești singură?

Deși în vârstă de numai douăzeci și șase de ani, Petra începuse să bea de ani buni și în cantități suficiente cât să-și dezvolte o toleranță la băutură care să-i permită să zguduie cluburile timp de șase ore, împreună cu echipa ei de fete și, deși beată, să poată să pară aproape trează. Dar conversația devenise rapid prea complexă și prea intensă pentru nivelul de alcool din sângele ei.

— Situație?

Aplecându-se în față, cu simpatie autentică – chiar dacă acrită – Jane spuse:

— Ești atât de ușor de păcălit, crezi că relația ta cu el are un viitor lung și roz – sau realizezi că ești o curvă?

Având în vedere întregul dicționar de obscenități pe care această fată le urlase la Jane, în timp ce umbla furioasă după ea, cu o sticlă spartă, în bucătărie, reacția ei la insulta blândă, prin comparație, era o dovadă că ea într-adevăr nutrea anumite iluzii referitoare la felul în care o privea Simon Yegg. Ura îi distorsionă fața adorabilă. Lacrimi neșterse de durere și furie îi tremurau în ochi. Scuipă din nou spre temnicera ei și rată, la fel ca mai devreme.

— Dacă vei continua cu asta, zise Jane, o să te deshidratezi. Știi că deshidratarea ucide?

Petra scuipă cuvinte în loc de salivă.

— Cine te crezi, javră? Cine îți dă dreptul să mă judeci? Dacă există vreo parașută obosită și puturoasă aici, tu ești aia.

— N-o să se însoare niciodată cu tine, femeie.

— Asta arată ce știi. Mi-a dat un inel. Spune că nu este genul care să se însoare, că n-a fost niciodată, dar eu l-am topit, i-am topit inima. Așa că închide gura aia ignorantă și murdară și dispari de aici.

— Cât despre faptul că el nu este genul care se însoară, spuse Jane, sunt convinsă că cele patru foste neveste ale sale vor fi de acord cu el.

Faptul că băuse mai multe pahare de martini decât era prudent îi solicita acum Petrei să proceseze orice frântură proaspătă de informație importantă cu un creier care producea fără efort obscenități și autoamăgire, dar care avea nevoie să exploreze noile fapte la fel ca o femeie care fusese oarbă toată viața și doar prin pipăit ar putea să-și găsească o cale spre înțelegerea scopurilor unui artefact misterios. Își plimbă limba în jurul gurii de parcă se afla în căutarea cuvintelor și, în sfârșit, găsi câteva.

— Ce grămadă de rahat. Patru neveste. Crezi că sunt proastă?

— Se căsătorește cu femei bogate și le ia aproape tot ceea ce au, le distruge psihic dacă poate și le aruncă.

Deși Petra o întrerupea cu expresii de neîncredere, Jane îi spuse povestea Sarei Holdsteck, băile cu apă cu gheață, disprețul bărbaților care urinau în cadă, șocurile electrice și restul.

— Alte neveste au fost violate în grup de către asociații lui. Ca să le distrugă, să le facă să renunțe. El nu avea, cu adevărat, nevoie de banii lor. Este bogat el însuși. Pentru el este un fel de sport dement.

— Nu există patru foste neveste, insistă Petra. Nu există patru sau patruzeci sau măcar una. Ești o mincinoasă, asta-i tot.

— Una dintre ele este agorafobă, atât de speriată de lume încât nu iese din mica ei casă. Două dintre celelalte au fost, în cele din urmă asasinate, poate pentru că începuseră să-și redobândească respectul de sine, își adunaseră curajul să-l înfrunte în legătură cu ceea ce făcuse.

Petra închise ochii și se scufundă în scaunul de birou.

— Ești o mincinoasă de primă clasă. Mincinoasă care spune bazaconii, asta ești. Nu vreau să mai ascult. Nu te las să-mi intri în cap. Sunt surdă. Complet surdă. Pleacă.

— Viața ta depinde de faptul că mă asculți, fato. Mă folosesc de Simon ca să ajung la fratele lui vitreg, un tip foarte rău, cu aliați puternici.

— Nu are un frate, nici vitreg, nici bun.

— Un miracol, continuă Jane. Fratele lui se numește Booth Hendrickson. Ei nu fac lucrul ăsta public, pentru că Booth și prietenii lui oferă afaceri guvernamentale firmelor lui Simon. Compania de limuzine este cea mai neînsemnată dintre ele, dar are un contract gras ca să transporte oficiali ai Departamentului de Justiție și alți mahări din D.C. când ajung în California de Sud.

Cu ochii închiși, cu buzele strânse, Petra Quist se prefăcea surdă.

— Îți închipui că nu o să-mi spui ce vreau să aflu despre Simon, dar o să-mi spui. Într-un fel sau altul, o să-mi spui.

Îmbufnarea și tremurul din colțul gurii Petrei însemnau mai puțin teamă și mai degrabă autocompătimire.

Jane continuă:

— Prin Simon o să ajung la Booth, și după ce aflu de la Booth ceea ce vreau să știu, ceea ce se va întâmpla, acești oameni se vor afla într-o poziție

disperată ca să-și acopere fundurile. Simon se va gândi că nu te-ai străduit suficient să mi te împotrivești. Și mai important, va ajunge să înțeleagă că, din cauza mea, știi prea multe. Dacă nu-ți taie el gâtul, fetițo, va plăti pe cineva să o facă.

— Lucrurile merg atât de al naibii de bine, mai bine ca niciodată, și apoi apari tu. Nu e corect. Nu-i cinstit. Ce-i cu tine, de ce ne urăști atât de mult?

— Soțul meu era un om bun. Nick. Nick al meu era cel mai bun. Acești oameni ahtiați după putere l-au omorât.

Deși Petra se agăța de realitatea ei de până acum, greutatea detaliilor din povestea lui Jane părea să fi slăbit nodul neîncrederii ei. Cu ochii încă închiși, clătină din cap.

— Nu vreau să știu. La ce-mi folosește să știu?

— Băiețelul meu stă ascuns. Îl vor ucide dacă îl găsesc.

— Doar dacă nu ești la fel de nebună precum pari și toate astea sunt niște minciuni.

— E adevărat. Deschide ochii și privește-mă. E adevărat.

Petra deschise ochii. Dacă se putea citi ceva în privirea ei, în afară de autocompătimire și ură și furie, Jane nu reuși să vadă.

— Oricine ai fi, ești o mincinoasă. Și chiar dacă nu ești, deși ești, dar, chiar dacă nu ești, rahat, indiferent dacă îți spun ceva sau nu, sunt moartă.

Cu alte cuvinte, ea tocmai spusese: *Arată-mi o cale de scăpare*, *dă-mi speranță și, poate*, *te ajut.*

— Simon ține mulți bani în casă, într-un seif, undeva, spuse Jane. Cei de genul lui fac asta întotdeauna.

— Nu știu despre niciun seif cu bani.

Jane așteptă o clipă și adăugă o notă de tandrețe în vocea ei.

— Au fost vremuri când eram pierdută, în care nu părea să existe un drum evident în fața mea. Dar o fată pierdută, orice fată pierdută nu trebuie să rămână pierdută pe vecie. Îl voi face să-mi spună unde sunt banii. Eu nu am nevoie de ei. După ce termin aici, tu iei banii și dispari.

— Să plec, unde? N-am unde să mă duc.

— Vreo două sute de mii, poate mai mult. Cu banii ăștia poți să mergi oriunde vrei, undeva unde n-ai mai fost și unde nu te cunoaște nimeni. Încetează să mai fi Petra Quist. Ți-ai mai schimbat numele și înainte. Schimbă-l din nou. Și stai naibii departe de bărbați ca el. Găsește-ți un drum nou.

— Ce drum nou?

Jane se aplecă în față, pe banchetă și își așeză palma stângă pe una dintre mâinile legate ale tinerii.

— Un nou mod de a exista. Calea pe care te afli, chiar dacă nu aș fi apărut eu, probabil te-ar fi purtat către moarte înainte să împlinești treizeci de ani. Spuneai că Simon se poartă bine cu tine, îți oferă totul, e dulce. Dar ai avut momente – nu-i așa? –, momente în care ai simțit adevăratul diavol din el, violența.

După o ezitare, Petra întrerupse contactul vizual. Își lăsă capul pe spate și se uită spre picturile *trompe l'oeil*, printre care un răsărit colorat apărea etern.

Chiar și la interogatorii mult mai intense ca acesta, chiar atunci când erau implicate amenințări fizice, obiectivul era întotdeauna să convingi subiectul mai degrabă decât să-l obligi la supunere prin teamă sau forță fizică. În aproape orice interogatoriu de acest fel, venea un moment în care cel interogat era pregătit să coopereze, deși nu spunea asta, atunci când decizia de a oferi informațiile era încă mai mult în subconștient decât complet înțeleasă. Investigatorul trebuia să fie capabil să surprindă acest moment și să nu intervină cu întrebări suplimentare sau, cel mai rău, cu intimidări, pentru că, până când subiectul ajungea complet la lumină, putea atât de repede să se răzgândească și să se întoarcă spre partea întunecată.

Încă în căutarea norilor falși, Petra spuse:

— Uneori mă rănește, dar nu intenționează să facă asta.

35.

Flăcările lumânărilor contorsionate și spiralate, care fâlfâie în paharele de sticlă ieftină, cu lumina lor blândă, aurie, flutură neîncetat și plutesc precum niște valuri peste masa din bucătăria bisericii, cu reflexiile palide care tremură în oțelul inoxidabil, lustruit, al frigiderelor din apropiere, asemenea unui trio de spirite care se zvârcolesc într-o dimensiune vizibilă, dar inaccesibilă, paralelă cu cea în care trăiau Sanjay și Tanuja.

Gemenii stăteau în diagonală unul față de celălalt, în timp ce mâncau sandvișuri cu șuncă și brânză, unse cu maioneză – câte două de fiecare, pentru că erau hămesiți – și chipsuri de cartofi. Fuga lor din fața poterei de

coșmar fusese bizară și înfricoșătoare, când conduseseră prin canionul estic, spre zonele mai populate din centrul ținutului și dinspre coastă. Dar acum, când găsiseră un refugiu, chiar și temporar, experiența părea mai puțin îngrozitoare, iar povestea de groază, mai puțin bizară, dar ușor fantastică, asemenea unei aventuri imaginate de echivalentul modern al fraților Grimm – sau, cel puțin, așa considera Tanuja. La fel ca în toate aceste povești fanteziste, ajunseseră la un moment de răgaz în care chiar și cele mai umile condiții păreau cu atât mai primitoare cu cât erau lipsite de pretenții și în contrast cu drama extraordinară care le precedase, când mâncarea improvizată părea să fie cea mai delicioasă masă pe care o avuseseră vreodată în față, pentru că fusese câștigată prin inteligența și curajul lor.

În timp ce mâncau primul sandviș, foamea lor fusese atât de extremă și atât de mare fusese dorința lor de a simți confortul acestui rai, încât abia dacă vorbiră. În timp ce mâncau al doilea sandviș, mai încet, abia dacă se puteau opri din vorbit. Retrăiau evenimentele prin care trecuseră. Speculau în legătură cu semnificația lor. Își cântăreau opțiunile.

În timpul conversației, pe masă se aflau cele două fiole pe care le subtilizase Tanuja, după ce îi doborâse pe Linc Crossley și pe prietenii lui cu insecticid. În cele două recipiente de sticlă, la lumina lumânărilor, fluidul cețos, auriu strălucea ca un elixir magic care avea să le dea puteri extraordinare.

Flăcările pulsatoare ale lumânărilor creau impresia unor curenți schimbători în elixir, dar exista și o mișcare reală. Particulele minuscule care începătoșau fluidul se desprindeau din suspensie și se lipeau una de alta, în formațiuni ca niște fire încurcate, care continuau să se dizolve încet și să se rearanjeze în alte configurații. Ici colo, de-a lungul firelor, erau niște chestii care păreau să fie noduri, dar, la o examinare mai atentă, aproape că păreau să semene cu elementele unor microcipuri electronice. Și acestea se dizolvau, asemenea celorlalte, apoi începeau să se adune în altă parte, în rețeaua de fire.

Sanjay reflectă cu privire la fiole.

— Poate că treaba asta era păstrată într-un container frigorific ca să o mențină stabilă. Când se încălzește începe să facă așa.

Aplecându-se peste lumânare, Tanuja spuse:

— Da, dar ce anume face? Intră în putrefacție sau ceva asemănător?

— Arată ca și cum toate particulele minuscule încearcă să se adune la un loc, să formeze ceva. Deși, cum ar putea să facă asta fără să fie coordonate?

— Ce să formeze?

Sanjay se încruntă.

— Aveau de gând să îmi injecteze asta.

— Ce să formeze? repetă Tanuja.

— Ceva. Nu știu. Nimic bun.

În timp ce făceau sandvișurile, găsiseră un baton de ciocolată neagră și se hotărâseră imediat să păstreze niște șampanie ca să o servească împreună cu ea.

Tanuja își terminase bucata ei de ciocolată, în timp ce fratele ei turna ultimele picături de șampanie în paharul ei, când ea spuse:

— Trebuie să merg la toaletă.

El își împinse scaunul departe de masă, ca să o însoțească.

— Nu, nu, spuse ea. Doar dacă ai și tu nevoie. Cunosc drumul. Bucură-te de ciocolată, *chotti bhai.* Ea se ridică din scaun și apucă unul dintre paharele care serveau drept suporturi pentru lumânări.

— Când mă întorc va trebui să decidem, hotărât, ce vom face dimineață. Nu vom dormi la noapte fără un plan.

— Am putea să avem planul planurilor, spuse Sanjay, și tot cred că nu voi putea să dorm la noapte.

La ușa bucătăriei ea aruncă o privire înapoi și îl văzu pe fratele ei aplecat peste fiole, privind intens conținutul. Printr-un capriciu al luminii, firele încurcate din fluidul arămiu, păreau să formeze o rețea vagă de umbre tremurătoare, pe fața lui dulce, maronie.

36.

– Te rănește? întrebă Jane. Cum te rănește?

Cu capul încă înclinat pe spate, cu fața îndreptată spre tavanul caroiat al holului sălii de proiecție, Petra Quist închise ochii și, în spatele pleoapelor închise, aceștia se mișcau de parcă urmăreau evenimentele unui vis tulburător.

— Nu o face serios. El doar, cumva, știi tu, se excită prea tare. Uneori e ca un băiețel, în felul în care se excită.

— Cum te rănește? insistă Jane.

— Sunt puțin beată. Sunt moartă de oboseală. Vreau să dorm.

— Cum te rănește?

— Nu e ca și cum m-ar răni cu adevărat.

— Spuneai că o face. Uneori.

— Da, dar vreau să spun… nu rău, nu ca să-mi lase urme.

— Cum? Haide, fato. Știi că vrei să-mi spui.

După o perioadă de tăcere, Petra vorbi moale, deși nu șoptit. Vocea ei deveni mai liniștită decât până atunci și, cumva, îndepărtată, de parcă ființele ei s-ar fi retras departe de lume și de senzațiile neîncetate care îi asaltau cele cinci simțuri.

— Mă pălmuiește.

— Peste față?

— Ustură, dar nu rămân urme, niciodată. Niciodată nu-mi lasă urme. Nu o va face niciodată.

— Altceva?

— Uneori… o mână în jurul gâtului. Mă ține jos.

— Te sufocă?

— Nu. Puțin. Dar pot să respir. Mă sperie, asta-i tot. Dar pot să respir puțin. Nu-mi lasă semne niciodată. Nu o va face niciodată. E bun cu mine.

Fulgere tăcute sugerau o furtună interioară și fața albă, servea drept mască, în spatele căreia se ascundea suferința. Era beată și poate că era obosită, dar, în ciuda celor spuse de ea, nu dorea să doarmă. Tăcerea ei nu era declarația finală, ci doar o pauză, ca să se reculeagă.

— Uneori îmi spune în diverse feluri, adică, spune lucruri pe care nu le ia în serios, dar este atât de… dur. Dar numai, știi tu, pentru că se excită foarte tare, asta-i tot. Nu-mi lasă niciodată semne.

Jane spuse:

— Toate astea, faptul că te strânge de gât, te pălmuiește, că e dur, vrei să spui… se întâmplă doar când face sex?

— Mda. Nu de fiecare dată. Dar uneori. Nu e serios. Întotdeauna îi pare rău după aceea. Îmi cumpără lucruri de la Tiffany ca să se scuze. Poate să fie atât de dulce, ca un băiețel.

Acest copil tulburat, în trup de femeie, făcuse niște dezvăluiri pe care Jane le putea folosi ca să-l stimuleze pe Simon în timpul interogatoriului, deși niciuna dintre acestea n-ar putea să-l hărțuiască eficient.

Legată cu mult mai mult decât niște coliere, cu legăturile cu trecutul, prinsă în capcană între ideea de a trăi o viață excitantă, libertină și realitatea sinistră, așa cum o experimenta ea, cu capul aplecat pe spate și cu gâtul subțire expus spre Jane, Petra îi dezvălui, acum, un fapt care ar putea fi folosit ca să-l îngenuncheze pe crudul ei iubit, deși ea nu-i înțelegea importanța.

Din depărtarea interioară în care se retrăsese, vocea venea colorată de melancolie.

— Amuzant cum se întâmplă lucrurile. Îți închipui că nimeni nu poate să te mai rănească și că ai fost lovită cu tot ce se putea. Și, apoi, un simplu lucru stupid, care nu ar trebui să conteze, te rănește. Nu atunci când este dur mă rănește, știi tu, nu mă rănește într-atât cât să conteze. Ceea ce mă rănește este lucrul acesta straniu când, uneori, îmi uită numele și mă strigă cu numele ei și este doar o nenorocită de mașinărie.

37.

Prin întuneric Tanuja ducea lumina, cu paharul cald în palmele ei, cu formele luminoase, fără consistență, proiectate de lumânare pe pereții coridorului, înainte de bezna absolută aflată dincolo de raza umilei lămpi.

Această clădire era la fel de cufundată în tăcere precum clădirea bisericii, de care era conectată, unde liniștea domnea peste băncile goale și peste altarul umbrit. Singurul zgomot era scârțâitul slab al pantofilor ei pe podeaua lustruită, din linoleum și câte o bufnitură ocazională, când flacăra lumânării ajungea la o impuritate a fitilului.

Ușile băilor nu aveau amortizoare pentru închiderea automată. Cea de la toaletă femeilor era pe jumătate deschisă. Ea o împinse mai mult și nu o închise după ce trecu pragul.

În spațiul acesta mai mic cu pereți reflectorizanți, vopsiți în alb strălucitor și cu oglinzi, din lumânare părea să izvorască mai multă lumină și umbrele se retrăgeau. Într-un separeu, în partea stângă a camerei se aflau două chiuvete, alte două în dreapta și patru cabine închise pe peretele din spate.

Ea se duse la separeul din dreapta și așeză lumânarea pe tejgheaua dintre cele două chiuvete. Pe lângă zidul negru, pereții laterali ai separeului erau

acoperiți cu oglinzi, fiecare reflectând-o pe cealaltă, lumânări clipitoare, întinse spre infinit.

Tanuja intră în cea mai apropiată cabină. Din tavan se reflecta exact atâta lumină cât să se poată orienta. Își rezolvă treaba și trase apa.

Reveni la una dintre chiuvete, porni apa și luă niște săpun lichid din sticlă. Apa era fierbinte și, din mâinile ei înspumate, se ridică parfumul intens al săpunului.

Când opri apa și trase două șervete de hârtie din distribuitor, își privi fața în oglinda din spate, așteptându-se, oarecum, ca stresul serii să o fi îmbătrânit vizibil. Oricum, mâncarea și băutura își făcuseră treaba, așa că nici măcar nu părea obosită.

Lumânarea din fața ei și reflexiile acesteia făcuseră ca ochii ei să fie mai puțin adaptați la întuneric decât se întâmplase pe coridor. Când o mișcare în oglinda din spate îi sugeră o prezență dindărătul ei, ea se gândi că este o iluzie, nimic altceva decât o umbră și un dans al luminii, pe ritmul neauzit al flăcării trepidante a lumânării.

Dar confuzia ei dură doar o clipă. Indiferent dacă intrase prin ușa deschisă dinspre coridor, în timp ce apa curgea și îi acoperise sosirea, sau se afla deja într-una dintre celelalte cabine, el era acolo și era real. Un bărbat tinerel. Cu părul blond, care părea aproape alb în lumina spectrală. Se afla la mai puțin de o lungime de braț și, deși ea își dorea să creadă că era un membru inocent al congregației care, pentru un motiv oarecare, rămăsese în urmă după spectacol, știu că nu era o persoană inofensivă.

Dădu să se întoarcă, dar simți polii unui aparat cu șocuri electrice, portabil, apăsați puternic pe spatele ei. Deși acele reci de oțel nu trecură prin tricoul ei, îmbrăcămintea nu oferea suficientă izolație ca să o protejeze și ea primi un alt șoc electric care-i traversă tot corpul.

Sunetul pe care îl scăpă era ca un plânset vag al unei mici creaturi a nopții, prinsă în ghearele unei bufnițe. Îi părea mai mult că tremură spre podea decât că se prăbușește, ca și cum n-ar mai fi fost susținută de oase, tremura incontrolabil și tânjea după o respirație pe care plămânii ei nu se deschideau să o primească.

Atacatorul îi apăsă aparatul pe abdomen și îi trimise un alt șoc, apoi îl apăsă pe gât, pentru al treilea șoc și acela fu momentul în care ea leșină.

38.

Întorcându-și fața spre Jane și deschizând ochii, Petra Quist spuse:

— Anabel. Uneori, când facem sex, mă strigă Anabel, la fel ca pe computerul casei. Straniu, nu?

— L-ai întrebat de ce?

— Nu știe de ce. El spune că nu contează, n-are importanță.
Dar pentru mine contează.

Aplecându-se în față, atingând din nou mâna fetei, Jane zise:

— Uneori, ei ne rănesc cel mai tare atunci când nu au habar că ne rănesc. De fapt, din cauza asta doare – pentru că ei nu ne cunosc suficient de bine ca să înțeleagă.

— Ăsta este un rahat adevărat. Cum poate să stea în brațele mele – în mine – și să mă strige cu numele, știi tu, al unei mașinării?

— Știi, cu un anume program, explică Jane, fiecare proprietar de casă poate să-și personalizeze numele sistemului de protecție al casei.

Ochii fetei petrecărețe erau clari, privirea ei directă, dar încă privea lumea din fundul unui pahar de martini. Urmă un freamăt de nedumerire.

— Ce înseamnă asta sau ce contează?

— Ar putea să-l numească oricum, de la Abby la Zoe. Dar l-a numit după o femeie pe care o cunoaște.

Orice s-ar întâmpla aici, în următoarele câteva ore, Petra trebuia să înțeleagă că ea nu avea niciun viitor alături de Simon, și totuși, ea reacționă într-o manieră posesivă.

— Ce nenorocită de femeie? De ce nu mi-a spus despre curvă?

— Dacă aș fi în locul tău, l-aș întreba. La dracu', *l-aș face* să-mi spună. Dar ascultă, dulceață, poate că este important. Când exact te strigă Anabel?

— Ți-am spus, doar uneori, în pat.

— Când ajunge la punctul culminant?

— Nu. Ei bine, nu sunt sigură, dar nu cred că vreodată atunci. Privirea ei se îndreptă spre colierul care-i lega mâna stângă de scaun. Când mă pălmuiește, când mă strânge de gât, când e dur…

Vocea i se stinse în tăcere și părea că mintea ei prinsese aripi, prin pădurile întunecate ale memoriei.

După o vreme, Petra continuă:

— Da, când mă strigă Anabel, există mereu un fel de furie. Mă sperie

puțin, dar nu este furios pe mine. Întotdeauna m-am gândit că este furios pe sine. Pentru că, știi tu, nu e în stare. De cele mai multe ori e super-pregătit, deși uneori nu e. Poate că nu este furie, poate că e mai mult ură. Atât de amară după cum îi rostește numele și, pe urmă, este dur cu mine, apoi e pregătit și în stare.

— În stare să aibă o erecție, lămuri Jane.

— Sărmanul Simon, spuse Petra, cu aparentă simpatie. Cât de îngrozitor este pentru el când are probleme cu asta.

39.

În urma unei catastrofe fără nume, care stinsese luminile orașului și ale suburbiilor lui, focuri izbucneau din cratere făcute de mâna omului și fuioarele de cenușă se ridicau unduind pe curenții fierbinți de aer, într-o noapte străjuită de o lună care zâmbea sinistru, dar cel mai mult plutea în întuneric și fum și era învăluită de o duhoare grea pe care n-ai fi vrut s-o simți. Cioclii cărau morții pe umerii lor obosiți și brahmanii țineau slujba în lumina ce venea, parcă, din altă lume, în timp ce incineratorii, transpirați, în șorțuri de pânză, aprindeau focul. Aici, în *shamshan ghat,* unde era incinerate trupurile morților, nenumărate persoane îndoliate rătăceau, aproape nevăzute, persoane pentru care Tanuja trebuia să pară la fel de invizibilă cum erau și ei pentru ea, cu strigăte de durere care ieșeau din gurile lor fantomatice. Se afla din nou la Mumbai, nu copil, ci femeie matură, deși, cumva, era noaptea în care pieriseră părinții ei într-un accident de avion. Și deși avionul ajunsese departe de India, ea știa că ei se aflau, inexplicabil, aici, printre victimele acestui cataclism necunoscut. Deși trebuiau să fie morți, Tanuja devenea tot mai disperată să-i găsească pe dragii ei *Baap și Mai,* pentru că era urgent ca de pe tărâmul morții să ajungă la Sanjay, pentru că ea nu putea, pentru moment, să meargă la el și să-l avertizeze că se află în mare pericol.

Trezindu-se din vis, avu nevoie de un moment ca să înțeleagă că era întinsă pe podeaua toaletei. Mirosea a ceară de lumânări încinsă și a săpun cu aromă de portocale.

Bărbatul care o electrocutase păși la vedere și se aplecă spre ea, oferindu-i ajutor. Ea nu dorea să-l atingă, dar când ea se îndepărtă de mâna

lui, el o prinse de încheietură și o trase în șezut.

— Scoală-te, spuse el, sau te târăsc de aici trasă de păr.

Ea își regăsi puterea, se ridică, se clătină, își regăsi echilibrul și își duse o mână la gât ca să afle natura unui lucru care o deranja. Un guler. Atacatorul ei trase de un fir și gulerul se strânse. În timp ce zăcuse inconștientă, el îi pusese o lesă, de parcă era un câine.

După șapte ani în timpul cărora ea și fratele ei fuseseră prinși în cursă de unchiul și mătușa lor, diabolicii Chatterjee, pentru Tanuja Shukla libertatea era la fel de necesară ca aerul. Ea se mândrea cu faptul că era o femeie care se descurca în orice situație, o femeie care nu se speria ușor. Dar acum se simțea cuprinsă de o frică vecină cu panica. Bâjbâi după încuietoarea gulerului, cu inima bătându-i de parcă alergase kilometri, dar nu o putu deschide.

— Lasă lumânarea, spuse răpitorul ei. Nu te gândi că poți să mi-o arunci în față. Mergem la bucătărie. Cunoști drumul.

În timp ce se apropiau de ușa deschisă dinspre coridor, ea strigă un avertisment pentru Sanjay și paznicul ei o lovi puternic în moalele capului. Ea strigă din nou – „Sanjay, fugi, fugi” – și bărbatul o plesni cu capătul lesei peste față.

— Nu fi proastă, spuse el. E prea târziu.

Ieșind din toaletă, Tanuja spera cu disperare că asta nu însemna că iubitul ei frate fusese capturat, ci că, în schimb, Sanjay scăpase, că era prea târziu ca ei să pună labele murdare pe el.

Lăsând toaleta în urma lor, întunericul învăluia primul coridor care părea ca un pasaj spre *jahannan,* locul în care sălășluiau demonii și unde orice speranță trebuia abandonată. Știu că ajunseseră la intersecția celor două coridoare când, la dreapta ei, văzu o ușă definită de conturul vag al luminii lumânărilor: bucătăria.

Când trecu pragul, cu paznicul în spatele ei, văzu că se afla într-adevăr în *jahannan* și plânse în tăcere la vederea lui Sanjay, așezat la masă, învins. Avea cămașa ruptă, părul ciufulit, de parcă s-ar fi luptat cu bărbatul uriaș care stătea în picioare lângă scaun. La strălucirea celor două lumânări rămase, Tanuja putu să vadă gulerul din jurul gâtului lui, cu lesa întinsă prin spatele scaunului și legată bine de bara de susținere dintre cele două picioare.

40.

– Îmi pare rău pentru asta, dar este necesar, spuse Jane în timp ce scotea din geanta ei o bilă de căluș și o rolă de bandă adezivă, dinainte pregătite. Deși nu cred că Simon te poate auzi din foaierul de sus, nu pot risca să-i strigi vreo avertizare. După ce îl aduc și pe el în sala de proiecție, mă întorc și îți scot călușul și dezlipesc banda, ca să stai mai confortabil.

— Poți avea încredere în mine, zise Petra. Am înțeles acum care e situația mea.

— Chiar a fost rapid, nu-i așa? Erai oarbă, dar acum vezi.

— Nu te păcălesc. Chiar am înțeles. Singura cale de scăpare pentru mine este calea ta.

— Te cred că ai înțeles, copilă, dar îl ai pe Simon băgat pe sub piele.

— Nu. Asta s-a terminat.

— Te lovește, te sugrumă, se poartă dur cu tine în nu știu câte alte moduri, dar, când vei sta singură aici, fără mine ca să te țin concentrată pe acea singură cale de scăpare, vei aluneca de la bunul simț și vei porni în derivă din nou spre el.

Fata era suficient de conștientă de sine ca să nu o contrazică. Ea spuse doar:

— Poate că nu.

— Poate nu este suficient.

De parcă mahmureala începuse să o cuprindă, cu câteva ore înainte de termen, fața fetei păli pe sub pojghița subțire de fond de ten și pudră. Întipărise buzele ei pe ultimele pahare de martini, cu rujul Maybelline; și rozul natural al gurii ei se întuneca, puțin, la amintirea ultimei nopți în oraș, la tot ceea ce băuse și făcuse și spusese.

— Mai târziu, promise Jane. După ce îi deschid seiful și pun banii lui în fața ta, o să te las să-i arunci o privire și să te hotărăști dacă îl dorești… sau vrei banii și un nou început. Atunci pot încerca să am încredere în tine.

— Ce îi vei face lui?

— Asta depinde de Simon. Dacă este o cale ușoară sau una de foc, depinde de el. Acum, dă-mi voie să-ți pun călușul ăsta în gură. Dacă încerci să mă muști, te voi pălmui mai tare decât o face Simon și, al naibii de sigur, îți voi lăsa un semn sau trei.

Petra deschise gura, dar apoi întoarse capul într-o parte.

— Așteaptă. Trebuie să merg la baie. Trebuie să fac pipi.

— N-avem timp pentru asta. Va trebui să te ții.

— Cât de mult?

— Până când nu mai poți.

— Asta nu e bine.

— Ai dreptate. Nu e bine, acceptă Jane. Dar Simon trebuie să sosească în curând, așa va trebui să fie.

— Ești o javră absolută.

— Ai mai spus asta de câteva ori până acum și nu te-am contrazis niciodată, nu-i așa? Acum deschide gura.

Petra luă călușul fără să încerce să muște.

Jane lipi peste gura fetei un dreptunghi de bandă adezivă și pe urmă legă o bandă mai lungă în jurul gâtului, ca să o întărească pe prima.

41.

Ticălosul care îi pusese lesa Tanujei nu era un tip de lepădat, dar el nu o speria atât de tare cum o făcea partenerul său. Bărbatul mai mare se înălța probabil la aproape un metru nouăzeci și cinci și cântărea 105 kilograme, dar nu doar dimensiunile lui formidabile o tulburau. Privirea lui rece o străpungea cu disprețul ei. Era grațios pentru un om masiv, dar fiecare mișcare a lui era plină de aroganță, de parcă în timpul tuturor acestor ani de când fusese adus pe lume nu descoperise nici cel mai mic motiv să se îndoiască de superioritatea lui față de orice și oricine. Radia un potențial de violență bruscă, la fel ca un tigru cu urechile ciulite și nările umflate și cu colții scoși, în timp ce pândește o sărmană gazelă.

Farfuriile, paharele de șampanie și fiolele fuseseră îndepărtate de pe masă și înlocuite cu un tub de cauciuc, care să fie folosit drept garou, și tampoane antiseptice învelite în țiplă, cu care să sterilizeze locul injecției.

Tanuja se așeză în diagonală față de Sanjay, așa cum stătuse în timp ce mâncau, acum legată cu lesa de bara de susținere, la fel ca el. Dragul ei *chotti bhai* spuse că îi pare rău, de parcă printr-o greșeală doar a lui îi abătuse pe cei doi asupra lor.

Bărbatul masiv îi sfătui să tacă dacă nu voiau să ajungă cu limbile tăiate și, deși amenințarea era exagerată, nu era nevoie de multă imaginație ca să

ți-l închipui pe el punând-o în aplicare, ajutându-se îndemânatic de un bisturiu.

Bărbatul mai scund, blond, cu ochi albaștri, avea un aer școlăresc, deși părea să fie trecut de treizeci de ani. Acum, el așeză pe masă un răcitor izolat, identic cu cel pe care îl adusese mai devreme în casa lor prietenul cu sprâncenele ca niște omizi al lui Linc Crossley. După ce își strecură mâinile într-o pereche de mănuși din bumbac, tânărul scoase din răcitor două seringi hipodermice, câteva obiecte învelite în ambalaje de plastic, pe care Tanuja nu reuși să le identifice și, pe urmă, o cutie din oțel inoxidabil, pătrată, cu latura de vreo douăzeci și cinci de centimetri și adâncă de vreo douăzeci. Când deschise capacul cutiei, gheața uscată emană un abur rece, care se risipi în aerul cald la lumina lumânărilor.

Tanuja simțea că retrăiește coșmarul pe care îl mai avusese.

Din cutia de oțel, studentul scoase șase manșoane izolate, cu capace Velcro. Închise cutia și își scoase mănușile.

Sanjay încercă să se ferească atunci când bărbatul masiv începu să-i lege garoul în jurul brațului drept, dar împotrivirea nu-i aduse decât o lovitură peste față cu dosul palmei uriașului, care îi aruncă pe spate capul și îl ameți la fel cum ar fi făcut-o o lovitură directă, cu pumnul strâns. Tanuja observă un fir de sânge apărând din una dintre nările fratelui ei. Încercă să se ridice, dar lesa o ținea legată de scaun și o împiedica să stea în picioare.

Tânărul blond aprinse luminile din bucătărie pentru ca partenerul lui să vadă mai bine vasul de sânge pe care îl țintea în brațul lui Sanjay.

Cu eficiența unui asistent pregătit, bărbatul masiv folosi acul hipodermic ca să înfigă o canulă în venă, apoi lăsă acul deoparte. Străpunse sigiliul primei fiole și o potrivi la supapa canulei. Ținu fiola într-o poziție ridicată și deschise supapa la reglajul care era necesar. Prin infuzie intravenoasă, fluidul cețos, arămiu, de natură necunoscută, cu scop necunoscut, începu să se scurgă din fiola de sticlă în circuitul sanguin al lui Sanjay.

Tanuja avea nevoie disperată să știe *ce*, să înțeleagă *de ce*, dar nu avea niciun rost să întrebe, pentru că acești bărbați nu îi vor spune și nu avea nimic de câștigat dacă striga, pentru că nimeni nu o va auzi la timp și nu exista nicio cale să se împotrivească și să amâne prea mult soarta pe care le-o rezervau acele fiole. Se simți, din nou, ca la vârsta de zece ani, când tocmai primise veștile despre lunga cădere din cer a părinților ei, în umbra zâmbitoarei ei mătuși Ashima Chatterjee, pentru care moartea surorii ei

fusese mai puțin o pierdere dureroasă și mai mult o oportunitate de câștig. Copil fiind, ea considerase lumea misterioasă și respingătoare, plină mai mult de întuneric decât de lumină, simțise amenințări ascunse peste tot, din pod până în locul de sub patul ei, din pădurea deschisă, ziua, până în curtea din față, noaptea. Și Sanjay căpătase, de mic, o predilecție pentru lucrurile întunecate, și totuși, datorită lui, Tanuja reușise să își lase în urmă, în timp, nenumăratele ei temeri, să regândească lumea ca pe un loc plin de posibilități magice, să creadă suficient de mult în asta încât cariera ei literară să înflorească din ea. Prin bunătatea lui, prin grija lui, prin învățăturile lui răbdătoare și înțelepte, fratele ei mai mic, cu două minute mai tânăr decât ea, fusese terapeutul ei, îndrumătorul ei spiritual, o învățase adevărul și puterea voinței de a face din această lume mai mult decât părea să fie, chiar mai mult decât era și, prin urmare, să curețe bezna amenințărilor și să găsească în ea la fel de multă magie ca în lumină. Doar cu vreun an în urmă ea înțelesese că viziunea întunecată a lui Sanjay rămăsese, în primul rând, felul în care percepea el această viață; deși el credea în liberul arbitru și nu era niciodată într-o stare atât de întunecată ca oricare dintre personajele sale, el nu vedea lumea debordând de minuni și posibilități magice, așa cum o încurajase pe ea, cu pasiune, cu insistență, să o vadă. Într-o familie care dovedea prea mult stoicism, cu prea puțină dragoste exprimată – și, după prăbușirea avionului în mare, fără niciun pic de dragoste –, Sanjay o adora deschis pe sora lui; era tulburat de faptul că atât de multe lucruri o speriau și atât de puține o bucurau. Într-o zi, el se decise să-i alunge temerile și să o lase să crească fericită. El pretinsese că avea de împărtășit această viziune a unei lumi minunate, plină de miracole și minuni și o promovase cu atâta entuziasm, încât amăgirea lui devenise adevărul ei, convingerea ei de nezdruncinat. Ea și Sanjay fuseseră concepuți în același moment, ajunseseră pe lume împreună și ea nu-și putea imagina cum s-ar desfășura viața ei dincolo de momentul în care dragul ei *chotti bhai* ar înceta să mai respire. În timp ce privea cea de a treia branulă intrând în brațul fratelui ei, Tanuja se bucură de infuzia celorlalte trei în brațul ei, pentru că, indiferent ce aveau să-i facă acestea lui Sanjay, ea trebuia să-l urmeze în necunoscut și, dacă va avea ocazia, să fie acolo pentru el ceea ce fusese el pentru ea întotdeauna.

Odiosul *rakshasa* își termină prima fază a sarcinii lui demonice și scoase branula din brațul lui Sanjay. Nu se deranjă să apese o bucată de

pansament peste înțepătura acului, ci permise formarea unui grăunte de sânge la îndoitura cotului și apariția lentă a unei iritații roșii sub aceasta, ca un stigmat prost plasat.

Tanuja nu se opuse – nici nu le oferi satisfacția de a-i vedea frica – în timp ce tânărul blond îi aplică garoul pe brațul drept. El palpă venele cele mai vizibile, pentru a o găsi pe cea mai generoasă și șterse pielea cu un tampon steril.

Bărbatul cel mare ocoli masa, aducând o altă branulă, a doua seringă hipodermică și trei fiole mari.

42.

La douăzeci și trei de minute după miezul nopții, lumina unor faruri mătură strada și se arcui pe aleea circulară, urmată de o limuzină Cadillac neagră, strălucitoare, cu geamuri fumurii. Mașina lungă se deplasă până la portal, cu un zgomot de motor surprinzător de redus, la fel de amenințătoare pe cât era de elegantă. Limuzina tăcută părea cumva stranie la această oră și în aceste împrejurări, de parcă Moartea, cu craniul dezgolit, își schimbase căruța ei clasică, trasă de cai, pentru un mijloc de transport modern și avea să iasă de acolo cu o coasă argintie, îmbrăcată nu într-o pelerină cu glugă, ci într-un costum Tom Ford.

Retrasă de lângă fereastra foaierului, Jane Hawk privea cum șoferul deschidea ușa din dreapta și Simon Yegg își făcea apariția. El nu era îmbrăcat în costum, ci în pantofi sport, roșu cu alb, pantaloni cafenii, un tricou de rugby cu dungi strălucitoare, o jachetă de piele descheiată și o șapcă de baseball roz, cu un mare număr trei pe ea. Era un bărbat alb, de patruzeci și șase de ani, care credea că putea să adopte stilul unui rapper negru, la modă, cu jumătate din vârsta lui.

Limuzina alunecă în depărtare, în timp ce Simon descuie ușa. Când păși în casă, începu să sune alarma.

Jane stătea în picioare, ascunsă după ușă.

— Anabel, dezactivează securitatea: cinci, șase, cinci, unu, steluță. Alarma tăcu și Anabel îl informă că era dezactivată, după care el spuse: Urmărește-mă cu lumina.

În timp ce candelabrul se aprindea, el închise ușa și o văzu pe Jane, care

ținea un recipient de plastic de vreo cincisprezece centimetri la distanță de un braț. Ea îi pulverizează cloroform peste nas și gură și el se prăbuși, cu un foșnet de haine, ca o minge de baschet prin plasa coșului, deși, când lovi podeaua, nu mai sări înapoi.

Ea nu putuse să folosească cloroformul în cazul fetei, pentru că avea nevoie să o interogheze în timp util. Dacă avea nevoie, avea la dispoziție ore întregi să se ocupe de Yegg.

Cloroformul era extrem de volatil. Ca să fie sigură că el rămâne inconștient, ea îi puse la gură două straturi de prosoape de hârtie, ca să rețină vaporii. Nu avea o problemă să respire.

Pe tastatura sistemului de securitate, Jane reglă alarma pe modul ACASĂ. Reveni la ușa de la intrare, încuie broasca Schlage și aruncă o privire afară. Limuzina plecase de mult. În penumbra palidă a felinarului stradal, un coiot care se furișa își întoarse spre casă ochii galbeni, strălucitori, de parcă ar fi simțit că ea îl privește.

Musculos, de aproape un metru optzeci, cântărind aproape nouăzeci de kilograme, Simon îi punea o problemă mult mai serioasă de logistică decât Petra Quist. Întotdeauna existau metode de a realiza astfel de sarcini complicate, oricum, în cazul acesta, problema în sine îi oferise, cu grijă, soluția. Din garaj ea adusese mai devreme sania mecanicului. O duse până lângă el și blocă roțile.

Nouăzeci de kilograme ale lui Simon Yegg inert însemnau o greutate mare. Să-l urce pe sanie însemna să-l trateze ca pe un grup de saci de cartofi, oarecum legați între ei și, după patru sau cinci minute de strădanii, reuși să termine treaba.

Placa era prea scurtă ca să-l susțină în întregime. Picioarele lui atârnau de pe sanie, de la mijlocul coapsei în jos, dar frecarea lor de podea nu o va încetini semnificativ.

Pentru a-i împiedica brațele să cadă de pe sanie, se folosi de cureaua pantalonilor săi Gucci. Îi băgă palmele pe sub centură și strânse bine cureaua. Zăcea acolo de parcă se masturba.

Pentru a confecționa un sistem de tracțiune pentru sanie, folosise una dintre corzile extensibile pe care le găsise într-un dulap din garaj. După ce ridică piedicile roților, îl trase pe Simon Yegg spre ascensorul principal, lăsând șapca de baseball pe podeaua foaierului.

În timp ce coborau la subsol, ea ridică prosoapele de hârtie și îi verifică

culoarea feței și se asigură că încă respiră bine. Apoi așează prosoapele la loc și pulverizează, ușor, mai mult cloroform.

În camera de proiecție, covorul împiedica oarecum roțile scârțâitoare și când Jane trase sania în hol, Petra se înălță în scaun, cu ochii larg deschiși. Fata își mișca fălcile, poate încercând să mute tamponul îmbibat de salivă din gura ei. Ea scoase câteva sunete imperative care, prin banda adezivă, nu aveau înțeles.

Jane blocă ușa dintre hol și sala de proiecție. Manevră sania până în camera principală.

Existau trei rânduri de scaune, câte cinci pe fiecare rând, dar nu erau nici scaune tradiționale de cinema, nici în armonie cu decorul franțuzesc. Erau fotolii reglabile, mărginite de culoare largi. Din cauză că podeaua cobora spre scenă și spre ecranul mare – care momentan nu era vizibil, fiind acoperit de o cortină vișinie, din catifea, ornată cu niște ciucuri enormi – gravitația o ajută.

Între primul rând și scenă se întindea o zonă plană, de vreo doi metri și jumătate, pe toată lățimea sălii. Ea parcă sania acolo, unde lăsase mai devreme alte trei corzi elastice, taburetul bancului de lucru din garaj, o brichetă cu gaz, Bernzomatic, pe care o găsise într-un sertar la bucătărie și o jumătate de duzină de sticle de apă de jumătate de litru.

Trecu pe sub sanie prima dintre corzile elastice și o folosi ca să lege de placă partea de sus a brațelor lui Simon Yegg. Într-o manieră asemănătoare, îi legă încheieturile, apoi picioarele. Cauciucul de pe corzi nu-i permitea să strângă nodurile atât de tare pe cât i-ar fi plăcut; prin urmare, cu ajutorul brichetei cu gaz, topi nodurile până când deveniră de nedesfăcut, folosind puțină apă dintr-una dintre sticle de câte ori lua foc cauciucul topit.

Luă prosoapele de hârtie de pe fața ucigașului de neveste și le aruncă într-o parte. Un rest umed, vag, de cloroform îi lăsase un luciu pe buza de sus, care se evaporă chiar în timp ce privea și câteva picături de umezeală îi străluceau în părul din nas. Simon își va recăpăta cunoștința în zece sau cincisprezece minute.

43.

După ce Tanuja Shukla primi injecția cu mecanismul de control, Carter

Jergen adună fiolele goale și celelalte resturi și puse totul în cutia frigorifică, fără să lase nicio dovadă semnificativă în urmă.

Se duce la toaleta femeilor și se întoarce cu paharul cu lumânare care rămăsese acolo. Îl așază pe masă alături de celelalte două și stinge lămpile fluorescente de deasupra, preferând să petreacă perioada de așteptare în această lumină mai blândă.

Dubose stă în picioare, lângă chiuveta din bucătărie, fumează un joint, trage fumuri lungi, le reține și le suflă apoi, mai degrabă cu o respirație arțăgoasă de urs decât cu un oftat, în același timp privind-o pe fată.

Jergen presupune că știe ce înseamnă asta. Perioada de așteptare n-ar trebui să fie la fel de anostă cum a fost la alte transformări recente.

Se așază la masă, cu iPad-ul în mână și intră online ca să cerceteze diferite opțiuni de cazare pentru o vacanță în Caraibe, pe care speră să și-o ia în septembrie.

În afară de Dubose și de micile zgomote pe care le face Jergen, biserica este tăcută. Gemenii înțeleg acum că orice întrebare va aduce o lovitură mai degrabă decât un răspuns, la fel ca orice comentariu sau dispută. Sunt neputincioși și foarte conștienți de asta. Tot tupeul lui Shukla s-a evaporat. Ei nu au habar ce anume le-au făcut injecțiile și teama de necunoscut este paralizantă. Dacă nu sunt disperați, dacă nu au abandonat orice speranță, sunt descurajați, fără nicio capacitate reală de a spera. O parte din motivul pentru care nu vorbesc este, fără îndoială, teama că vocile lor vor suna slabe și pierdute și că dacă s-ar auzi, asta i-ar descuraja și mai tare.

Mai curând decât se aștepta Jergen, Dubose scutură rămășițele jointului, îl aruncă într-un buzunar și traversează camera către fată. Desface legătura cu bara de susținere și îi spune să se ridice. Când ea ezită, el smucește puternic de lesă de parcă ar fi un copil nerăbdător și ea o jucărie care s-a blocat.

Ea se ridică din scaun și fratele ei spune nervos:

— Ce se întâmplă? Ce faceți?

Jergen se apleacă în față, apucă urechea stângă a băiatului, o răsucește suficient de tare cât să-i strivească un pic cartilajul și să demonstreze ceea ce dorea. Sanjay încearcă să-și tragă capul într-o parte, dar Jergen nu-i permite asta.

În timp ce Dubose o conduce pe fată spre ușa coridorului, ea întoarce capul și spune numele fratelui ei, nu ca și cum ar cere ajutor. Ci ca și cum

și-ar lua rămas-bun. Apoi ea și Dubose dispar.

Când Jergen îi dă drumul la ureche, Sanjay sare în picioare, de parcă ar exista cea mai mică șansă ca lesa să se rupă sau colierul să se desfacă sau scaunul să se dezintegreze, când se aruncă cu curaj în el. El trece direct de la descurajare la o formă mai energică numită disperare. Deși trece de la imobilitate stoică la furie zgomotoasă, aceasta din urmă nu-i va aduce nimic, pentru că este mai puțin furios pe Dubose cât pe sine însuși, din cauza neajutorării sale, pe care o va suporta pentru tot restul vieții.

Jergen își lasă iPad-ul deoparte ca să-l privească pe Sanjay care, pentru moment, este mai amuzant decât o vacanță în Caraibe.

Cam într-un minut, Sanjay e epuizat și se lasă în scaun, ud de transpirație. Este asemenea unui cal care, după ce a fost băgat în stare de panică de un șarpe, a sărit și a dat din copite atât de mult, fără niciun rezultat, încât nu mai are energie pentru nimic altceva decât frisoanele care-l străbat de la gât până la călcâie, cu teroarea extremă exprimată doar prin priviri, cu ochi care par să se umfle în orbite, înconjurați de un extraordinar câmp alb, cu irișii ca două cratere gemene.

Ochii lui Sanjay arată într-un asemenea hal încât Jergen spune:

— Într-un fel, și-a făcut asta cu mâna ei, și ție la fel. Voi doi vă aflați pe lista Hamlet pentru ajustare, dar nu erați în fruntea listei până acum trei săptămâni, când a fost publicat romanul *Alecto Rising*. Reacția anumitor critici și prea mulți cititori profund afectați au determinat computerul să vă plaseze în topul listei.

Jergen nu e convins că Sanjay înțelege ceva din ceea ce aude, așa cum este adânc scufundat în nefericire, cu mintea învârtindu-i-se într-o spirală descendentă pe calea durerii și a vinovăției. Dar Jergen și Dubose câștigaseră lupta zilei și nu avea niciun rost să obții o victorie dacă nu puteai să te bucuri de ea.

— Romanul ei va inspira cele mai rele idei în generațiile tinere, impresionabile. Computerul o consideră o lucrare cu potențial emblematic periculos. Așa că e ironic – nu crezi? – că, de acum încolo, voi doi veți avea sarcina să discreditați romanul și toate celelalte lucrări ale voastre, asigurându-vă că fiecare cuvânt pe care îl așterneți pe hârtie nu va fi publicat niciodată.

Privirea lui Sanjay se fixă pe lumânarea cea mai apropiată, cu focul fals strălucindu-i în ochi, care ar putea să nu mai fie niciodată iluminați de un

foc adevărat.

— De obicei mecanismul de control are nevoie de o perioadă între opt și douăsprezece ore ca să se formeze complet în creier. Doar în ultimele câteva zile am folosit o versiune nouă, care face treaba în patru ore. Milioane de molecule, consumatoare de creier, care înoată în sus, spre cele o mie cinci sute de grame de țesut din țeasta ta. Sanjay Shukla este doar un corp secundar, aflat în scaunul din fața mea. Esența ta se află în acele o mie cinci sute de grame. Poți simți acei milioane de invadatori cum înoată prin tine și, în același timp, *spre* tine? Sunt fascinat de toate astea. Mă întreb… când trec prin pereții vaselor capilare cerebrale și intră chiar în țesutul creierului, când încep să se conecteze și să formeze o legătură între lobi, în ultimele ore ale independenței tale, înainte ca totul să se aranjeze? Vei simți oare ca și cum niște păianjeni se târăsc prin capul tău?

Ochii lui Sanjay se întorc de la lumânare și întâlnesc privirea lui Jergen.

— Ești nebun.

— Mi s-au spus lucruri și mai rele, răspunde Jergen.

— Malefic, spune Sanjay. Nu toți nebunii sunt malefici, dar toți oamenii malefici sunt nebuni.

Jergen zâmbi.

— N-ar trebui să vorbești așa de depreciativ despre o persoană care, în curând, va fi stăpânul tău absolut.

44.

Jane se întoarse din sala de proiecție în hol și eliberă frânele roților de la scaunul de birou. O împinse pe Petra Quist în sala de proiecție și o parcă în umbra din spatele ultimului rând de scaune, de unde putea să vadă și să audă ceea ce urma să se întâmple. Apoi blocă roțile din nou.

După ce desfăcu banda adezivă, Jane așteptă până când fata reuși să se elibereze de masa îmbibată a călușului și îl scuipă în poală.

Având în vedere că Simon Yegg își făcuse un obicei din a o răni și că ea pretindea că se lepădase de el, Petra părea nejustificat de preocupată pentru bunăstarea lui, rămasă aproape fără respirație de îngrijorare.

— Dumnezeule, ce i-ai făcut, l-ai omorât deja, avea fața acoperită?

— Acum nu mai este acoperită, spuse Jane și atrase atenția Petrei asupra

lui Simon, legat ca Gulliver în Lilliput. Ea reglase luminile sălii de proiecție astfel încât doar scena și spațiul din fața ei să fie iluminate.

— E doar adormit, își revine…

— Ce vrei să-i faci?

— Nici măcar o fracțiune din ceea ce merită.

— Nu e un om rău. Vreau să spun, nu este prea drăguț uneori, dar nu e un rahat fără speranță.

Jane zise:

— Ascultă, te-am adus aici ca să poți să-l auzi și, poate, să înveți câte ceva. Întins acolo jos, Simon nu se află într-o poziție din care poate să te vadă, chiar dacă își întoarce capul, nici dacă tu nu ai fi în întuneric. Printre alte lucruri, vei afla ce crede cu adevărat despre tine. Va merita să auzi. Dar dacă nu-ți poți ține gura închisă, o să-ți pun la loc călușul și te leg cu bandă adezivă.

— Nu. Nu face asta. Nu pot. Știi, credeam că o să vomit și o să mă înec cu voma.

— Atunci taci din gură.

— Bine. Voi tăcea. Dar te rog, te rog, *te rog*, lasă-mă să merg la baie.

Ochii aceia albaștri erau atât de transparenți încât păreau niște ferestre spre un suflet sincer, dar era nevoie de arta înșelătoriei ca să poți susține privirea pentru atât de mult timp și să pari nevinovat. Jane puse o mână pe capul prizonierei și fata tresări. Ea dorea doar să îndepărteze părul dezordonat de pe fruntea Petrei, ceea ce și făcu, înainte să spună:

— Îmi pare rău, dar încă nu am încredere în tine. În ciuda atitudinii tale, ai atât de puțin respect de sine încât vei continua să ai nevoie de Simon până când vei avea mai puțin respect pentru el și mai mult pentru tine.

O culoare subită înroși obrajii palizi ai fetei și ea își împinse bărbia în față. Părea pe punctul să declanșeze furia ei. Dar se stăpâni, alegând o înfățișare de suferință demnă de milă.

— Chiar trebuie să fac pipi.

— Nu e scaunul meu, spuse Jane. Așa că dă-i drumul pe el.

45.

Sanjay Shukla nu descoperă nicio speranță în lumina lumânării, doar

încă un motiv de disperare în privirea lui Carter Jergen, așa că își îndreaptă atenția către ușa deschisă prin care Radley Dubose o condusese pe sora lui.

Cu o voce spartă de suferință, el întreabă:

— Unde a dus-o pe sora mea?

— Dacă pastorul Gordon are un birou pe aici, spuse Jergen, trebuie să fie un spațiu confortabil, cu toate facilitățile. Nu mi s-a părut a fi unul dintre acei clerici care cred că jurământul de sărăcie are vreun rost. În principal, partenerul meu va dori o canapea drăguță, mare.

Sunetul subțire care-i scapă celui mai tânăr dintre gemeni îi dezvăluie lui Carter Jergen o intensitate a durerii cum nu mai auzise până atunci.

— Nu trebuie să-ți faci griji că și eu aș avea astfel de intenții, Sanjay. Băiatul acela de treabă a fost crescut în pădurile din West Virginia. Eu nu. O, da, a fost acceptat la Princeton și a obținut o diplomă. Dar standardele cerute absolvenților de la Princeton, dacă există așa ceva, sunt infinit mai joase decât cele de la Harvard. Aș prefera să fiu partener cu unul de nivelul meu, dar, trebuie să recunosc, face ca lucrurile să fie interesante.

Primele strigăte ale fetei păreau să vină de la o distanță mai mare decât era cazul și sunau ca vocea tristă a vreunei păsări de noapte exotice, deși era mai singuratică și mai stranie decât chemarea unui cufundar și mai nefericită decât geamătul unui ibis.

Carlton, tatăl de modă veche al lui Jergen, fusese multă vreme membru al celui mai important club de observare a păsărilor din New England, unul dintre multele sale interese culturale. Inevitabil, o parte dintre cunoștințele bătrânului Jergen despre păsări îi rămăseseră fiului său, deși, până când ajunse la universitate, interesele lui Carter erau foarte diferite de cele ale părintelui său.

Protestele Tanujei nu mai sună ca țipătul unei păsări și nici îndepărtate. Aparent, ea se împotrivește cu toată puterea, deși, având în vedere dimensiunile lui Dubose și ferocitatea poftelor sale, orice rezistență este inutilă.

Lovind cu putere în podea, Sanjay îndepărtează scaunul de masă și încearcă să se ridice în picioare, dar ansamblul tensionat format de guler și lesă face imposibil pentru el să își îndrepte trupul din poziția așezat și să se ridice în picioare. Nu poate nici să-și desfacă gulerul, nici să se aplece suficient de mult în spate și în jos ca să ajungă la nodul care îl leagă de bara de susținere. Scaunul se răstoarnă într-o parte, trăgându-l după el. Trage de

brațele scaunului de parcă ar vrea să le rupă cu mâinile goale, dar cadrul scaunului este din oțel sudat. Legăturile lejere îi lasă impresia unei evadări ușoare; prin urmare, adevărul legat de starea lui de neputință este și mai frustrant. Este furios în agonia sa, în durerea lui insuportabilă, reușind să rotească scaunul cu o jumătate de cerc, fără niciun rezultat. În tot acest proces el nu țipă, nici nu urlă, doar gâfâie și geme și pufăie ca un animal care se luptă, respirând tot mai zgomotos, până când, în sfârșit, nu-și mai poate nega neputința. Zace pe o parte, în legătura scaunului său, imobilizat și plângând nefericit.

Dacă sora lui continuă să scoată vreun sunet, protestele ei nu fac prea mult zgomot și nu răzbat din camera aflată departe pe hol, unde inevitabilul ajunsese să se întâmple.

Carter Jergen se ridică din scaunul său și stă în picioare, deasupra lui Sanjay, privind în jos, spre el.

— Nu e atât de rău pe cât crezi. Nu te va urmări pentru tot restul vieții. Nu vei fi măcinat veșnic de sentimentul de vină. De fapt, deși sora ta este acum puternic traumatizată și plină de rușine, ea își va reveni complet până în zori. Fără traumă, fără rușine. Îndată ce mecanismul de control se instalează singur și deveniți persoane ajustate, nu trebuie decât să vă spun și ție, și ei să uitați tot ce s-a întâmplat în noaptea asta și totul va dispărea din memorie – inclusiv eu, inclusiv partenerul meu și ceea ce a făcut el. Un lucru pe care nu ți-l poți aminti… ei bine, e la fel cu un lucru care nu s-a întâmplat niciodată.

46.

Cinema Parisian. Zona din fața scenei, în sine, era luminată ca pentru un spectacol live care trebuia să preceadă filmul, cu scaunele din rândul din față pe jumătate luminate, cu al doilea rând în umbră, iar al treilea cufundat în întuneric… Și în punctul cel mai de sus al sălii, învăluită în beznă, stătea Petra Quist, membrul solitar al audienței, poate un candidat la izbăvire…

Jane puse scaunul din atelier alături de sanie și se așeză acolo, în timp ce Simon Yegg mormăia, cu expresia feței în transformare, pe măsură ce își dădea seama de împrejurări, într-unul dintre visurile vii și macabre care însoțeau uneori oroarea unui somn datorat cloroformului.

El se trezi uluit, clipind la ea, privind cum îl domina. Murmură un „Nu” și închise ochii, de parcă ar putea să refuze această realitate și să primească alta. Repetă acest exercițiu: „Nu… nu… la dracu’, nu… – de fiecare dată devenind tot mai conștient de situația lui dificilă, testând corzile elastice care-l țineau legat, până când ajunse să înțeleagă că nu exista decât o singură lume pentru el, după care spuse, în succesiune rapidă:

— E groaznic. Cine ești? Despre ce e vorba? Ești ca și moartă. Îți dai seama de asta? Ești cât de moartă pot să fie morții.

Jane îi răspunse:

— Având în vedere situația în care te afli, vorbești uluitor de necuviincios cu mine. Dar presupun că ai un motiv serios pentru care pretinzi că ai fi un macho în putere.

Era clar că lui nu-i plăcea ce spusese ea, dar nu comentă despre ceea ce putea să însemne.

— Nu poți să mă sperii. Eu nu mă sperii. M-ai prins bine. Felul în care ai pus mâna pe mine a fost inteligent. Foarte inteligent. Așa că hai să negociem. Vrei bani. Toată lumea vrea bani. Așa că, în regulă, am bani. Deși va trebui să trăiești suficient ca să cheltuiești vreun cent.

După o perioadă de tăcere, zâmbind ca și cum s-ar fi amuzat de cele spuse el, Jane zise:

— Poate că nu sunt aici pentru bani. Poate că e vorba despre lista Hamlet.

— Despre ce?

— Poate e vorba despre toți nenorociții aceia care-și spun Tehno Arcadieni, ca niște tocilari de treisprezece ani care se întâlnesc în casa din copac.

— Ești sigură că ai nimerit la adresa corectă, iubito? Poate că astea au vreun sens pentru cineva de la casa de alături, dar mie nu-mi spun nimic. Confuzia lui părea autentică. Fratele lui – Booth, om important în Departamentul de Justiție – vira afaceri guvernamentale spre el de mulți ani, dar asta nu însemna că avea suficientă încredere în Simon ca să-l implice în conspirația care îl ucisese pe Nick.

Ea spuse:

— Sau poate că sunt aici în numele fostelor tale neveste.

El nu avu nevoie să ezite ca să formuleze o revenire amăgitoare.

— M-au curățat de tot ce aveam. Ce altceva ar mai putea să vrea?

— Ele te-au curățat pe tine? Eu n-am auzit așa.

— Fiecare are versiunea lui. El înțelese că, în afară de corzile care îl țineau legat, palmele lui se aflau sub centură, strânse bine în pantaloni. Am probleme de circulație aici. Mi-au amorțit degetele.

— Umblă zvonul că nu numai degetele ți-au amorțit.

— Asta ce vrea să însemne? îndrăzni el să întrebe. Ești o jigodie drogată? Tragi cocaină sau ceva asemănător? Sau poate că ai o problemă psihologică, iubito. Nu veni la mine cu asta. Nu sunt psihiatru. Haide să terminăm cu asta. Hai să discutăm despre bani.

Legat bine, dincolo de orice speranță de scăpare, întins pe spate, privind în sus spre ea, așezată pe taburetul înalt, Simon trebuia să fie dezorientat. Pe o scară a fricii, alți bărbați poate că s-ar fi aflat pe treapta MORT sau TERORIZAT. Simon nu părea să fi depășit nivelul UȘOARĂ NELINIȘTE. Tehnicile pentru stăpânirea fricii și transformarea ei în energie pozitivă puteau fi învățate, dar atitudinea și reacțiile lui Simon nu păreau să sugereze că luase astfel de lecții. În schimb, încrederea lui aparentă era aliată cu aroganța, iar lipsa lui de teamă își avea rădăcinile, cel mai probabil, în solipsism, credința că, în toată lumea, el era singurul adevărat, centrul universului și singurul sens al acestuia, iar ceilalți oameni erau doar decor, niște biete instrumente pe care le putea folosi după cum îi era voia. În cazurile de criminali în serie și în masă pe care le avusese de rezolvat în cadrul Biroului, întâlnise mai mulți sociopați de felul acesta. Datorită viziunii sale delirante asupra realității, existau sfori pe care le putea trage ca să îl manipuleze; oricum, întotdeauna era necesar să-i înțeleagă geniul pervers și viclenia, pentru că un astfel de bărbat putea să fie periculos, indiferent cât de metodic fusese legat și imobilizat.

— Fiecare are versiunea lui, îl parafrază Jane. În afară de prima ta fostă, Marlo, care nu mai are nicio poveste acum, pentru că a fost omorâtă în bătaie la Paris.

— Am iubit-o pe fata aia. Era viața mea, chiar era. Era dulce, dar îi lipsea bunul simț. Ce dracului căuta Marlo a mea într-un cartier de musulmani radicali, oricum? Era în căutarea unui șeic bogat?

— Și nici Alexis nu mai are nicio poveste. A fost împinsă de pe o creastă, în Yosemite. O sută de metri este o cădere a naibii de lungă, când știi că vei muri la impact.

— Împinsă? Cine a spus vreodată că a fost împinsă? Ea și un iubit idiot

de-al ei umblau pe o potecă foarte periculoasă. Erau alpiniști amatori. Nu aveau abilitatea necesară pentru așa ceva. Mi s-a făcut rău când am auzit despre asta, rău de la stomac, rău la inimă. Eram în Hawaii la vremea respectivă. Mi-a distrus vacanța. Sigur, căsătoria noastră nu a mers bine, și asta mai ales din vina mea. Nu sunt mândru de faptul că uneori gândesc cu capul cel mic în loc de cel mare. Nu sunt ușă de biserică. Dar am iubit-o pe fata aia și asta mă doare, mă doare tare că viața ei a fost curmată atât de repede.

Jane simți impulsul să se ridice de pe scaun și să îl calce pe gât, să apese cu toată greutatea, să-i audă esofagul rupându-se, cu un trosnet satisfăcător. Aceasta era reacția pe care o generau adesea cei de teapa lui, pentru că misiunea lui în viață nu era ceea ce credea el, nu era să fie eroul neînvins al unei povești epice de succes și triumf; rolul lui era să-i enerveze pe ceilalți și să-i descurajeze, să sădească în ei o dorință de a coborî la nivelul lui și de a acționa cu o ticăloșie egală cu a lui. Ea nu-i zdrobi gâtul, dar dorința de a face acest lucru încă o bântuia.

— Presupun că te doare și când te gândești la ce s-a întâmplat cu fosta ta soție Dana, la felul în care este acum complet agorafobă, atât de speriată de lumea largă încât nu poate să iasă din casă, trăiește o viață atât de previzibilă, este mai izolată decât o călugăriță dintr-un ordin foarte restrictiv.

Cumva, doar prin atitudine, Simon aproape reușise să facă să pară că el se afla în poziția superioară, privind în jos spre ea.

— Nu fi o jigodie atât de sarcastică. E obositor. Nu o cunoști pe Dana, nu știi ce tragedie este aici, nu doar povestea cu agorafobia, ci cu Dana în sine. Vreau să spun, e deșteaptă brici și atât de plină de compasiune. Iubește toți oamenii, toți oamenii, nu există cea mai mică urmă de prejudecată în fața aia. Dar, în ciuda tuturor virtuților ei – și sunt mult mai multe decât am menționat –, în ciuda tuturor virtuților ei, întotdeauna a fost puțin dereglată. Auzi ce-ți spun? M-am îndrăgostit foarte tare de ea – cine n-ar face-o? –, așa că pentru o vreme n-am observat problema, dar ulterior a devenit de necontestat. Întotdeauna a fost cu direcția puțin greșită, vreo două sau trei grade deviată, dar, în timp, devenea tot mai rău, până când busola ei nu mai arăta nici pe departe direcția pe care tu sau eu am putea să o recunoaștem. S-a pierdut într-un teritoriu dubios. Îmi pare foarte rău pentru ea.

El făcu o pauză în amestecul acesta ciudat de laude și justificări de sine, ca să-și încline capul și să o privească pe Jane dintr-un unghi puțin diferit, ca o pasăre cu aripa frântă, țintuită la pământ, care întoarce un ochi spre cer ca să evalueze posibilitatea zborului cu o singură aripă. După un moment de tăcere, continuă:

— Nu ești aici pentru Marlo sau Alexis sau Dana. Sara a mea te-a trimis aici, nu-i așa?

— Sara Holdsteck, nevasta numărul patru? Cunosc acea parte a poveștii tale, dar n-am discutat niciodată cu ea, minți Jane.

Pentru scurt timp – doar foarte scurt – nedumerit, el spuse:

— Nu e vorba de niciuna dintre fostele mele. Deci, e vorba de Petra? Nu, nu se poate. Nu-mi spune că Petrei i-a venit vreo ciudată idee feministă ca să stoarcă niște bani de la mine. Nu mi-aș fi închipuit-o pe Petra capabilă de așa ceva.

— De ce nu ai crede-o capabilă de așa ceva?

El ridică din umeri, atât cât putea în legături.

— E un copil amuzant și e destul de deșteaptă, dar nu e în stare să aibă grijă de ea.

— Mda? Ei bine, ceva mai devreme, în cursul serii, s-a repezit la mine cu o sticlă spartă de vodcă și a încercat să mă taie pe față.

— Serios? Chiar a făcut asta? El păru încântat de imaginea pe care i-o pictaseră în minte aceste cuvinte. Sigur, după o seară în oraș cu fetele, ar fi trebuit să fie foarte beată. Și poate întotdeauna să se țină tare când e vorba să facă față unei alte fete. Trebuie să-mi spui, dulceață, ce ai făcut de ai reușit s-o enervezi atât de tare?

— Îmi plăcea mai mult *jigodie.*

— Ce?

— Nu-mi mai spune *dulceață.*

— Da, ești una de genul ăla. M-am prins. Dar ce ai făcut ca să o enervezi pe Petra?

— Aveam nevoie ca ea să-mi spună câteva lucruri despre tine și ea nu s-a simțit în dispoziția să coopereze.

— Unde este acum?

— Moartă, minți Jane. S-a repezit violent la mine și am împușcat-o.

— Îți bați joc de mine.

— Trupul ei este în bucătărie.

— La dracu', asta este una dintre cele mai triste veşti pe care le-am primit în ultima vreme. Era chiar sexy. Cuvântul sexy nu este suficient. Era o bucată bună. El oftă şi scutură din cap. Nu eşti aici pentru neveste şi nu eşti aici pentru Petra. Eşti pentru tine. Deci, la ce bun toată această vorbărie? Hai să trecem la afaceri.

— Ce voiai să spui cu „Şi poate întotdeauna să se ţină tare când e vorba să facă faţă unei alte fete"?

— Ce mai contează acum?

— Fă-mi pe plac. Sunt genul curios.

— Până acum n-am mai fost legat pentru o sesiune de bârfe. Bine, în regulă. Cu un bărbat, orice bărbat, ea era ca o mămăligă, doar se dădea pe spate, orice ar fi fost. Făcea ceea ce i se spunea, beată sau trează sau între astea. Făcea ceea ce i se spunea, îndura ceea ce era făcută să îndure şi îi plăcea. Nu se plângea niciodată, indiferent ce.

Jane se aplecă în faţă, pe scaun şi îl privi ca şi cum ar fi încercat să-l citească mai cu atenţie.

— Indiferent ce? Deci o loveai?

— *Să o lovesc*? La dracu', nu. Pot să am oricâte fete vreau fără să lovesc. Ce ai păţit de spui astfel de prostii? Facem progrese, îndreptăm lucrurile, ajungem să ne înţelegem, încet, şi acum mă insulţi în felul ăsta? *O loveai*? Nu mă supăr uşor, dar asta depăşeşte limita. Ai venit aici doar ca să mă insulţi sau vrei ceva care să merite riscurile pe care ţi le-ai asumat?

Jane coborî din scaun.

Începu să se îndepărteze de Simon, apoi se întoarse spre el, rotindu-şi umerii, dezmorţindu-şi gâtul.

— Vreau două lucruri. Primul, spune-mi unde sunt banii. Şi să nu te joci cu asta, pentru că eu nu sunt Petra, nu mă dau pe spate.

— Poate că acum par tâmpit, dar nu sunt. Dacă îţi dau un număr greşit, te vei întoarce aici şi vei începe să mă tai sau să foloseşti un cleşte pentru boaşe. Nu am nicio pârghie cu care să negociez. Tot ce vreau este să încheiem afacerea şi să pleci.

După ce îi spuse unde se găsea seiful şi îi dezvălui combinaţia, ea spuse:

— Doar vrei să mă vezi plecată, dar ce faci cu Petra? Vrei să-mi pui în cârcă crima aia?

— Până mâine-dimineaţă nu va mai fi niciun cadavru, spuse el. Va fi doar noroi turnat într-un iaz, la o uzină pentru tratarea apei. Este genul care

nu va lipsi nimănui. Chiar și javrele alea tâmpite cu care merge prin cluburi – peste o lună nici nu-și vor mai aminti numele ei. Își vor imagina că a fugit la Puerto Vallarta sau Vegas sau pe Marte cu alt armăsar, doar croindu-și drumul de curvă spre o moarte prematură. Și ce? Cui îi pasă? Nimănui. Ea nu înseamnă nimic.

Ea o lăsase pe Petra în spatele sălii pentru că dorea ca fata să audă adevărul chiar din gura lui Simon, în speranța că aceasta din urmă va începe să se întrebe ce anume nu era în regulă cu ea și cum de se încurcase cu un asemenea bărbat. Dar în starea fragilă a Petrei, disprețul acru al lui Simon ar putea să facă mai mult rău decât bine și era regretabil faptul că trebuise să audă așa ceva.

Jane întrebă:

— Ești sigur că poți să rezolvi treaba cu uzina de reciclare a apelor menajere?

— Nu îmi spuneai chiar tu cât de bine mă pricep să fac femeile să dispară? Și ți se pare că eu mi-aș face griji pentru poliție? Dă-mi voie să-ți spun, iubito. Am legături atât de bune, încât aș putea să obțin escorta poliției până la uzina de reciclare.

Jane puse genunchiul pe podea, alături de el. Putea să observe că Simon ar fi preferat ca ea să stea la distanță.

— Sunt curioasă în legătură cu ceva.

— Ești o blestemată de pisică, cu toate curiozitățile astea.

— De ce ți-ai numit computerul casei Anabel?

— Ce are asta de-a face cu prețul la fasole? Du-te și ia banii pentru care ai venit, iubito.

— Bani, iubire. Poetul Simon. Dintre toate numele din lume, de ce computerul casei se numește Anabel? E o întrebare simplă. Nu e o întrebare simplă?

— Nimic legat de tine nu este așa de simplu, nu-i așa? N-am intenționat să spun „iubire”. E doar felul meu de a vorbi. O să revin la *javră,* și cred că asta ne va face pe amândoi fericiți. Bine, în regulă. Sistemul nu vine cu un nume predefinit. A trebuit să-i dau eu un nume. Puteam să-i dau orice nume.

— Dar l-ai numit Anabel. Numele mamei tale este Anabel. Te face să te simți special să-i poți spune mamei tale ce să facă și ea să se supună întotdeauna?

Pentru prima dată, el era nervos. În ciuda solipsismului său, poate că începea să fie deranjat de gândul că, deși el era singura persoană adevărată din lume, chiar dacă universul fusese creat doar ca decor pentru povestea lui, soarta lui putea să ia o întorsătură neașteptată, spre mai rău.

47.

Încă aflată în genunchi alături de Simon, Jane apăsă cu un deget în gropița din bărbia lui.

— Exact ca actorul acela, în vremurile lui bune. Kirk Douglas. Când erai mic, mămica ta își punea degetul în gropița din bărbia ta și îți spunea că ești adorabil?

După cum spusese chiar el, nu era prost. Știa încotro avea să ducă asta și era un teritoriu interzis.

Expresia lui nu trăda furia pe care el dorea să o ascundă, dar ochii lui dezmințeau impresia de lipsă de îngrijorare și autocontrol pe care muncea din greu să îl proiecteze. Până acum fuseseră la fel de opaci ca ochii unei păpuși ventriloc, dar acum dezvăluiau o furie inumană. Dacă nu ar fi fost legat, ar fi ucis-o pe Jane doar ca să o împiedice să continue această direcție a interogatoriului.

Ea își șterse degetul cu care testase bărbia pe tricoul lui de rugby.

— Spune-mi acum cât de tare îți urăști mama?

— Ești departe de adevăr. Ești complet în afara hărții. Mama mea este o mare doamnă.

— Cât de tare o urăști și te temi de mama ta? insistă ea.

— Renunță, închide gura. Tu nu o cunoști.

— Dar știu *despre* ea. Patru soți. Fiecare un pămpălău decăzut, un fond pentru întreținerea copilului, din clipa în care s-a născut. Fiecare dintre ei avea grămezi și grămezi de avere moștenită.

— Nu intra în zona aia. Nu te lua de familie, niciodată.

— Patru divorțuri. Ea obține tot ce vrea. Mai mult decât vrea. Ei îi dau orice dorește ea. Sunt terorizați de ea.

— Toți au iubit-o, insistă Simon. Nici măcar unul dintre ei nu a spus vreodată vreo vorbă rea despre ea, niciun cuvânt, niciodată.

Întins pe spate, el nu mai reuși, dintr-odată, să-și înghită saliva la fel de

repede pe cât se forma. Se înecă și tuși. Fire de lichid i se scurgeau printre buze și îi pătau bărbia.

Jane privi cu interes acest episod trecător pentru că avea un înțeles pentru ea.

Cele trei perechi de glande salivare din gură secretă trei halbe de salivă în fiecare zi. Scopul salivei este să umezească mâncarea pentru a fi înghițită, să ajute la curățarea dinților, să transforme amidonul complex în zahăr și să reducă aciditatea din gură. Producerea acestui compus poate fi accelerată de vederea sau adulmecarea unor mâncăruri delicioase, dar și de amețeală, printre alte lucruri. Deși se scrie frecvent că gura cuiva se usucă de frică, este mult mai probabil ca frica extremă, care contribuie la creșterea acidității, să declanșeze un flux brusc de salivă, care este un produs alcalin de echilibru.

Jane spuse:

— În anii care au urmat acestor divorțuri, unul dintre foștii ei soți s-a sinucis. În scrisoarea pe care a lăsat-o în urmă pretindea că ajunsese să se urască pe sine din cauza lașității și slăbiciunii sale, așa că el considera că trebuie să sufere. Și-a făcut moartea deosebit de dificilă prin folosirea unui laț din sârmă ghimpată. Altul a plecat în vacanță în Jamaica – unde cadavrul lui a fost găsit hăcuit cu o macetă, și bucățile aranjate în modele voodoo complicate, într-o veche baracă Quonset[1], folosită pentru ceremonii oculte. Altul, tatăl tău, a murit în timpul unei seri petrecute în casa unui prieten, când un jaf a mers prost. Prietenul lui a fost împușcat mortal și el însuși a murit ars când intrușii, care n-au fost prinși niciodată, au incendiat locul ca să-și acopere crimele. Ai fi uimit, Simon, ce sistem sofisticat de securitate are ultimul ei fost soț rămas în viață, deși iubita ta mamă are acum șaptezeci și cinci de ani și el are optzeci și șase. Nici măcar președintele Statelor Unite nu are o securitate la fel bună.

Simon înghiți greu și își linse buzele umede.

— Iei faptele și le faci să pară ceea ce nu sunt. Nu este decât o răstălmăcire.

— Dacă nu îți urăști mama și nu te temi de ea, de ce le-ai spus fostelor tale neveste că este moartă? Știu că i-ai spus Danei, pentru că am vorbit cu ea, așa că mi-am imaginat că le-ai spus la fel și celorlalte trei.

El vorbea ca și când ar fi avut probleme cu respirația, cuvintele i se ridicau ca bulele prin saliva care-i îneca gâtul.

— Pleacă de lângă mine. Stai departe de mine, își întoarse fața de la ea. Nu mai ascult nimic.

— Fiecare dintre cele patru neveste ale tale era imaginea mamei tale. Nefiresc de asemănătoare.

— Spui tâmpenii acum, tâmpenii nebunești.

— Toate au aceeași înălțime și greutate, toate au părul negru ca pana corbului, toate au ochi albaștri – la fel ca mama ta în tinerețe.

Acolo, pe podeaua din fața scenei, lumina favoriza spectacolul. Când întoarse capul spre ea avea întipărită pe față o mască de uluire și dezgust. Cuvintele îl ocoleau, în timp ce își muncea gura în căutarea lor.

Sociopații erau actori buni. Lipsiți de orice sentiment în afară de stima de sine, ei erau, chiar și așa, capabili să mimeze o gamă de emoții pe care alți oameni chiar le simțeau. Acest bărbat nu era un actor nici pe jumătate la fel de bun ca alții pe care îi întâlnise Jane. Oricum, discursul său înșelător și expresia nuanțată de șoc de pe fața lui depășeau cu mult orice alt nivel de performanță de care se dovedise capabil vreodată. Deși știa, cu siguranță, că el le făcea femeilor bogate ceea ce Anabel le făcuse bărbaților bogați, Jane ar fi putut să creadă că el nu fusese pe deplin conștient de faptul că alegea doar persoane asemănătoare cu mama sa, ca să le jefuiască, să le doboare și să le abuzeze.

Sociopații erau la fel de eficienți în oceanul uman ca rechinii în lumea lor acvatică. Ei foloseau motorul nevoii, netulburați de vreo îndoială referitoare la corectitudinea lor și erau impregnați cu un asemenea simț al superiorității încât nu puteau concepe că eșecul ar putea să fie o posibilitate. Erau vase goale. Mințile lor erau sfere de certitudini, pustii. Totuși, fiecare dintre ei credea că are mai multe fațete decât o comoară de diamante bine fasonate și era convins de cunoașterea în detaliu a fiecărui aspect al personalității lui, deși tot ce știa el – sau ea – era ce dorea și cum să obțină acest lucru prin acțiuni nemiloase.

Prin urmare, prima crăpătură din armura lui Simon, acest rar moment de introspecție psihologică, ce îi distrugea rău imaginea de sine, era o ocazie pe care Jane trebuia să o folosească înainte ca el să o repare cu betonul iluziilor.

Ea îl presă:

— Petra are aceeași greutate, înălțime și forme ca mama ta. Ochi albaștri ca mama ta. Este blondă, dar există momente – nu-i așa? – când

poartă perucă pentru tine. Treaba cu peruca era o supoziție; Petra nu menționase așa ceva. Ochii lui Simon se lărgiră de și mai mult șoc, fața i se contorsionă de ură și îngrijorare, iar gura lui slabă scăpă un fir subțire de salivă care dovedea veridicitatea celor spuse de ea.

— Nu poți să fii bărbat cu ele decât dacă le lovești sau le dobori sau furi de la ele. Tot ce poți să faci cu scula este să te pișși. Mâinile tale sunt în pantaloni, și degetele tale nu sunt amorțite, așa că de ce nu încerci să o cauți, să vezi în ce stare se află, asta dacă o poți găsi.

El se înecă cu excesul de salivă și tuși, tuși și găsi cuvintele care îl ocoliseră, toate obscene, malefice, un torent de înjurături.

Jane se ridică de lângă el și se așeză, din nou, pe scaun. Privi în jos, spre el, de data asta cu o expresie de dezgust, dar cu o indiferență care îl va urzica și mai tare, de parcă se gândise să-l calce în picioare, dar se hotărâse că zdrobirea lui nu merita să-și murdărească pantofii.

Blestemele lui secară și el zăcea fără cuvinte, animat de o pasiune întunecată. Lumina sălii se aduna în ochii lui veninoși, atenuându-le culoarea. Totuși, privirea lui părea să devină tot mai tăioasă pe măsură ce se uita mai mult la ea, de parcă se gândea, în neajutorarea lui, că trebuia să scoată la iveală puterea divină, pe care fiecare sociopat credea că o va descoperi în el într-o bună zi și să o decapiteze cu privirea.

— Două lucruri, îi aminti Jane. Banii sunt cel mai puțin important dintre ele. Al doilea lucru pe care îl vreau este fratele tău, fratele tău vitreg, Booth Hendrickson.

Dacă Simon era surprins, nu arătă acest lucru și rămase tăcut. Poate că înțelegea că lipsa lui de teamă se dovedise a fi o mască, că fusese redus în ochii ei și că va fi și mai mult redus în evaluarea ei dacă, atunci când vorbea, devenea iarăși necumpătat.

Deși zăcea legat, el avea nevoie ca *ei* să-i fie frică de *el*, nu pentru că își făcea vreun plan să exploateze teama ei, ci pentru că avea nevoie să creadă că, atunci când își dorea să neliniștească alte persoane, putea să le îngrijoreze suficient ca să le câștige respectul. Să stârnească neliniștea era o parte însemnată a imaginii de sine a unui sociopat.

Ea spuse:

— Fratele tău zboară încoace, de la D.C., într-un avion al FBI, pe care l-a rechiziționat pentru munca lui de la Departamentul de Justiție. El va ateriza la aeroportul Orange County, la terminalul pentru avioane private, în

jur de zece și jumătate, mâine-dimineață. Una dintre limuzinele companiei tale îl va lua de la aeroport. Nu nega asta. În timp ce te verificam, am intrat în computerul companiei tale. Am văzut rezervarea pentru el. Deci ceea ce vreau este… să-ți retragi șoferul programat pentru această treabă și eu să furnizez șoferul.

El spuse:

— Nu.

— Nu? Chiar crezi că *nu* este o opțiune?

— Va veni momentul în care am să-ți pun mâna în gât și am să-ți scot mațele pe acolo.

— Deci, ai sărit peste orele de biologie de la școală?

El își băgă în teacă pumnalele din ochi.

— Oricum, spuse ea, mâinile tale sunt încă în pantaloni. Ai găsit ceva micuț deja? Poate că dacă te gândești să-ți pocnești mama peste față, asta ar putea să meargă mai bine ca Viagra.

El o ura prea mult ca să-și țină ochii închiși. Vederea ei îl umplea de viziuni ucigașe, una dintre formele favorite de distracție.

Din buzunarul de la piept al hainei ei sport, Jane scoase un reportofon miniatural, mai mic decât un pachet de țigări.

— Tot ceea ce s-a spus este aici.

— De ce aș da doi bani pe asta? Îți spun, sunt conectat la atât de multă protecție, polițiștii îmi vor lustrui pantofii, dacă le-o cer.

— Poate că eu cunosc polițiști care nu lustruiesc pantofi. Polițiști sau nu, eu voi da o copie a acestei casete mamei tale, într-un alt reportofon, gata de redare. Ea trăiește sub numele de fată – Anabel Claridge – jumătate de an la o proprietate din La Jolla, jumătate de an la o proprietate de pe malul lacului Tahoe, Nevada. Când i-o voi da, îi voi sugera că, dacă găsește o cutie de cadouri în căsuța poștală, de ziua mamei, să cheme brigada de geniști ca să o deschidă.

De-a lungul discuției lor tenul lui Simon înflorise la un nivel sau altul. Acum păli.

— Aș putea să te las așa cum ești acum, pentru weekend, spuse Jane, și aș putea să ajung în La Jolla în ceva mai mult de o oră. Mama ta va avea ocazia să o asculte iar și iar, înainte ca tu să ai ocazia să te explici. Crezi că te vei alege doar cu o bătaie la fund sau poate că îți dorești să fi avut un nivel de securitate ca al celui de al patrulea soț al ei, care a reușit să rămână

în viață?

El avu nevoie de un moment să evalueze situația.

— Ce vrei să-i faci lui Booth?

— Doar să-i pun câteva întrebări.

— Dacă îi faci vreun rău, cea mai a dracului suferință pe care ți-o poți imagina se va abate peste capul tău. Eu nu cunosc lumea lui sau ce face el acolo, și nici nu vreau să aflu. Dar este în cârdășie cu cei mai mari jucători și ei au grijă unul de altul.

— Deja tremur.

— Ei bine, vorbesc serios. O să fii o javră vai de capul ei dacă doar îi deranjezi părul.

Jane se ridică de pe scaun. În timp ce îi explica lui Simon cum își dorea ca el să o ajute, se plimbă de două ori în jurul saniei mecanicului, studiindu-l de parcă era o bizară creatură marină pe care o găsise pe plajă.

Când Jane termină cu explicația, Simon spuse:

— Trebuie să fac pipi.

— Sala asta de proiecție, zise Jane, este cel mai elegant pisoar din California.

48.

În garaj, în stânga bancului de lucru, se înălța un șir lung de cinci metri de dulapuri înalte de doi metri, o unitate construită dintr-o bucată, cu patru uși. În spatele primelor trei uși se aflau rafturi pline cu piese de schimb și materiale necesare pentru repararea colecției de mașini a lui Simon. În spatele celei de a patra, un spațiu deschis, fără rafturi, oferea doar o tijă în apropierea capacului de care puteau fi atârnate salopetele și alte obiecte de îmbrăcăminte, deși acum nu era nimic atârnat acolo.

Jane păși în fața ușii alăturate spațiului gol. În mâna dreaptă ținea o cheie electronică de plastic, de mărimea degetului mare, ștanțată cu literele HID, inițialele firmei care o furnizase. Găsise cheia în biroul lui Simon, exact unde promisese el că va fi. Ținând-o la distanță de un braț, o îndreptă spre șina din cornișa dulapului, deasupra ușii deschise și o mișcă de la stânga la dreapta, până când un bip îi semnală că un cititor de coduri acceptase cheia. O serie de încuietori ascunse se deschiseră cu un zgomot și

pereții laterali ai dulapului alunecară, pneumatic, în lateral, spre stânga, luând cu ei și rafturile încărcate care acum umpleau unitatea goală anterior, din stânga, de parcă fuseseră acolo dintotdeauna.

Când Jane păși în cel de-al treilea spațiu, acum gol, greutatea ei declanșă eliberarea unei încuietori și peretele din spate al dulapului – fabricat din oțel de doi centimetri și jumătate, încastrat în lemn – alunecă spre dreapta, dezvăluind un seif în care puteai intra în picioare, de vreo patru metri și jumătate adâncime și șase metri lățime. Luminile din tavan se aprinseră automat când intră în seif.

Trei pereți erau acoperiți cu rafturi adânci de șaizeci de centimetri și, în centrul spațiului, se înălța o insulă cu latura de vreo doi metri și jumătate, cu blat de oțel inoxidabil. Unele rafturi erau nefolosite, dar altele găzduiau cutii cu dosare de carton, arme, muniție, cutii care conțineau nu se știe ce. Cele două casete diplomatice, din aliaj de titan, adânci de zece centimetri, de ultimă generație, se aflau exact acolo unde spusese Simon că se vor afla.

Ea puse casetele pe masa de lucru și le deschise folosind încuietorile cu cifru. Fiecare conținea pachete de bancnote de câte o sută de mii de dolari, prinse cu bandă, fiecare ambalat în pungă de plastic, cu ajutorul unui aparat de vidat alimente FoodSaver.

În ultimele săptămâni ea invadase casele câtorva așa-numiți arcadieni și găsise întotdeauna bani gheață, în jur de două sute de mii de dolari în fiecare casă. De obicei existau și pașapoarte false, pe o diversitate de nume și cărți de credit potrivite.

Având în vedere că aceștia erau oameni extrem de aroganți, care se vedeau pe ei înșiși ca făuritori ai dreptății și conducători ai unei lumi noi, curajoase, în care ei puteau să-i asasineze pe cei pe care îi considerau influențe proaste asupra culturii și a societății, și să țină în sclavie sute de mii, dacă nu milioane de alte persoane cu ajutorul implanturilor nanotehnologice în creier, Jane găsea revelator faptul că ei își luaseră, cu toții, precauția de a ascunde banii și documentele care să-i ajute în cazul unei plecări grăbite din țară, ca să-i ducă în locurile în care aveau averi secrete în caz de eșec. Sub egoismul cu care se blindau, sub straturile de mândrie și de trufie și de dispreț, în mijlocul fructului putred care era crezul lor odios, se cuibărea sămânța îndoielii.

Părea că Simon Yegg nu era unul dintre arcadieni. El nu era mânat de concepte nobile despre salvarea civilizației ca să se folosească de oameni.

El doar profita de ei fără milă. Poate că intuiția îl avertiza asupra consecințelor acțiunilor sale care îl obligau să fie pregătit să fugă din fața autorităților în caz de criză. Sau poate că fratele său vitreg îi sugerase niște posibile consecințe nefaste ale activităților în care era implicat. Indiferent de motiv, Simon depozitase pașapoarte și alte acte de identitate falsificate în fiecare dintre valize și pusese deoparte mai mulți bani pentru zile negre decât oricare dintre arcadieni: 480 000 $, jumătate în fiecare dintre casetele de titan.

49.

Cu Sanjay Shukla legat în el, Carter Jergen ridică scaunul de bucătărie și îl puse din nou pe cele patru picioare. Își petrecu următoarele două ore alternând căutarea potențialelor oferte pentru vacanța în Caraibe cu studierea tânărului scriitor, care stătea în tăcere, cu ochii umezi, atunci când nu plângea. Lacrimile par excesive, dar poate că un scriitor trebuie să fie mai sensibil decât pare rezonabil pentru un non-scriitor. Plictisindu-se de Caraibe, Carter Jergen deschide un portal mult mai exotic în Pacificul de Sud și începe să exploreze Tahiti.

În sfârșit, Radley Dubose se întoarce cu Tanuja. După ceea ce trebuie să fi fost un efort viguros, bărbatul masiv ar trebui să pară sătul, cu încheieturile ușor slăbite, cu pleoapele acoperindu-i ochii, cu fața mai relaxată ca urmare a unei asemenea eliberări. Dar Dubose arată la fel de arțăgos ca întotdeauna și rămâne încărcat de aceeași energie întunecată, același golem din West Virginia care fusese mereu, de parcă era modelat din lut, insuflat cu viață într-o oarecare ceremonie prost concepută și trimis într-o misiune de răzbunare.

Fata pare obosită, dar nu distrusă. Are părul ciufulit, o mânecă a tricoului ruptă, gulerul întors la linia gâtului. Când o conduce la un scaun de la masă, Dubose trage prea tare de lesa ei. Într-o tăcere furioasă, ea se întoarce spre el și îl lovește cu pumnii în pieptul masiv, încearcă să ajungă la față, dar nu reușește să plaseze o lovitură acolo. El o apucă de gât, o înfige în scaun și îi leagă lesa de bara de susținere.

Cât despre Dubose, el este amuzat de revolta Tanujei. În sinea lui râde sau zâmbește și acum amuzamentul lui se îndreaptă spre Jergen, sub forma

sprâncenelor ridicate și a unei scuturări din cap. Se apleacă spre tejgheaua de lângă chiuvetă și culege țigara rulată manual, fumată pe jumătate, din buzunarul jachetei sale. Își pregătește jointul și îl aprinde și trage un fum adânc, privind în gol, așa cum făcuse înainte. Acum, când Tanuja este așezată în lumina lumânării, Jergen observă că buza ei inferioară este umflată, cu sânge coagulat într-un colț crăpat.

Când vorbește cu fratele ei, oricum, cuvintele ei nu sunt deformate de rană. Încet, cu o blândețe serioasă, ea spune:

— Sanjay? *Chotti bhai*…?

El nu poate să o privească. Stă cu capul plecat și când ea spune *chotti bhai*, orice ar însemna asta, plânsul lui, care fusese liniștit ceva mai devreme, devine un scâncet jalnic.

— *Chotti bhai*, repetă ea. E în regulă.

— Nu, spuse Sanjay. O, Doamne, nu.

— Uită-te la mine. Nu ai nicio vină, îl liniștește ea. Când el nu poate să o înfrunte, ea spune ceva ce sună a „*Peri pauna*”.

Acest lucru îl afectează atât de mult pe Sanjay încât ridică privirea spre ea și spune:

— *Bhenji,* nu. Nu merit respectul tău sau al altcuiva.

— *Peri pauna,* insistă ea.

Curios, Jergen întreabă:

— Ce înseamnă *peri pauna*?

Fata întoarce capul ca să-l privească și, deși este legată de scaun, ferocitatea din privirea ei și dezgustul din vocea ei îi dau fiori lui Jergen, apoi ea rostește:

— Du-te și trageți-o singur, porc dezgustător!

Asta îi smulge lui Dubose un râset ușor, și deși răceala rămâne în oasele lui Jergen, el zâmbește și dă din cap și spune:

— Bucură-te de o mică revoltă. Își consultă ceasul de mână. Nu mai ai prea mult timp pentru ea.

50.

După ce îl lăsase pe Simon Yegg bine legat la baza scenei, Jane o împinsese din nou pe Petra Quist afară din sala de proiecție, în hol. Deși

fata nu făcuse pe ea, nu mai pretindea că are nevoie urgentă să se ușureze. Ea nu mai fusese volubilă și provocatoare ca mai înainte, ci rezervată, taciturnă. Și trează.

Acum Jane se întoarse cu o valiză Rimowa, galben cu negru, cu patru roți, în care își luase libertatea să împacheteze câteva schimburi de haine și ceea ce considera ea că erau lucruri esențiale din sertarele Petrei, din baia principală. O lăsă în picioare lângă tejgheaua cu dulciuri. Jane mai adusese și o pereche de pantofi sport, șosete, blugi, un pulover, o jachetă de piele și poșeta Petrei, pe care le puse în baia de serviciu de lângă hol, astfel încât fata să se poată schimba în haine mult mai practice pentru ceea ce o aștepta.

Jane îi aduse și o casetă diplomatică din titan, care conținea 240 000 $. O așeză pe banca tapisată din fața scaunului de birou de care Petra era încă legată.

Ea va păstra a doua casetă. Căutarea adevărului în care se angajase era și un fel de război, iar războaiele erau scumpe.

Se așeză pe bancă alături de comoara aceea.

Îmbrăcată în rochia scurtă, fără mâneci, Petra încă părea să fie numai picioare lungi și brațe subțiri, dar nu mai evoca, la fel ca mai devreme, imaginea unei fete petrecărețe sau a unui model. Sexualitatea ei puternică – care-i fusese oferită atât de generos de natură și pe care o păstrase și o îmbunătățise cu atâta grijă – se atenuase pentru moment. Timpul părea să o fi transportat în trecut, spălând-o de toate experiențele nedrepte și toată corupția, așa că redevenise un copil straniu, subțirel.

Petra stătea cu capul pe jumătate aplecat, cu ochii deschiși, dar care vedeau, poate, amintiri din alte vremuri și alte locuri. O vânătaie albăstruie îi umbrea linia fălcii, în partea dreaptă a feței, fără îndoială rezultatul loviturii primite de la antebrațul lui Jane, când fusese blocată lângă frigiderul din bucătărie.

— Unii oameni, spuse Jane, îți vor spune că Simon Yegg este un porc violent, care urăște femeile, un hoț ordinar, un narcisist absorbit de sine și au dreptate, pe jumătate. El este toate aceste lucruri, dar și ceva mult mai rău.

Petra nu spuse nimic.

— Este unul dintre acei oameni periculoși care se numesc sociopați. El se preface a fi uman, pentru că îi lipsesc emoțiile pe care eu și cu tine le simțim. Îi pasă doar de el însuși și dacă simte că poate scăpa nepedepsit, va

comite orice atrocitate îți poți imagina fără nicio remușcare.

În interiorul Petrei nu părea să existe niciun fel de furie, nicio amărăciune ca urmare a felului disprețuitor în care Simon vorbise despre ea. Mai degrabă părea să fie zguduită de naivitatea de care dăduse dovadă. Poate că se gândea că nu-și poate închipui o cale de urmat. Evenimentele o lăsaseră fără ancoră. Probabil că se simțea în derivă.

— Unii cred că sociopații se nasc așa, continuă Jane, alții consideră că ei devin așa ca urmare a modului îngrozitor în care au fost crescuți. În cazul lui Simon, eu cred că s-a născut sociopat, fiu al unei mame sociopate – care a devenit mai rău ca ea. Acum el știe că mi-ai spus lucruri despre el, lucruri pe care el nu le dorea cunoscute. Dacă îi dau drumul după ce se termină toată treaba asta cu fratele lui și dacă tu te vei afla într-un loc în care te poate găsi, te va ucide, Petra. Și va fi o moarte dureroasă.

După un moment de liniște, fata întâlni privirea lui Jane.

— Crezi că este adevărat ceea ce spunea despre Felicity și Chandra și celelalte?

— Care Felicity și Chandra?

— Gașca mea, știi tu, prietenele mele. El spunea că dacă eu aș dispărea peste, știu eu, o lună, ele nu-și vor aminti nici măcar numele meu. Poate că rahatul ăsta e adevărat, nu crezi?

Jane își cântări cu grijă cuvintele.

— Să-și amintească numele tău? Sigur că își vor aminti. Domnișoara limuzină pe gratis, sigur. Și pun pariu că tu le cumperi mult mai multe băuturi decât îți cumpără ele ție, așa că le va lipsi asta. Dar să le pese că ai dispărut? Tu ce crezi?

Petra întrerupse contactul vizual. Aruncă o privire spre ușa sălii de proiecție.

— Dulceață, spuse Jane, nu e ca și cum tu n-ai fi memorabilă. Slavă Domnului, ești greu de uitat. Dar spune-mi adevărul… dacă una dintre ele ar părăsi gașca și ar pleca, ție ți-ar păsa?

Fata deschise gura să răspundă, se agită, apoi nu spuse nimic.

— O viață plină de distracții superficiale poate fi excitantă, foarte distractivă, chiar palpitantă. Pentru o vreme. Dar, dacă petreci în fiecare zi, în curând acestea nu mai sunt petreceri. Înseamnă disperare. Și dacă tot ceea ce faci împreună cu prietenele tale este să petreci – atunci prietenele tale sunt, cu adevărat, doar niște străine.

Petra închise ochii și își lăsă capul într-o parte, gândindu-se, poate, la ce ar fi putut să fie, la ceea ce fusese și la ținta spre care se îndrepta, la cei douăzeci și șase de ani ai săi.

Ea șopti.

— Unde să mă duc de aici?

— Nu știu. Și nimeni nu poate să-ți spună asta. Va trebui să-ți găsești singură calea. Dar asta ar putea să ajute.

Sunetul încuietorilor deschise ale casetei o făcu pe Petra să ridice capul și să deschidă ochii.

— Aici se află aproape un sfert de milion de dolari, spuse Jane.

Privind caseta cu o seriozitate care nu lăsa loc la nicio interpretare, fata vorbi în sfârșit:

— Dacă toți banii ăștia… vor duce la prinderea mea?

— Simon nu va raporta furtul lor.

— Nu, vreau să spun, ce se întâmplă dacă îi iau și alunec înapoi, în rahatul obișnuit, nu cu Simon, ci cu vreun alt tip?

— Dacă poți să-ți pui această întrebare, probabil că nu se va întâmpla.

— Nu există garanții, totuși.

— Viața nu vine cu garanție, închise Jane discuția.

Ea scoase din geanta ei o pereche de foarfece. Tăie colierul care lega mâna dreaptă a captivei de brațul scaunului.

— Eu nu sunt dușmanul și n-am fost niciodată. Acum, când nu mai ești beată, mă bazez pe faptul că-ți vei aminti asta. Îi dădu foarfecele Petrei. Chiar și așa, o să mă dau mai în spate în timp ce te eliberezi singură. Folosește baia de serviciu ca să te împrospătezi și să-ți schimbi hainele. O să aștept.

În timp ce fata tăia colierul de plastic de la încheietura stângă și se aplecă apoi în față, ca să ajungă la colierele care-i legau picioarele, ea spuse:

— Povestea aia despre mama lui aproape că m-a făcut să-mi vină rău, știi? Mă simt murdară de parcă eu am fost pentru el ca ea. Fratele lui e la fel de distrus?

— Nu vrei să afli despre fratele lui, spuse Jane.

Petra se ridică din scaun și așeză foarfecele pe banca pe care stătea caseta diplomatică. Părea nesigură, cu mușchii amorțiți.

— Presupun că nici nu vrei ca eu să-ți aflu numele.

— Aici ai dreptate.

51.

În bucătăria bisericii domneau tăcerea durerii și nemișcarea groazei, vinovăția fratelui și iertarea fetei, care nu mai era exprimată, dar era palpabilă. Două dintre cele trei lumânări pâlpâiau în paharele lor, cu flăcările răsucindu-se și sărind de parcă erau pe cale să-și ia zborul, transformându-se din larvă într-un fluture. Lumina clipitoare și umbrele unduitoare tatuau modele mereu schimbătoare pe fețele gemenilor, fețe la fel de spectrale de parcă apăreau dintr-o incantație…

De parcă el ar fi fost întruchiparea Judecății de Apoi, o formă întunecată și feroce, Radley Dubose se apropie de masă și îi vorbește lui Carter Jergen.

— S-ar putea să se fi întâmplat deja. Haide să încercăm declanșatorul și să terminăm cu ei, dacă se poate.

Persoanele ajustate care fuseseră injectate cu versiuni anterioare ale mecanismului nanotehnic de control erau „trezite” și controlate prin fraza: „Joacă-te de-a manciurianul cu mine”, o referire la faimosul roman din 1959 al lui Richard Condon, un roman de groază despre spălarea creierelor. Aceasta era o glumă a doctorului Berthold Shenneck, recent decedatul geniu nanotehnologiei.

Jane Hawk aflase despre propoziția aceasta de inițiere. Prin urmare, toate persoanele ajustate controlate prin acest mecanism erau reprogramate cât de rapid se putea. Pentru noile convertiri, în cazul ultimei generații a mecanismului de comandă este instalat un alt declanșator.

De dincolo de masă, Carter Jergen îi privește pe gemeni și spune:

— Unchiul Ira nu este unchiul Ira.

El nu are habar cine alesese aceste cuvinte-cheie noi. Propoziția provine din cartea lui Jack Finney, *Jefuitorii de trupuri*[{2}], un roman din 1955, transpus foarte bine în film de două ori, despre o formă de viață extraterestră care imită perfect anumiți oameni, le ia locul și apoi se descotorosește de ei. Analogia nu este la fel de reușită ca referința la romanul lui Condon, dar nu orice arcadian este la fel de ascuțit la minte ca răposatul doctor Shenneck.

Sanjay răspunde o fracțiune de secundă înaintea Tanujei, dar amândoi spun „Da, în regulă”, care este răspunsul corect, programat.

Implantul din creier s-a asamblat singur și acum gemenii au doar impresia unei voințe libere.

— Minunat, spune Jergen, mulțumit că, după lunga urmărire și după atâtea neplăceri, convertirea fraților Shukla în persoane ajustate se terminase cu bine.

Frate și soră par să fie la fel de vioi ca întotdeauna, dar ei se află într-un fel de transă, în care vor rămâne până când Jergen și Dubose îi eliberează cu cuvintele *Auf Wiedersehen,* care înseamnă în limba germană: „până când ne vom revedea”.

Jergen continuă:

— Trebuie să faceți exact cum vi se spune. Înțelegeți?

Gemenii răspund „Da” la unison.

Dubose îi eliberează de gulere și lese.

După cum sunt îndrumați de Carter Jergen, frații Shukla spală vasele și paharele pe care le-au folosit pentru cină și pun totul deoparte. Ei nu vorbesc unul cu celălalt și nu schimbă nicio privire, cu eficiența unor furnici care funcționează conform rolurilor prescrise genetic.

— Acum vă vom conduce acasă, le comunică Jergen.

— În regulă, răspund ei.

Una dintre lumânări se stinge. Jergen le stinge pe celelalte două și gemenii Shukla scot paharele din clădire, astfel încât, dimineață, să nu fie găsit nimic neobișnuit și atenția poliției să se concentreze, în felul acesta, doar pe casa parohială, unde zace trupul reverendului Gordon M. Gordon, golit de sufletul său.

52.

Îmbrăcată mult mai modest, în blugi și pulover, Petra Quist era din nou grațioasă, scurta ei regresie în copilărie fiind lăsată în urmă.

Ea trase geamantanul Rimowa cu mâna dreaptă, în timp ce ducea caseta diplomatică în cea stângă, intrând înaintea lui Jane în garaj, spre Cadillac-ul Escalade, mașina din colecția lui Simon care atrăgea cel mai puțin atenția. Își încărcă valiza prin ușa din spate, dar așeză banii pe scaunul pasagerului

din față.

— Folosește Cadillac-ul doar pentru câteva ore, o sfătui Jane, până când ajungi într-un loc unde poți închiria o mașină. Atunci ar trebui să fii în siguranță. Mă voi asigura că Simon nici măcar nu se gândește să te caute. Fratele lui și oamenii cu care este încurcat acesta – ei nu au niciun motiv să fie interesați de fosta iubită a lui Simon. Ei nu sunt o amenințare pentru tine.

Petra o privi pe Jane pentru un moment lung, cu expresia unuia care se întreabă care este semnificația unei fraze rostite într-o limbă străină.

— Am încercat să te tai cu sticlă spartă.

— Erai beată.

— Dar aș fi…

— Ți-am plătit cu vârf și îndesat. Ce-ți mai face falca?

Petra își atinse vânătaia cu vârfurile degetelor.

— Nu prea rău. Dar treaba este, ei bine, nu știu cum să-ți mulțumesc.

Jane zâmbi.

— Ba da, știi. Nu aluneca înapoi. Găsește o cale nouă. Fii cu adevărat fericită. Dacă aș fi în locul tău, aș sta departe de locurile și stabilimentele luxoase în care intrai. Asta nu este viață. E doar o imitație de viață. Găsește un loc care este real, vreun oraș care pare scos dintr-un serial din anii cincizeci, cu oameni care chiar ar putea să fie ceea ca par să fie.

— Niciodată până acum, în viața mea, nimeni nu a făcut ceva pentru mine fără să vrea ceva mai mult în schimb.

În timp ce Petra ocoli spre ușa șoferului și o deschise, Jane o urmă.

— Nu vrei să spui că niciodată în viața ta.

— Ba da. Vorbesc serios și este adevărat.

Auzind o urmă de melancolie în vocea fetei, Jane consideră necesar să spună:

— Nu e treaba mea dar, știi tu… când au început treburile să meargă prost pentru tine?

— O, da. Da. Știu anul. Știu ziua, ora. Cu mult, mult timp în urmă.

— Poate că e bine că știi asta. Dacă ar fi fost un mister, l-ai fi uitat… ei bine, nu poți exorciza un demon dacă nu-i cunoști numele.

— Și nici așa, poate, nu-l poți exorciza.

— Poate că nu poți. Dar nu vei ști până nu încerci.

Petra aprobă. Începu să vorbească. Se opri. Apoi, cu o voce îngroșată de

emoție, pe care intenționa, evident, să o înăbușe, spuse:

— Frumoși pantofi.

— Nimic special. Doar pantofi sport Rockport.

— Da, știu. Dar sunt duri, rezistenți, își fac treaba.

Jane spuse:

— Tot ce poți să ceri de la un pantof.

Ridicând privirea de la pantofii Rockport, Petra zise:

— Nu o să uit niciodată asta. Asta, momentul ăsta.

— Nici eu, admise Jane.

Petra se urcă în Escalade, închise ușa și porni motorul. Folosind telecomanda, ridică ușa segmentată a garajului.

Jane privi Cadillac-ul cum rulează în noapte.

53.

Dubose le spune gemenilor, care se aflau în stare de transă, să doarmă până când vor fi treziți cu numele lor. Ei se așază pe locurile din spate din Range Rover, cu centurile de siguranță prinse și cu ochii închiși. Capul ei este ușor aplecat spre dreapta. El are bărbia sprijinită în piept. Deși trebuie să fie epuizați după o noapte atât de lungă și stresantă, somnul lor este nenatural, forțat și poate visele lor, dacă au vreunul, sunt de un fel pe care nu-l pot trăi decât persoanele ajustate.

Jergen conduce spre est, îndepărtându-se de orașele mai populate din partea de vest a ținutului, către dealurile din zona rurală și canioanele din est, ca să-i ducă pe frații Shukla acasă.

Hyundai-ul lor Santa Fe Sport, care fusese abandonat la ruinele arse ale grajdurilor Honeydale, fusese returnat, mai devreme, în garajul casei lor. O echipă îndepărtase orice urmă a evenimentelor din bucătăria lor, inclusiv jeturile de insecticid pentru exterminarea viespilor, pe care fata le folosise ca să-și elibereze fratele din mâinile lui Lincoln Crossley și ale celorlalți.

În curând, gemenii își vor începe capitolul final al vieții lor, o frenezie criminală, care va ține capul de afiș al știrilor și le va întipări numele în memoria publicului ca pe numele unor monștri. Romanul recent al Tanujei, care nu este încă un bestseller, dar care a generat ceva vâlvă și are potențialul – conform programului care generează lista Hamlet – să

modeleze perspectiva morală a unei întregi generații, va purta veșnic anatema, va fi disprețuit și nu va fi citit.

Jergen aruncă o privire spre Dubose.

— Te deranjează să-mi spui ceva?

— A fost bună. Darnică, după cum ați spune la Harvard.

— Presupuneam că a fost bună.

— Atunci de ce mai întrebi?

— De ce n-ai așteptat ca mecanismul de control să devină operativ?

— Scutește-mă de gentilețea ta falsă de New England.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Ești fiu al unui membru al elitei din Boston, atât de rafinat încât ești îngrozit de comportamentul crud al unui băiat de la țară.

— După ce era ajustată, s-ar fi supus oricărei comenzi. Ai fi putut să eviți lupta.

Dubose se întoarce, își înclină capul de urs și îl privește pe Jergen pe sub marginea unei sprâncene, cu o expresie atât de plină de sarcasm încât nu mai sunt necesare cuvintele.

— Deci, presupun că trebuie să deduc, spuse Jergen, că lupta face lucrurile mai interesante pentru tine.

— Iată c-ai înțeles.

— Ei bine, nu știu.

— N-ai făcut-o niciodată așa? Nu-mi vinde gogoși.

— Niciodată, spuse Jergen. Îmi place calea ușoară.

— Având în vedere starea în care este acum, este ca și cum aș face-o cu un robot.

— Un robot foarte atrăgător.

— Atunci, după ce-i ducem înapoi la casa lor, du-te și tu.

— Fără supărare, Radley, dar nu imediat după ce ai fost tu primul.

Asta îi provocă lui Dubose un acces rar de râs, pe ton jos și amar.

— Nu e puțin ciudat să fii atât de mofturos după tot ce am făcut în seara asta?

— Ei bine, chiar și așa, spun pas. Oricum, nu ne-am făcut decât treaba.

Dubose spuse:

— Facem lumea un loc mai bun.

Jane Hawk dormise până târziu vineri-dimineață și mai trăsese un pui de somn după-amiază, în pregătirea tuturor celor pe care le făcuse în ultimele douăsprezece ore. Pe la patru și jumătate, sâmbătă-dimineață, după ce își luă rămas-bun de la Petra Quist, își mai dorea câteva ore de somn, ca să fie pregătită pentru Booth Hendrickson, când va ajunge în
Orange County, de la Washington, peste șase ore. Cu toate că era surescitată, nu simțea lipsa somnului. Simon Yegg, fără nicio speranță să se elibereze, se marina în suc propriu, în sala de proiecție. Nu avea nevoie să-l supravegheze.

În bucătărie, atentă la sticla spartă, găsi o altă sticlă de Belvedere, Coca-Cola și o mașină de gheață, plină de cuburi în formă de semilună. Își amestecă o băutură și o duse în birou, unde aprinse lampa.

În apropierea lămpii se afla un iPod. Se gândi să-și revizuiască lista de melodii, dar muzica ar putea să mascheze alte sunete, pe care trebuia să le audă.

Era o pianistă desăvârșită, la fel cum fusese și mama ei, asasinată, și cum încă era tatăl său, asasin al mamei ei. Chiar de curând el făcuse un turneu, spre bucuria fanilor care îl adorau, deși, dacă adevărul ar fi fost cunoscut, ar fi trebuit să putrezească într-o închisoare în ultimii nouăsprezece ani. Pentru Jane, muzica fusese întotdeauna la fel de indispensabilă ca mâncarea – să o asculte și să o aducă la viață dintr-un pian Steinway. Ar fi putut încerca să-și facă o carieră din înregistrări și concerte, dar un pian mare, cu capacul lui ridicat și proptit, îi amintea prea des de un coșciug deschis, coșciugul mamei ei, o asociere care nu putea să conducă la o performanță demnă de o sală de concert.

Nu avea nevoie de analize în jargon freudian ca să înțeleagă de ce alesese, în schimb, o carieră în aplicarea legii.

În timp ce sorbea din vodca cu Coca-Cola, scoase o jumătate de medalion rupt din buzunarul pantalonilor: fața unei femei, din profil, sculptată în calcar, încadrată într-un oval de argint. Băiețelul ei iubit, Travis, o găsise pe pietrele scăldate de apă de pe malul pârâului din spatele casei în care era adăpostit, în secret, de prieteni.

Travis se convinsese pe sine că femeia din medalion era chiar figura mamei sale. Pentru el era semn al triumfului ei final și al întoarcerii la el, dar și un talisman care avea să o protejeze de toate relele, atâta timp cât îl purta cu ea.

Pentru Jane, această bucată de medalion, cu o jumătate de balama atașată, era importantă nu pentru că ar fi crezut în puterile ei magice, ci pentru că îi fusese dăruită de copilul ei, fiul lui Nick, care fusese conceput din dragoste și fusese adus pe lume cu speranța că va descoperi minunile acesteia, bucuria și adevărul lucrurilor care fac ca viața să merite trăită. Când ținea medalionul în mână și închidea ochii, putea să-l vadă pe Travis la fel de limpede de parcă s-ar afla în aceeași cameră cu ea – băiețelul timid care moștenise exact aceeași nuanță de albastru a ochilor tatălui său, cu părul ciufulit, cu zâmbetul dulce și cu inteligența lui care îl făcea să pară, uneori, ca un bărbat în miniatură care aștepta să se termine copilăria.

Poate că era vodca sau poate că era medalionul ceea ce îi aduse, în curând, liniștea. După ce își termină băutura, băgă medalionul înapoi în buzunar și reglă alarma de la ceasul ei de mână. Se ridică de la birou, stinse lampa și se întinse pe canapea.

Își dorea ca visele ei, dacă ar avea vreunul, să fie viziuni strălucitoare ale copilului ei. Dar pentru o fată care descoperise, la vârsta de nouă ani, trupul însângerat al mamei ei într-o cadă de baie și aproape nouăsprezece ani mai târziu îl găsise pe soțul ei într-o stare asemănătoare, visele erau mai degrabă întunecate decât strălucitoare.

55.

La mai mult de treisprezece mii de metri deasupra pământului, cu soarele în spatele avionului, o beznă îndepărtată se retrăgea spre vest, dincolo de linia orizontului… Sunetul celor două puternice motoare turbopropulsoare Rolls Royce, aproape patruzeci de tone de mașinărie și combustibil, era liniștitor, deși acestea călătoreau cu mult peste opt sute de kilometri pe o oră, într-o măreață sfidare a gravitației…

Dedesubt se găseau mulțimile fremătătoare de oameni, care se zbăteau febril și adesea fără rost în strădaniile lor aproape întotdeauna prost direcționate, neștiutori față de schimbarea de care se apropia rapid lumea lor.

Acesta era un moment palpitant, mai ales dacă erai Booth Hendrickson, singurul pasager al avionului Gulfstream V, configurat să transporte paisprezece persoane, în afara echipajului. El considera că este mulțumitor

să fii cunoscut de mărimile de la Washington și de furnicile lor truditoare nu doar ca un simplu avocat, cu un post înalt în Departamentul de Justiție, dar și ca persoana la care să apelezi pentru a aranja întâlniri discrete, neoficiale, între oficiali cu posturi înalte din oricare dintre serviciile de securitate și agențiile pentru aplicarea legii și cu diverși alți oameni influenți din hățișul birocrației. Era chiar și mai mulțumitor să te afli în cercul restrâns al tehno-arcadienilor, în legătură cu care 98 la sută din populație, furnici și oameni influenți deopotrivă, erau complet neștiutori. Puterea lui, de fapt, era mult mai mare decât credeau ei. Satisfacție îi aducea și beneficiul faptului că era capabil să își ofere o asemenea aeronavă splendidă. Avionul Gulfstream este proprietatea FBI-ului și, așa cum se specifica în documentele oficiale de achiziție, avea rolul de a ușura investigațiile urgente referitoare la acte teroriste. Autoritatea lui Hendrickson este atât de mare, încât trebuie doar să menționeze – fără detalii sau documentație de sprijin – că afacerile sale sunt urgente și legate de deconspirarea vreunei scheme infame, care implica radicaliști islamici sau rasiști și avionul îi aparținea.

Tocmai a primit un mic dejun târziu, pregătit și servit de un steward. Omletă cu homari, făcută cu ouă de rață. O porție de cartofi tăiați, prăjiți în ulei de cocos. Morcovi miniaturali, untoși, gătiți *al dente* și aromatizați cu cimbru. Brioșe.

Mâncarea este delicioasă, dar vinul îl nemulțumește. Când făcuse aranjamentele pentru acest zbor, în după-amiaza trecută, specificase chardonnay Far Niente pentru micul dejun. În schimb este servit cu un pinot gris, de calitate îndoielnică și care este o idee prea dulce ca să însoțească omleta.

Deși stewardul își cere scuze, el nu are nicio explicație despre cum s-a putut întâmpla așa ceva. Nu există chardonnay la bord și Hendrickson trebuie să se mulțumească cu pinot gris. În loc de două pahare, pe care și le-ar fi permis, el bea unul singur.

Nu este un tip superstițios. Nu are niciun respect față de prevestirile calamităților, pentru semnele care prevestesc fie binele, fie răul. Nu acceptă existența zeităților destinului sau a norocului. El crede doar în el însuși, în eficiența forței brute și în natura plastică a lumii materiale, care poate fi modelată de voința unui bărbat puternic.

Oricum, în timp ce-și termină micul dejun cu felii de portocale, cu

ciocolată neagră, rasă, neplăcerea provocată de vin crește. Ascultă motoarele Rolls Royce, pentru o schimbare a turației, care ar putea să sugereze o problemă mecanică în fază incipientă.

După masă, când încearcă să lucreze pe laptopul său, nu se poate abține să nu consulte o diversitate de surse pentru rapoartele meteorologice, în căutarea turbulențelor care-i așteaptă. Oră după oră, de-a lungul întregului drum peste țară, își spune în permanență că neliniștea lui n-are nicio bază, dar nu o poate îndepărta decât temporar.

Gândurile îi zboară în mod repetat la niște reportaje despre moartea recentă, bizară, a unui miliardar care era membru fondator al arcadienilor. Revede dovezi arhivate digital despre prezența lui Jane Hawk la locul din San Francisco unde a murit bărbatul respectiv, în ciuda unei securități foarte bune. Din cauza acestor dovezi, pe care le-a studiat anterior și din care ar putea să obțină informații noi, trebuie să admită că această javră a javrelor i s-a strecurat pe sub piele.

Când Hendrickson ajunge în California, în timp ce debarcă din avion, la terminalul pentru aeronave private al aeroportului Orange County, și vede limuzina și șoferul care-l așteaptă pe pistă, neliniștea lui se transformă în alertă. Fratele lui pare să-i transmită un mesaj că nu totul este ceea ce pare să fie.

De fapt este atât de subtil încât nimeni altcineva nu ar recunoaște că este un avertisment, o alarmă viclean concepută și abia sesizabilă, pe care doar frații o pot auzi. Și poate doar frații care au supraviețuit unei mame ca a lor și care sunt uniți prin experiențele trăite.

Brusc, situația necesită vigilență, eleganță tactică și înșelătorie. Hendrickson recunoaște că-i este puțin frică, dar este și electrizat de posibilitatea ca Jane Hawk să fi făcut o mare greșeală. Dacă cineva încearcă să ajungă la el prin Simon, sigur este Jane Hawk, pentru că ea a aflat de curând că Hendrickson este un tehno-arcadian, una dintre sulițele cele mai eficiente ale revoluției.

Dacă joacă asta așa cum trebuie, dacă rămâne calm, dacă rămâne cu capul limpede, ar putea ca el să fie cel care o ucide.

PARTEA A DOUA

PACOSTEA JANE

1.

La opt patruzeci și cinci în acea dimineață de sâmbătă.
Gilberto Mendez – fost infanterist de marină, cioclu, pe cale să devină fals șofer – își parcă mașina sa Chevy Suburban într-un cartier rezidențial liniștit, sub un arbore de piper, dantelat, împodobit cu boabe minuscule, roz, unde putea să fie sigur că nu există camere de supraveghere a traficului.

El purta pantofi negri, bine lustruiți, un costum negru, o cămașă albă apretată, cravată neagră și o șapcă neagră, cu două muchii și cu un cozoroc mic. Pantalonii erau de la un costum achiziționat luna trecută, dar sacoul asortat provenea de la un costum vechi de doi ani, când avea cu douăzeci de kilograme mai mult decât greutatea sa ideală, în loc de doar zece. Spațiul suplimentar din sacou îi permite să ascundă hamul de umăr și pistolul Heckler & Koch .45 Compact pe care i-l dăduse Jane.

În timp ce mergea pe jos printr-un parc, la cinci străzi distanță, se gândi că părea oarecum nelalocul lui, deși niciuna dintre persoanele pe care le întâlni – alergători transpirați, oameni zâmbitori care plimbau câinii, puști pe skateboard – nu îi aruncă vreo privire mai insistentă.

Cerul avea exact culoarea albastră a păturii de copil pe care o cumpărase soția lui, Carmella, în așteptarea celui de-al patrulea bebeluș al lor cu care era însărcinată în al treilea trimestru. Ploaia din seara precedentă spălase copacii într-un verde strălucitor și adusese culori mai țipătoare florilor, iar peluzele erau aproape la fel de ireale ca iarba artificială.

Asta era o zi minunată să fii în viață, un gând care îi trecea prin minte unui cioclu poate mai des decât unui om normal, cu altă profesie. Într-o anumită gaură de iad din Orientul Mijlociu, avusese parte de o zi în care un capelan evlavios pusese la îndoială valoarea zilei sau poate chiar valoarea

tuturor zilelor care existaseră de-a lungul timpului sau care vor existau vreodată. Gilberto nu era la fel credincios ca acel om bun, deși existau momente, chiar și în cele mai îngrozitoare ore, când vedea frumusețea lumii, pe care nici chiar cele mai rele acțiuni ale umanității nu o puteau ascunde – un încântător model de umbre purpurii și lumină blândă pe pavajul de piatră al unei curți antice, o pasăre albă aflată în zbor spre zorii aurii – și astfel de momente îl asigurau că vor veni zilele în care toate negurile, nu doar cea a nopții, se vor risipi. Deși purta o armă de foc în această dimineață strălucitoare, era o zi minunată să fii în viață parțial și pentru că avea să îndeplinească din nou acel legământ sacru al războinicului – *semper fi* – făcut nu numai țării lui, dar și libertății și camarazilor de arme.

În parc se afla un loc de joacă pe care un grup de fete încinseseră deja un joc de fotbal. Stejari bătrâni, maiestuoși, încoronați ca un conclav al regilor, umbreau mesele și băncile de la locul de picnic. Într-o parcare de lângă un lac care strălucea de parcă era o piscină umplută cu mercur, un Cadillac alb se afla exact acolo unde promisese Jane că îl va găsi. Cu o explicație oarecare, proprietarul companiei de limuzine îi spusese șoferului să-l lase acolo.

Mașina nu era încuiată. După ce își puse o pereche de mănuși de șofer, ca să se asigure că nu lasă amprente, Gilberto deschise ușa, ridică prețul de pe podea și găsi o cheie electronică lipită acolo. Când se așeză la volan, ezită să închidă ușa, poate și pentru că briza proaspăt stârnită zburlea iasomia cățărată pe un spalier aflat pe zidul unei clădiri din apropiere și îi purta parfumul numai bun de savurat. De fapt, el întârzie pentru că avea senzația că, atunci când închidea ușa, ar putea să-și închidă propria cale spre viitor, spre soția și fetele lui, spre băiatul nenăscut, pe care s-ar putea să nu-l vadă niciodată.

Oricum, mirosul de iasomie era echivalentul olfactiv al unei păsări albe aflate în zbor spre zorii aurii. El spuse „*semper fi*”, închise portiera și porni motorul.

2.

La ora opt treizeci în dimineața aceea, Jane fusese trezită de alarma

ceasului ei de mână. Se dădu jos de pe canapea și se duse la fereastra biroului lui Simon Yegg. Rămase acolo o vreme, în lumina dimineții, care, altundeva, se revărsa asupra copilului ei și a mormântului soțului ei, și pentru ea însemna lumina dragostei care-i unise, indiferent de spațiu și timp, în viață și moarte. Nu mai simțea nevoia de somn și nu simțea oboseala.

În baia de lângă birou se spălă pe față și își ajustă peruca brunetă ca pana corbului. Își scoase lentilele de contact colorate și le spălă în soluția specială, și, fără acea deghizare, ochii ei erau mai albaștri decât oceanul atunci când se privi în oglindă.

Coborî scările spre sala de proiecție, unde Simon zăcea legat și mirosind a urină. De parcă golirea vezicii îi stimula ficatul să producă mai multă fiere, fața i se umflase de furie, palidă și înroșită în același timp, ca solzii pestriți ai unui șarpe exotic. Din ochii lui injectați țâșnea o răutate atât de violentă și mocnită încât nu puteau să pară mai inumani nici dacă ar fi avut irisul ochilor de șarpe.

La zgomotul apropierii ei, el scuipă blesteme amare și amenințări. Când ea păși la vedere, Simon se forță puternic în legăturile care-l împiedicaseră toată noaptea, zornăind sania cu roți pe care stătea.

În timp ce ea aștepta în picioare deasupra lui, privindu-l, el clocoti spre ea, îi spuse ce părți ale anatomiei ei îi va tăia în timp ce va fi încă în viață și în ce orificii îi va înfige ceea ce va tăia din ea.

În mod ciudat, chinul lui nu făcuse decât să-i amplifice convingerea de sociopat că el este axa în jurul căreia se rotește universul, că nu putea să moară pentru că moartea lui nu ar însemna doar sfârșitul lui, ci sfârșitul tuturor lucrurilor. Suferința pe care o îndura în acest moment era, poate, după modul lui de gândire, doar un fel de test al tăriei, stabilit de stăpânii necunoscuți ai jocului vieții și el îl va absolvi triumfător și o va distruge într-un mod în care ea nu putea spera să-l distrugă pe el.

Furia lui părea demonică și, prin urmare, inepuizabilă și arse la fel de puternic când recunoscu schimbarea radicală a înfățișării ei, deși rămase fără grai. Înălțimea ei, forma ei subțire dar puternică erau la fel ca înainte, dar el, evident, nu recunoscuse asemănările cu mama sa până când ochii ei nu deveniră la fel cu cei ai lui Anabel.

— Albastru, spuse el, de parcă se înfăptuise vreo minune alchimică, o substanță elementară se transmutase în echivalentul aurului. Și, deși furia

încă îi schimonosea fața și îi făcea mușchii fălcilor să se umfle, deși pulsul era vizibil la tâmplele lui, el continua să fie redus la tăcere de orice socoteli psihotice îi consumau mintea.

— Am venit să-ți spun, zise Jane, că dacă ceva merge prost cu treaba asta și reiese că fratele tău a fost avertizat de vreun truc de-al tău, vor urma consecințe. În cel mai bun caz, mă voi întoarce aici cu un ciocan și îți voi zdrobi genunchii. Dacă i se întâmplă ceva rău prietenului care mă ajută sau dacă Booth cheamă ajutoare la locul respectiv, îmi voi rezerva timp să-ți împușc puța și voi zâmbi pe tot drumul de ieșire din casă, în timp ce te ascult cum urli pe drumul spre iad.

Atât de multe emoții diferite concurau cu furia lui încât fața lui avea un aspect de caleidoscop, cu trăsăturile în permanentă schimbare, în aranjamente subtil diferite. Ochii lui erau tăioși și sticloși, febrili, acum evitându-i privirea, ațintiți asupra unor puncte diverse din raza lui vizuală, dar fără se fixeze într-un loc mai mult de o secundă.

Jane nu mai reuși să-l citească. De parcă, mintea lui Simon întorsese spre ea latura sa întunecată precum fața nevăzută a lunii, întunecată, rece și plină de cratere, pe care nu se reflecta nicio lumină.

El zăcu în tăcere chinuită până când ea ajunse aproape de ieșirea sălii de proiecție și apoi o strigă, de parcă numele ei ar fi fost cuvântul obscen pentru vagin. El făcu o promisiune obscenă de violență extremă și personală, dar ea nu rămase impresionată, pentru că auzise același lucru de la alții care, asemenea lui, nu făceau decât să vorbească și nu realizau nimic.

3.

Când Booth Hendrickson debarcă din aeronava Gulfstream V și vede limuzina Cadillac albă care-l așteaptă sub soarele Californiei de Sud, mașina este, în același timp, un afront și un avertisment.

După părerea lui, o limuzină albă e bună pentru nunți, baluri de absolvire și petreceri de burlăcițe sau pentru băieți la vârsta de mitzvah, ca să se plimbe cu prietenii lor de la sinagogă la petrecerea de după ceremonie.

Oamenii de succes trebuie să aibă parte de o limuzină neagră, cu ferestre fumurii, chiar mai întunecate decât permite legea – și, în cazul lui,

întotdeauna un Mercedes negru, lung. Contractul lui Simon cu Departamentul de Justiție prevede că flota lui trebuie să includă două limuzine Mercedes, pentru cei cu ranguri înalte care au treburi între San Diego și Los Angeles.

Hendrickson este convins că Simon nu l-ar jigni niciodată în felul acesta. Prin urmare, mașina este mai mult decât un mijloc de transport. Este un mesaj cu înțelesul că dimineața nu se va desfășura așa cum fusese prevăzut.

Alături de trăsura de bal stă în picioare un șofer, niciunul dintre cei doi care sunt trimiși de obicei după el, amândoi fiind și paznici neoficiali. Tipul ăsta poartă un costum negru, așa cum li se cere tuturor șoferilor lui Simon. Oricum, el poartă și o șapcă cu două muchii, cu un cozoroc scurt, strălucitor, deși cei care îl conduseseră pe Hendrickson anterior nu purtau niciun fel de pălărie. El poartă și o pereche de ochelari de soare care-i acoperă toată fața, pe care, în mod normal, un șofer nu și i-ar pune decât după ce se urcă la volan.

Concluzia inevitabilă este că șapca are rolul de a ascunde părul șoferului, care poate să fie un factor de identificare important dacă, ulterior, cineva are nevoie să se uite prin albumele cu fotografiile suspecților. Și ochelarii de soare fac parte din deghizarea lui, un mijloc simplu de a ascunde culoarea ochilor, pentru a face mai dificil de observat și de amintit forma ochilor, forma nasului.

— Domnul Hendrickson? întreabă șoferul.

Împotrivindu-se impulsului de a refuza mașina, Hendrickson răspunse:

— Da.

— Numele meu este Charles, sper că ați avut un zbor odihnitor, domnule.

— Vreme bună tot drumul.

Charles deschide ușa din spate a limuzinei.

— Dacă așteptați în confortul din interiorul mașinii, vă aduc eu bagajele de la steward.

— Am doar două genți și un laptop. Am stat jos tot zborul pe deasupra continentului. Aș prefera să mai stau în picioare câteva minute și să mă bucur de aerul proaspăt.

— Da, domnule, desigur, spune Charles și pornește spre avion, unde stewardul apăruse în capul scărilor mobile.

Atât cât îi permite ușa deschisă lui Hendrickson să vadă, nimeni nu-l așteaptă în compartimentul pentru pasageri al limuzinei. El cercetează îngrijorat pista din jurul terminalului pentru avioane private – aeronavele parcate, diversitatea de vehicule electrice de serviciu care le deservesc, mecanicii și manipulatorii de bagaje și pasagerii care se îmbarcă – căutându-i pe cei care ar putea să fie răpitori, în cârdășie cu șoferul, dar nu vede pe nimeni care să pară în mod special suspect, pentru că toți dau de bănuit.

Câțiva oameni îl observă, ceea ce înseamnă că nu sunt indivizi pentru care să se îngrijoreze. Orice agent care îl are sub supraveghere se va strădui să nu se uite la el. Fără îndoială că el le atrage interesul pentru că este înalt, chipeș, cu o coamă stilată de păr grizonant, exact imaginea succesului, autorității, erudiției.

Inevitabil el se gândește la cele întâmplate mai devreme, la chardonnay-ul lipsă și la nepotrivitul pinot gris. Era posibil să i se fi administrat vreun drog în vin? În ce scop? Poate că este vreun sedativ nou, cu efect întârziat sau un ser al adevărului, care să-l oblige să divulge toate secretele în somnul indus.

Acest scenariu pare improbabil, chiar absurd pentru un profan neobișnuit cu progresele tehnologice care avuseseră loc în domeniile spionajului și securității naționale în ultimul deceniu. Dar Booth Hendrickson este foarte conștient de faptul că, săptămână de săptămână, improbabilul devine fapt și imposibilul se transformă în probabil.

Regretă că nu are gardă de corp.

Nu călătorește cu agenți de securitate din trei motive. În primul rând, în ciuda puterii lui, fața lui este necunoscută publicului larg. Nu trebuie să se îngrijoreze că va fi acostat de vreun suporter dereglat al guvernului limitat sau de vreun susținător nerăbdător dar deranjat al propunerii că animalele ar trebui să aibă drept de vot, sau de vreuna dintre celelalte scursuri umane, care încep să formeze o parte tot mai mare a populației. În al doilea rând, oamenii dintr-o echipă de securitate pot să depună mărturie în fața curții despre locurile în care se duce Booth și cu cine discută; un om în poziția lui nu poate să riște să aibă martori permanent. În al treilea rând, poartă armă, știe cum să o folosească și are încredere în talentul lui înnăscut – chiar dacă netestat – pentru violență fizică și îndrăzneală.

Oricum, să se îngrijoreze din cauza vinului pinot gris este, cel mai

probabil, un pas prea departe în direcția paranoiei. Cu toată istețimea ei, Jane Hawk nu ar fi putut să pătrundă în sistemul de securitate din jurul avioanelor Biroului, care sunt adăpostite într-un hangar dintr-o locație necunoscută celor mai mulți agenți. În afară de asta, să furnizeze pinot gris în loc de chardonnay-ul solicitat n-ar face decât să atragă atenția asupra înlocuirii. Dacă Hawk sau oricine altcineva intenționa să-l drogheze ar fi folosit chardonnay.

Doar dacă… doar dacă diferența de aciditate dintre chardonnay și pinot gris nu îl face pe primul un mediu inadecvat pentru drog.

Șoferul și stewardul din Gulfstream transferă împreună bagajele din avion în portbagajul limuzinei, în afară de laptop, care îi este înmânat lui Hendrickson la cererea lui.

El îi privește pe cei doi bărbați cu un ochi obișnuit să caute dovezi că cei doi s-ar cunoaște anterior acestei întâlniri, în căutarea oricărui semn mărunt de familiaritate, care înseamnă complicitate. Nu vede niciunul, dar asta poate să însemne că amândoi au practică în domeniul înșelătoriei.

Asta este o lume de prefăcuți și impostori și misiunea lui Hendrickson, în special, îl obligă să înoate într-o mare de duplicitate și subterfugii. Paranoia este nu doar justificată, ci chiar esențială, dacă vrea să supraviețuiască. Trucul este să nu lași paranoia sănătoasă să devină panică.

Stewardul îi urează de bine înainte de plecare și șoferul se îndreaptă spre ușa deschisă, din spate, a limuzinei, cu intenția să o închidă după ce se urcă Hendrickson în mașină.

— Charles, spune Hendrickson, sunt convins că știi itinerarul și programul.

— Da, domnule. Mai întâi la casa domnului Yegg, pentru prânz. Apoi la Pelikan Inn Resort la ora trei, pentru cazare.

El nu mai poate să inventeze niciun motiv pentru care să nu se urce în limuzină. Și dacă aici este, într-adevăr, lucrătura lui Jane Hawk trebuie să marșeze pe asta, într-o anumită măsură, ca să nu pericliteze șansa să o omoare sau să o prindă.

În timp ce se așază pe bancheta cu tapițerie de pluș, ușa se închide cu o bufnitură solidă.

4.

Jane aflată în biroul lui Simon Yegg, la masa lui de lucru, folosind computerul lui, intră în rețeaua companiei de telecomunicații pe o ușă dosnică.

Chiar atunci îi sună telefonul de unică folosință, îl ridică de pe birou.

— Da?

Recunoaște vocea lui Gilberto când acesta spune:

— A aterizat. Urmăresc avionul cum rulează spre copertină.

— Ai telecomanda?

— Era în suportul pentru pahare, unde spuneai că se va afla.

— Haide să punem lucrurile în mișcare.

Gilberto închise telefonul și Jane își îndreptă atenția spre ecranul computerului, spre arhitectura desăvârșită a sistemelor integrate ale furnizorului de comunicații.

Înainte să plece în concediu de la FBI, după moartea lui Nick, cunoscuse un hacker dulce, amuzant, care era angajatul Biroului – Vikram Rangnekar. Din când în când, Vikram făcea câte o călătorie prin zona ilegală, atunci când i se cerea acest lucru de către directorul Biroului sau de către vreun personaj sus pus în Departamentul de Justiție. În ciuda faptului că Jane era o femeie măritată, Vikram simțea o dragoste neîmpărtășită pentru ea și se bucura să-i arate ce crease – „copiii mei malefici”, cum îi numea el – cu acceptul superiorilor săi.

Deși Jane fusese un agent care respecta regulile, care nu apelase niciodată la metode ilegale, nu putea rezista să nu afle cine era corupt în Departamentul de Justiție și ce puneau la cale. Așa că îi permise lui Vikram să o ducă într-un tur al instalațiilor sale ilegale, ceea ce era, pentru el, echivalentul deschiderii și prezentării magnificei cozi, cu pene iridescente, pentru masculul de păun. Unii dintre copiii săi malefici erau uși dosnice prin care putea, cu ușurință și în secret, să invadeze rețelele de computere ale oricărui furnizor de telecomunicații important. Prin diverse metode, el instala un rootkit, un program malware, în sistemele fiecăreia dintre aceste companii. Rootkitul funcționa la niveluri atât de scăzute, încât Vikram putea să navigheze prin respectivele rețele fără să lase urme, și era puțin probabil ca specialiștii în securitate IT, chiar și cei talentați, să fie capabili să descopere activitatea acestuia, chiar și atunci când le pirata sistemele.

El îi arătase lui Jane cum să folosească aceste uși dosnice și, pentru toată împăunarea lui, primise doar un sărut pe obraz – ceea ce părea mai mult

decât se așteptase el.

Pentru că fiecare computer are inclus în construcția sa un element de identificare și acesta poate fi localizat în timp real, cu ajutorul unui program de urmărire până la sursă, ea nu avea un laptop sau un alt computer, de când devenise fugară. Din același motiv folosea doar telefoane celulare de unică folosință.

În urmă cu două zile, în sesiuni scurte, așezată la computere cu acces public din diverse biblioteci, ea accesase ușile dosnice ale lui Vikram și începuse să caute listele apelurilor telefonice ale lui Booth Hendrickson, la compania de telecomunicații. Departamentul de Justiție îi furnizase un telefon mobil și el mai deținea un al doilea, pentru care plătea singur.

Acum, pe computerul lui Simon, Jane intră în fișierele contului respectiv și șterse numărul privat al lui Hendrickson, îl închise cu prejudicii extreme, ceea ce trebuia să declanșeze o cascadă de modificări în sistemele companiei, care să ducă la dezactivarea imediată a numărului și anularea serviciului. Apoi își îndreptă atenția spre numărul care îi fusese furnizat de Departamentul de Justiție.

5.

În timp ce limuzina Cadillac se îndepărtează de terminalul aeroportului, Booth Hendrickson îi cere șoferului se închidă separatorul dintre el și cabina pasagerului. Booth are nevoie să dea un telefon urgent și are nevoie de intimitate.

Chiar dacă șoferul este un impostor și dacă bănuiește că Booth l-a identificat ca atare, el îi îndeplinește, oricum, solicitarea.

Booth și Simon au tați diferiți, buni de nimic, prin urmare au nume de familie diferite. Ei se străduiseră din greu să ascundă faptul că erau frați vitregi, pentru a evita ca vreun inspector sârguincios de la justiție – sau dintr-un alt Minister în care Booth își exercita autoritatea – să descopere, într-o zi, că zeci de milioane de dolari din fondurile publice fuseseră, prin contract, canalizate spre diversele întreprinderi ale lui Simon, de către o rudă de-a sa, încălcând mai multe reglementări federale.

El și Simon au obiceiul să discute totul față în față. Când discută la telefon, ceea ce se întâmplă rar, fie se folosesc de telefoane de unică

folosință, fie Booth își folosește telefonul său personal, niciodată telefonul furnizat de Departamentul de Justiție.

Acum descoperă că telefonul său preferat nu funcționează. Ecranul se aprinde, dar este alb: fără numele furnizorului de servicii, fără muzica personalizată.

Rămas fără altă opțiune, el încearcă telefonul de serviciu, dar obține același rezultat.

Nu are cu el un telefon de unică folosință.

Vremurile în care limuzinele aveau un telefon în cabina pasagerului au apus.

În timp ce Cadillac-ul încetinește la un semafor, Hendrickson încearcă ușa de lângă el. Desigur, este încuiată. Regulamentele de siguranță și prevederile companiilor de asigurare solicită ca șoferul unei limuzine să dețină controlul încuietorilor de la cabina pasagerilor și să le descuie doar când parchează, ca să evite ca vreun bețiv idiot sau vreun copil îndărătnic să deschidă ușile și să cadă în trafic.

Deși Booth are laptopul său, nu își face nicio iluzie că va reuși să transmită vreun mesaj chiar în momentul în care trec, din întâmplare, prin dreptul unei zone în care există acces wi-fi nesecurizat. Și chiar dacă poate să trimită un mesaj text, nimeni nu-l va citi la timp ca să-l ajute, pentru că locuința lui Simon se afla la doar cincisprezece minute de aeroport.

Își scoate pistolul din teaca de umăr, de sub sacoul costumului.

6.

După cum îi dezvăluise Simon lui Jane mai devreme, șoferii limuzinelor îl aduceau pe Booth, de obicei, direct în garaj, mai degrabă decât să-l lase la ușa din față. Frații se purtau discret în legătură cu relația lor și preferau ca Booth să nu fie văzut de vecini.

Jane își duse geanta jos, în garaj. Nu aprinse luminile, dar își găsi drumul spre bancul de lucru cu ajutorul micii ei lanterne cu LED. Așează geanta pe banc și scoase din ea recipientul pentru pulverizare cu cloroform, pe care îl strecură într-un buzunar al jachetei.

De perete era atârnată o scară. O dădu jos și o deschise sub lampa de plafon care s-ar aprinde automat la deschiderea ușilor garajului. Lampa era

un model de securitate maximă, sigilată astfel încât capacul să nu poată fi deșurubat. Ea luă un ciocan din colecția de unelte, se urcă pe scară, zdrobi lampa din plastic dur și sparse LED-ul din interior. După ce puse deoparte scara și ciocanul, folosi o mătură ca să împingă resturile într-un colț.

Deschide ușa secțiunii din dulapul de depozitare care era goală, cea prin care intrase, mai devreme, în seiful în care fuseseră depozitate casetele diplomatice cu bani lichizi. Nu păși imediat înăuntru, ci stinse lanterna și așteptă în întuneric să audă sunetul limuzinei pe alee.

După toate probabilitățile, Hendrickson va avea o armă. Jane și Gilberto erau și ei înarmați, dar ultimul lucru pe care îl doreau era un schimb de focuri în spațiul strâmt.

Așa că ea avea un plan. Planurile erau încurajatoare. Atâta timp cât îți amintești întotdeauna că până și cele mai bune planuri funcționează, rareori, așa cum sunt gândite.

Imediat ce Gilberto intra în garaj, va folosi telecomanda ca să închidă ușa mare și va ieși din limuzină, lăsând motorul în funcțiune și sistemul de ventilație pornit, nu pe aer condiționat sau încălzire, ci pe aer proaspăt. Pe măsură ce ușa segmentată se va închide și lumina soarelui se va reduce, el se va îndrepta spre botul mașinii, va deschide capota și își va aprinde propria sa lanternă.

Din cauză că ușile de la compartimentul pasagerului vor fi încuiate de la comanda centralizată, Hendrickson va fi incapabil să coboare din limuzină.

Când ușa cea mare va fi închisă, garajul subteran se va afla în beznă deplină. În momentul acela, dacă nu mai devreme, el va ști că a căzut într-o capcană, dar nu va vedea pe nimeni în care să tragă prin geamurile laterale sau prin cele din spate.

Ar putea începe să tragă la întâmplare, spărgând ferestrele, dar acest lucru părea improbabil. Va dori să-și păstreze muniția pentru momentul în care va avea, în sfârșit, o țintă.

Până când Jane va ajunge la mașină, Gilberto va fi descoperit priza de aer a sistemului de ventilație. Ea va pulveriza cea mai mare parte a cloroformului rămas prin deschiderea aceea. Poate concentrația substanței chimice din interiorul vehiculului nu va fi suficientă ca Hendrickson să-și piardă cunoștința complet, dar era aproape sigur că va fi dezorientat și ușor de dezarmat.

Dar, deocamdată, nici cea mai vagă urmă de lumină nu se strecura prin

materialul negru al ușilor garajului. Jane stătea în picioare, în întuneric și întunericul se întindea peste ea. Și, peste toate astea, se prefigura cealaltă beznă, pe care mintea ei neobosită nu putea evita să nu o ia în considerare. Bezna de dincolo de lume, în care ajunseseră mama și soțul ei, poate în așteptarea ei, bezna în care ea trimisese bărbați brutali și răi, care o așteptau și ei, poate.

7.

La sud de aeroport, limuzina acceleră pe bulevardul MacArthur, pe lângă complexele de birouri în care își aveau sediul câteva dintre cele mai de succes corporații ale țării. Terenul era modelat minunat. Dar prin geamurile fumurii, copacilor le lipsea culoarea adevărată și peluzele păreau de bronz. Clădirile elegante, din sticlă, se întunecau spre cer și păreau să se răsucească, de parcă o forță cosmică, până acum necunoscută, trece peste lume în valuri distorsionante, lăsând în urmă o realitate nouă, sinistră.

Booth Hendrickson este obișnuit să aibă la dispoziție subordonați. Bărbați înarmați, obișnuiți cu violența extremă, plutoane de avocați care să folosească legea după placul lui; experți în birocrație, capabili să-i distrugă adversarii cu zeci de mii de tăieturi de hârtie.

Uneori, în timp ce face sex și mai adesea în vise, el se vede pe sine ca pe un lup viclean în formă umană. Deși nu are nicio îndoială că el este, întotdeauna, conducătorul celor cu care colaborează, el nu este un lup singuratic și este mai puternic în haită, unde există puterea grupului și un sentiment al scopului comun, ai dreptății și al destinului.

Pistolul din mâna lui, un Kimber Ultra CDP II de 9 mm, cântărește mai puțin de un kilogram, chiar și cu opt gloanțe în încărcător și unul pe țeavă. Doar pe asta se poate baza, în lipsa haitei.

Se mută de pe scaun pe bancheta mai lungă și alunecă spre compartimentul șoferului.

Când limuzina se oprește la un semafor, dacă trage patru focuri prin geamul despărțitor, în ceafa șoferului…

Nu. Dacă omoară șoferul, Booth va rămâne blocat în acest compartiment încuiat. Fără piciorul așezat pe frână și cu un cadavru aplecat peste volan, mașina va devia în trafic.

Poate că reușește să spargă panoul de separație din centru. Să se întindă prin el și să pună pistolul la capul șoferului. Să-i ceară să deblocheze ușile.

Dar dacă panoul nu cedează ușor? Dacă nu cedează deloc? Sau dacă poate să spargă panoul – dar, în momentul în care se întinde prin el, șoferul, avertizat, îl electrocutează și scapă pistolul din mână sau îl înjunghie cu un cuțit?

Așază pistolul Kimber pe scaun.

Încearcă din nou ambele sale telefoane. Niciunul nu funcționează.

Limuzina rulează la optzeci de kilometri pe oră, poate mai repede. Peste câteva minute vor ajunge la casa lui Simon.

Dacă Jane Hawk se află acolo – și se va afla acolo; acum este convins că se va afla acolo –, ea îl va interoga. Ea capturase și prăjise alți câțiva arcadieni, indivizi care păreau prea vicleni ca să fie făcuți prizonieri, prea duri ca să se dea învinși și ea îi făcuse pe toți să cedeze, obținuse de la ei ce dorea.

Ajunsese chiar și la David James Michael, miliardarul care era fondatorul mișcării tehno-arcadiene, deși el se înconjurase de nenumărate sisteme de securitate. Dacă poate să-l doboare pe D.J., în ciuda tuturor resurselor lui, atunci poate să pună mâna pe oricine.

Până acum Hendrickson nu se simțise mai mult decât arareori vulnerabil. În viața sa de adult nu se mai simțise astfel de când mama sa îl călise, în copilărie. Ea îl transformase în cel mai apropiat lucru de unul dintre membrii rasei de supraoameni a lui Nietzsche, atât cât poate fi un muritor. Anabel îl îndoise pe sărmanul Simon, îl zdrobise, aproape îl frânsese. Făcut din material mult mai rezistent decât fratele lui vitreg, Booth era plămada ideală de care avea ea nevoie ca să modeleze un fiu puternic, cu un temperament de oțel.

În plus, el nu se simțise vulnerabil pentru că nu-și imaginase niciodată că Jane Hawk ar putea să afle despre rolul lui în conspirație. Acum înțelege că există o cale prin care ar putea să fi dedus implicarea lui. Dar asta rămânea ceva la care să se gândească ulterior.

Dacă îl capturează, ea nu-l va face să cedeze. Nu *pe el.* Chiar dacă ea este o forță irezistibilă, va afla că el este de neclintit.

Oricum, el preferă să scape din ghearele ei și să evite neplăcerile de care au avut parte ceilalți arcadieni. Singurul motiv pentru care s-ar lăsa prins ar fi ca să o omoare. Dar este improbabil ca el să fie capabil să facă așa ceva,

când ea orchestrase răpirea lui și se bucura de avantaj.

El bagă telefoanele moarte în buzunar și apucă pistolul, chiar când soarele iese de după nori și un val de lumină caldă se revarsă prin deschiderea din acoperișul limuzinei. Pătratul de sticlă – sau de material acrilic – cu balamale într-o parte și așezat pe o garnitură de cauciuc, ca să izoleze împotriva vremii proaste, nu este o trapă de soare, ci o cale de evadare.

În urmă cu câțiva ani, o gașcă de șase sau opt femei, ieșite pentru o petrecere aniversară, ajunseseră, în schimb, într-o tragedie, nu într-una dintre mașinile lui Simon, ci într-una a unei alte companii. Un incendiu izbucnise la trenul de rulare și, într-o clipă, pătrunsese în compartimentul pasagerilor. Dintr-un motiv oarecare, șoferul nu ieșise de pe șosea suficient de repede, ca reacție la țipetele femeilor și nu descuiase ușile suficient de rapid. În mai puțin de un minut, toate erau în flăcări; nu supraviețuise niciuna. De atunci, noile limuzine din California trebuiau să aibă o trapă de salvare.

Ieșirea pe această cale va fi presărată cu pericole. În afară de asta, el regretă că poartă costum, cămașă și cravată de la casa Dior și pantofi Paul Malone, un ansamblu care l-a costat mai mult de 5 400 $. Unele dintre haine, dacă nu toate, vor fi distruse.

Își pune pistolul în toc.

Din nou, limuzina încetinește, posibil pentru un semafor aflat pe roșu.

În așteptare, Hendrickson se ridică de pe scaun și stă ghemuit, legănându-se odată cu mișcarea mașinii, cu mâna prinsă pe mânerul care deschide trapa de salvare.

Mașina se oprește complet.

El răsucește mânerul. Trapa cade și se deschide.

Când stă complet ridicat în picioare, capul și umerii se află în afara limuzinei. Se cațără pe cabină, cu un picior pe un scaun, cu celălalt pe bar, zdrăngănind paharele și împrăștiind cuburile de gheață din cutie, în timp ce se împinge mai mult afară din mașină. Își scoate brațele prin trapă. Se trage în sus. Se târăște pe plafonul mașinii.

8.

Până când cuvintele TRAPA DESCHISĂ nu apărură simultan cu un sunet triplu de avertizare, Gilberto Mendez nu bănuise că pasagerul lui presupunea că fusese răpit. Gilberto coborî ecranul despărțitor și se întoarse și văzu două picioare care se zbăteau și dispăreau prin tavan. Îl auzi pe Hendrickson pe plafon, îl auzi cum se îndreaptă și coboară pe partea dreaptă a mașinii.

Deși oprise la lumina roșie a semaforului, la cinci mașini depărtare de intersecție, pe banda din mijloc dintre cele trei benzi de trafic, Gilberto se dădu jos din limuzină, întinse mâna pe sub sacoul costumului, ca să apuce pistolul Heckler & Koch. Oricât ar părea de nebunesc, el se aștepta, în orice caz, la cel mai prost scenariu: Hendrickson ocolind mașina, cu un pistol, focuri de armă în public.

Dar apoi îl văzu pe bărbat de partea cealaltă a limuzinei, ghemuit între două sedanuri, pe prima bandă, grăbit să avanseze printre vehiculele oprite și trotuar.

9.

Booth Hendrickson este pe fugă, într-un costum Dior și cu pantofi Paul Malone, deja respirând din greu, cu demnitatea rănită, amețit de ideea de a fi capturat, de a fi supus la tortură și bătaie de joc.

După ce javra veninoasă de Hawk ajunsese la ei, arcadieni puternici și bine protejați, asemenea lui Booth Hendrickson, fuseseră găsiți morți într-o fabrică infestată de șobolani, de mult abandonată, morți în propriile lor reședințe bine păzite, zdrobiți și omorâți pe o stradă publică, după o cădere de nouă etaje. Ea nu are nimic supranatural; este un om oarecare, la fel ca multe alte miliarde, doar o bucățică arătoasă, care suferă de iluzia că s-a născut cu drepturi, altele decât cele pe care aleg să i le permită cei mai buni ca ea, poluând aerul planetei cu fiecare respirație. Singurul motiv pentru care reușise să doboare atâția asociați de-ai lui Booth este pentru că devenise nebună după răzbunare. Nebunia o făcea să fie îndrăzneață, neînfricată, imprevizibilă. Asta era evaluarea lui Hendrickson – deși poate că pe termen scurt genul ei de nebunie este la fel de înspăimântător ca puterile supranaturale.

El se grăbește în sus, pe lângă linia de vehicule care așteaptă să vireze la

dreapta, în intersecție. Încearcă ușa pasagerului de la o Tesla, uluindu-l pe șofer. Încuiată. Mai departe, trece la un SUV Lexus argintiu. Deschide brusc ușa. O fetiță care ține o jucărie de pluș se holbează la el cu ochii larg deschiși. Nu e bine. Booth trântește ușa. Aruncă o privire în urmă, de-a lungul șirului de mașini, spre limuzina Cadillac, lângă care șoferul stă în picioare și privește, fără să vină după el încă.

Se apropie de o mașină de o marcă pe care nu o cunoaște – poate o Honda, poate o Toyota; el nu este interesat de mărci care nu își fac publicitate în revistele cu clientelă de lux, pe care le citește el – și deschide ușa din față. Șoferul este o femeie de vreo douăzeci și ceva de ani, în blugi, tricou de fată de la țară, cu cusături decorative, o eșarfă roșie și ceva de genul unei jumătăți de Stetson – o pălărie de cowboy, într-o mașină – și pare înspăimântată.

Fluturându-și legitimația de la Departamentul de Justiție, el spune „FBI” pentru că nimeni nu este impresionat de inițialele DOJ. Oricum, DOJ (Departamentul de Justiție) supervizează Biroul.

— Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de mașina ta, declară el, în timp ce se urcă în scaunul pasagerului și închide ușa.

În schimb, teama ei pare să devină o indignare virtuoasă când apucă, de pe planșa de bord, o statuie cu capul mare, a unui personaj de desene animate, pe care Hendrickson nu-l recunoaște și începe să-l lovească cu ea:

— Hei, hei, hei! Dă-te jos! Dă-te dracului jos!

Înfuriat că ea se împotrivește unui agent de aplicare a legii care s-a legitimat, el îi smulge din mâini statuia și o aruncă pe scaunul din spate, în timp ce, cu mâna dreaptă, își scoate pistolul. Semaforul devine verde și claxoanele mașinilor încep să sune. El îi cere:

— Virează la dreapta. Mișcă, mișcă, *mișcă*!

Șoferul limuzinei apare la ușa din stânga și Booth apasă trăgaciul, spărgând o fereastră.

Din cauză că nu-l văzuse pe șofer, fata de la țară crede că atacatorul ei a tras un foc de avertizare, ca să o oblige să coopereze. Ea strigă *Rahat*! – apasă pe accelerație și ia un viraj larg.

10.

Dintre oamenii care se aflau în mulțimea de vehicule înșirate pe cele trei benzi, mulți îl văzuseră pe Hendrickson cum evadează din limuzină și încearcă să deturneze o mașină – un moment extraordinar de spectacol stradal – dar nimeni, în afară de Gilberto, nu făcuse vreun efort să intervină. Un efort care aproape că făcuse să fie împușcat.

Împroșcat cu cioburi de sticlă, ferindu-se de mașini în timp ce șoferii nerăbdători treceau pe lângă el, se grăbi înapoi spre limuzină, se așeză în spatele volanului și închise ușa. Porni în urmărirea mașinii Subaru, galbenă, pe care o rechiziționase Hendrickson.

Când ieși de pe bulevardul MacArthur, pe Bison, văzu Subaru-ul în fața lui, mai aproape decât se aștepta, deplasându-se haotic de pe o bandă pe alta.

Telefonul pe care i-l dăduse Jane se afla pe scaun, alături de el. Conducând cu o singură mână, el formă numărul ei. Ea îi răspunse:

— Da?

— Cumva știa. A ieșit pe trapa de salvare din acoperiș.

— Unde ești?

— A răpit o femeie cu o mașină. Îi urmăresc. Pe Bison, ne îndreptăm spre Jamboree.

— Va avea un telefon, spuse Jane.

— Da. Ar fi mai bine să dispari.

— Dispar, spuse ea. Te sun peste câteva minute.

11.

Fata de la țară este agitată și speriată, cum ar trebui să fie, dar, mai mult decât orice, este furioasă, privindu-l cu o exasperare atât de fierbinte încât el aproape că o simte.

— Întoarce pe sens invers, spune el. Aici, fă-o aici!

Ea îndreaptă mașina spre o întrerupere în rondul de pe mijloc și acum sunt înapoi pe Bison, spre bulevardul MacArthur, unde semaforul din fața lor este roșu.

— Mi-ai spart fereastra. Asta o să mă coste.

Poșeta ei se află pe consolă, între coapsele ei. Când Hendrickson o ia, ea încearcă să i-o smulgă înapoi.

El o plesnește peste mâini cu țeava pistolului.

— Doar condu, la naiba.

— Ăia sunt banii mei. Nu poți să-i iei.

— Nu vreau banii tăi. Sunt de la FBI.

— Dă-mi banii înapoi.

— Am nevoie doar de telefonul tău. *Sunt de la FBI*!

— Folosește-ți telefonul tău nenorocit.

— Ține-ți mâinile pe volan.

El îi înfige pistolul în gât.

— Ești proastă?

— Dacă mă omori, cine conduce?

— Eu, așezat în sângele tău.

— Nu ești de la FBI.

— Pentru ce oprești?

— Cred că pentru lumina roșie.

— La dracu' cu roșul. Treci mai departe. Când ea nu apasă pedala de accelerație, el îi mută pistolul de la gât la tâmplă: *Acum*, *javră*!

Șase benzi de trafic, trei spre vest și alte trei spre est, străbat bulevardul MacArthur. Ea se apleacă peste claxon, în timp ce se avântă, de parcă cineva ar putea să o audă la timp ca să oprească. Deși Booth o obligase să facă asta, ea își regretă imediat imprudența, traversând acest Amazon de trafic, nu cu inima robustă a unui aventurier, ci cu o frică subită. Spaima ei este atât de primitivă când un camion cu optsprezece roți se repede spre ei ca un leviatan care pare că îi va lua între fălcile sale și îi va înghiți. Urlete de claxoane, scârțâit de frâne, dar ei ajung pe partea cealaltă, după două aproape ciocniri. Poate norocul lui este în schimbare.

— Ia-o pe 73 sud, ordonă el.

— De ce? Unde?

El îi freacă tâmpla stângă cu țeava pistolului, suficient de tare ca să doară, ca să-i bage puțin mințile în cap.

— Nu trebuie să știi unde mergem. Mai repede, la naiba, *apasă pedala* până *jos*.

În timp ce coboară rampa de intrare pe autostrada statală 73, el face un apel rapid de pe iPhone-ul ei, tastând numărul de urgență al unei forțe operative interagenții, poreclită J-Spotter, care coordonează eforturile pentru prinderea lui Jane Hawk. Este un exemplu rar de cooperare între

cinci entități care, altfel, își protejează cu gelozie jurisdicțiile: FBI, Homeland Security, NSA, CIA și Agenția pentru Protecția Mediului. Vastele lor resurse combinate – bani, personal, sateliți, avioane, vehicule, armament –, în combinație cu departamentele locale de poliție, le permit să trimită o echipă în apropierea locului în care a fost văzută Hawk, oriunde în țară, în mai puțin de jumătate de oră, în unele locații chiar în zece minute.

— MAI REPEDE! țipă Hendrickson.

— Deja am depășit viteza.

— Nu contează. Sunt de la FBI.

— Asta e o vrăjeală expirată, spune ea, dar este suficient de speriată de arma de la capul ei ca să ducă accelerația la o sută douăzeci.

Șefii celor cinci agenții din coaliție nu sunt conștienți de faptul că impulsul pentru crearea J-Spotter venise de la tehno-arcadienii din rândurile lor și că acei membri ai conspirației controlează complet forța operativă. Deși scopul declarat al acestui efort este arestarea lui Jane Hawk și punerea ei sub acuzare pentru crimă, trădare și alte acuzații fictive, arcadienii intenționează să o injecteze cu mecanismul de control, ca să afle cine ar fi putut să o ajute și, apoi, să o ucidă într-un asemenea fel încât să pară că moartea ei a survenit din cauze naturale.

Când apelul lui Hendrickson este preluat, la al doilea sunet, el se prezintă nu cu numele, ci cu un număr de identificare de șapte cifre. El menționează comunitatea selectă și păzită în care locuiește Simon, le dă adresa casei și încheie spunând: „Pasărea neagră se află acolo dar nu pentru multă vreme”.

Numele lor de cod pentru Jane Hawk este *Pasărea Neagră.*

— Sunt la cinci minute distanță. Am nevoie de întăriri.

Booth Hendrickson se bucură – înflorește – de puterea și avantajele poziției sale. Dar el este încântat poate la fel de mult de capcanele unei asemenea munci clandestine, numele de cod și parolele, tăcerea și clandestinitatea, secretele din secrete, cifrurile și semnalele și semnele. Toate astea aduc o calitate a jocului care este palpitantă pentru cineva care, în toată copilăria lui întunecată, nu a avut parte de prea mult timp de distracție.

După ce încheie convorbirea, bagă iPhone-ul în buzunarul sacoului, ceea ce o aprinde pe fată.

— Ăla e telefonul meu. Am plătit pentru telefonul ăla.

— Fii de treabă. Vei primi unul nou, gratis, de la guvern.

— Îl vreau pe acela. Dă-mi-l.

— Ieși pe următoarea ieșire.

— Hei, măgarule, suntem în America.

— America e terminată și gata, declară el, punându-i din nou pistolul la tâmplă.

— La dracu', este!

— *Ia ieșirea asta*!

12.

Jane se afla în garajul complet întunecat când primise apelul lui Gilberto Mendez. După ce răpise mașina și femeia, Hendrickson va face rost, cel mai probabil, de telefonul celular al captivei, ceea ce va arunca în aer întregul plan.

Un minut mai târziu, sus în bucătărie, ea își recuperă recipientul Medexpress, de dimensiunea unei cutii pentru gustări, pe care o lăsase acolo la primul ei tur al casei și se grăbi din nou spre garaj, unde aprinse luminile.

Deși venise la casă pe jos, ea nu avea timp să se plimbe ca să părăsească această comunitate și să parcurgă tot drumul înapoi la Ford-ul Explorer pe care-l lăsase în apropierea unui supermarket non-stop, în parcarea unui centru comercial.

Rolls Royce, Lamborghini, Mercedes GL550.

Într-un sertar al bancului de lucru, Jane găsi cheile SUV-ului Mercedes.

De pe placa perforată pe care erau aranjate sculele, ea luă două șurubelnițe, una cu capul drept și alta tip Philips.

13.

Cu autostrada statală 73 rămasă în urma lor, grăbindu-se spre vest pe New Coast Drive, schimbând benzile de circulație, fata de la țară se apleacă asupra volanului, cu fălcile încleștate, de parcă era bolnavă de turbare. Oricât ar fi fost de certăreață, acum era tăcută.

Tăcerea ei este, la început, binevenită, apoi suspicioasă. Booth Hendrickson o disprețuiește chiar mai mult decât pe alți oameni și îi atribuie tăcerea unei combinații febrile din creierul ei de găină.

— Să nu faci vreo prostie, o sfătuiește el.

— Bastard fascist.

— Doar condu. Ocolește mașinile alea. Apasă claxonul.

Ea apasă claxonul, dar spune:

— Rahat nazist.

Hendrickson nu acceptă ușor astfel de insulte. Până acum nimeni nu l-a mai făcut fascist sau nazist; acestea sunt cuvinte pe care le folosește el pentru alții.

— Dragă, dacă te îmbraci ca o măturătoare de balegi de la rodeo, ar fi bine să nu le vorbești așa altor oameni.

— Comunist sugător de sânge.

— Ce-i cu Stetson-ul acela miniatural? comentează el. Nu-ți puteai permite un aspect de văcar ca lumea?

— Este o uniformă, șervețel de șters la cur ce ești. Lucrez într-un restaurant tematic. Și recunosc genul tău.

— Genul meu?

— Gură mare, bacșiș mic, javră comunisto-nazistă.

El își dorește atât de mult să o lovească cu pistolul, să-i rupă vreo doi dinți, dar, în schimb, își scoate legitimația de la Departamentul de Justiție, o flutură în fața ochilor ei și spune:

— Ia primul viraj la dreapta.

— Tu chiar lucrezi cu adevărat, măcar o zi, în viața ta?

— *Viraj la dreapta*!

Ea frânează puternic, face spatele mașinii să alunece, glisează pe strada nouă, de parcă ar fi odrasla unui șofer din cursele de mașini.

— Ai supt de la mama ta până când ai putut să sugi de la țâța guvernului.

Dacă nu s-ar fi aflat la doar un minut depărtare de poarta de intrare a comunității în care locuia Simon, la un minut depărtare de a o prinde pe Jane Hawk, ar fi împușcat-o pe această javră impertinentă. În schimb, cu o voce pe care și-ar dori să o controleze mai bine, el spune:

— Condu ca și cum viața ta ar depinde de asta.

14.

Jane, în SUV-ul Mercedes furat, la treizeci de secunde de poartă, era

oprită de o basculantă dublă care ieșea în stradă de pe un teren gol, pe care avea loc o excavație pentru construirea unei case. Fiecare dintre cele două bene ale sale era plină cu câteva tone de pământ, care-i aminteau, inevitabil, de mormintele recente, pe care încă nu crescuse iarba. Șoferul avea nevoie să o manevreze înainte și înapoi, ca să o așeze complet pe banda de urcare și abia atunci avu loc Jane să riște să dea peste traficul din sens opus ca să ocolească monstrul.

Ea ajunse în vârful dealului, traversă creasta și porni în viteză, la vale, pe partea cealaltă, pe banda de ieșire spre poarta principală. Ochiul electronic care urmărea vehiculele care se apropiau părea să fie foarte lent, așa că ea ajunse să se oprească complet, înainte ca bariera să înceapă să se deschidă. Copacii fuseseră tunși de curând și un fragment dintr-o creangă îngălbenită de palmier se blocase în șinele pe care rula bariera și roțile porții tremurară trecând peste ea, o tăiară și, în sfârșit, se deschiseră.

Jane considera că, având posibilitatea de liberă alegere și cu hotărâre, se putea realiza orice se afla în limitele legilor naturii. Ea nu credea în noroc, bun sau rău. Dar în astfel de momente, când apăreau obstacole în mod repetat, în cele mai nepotrivite momente, în timpul celor mai urgente acțiuni, o străbătu un fior de recunoaștere, pentru că observa intenție în toate obstacolele care îi erau ridicate în cale, putea simți misterul guvernării întunecate a lumii, dincolo de ceea ce se vedea.

Ea trecu prin poarta deschisă, pe lângă camera de gardă, printre colonadele de palmieri care mărgineau drumul, repede, pe drumul care lega comunitatea de șoseaua principală. Ajunse la semnul de stop chiar când un Subaru galben apăru în stânga ei, coborând dealul în mare viteză.

15.

După mișcările haotice ale mașinii Subaru, Gilberto presupusese că, în ciuda armei lui Hendrickson, trebuia să existe o permanentă înfruntare a voințelor între acesta și șofer, dacă nu cumva chiar un anumit grad de confruntare fizică. La început, reușise să vadă femeia și răpitorul ei aparent luptându-se unul cu altul. Dar, după aceea, mașina de un galben strălucitor se întoarse la 180 de grade pe Bison și se aruncă necugetat să traverseze traficul de pe bulevardul MacArthur. Până când îi urmă cu limuzina, cu un

minim de prudență, pe autostrada statală 73, ei se aflau mult înaintea lui. Deși mașina Subaru nu mai oscila de pe o bandă pe alta, ca mai devreme, aluneca uneori pe rambleu înainte de a reveni pe asfalt.

În loc să încerce să reducă distanța care apăruse între el și mașină, Gilberto rămase cât de mult în spate îndrăznea, în speranța că Hendrickson nu va realiza că era urmărit. Existau toate motivele să spere asta, întrucât părăsise scena într-un mod atât de dramatic, încât bărbatul putea presupune că evadarea lui fusese completă și era prea ocupat cu ostaticul care i se împotrivea ca să descopere altceva.

Gilberto se gândi să folosească telefonul său de unică folosință ca să sune la 112 și să raporteze răpirea. Dar el va pune poliția pe urmele unui răpitor pe care îl răpise el însuși. Existau, poate, zece mii de moduri în care lucrurile puteau să meargă prost pentru el.

În afară de asta, el înțelese rapid că Hendrickson se îndrepta spre capătul sudic al Newport Beach, unde locuia fratele lui Hendrickson, într-una dintre comunitățile păzite dintr-un cartier cunoscut ca Newport Coast. El încerca să ajungă la Jane înainte ca ea să dispară de la locuința lui Simon Yegg.

Gilberto se gândi să o sune, dar decise să nu o facă. Ea nu s-ar mișca rapid cu mâinile ocupate. Oricum, nu avea nevoie de avertizare. Ea presupusese deja că Hendrickson avea să folosească telefonul ostaticei sale ca să raporteze poziția ei batalioanelor care o căutau.

Când mașina Subaru părăsi autostrada statală 73 la Newport Coast Drive, fără să reducă viteza, de fapt accelerând cu folosirea foarte intensă a claxonului, Gilberto reduse o parte din distanța care-i separa.

16.

În apelul lui către Jane, Gilberto nu menționase culoarea sau marca mașinii pe care o rechiziționase Hendrickson. Dar, în timp ce ea frână la semnul de stop și observă Subaru-ul galben ca lămâia, care tăia curba descendentă a asfaltului, apropiindu-se din stânga ei la fel de repede ca o viespe furioasă, simți o aură de amenințare, un pericol de distrugere. Și în urma ei, ceva mai departe, ca o confirmare, venea o limuzină Cadillac albă.

Dacă Hendrickson intenționase, la început, să o facă pe captiva lui să vireze brusc la stânga, pe aleea de intrare, trebuie să fi recunoscut

Mercedes-ul GL550 din colecția fratelui său. Mașina frână și începu virajul, apoi corectă și se îndreptă spre Mercedes.

Jane reacționă exact atât de repede cât era nevoie, trecând în marșarier. Scurte țipete ca de strigoi izbucniră din roțile ambelor mașini, în timp ce Mercedes-ul fumega în spate, pe asfalt și Subaru-ul lăsă urme negre, când se opri de-a latul aleii cu două benzi.

Cu arme în ambele mâini, Hendrickson sări din mașină cu intenția clară de a deschide focul asupra lui Jane, dar abia atunci deveni conștient de limuzină, un demolator în comparație cu Subaru. El trase două focuri spre Cadillac. Niște crăpături ca stelele apărură pe suprafața netedă a parbrizului. Un al treilea glonț îl sparse complet.

Jane puse Mercedes-ul în poziția de parcare, ieși repede și aplecată, folosind portiera ca pe un scut, și scoase pistolul Heckler.

Hendrickson se ghemui și se rostogoli într-o parte, ferindu-se din calea limuzinei.

Hârâitul discurilor de frână și scârțâitul roților care topeau fâșii de cauciuc pe asfalt semnalau așteptarea unei ciocniri violente. Dar impactul între cele două mașini fu aproape discret: un scrâșnet de metal mototolit, trosnetul de plastic crăpat, clinchetul farurilor sparte care se împrăștiau pe pavaj.

Când Jane ieși din spatele portierei deschise a Mercedesului, se simți ușurată să-l vadă pe Gilberto sărind din limuzină, cu pistolul în mână. Ei doi împotriva lui Hendrickson, trăgând din direcții diferite. Nenorocitul va trebui să se predea.

Bine. Ultimul lucru pe care și-l dorea ea era să-l omoare. Avea alte planuri pentru el.

În timp ce Hendrickson se rostogolea departe de locul ciocnirii și își recăpătă echilibrul, Jane era pe punctul să-i ordone să arunce arma când șoferul din Subaru – cu cizme, blugi, purtând o cămașă de cowboy cu strasuri – interveni. Ceva în genul unei pălării miniaturale dintr-un film western căzu de pe capul femeii când se avântă spre Hendrickson și ateriză în spinarea lui. Picioarele ei lungi se încolăciră în jurul mijlocului său, de parcă erau într-un ring la un rodeo și el era taurul care trebuia încălecat. Impactul îl ului, aproape îl puse în genunchi și scăpă arma din mână. Agresoarea lui îl trăgea puternic de păr, cu mâna stângă și îl lovea în lateralul feței, cu dreapta.

Gilberto culese arma de pe pavaj, înainte ca Hendrickson să o poată recupera.

Jane își puse pistolul înapoi în toc și scoase recipientul de cloroform din buzunarul jachetei.

Dacă Hendrickson fusese antrenat vreodată în lupta corp la corp, nu-și amintea nimic din ceea ce fusese învățat. Îndoit sub greutatea atacatorului său, se învârtea în cerc, încercând să o dea jos de pe el, ca un fel de broască țestoasă nebună, supărată pe carapacea ei. Puterea îl lăsă curând și se prăbuși pe o parte, trăgându-și atacatorul după el.

Chiar atunci când Hendrickson se prăbușea, Jane se aplecă în fața lui, în genunchi. El își întoarse capul și privi în sus, spre ea, cu trăsăturile sale de patrician, atât de grotesc distorsionate de furie încât părea un gargui căzut de pe parapetul său. Gura îi era schimonosită într-un rânjet, dar, înainte să poată spune vreun cuvânt de insultă, ea îl stropi cu cloroform și el leșină.

17.

De parcă i-ar fi citit gândurile lui Jane, Gilberto se repezi spre Mercedesul GL550 și se urcă în el, îl întoarse în sens invers și trase cu spatele lângă Jane, care îngenunchease alături de Hendrickson.

După ce fuseseră martori la un accident de mașină, un schimb de focuri și o luptă, paznicii din camera de gardă, aflată la vreo douăzeci de metri depărtare, puteau să fi anunțat deja telefonic poliția. Dacă Hendrickson raportase poziția lui Jane folosind telefonul ostaticei lui, specimene mult mai periculoase decât polițiștii locali se aflau în drum spre ei.

Hendrickson nici nu apucase bine să-și piardă cunoștința, cu nasul și gura stropite cu cloroform, că fata bătăioasă, în costum de cowboy, care se cățărase pe el, scoase un iPhone din buzunarul sacoului lui.

— Am nevoie de telefonul ăla, spuse Jane, în timp ce GL-ul 550 frâna în spatele ei.

Fata replică:

— Am lucrat din greu pentru el. Tu lucrezi vreodată din greu sau doar împuști oameni pentru ceea ce vrei?

— Ți-l cumpăr, spuse Jane și ridică ușa din spate a 550-ului.

— Îl cumperi?

Fata se dădu într-o parte, în timp ce Jane îl răsuci pe Hendrickson pe o parte și Gilberto îl apucă de glezne.

— Zece mii de dolari. Jane și Gilberto îl încărcară pe Hendrickson în spatele SUV-ului. Mai adaugă și eșarfa aia roșie și plătesc bani gheață.

— Nu e o eșarfă. E o batistă. Ce vrei să faci cu nenorocitul ăla?

— Nu vrei să știi. Jane îi ceru lui Gilberto să aducă trei pachete din caseta diplomatică de pe scaunul din față.

Fata aruncă o privire spre Hendrickson, aflat în spațiul de bagaje din spatele SUV-ului.

— Locul lui e în pușcărie pentru ce mi-a făcut.

Gilberto apăru cu trei cărămizi de bani legate cu bandă și îi dădu unul fetei, la indicația lui Jane.

— Zece mii pentru telefon și eșarfă, oferi Jane.

Ochii fetei se îngustară de suspiciune.

— Sunt bani adevărați și nu sunt bani furați. Va trebui să ai încredere în mine.

— Cine mai are încredere în cineva? Oricum, fata îi dădu iPhone-ul. Apoi își scoase eșarfa și i-o dădu și pe aceea.

— Ceilalți douăzeci de mii, continuă Jane, în timp ce punea eșarfa pe fața lui Hendrickson și o stropea cu cloroform, sunt ca să spui că prietenul meu, aici de față, nu este hispanic. Este un tip înalt, blond, alb. Și ăsta nu era un GL550 alb, părea argintiu. Și tipul ăsta n-a fost adormit cu cloroform. L-am răpit sub amenințarea armei.

Deși ea luă cei douăzeci de mii pe care îi oferea Gilberto, fata părea îngrijorată.

— Cum se numește când minți pentru bani?

— Se numește politică, spuse Jane. Ar fi mai bine să ascunzi banii.

În timp ce Gilberto se grăbi spre portiera șoferului și Jane închise ușa din spate, fata își îndesă două pachete în sutien și îl vârî pe cel de-al treilea în partea din față a pantalonilor, în chiloți.

— Dacă ai de gând să-i faci rău bucății ăleia de rahat, rănește-l puțin și pentru mine.

— S-a făcut.

— Oricum, cine ești?

— Dorothy, minți Jane.

Fata spuse:

— Eu sunt Jane.

— Sigur că ești, spuse Jane, apoi se urcă în scaunul pasagerului și închise ușa.

18.

Ei porniră spre nord, pe Pacific Coast Highway, unde covoare zdrențuite de iarbă și tufișuri acopereau solul nisipos din stânga drumului. Dincolo de malul acela dur și țepos, o plajă palidă cobora lin în mare, strălucind de sulițe infinite de soare dar umbrită de zbuciumul neîncetat.

La Corona del Mar, după ce pierdură din vedere marea, auziră prima sirenă, văzură girofarul deasupra unei mașini de poliție care se îndrepta spre Newport Beach. Mașinile din trafic se fereau din calea ei și sirena păli.

Cartierul rezidențial aflat la vest de Coast Highway era cunoscut ca Village: străzi pitorești, cu case adorabile, care duceau spre o faleză, de pe care parcul oferea vedere spre ocean. Gilberto opri după o curbă, într-un cvartal liniștit și în timp ce el rămase în spatele volanului, cu motorul pornit, Jane coborî din mașină, cu cele două șurubelnițe pe care le luase din garajul lui Simon Yegg.

De la o graniță la alta, de la un ocean până la celălalt ocean strălucitor, mașinile de poliție și alte vehicule guvernamentale fuseseră echipate, de ceva timp, cu plăcuțe de înmatriculare cu sisteme de scanare la 360 de grade, care înregistrau numerele vehiculelor din jurul lor, când erau parcate sau se aflau în mișcare, transmițând permanent pentru arhivele regionale care, la rândul lor, împărtășeau informațiile uriașei baze de date a Agenției Naționale de Securitate, în Centrul de Date din Utah, întins pe o sută de mii de metri pătrați.

Autoritățile puteau să urmărească un fugar după plăcuțele de înmatriculare, dacă se întâmpla ca vehiculul să fie scanat suficient de des în timpul călătoriei sale de la punctul A la punctul Z. Acum, când planul original al lui Jane fusese depășit de evenimente, ea și Gilberto trebuiau să-l transfere pe Booth Hendrickson din Mercedes în Chevroletul Suburban al lui Gilberto și pe urmă să se descotorosească de GL-ul 550. Dar nu îndrăzneau să facă asta dacă o serie de scanări le-ar fi permis arcadienilor, ulterior, să facă legătura între cele două vehicule și să pună întreaga familie

Mendez pe lista de ucis sau de convertit.

Să conducă SUV-ul fără plăcuțe de înregistrare putea să prezinte un oarecare risc, dar alternativa avea o probabilitate mult mai mare să conducă spre dezastru.

O șurubelniță obișnuită era suficientă ca să scoată plăcuțele de înregistrare. Jane le îndepărtă cu îndrăzneală, fără să privească fugar în jur, de parcă ar avea un motiv întemeiat să facă asta.

Mai multe sirene se auziră din depărtare. Cerul răsuna de sunetul al palelor rotorului unui elicopter. De fapt, când ridică privirea, ea văzu un elicopter spre vest, urmând linia țărmului, o aeronavă standard de poliție și un elicopter mai mare – cu aspect militar – care venea dinspre nord-est, ambele îndreptându-se spre sud, spre Newport Beach.

Se urcă în Mercedes. Îndesă plăcuțele de înmatriculare și șurubelnițele sub scaun.

— Să mergem.

Acest vehicul era încă o capcană mortală. Trebuiau să scape de el repede. Autoritățile vor afla rapid că ea evadase în GL-ul 550 al lui Simon. Zece minute mai târziu, prin satelit, îi vor localiza poziția cu ajutorul semnalului din GPS-ul mașinii.

19.

Ca o viziune scoasă din imaginația febrilă și sinistră a lui Edgar Alan Poe, clădirea cu trei etaje se înălța spre cer de parcă era Casa Usher[3], ridicându-se din mlaștina care o acoperise cândva. Părea o scenă nocturnă în ciuda luminii strălucitoare a zilei care o înconjura, împotrivindu-se strălucirii soarelui. Greoaie și aruncând umbre, pătată de cenușă și fisurată, cu ferestrele sale sparte deschizându-se spre bezna cavernoasă, parțial prăbușită și totuși ca o amenințare iminentă, era asemenea unui palat bântuit, prin care gloate hidoase hălăduiau neîncetat, în tăcere.

Liceul fusese locul unei manifestații pentru pace, de sâmbătă seara, deși țara nu se afla în război cu nimeni altcineva în afară de niște bande de teroriști fără patrie. În cele opt luni care trecuseră de la eveniment, nu apăruse o explicație satisfăcătoare pentru cum și de ce un protest pașnic se transformase în ceva violent. Era posibil să fi existat un orator care, deși

susținea sentimentele antirăzboi ale mulțimii, nu era de acord, sută la sută, cu evaluările lor despre acele grupuri de indivizi foarte disprețuiți pentru că incitau la război. În zilele acelea de pasiune disperată și irațională, chiar și un orator bine intenționat putea să înfurie, neintenționat, o mulțime cu câteva cuvinte prost alese. Unii spuneau că scânteia avea legătură cu Israelul. Alții spuneau că era vorba despre bârfirea vreunui erou al unei revoluții sud-americane. Totuși, alții insistau că nu fusese vorba despre politică și că un contingent de rasiști infiltrase adunarea și pusese stăpânire pe sistemul de sonorizare ca să-și scuipe ura, deși unii dintre supraviețuitori nu aveau asemenea amintiri. Până acum nu fusese oferit niciun răspuns final referitor la identitatea celor care aduseseră cocktailuri Molotov și benzină gelificată la un protest pentru pace sau pentru ce atât de mulți oameni purtau arme la un eveniment care intenționa să promoveze frăția și înțelegerea. Dacă sala de conferințe, cu o capacitate de o mie două sute de locuri, nu ar fi fost plină cu două sute de oameni peste capacitatea sa, dacă unele dintre ușile care o deserveau nu ar fi fost blocate, numărul morților poate că nu ar fi ajuns la trei sute. Dacă alarmele pentru incendiu ar fi funcționat, pompierii ar fi ajuns la timp ca să salveze cea mai mare parte a clădirii. În ciuda anchetelor federale și statale, numeroasele mistere ale Adunării pentru Pace din Ziua Independenței deveneau tot mai adânci și complicate cu trecerea timpului.

Jane nu cunoștea nimic despre adevărurile legate de locul acesta, dar bănuia că un număr de persoane ajustate, creiere prinse în plasa mecanismelor de control, poate printre cei aflați pe lista Hamlet, fuseseră trimise aici să se sinucidă și să ia cu ele cât de multe persoane puteau. Strategia tehno-arcadienilor presupunea mascarea operațiunilor lor ca acțiuni ale teroriștilor și ale nebunilor, care să sădească haos social, astfel încât oamenii să ceară legi mai stricte. Acest lucru ar permite o creștere constantă a măsurilor de securitate și a restricționării drepturilor până când va veni ziua în care chiar și cei care nu fuseseră ajustați cu implanturi vor sărbători conducerea fermă dar luminată a celor mai buni ca ei.

Garduri de șantier de construcții înconjurau școala și terenul împrejmuitor, dar panourile textile legate cu lanțuri fuseseră sfâșiate în multe locuri de către curioși. Semnele care avertizau despre substanțele chimice toxice și despre natura instabilă a ruinelor fuseseră acoperite cu inscripții obscene.

Clădirea școlii fusese demolată. Dar, deși ruinele fuseseră cercetate de nenumărate ori în căutarea unor indicii, ancheta federală aflată în desfășurare cerea ca locația să fie sigilată, pentru a nu distruge eventuale dovezi.

În spatele școlii se afla un teren de fotbal, mărginit de tribune, ascuns vederii dinspre stradă. Gilberto conduse GL-ul 550 peste terenul cu buruieni, neîngrijit, sporindu-și viteza până când lovi poarta din gard, rupse balamalele ieftine și zdrobi o barieră șubredă. Cu farurile sparte și capota îndoită, Mercedes-ul se opri într-o fostă parcare pentru corpul didactic, în care asfaltul vălurit fusese deformat și imprimat cu modele ca de ferigă, de dogoarea care se revărsase dinspre clădirea în flăcări.

Se aflau la aproape opt sute de metri de strada rezidențială pe care își parcase Gilberto Chevroletul Suburban mai devreme, în cursul dimineții.

— Există o scurtătură, spuse el. Nu voi lipsi mai mult de zece minute, poate chiar mai puțin.

Împreună, el și Jane așezară la loc poarta deteriorată. Aceasta arăta aproape întreagă, în eventualitatea în care cineva ar fi trecut pe acolo din întâmplare.

Ea se întoarse la Mercedes, deschise ușa din spate și îi luă pulsul lui Hendrickson, care era stabil și oarecum lent. Ridică eșarfa roșie și îi privi ochii cum se mișcă pe sub pleoape. El murmură și căscă. Ea așeză cârpa la loc și stropi ușor cu cloroform.

Soarele se afla încă la patruzeci de minute de zenit, dar umbra clădirii părea mai lungă decât ar fi trebuit să fie la această oră, apropiată de miezul zilei. În depărtare, auzea zgomotul traficului, dar nimic în apropiere, niciun tril de pasăre, niciun zgomot printre ruine. Chiar și Mercedes-ul avariat cu motorul său care se răcea nu făcea niciun zgomot, de parcă trei sute de victime, într-o singură oră infernală, lăsaseră în urmă o zonă moartă pe vecie.

Pe Newport Coast, echipele trebuiau să-l fi găsit și salvat pe Simon până acum. Vor afla că din colecția lui lipsesc două mașini. Vor descoperi că Jane Hawk și un bărbat complice părăsiseră locul faptei la bordul Mercedes-ului lui Simon. Prin urmare, va dura doar câteva minute până când vor obține numărul de înregistrare al vehiculului de la DMV și, printr-o verificare încrucișată cu înregistrările producătorului, vor afla semnalul unic al sistemului GPS.

Nu erau prea multe speranțe ca distrugerile minore provocate de impactul cu poarta din gardul de construcții să fi deteriorat sistemul GPS într-atât încât să amuțească transponderul prin care era localizat Mercedes-ul. Lupii vor apărea, în curând.

20.

Tanuja Shukla se trezi, deschise ochii fără să ridice capul de pe pernă și văzu că era 11:19 a.m., sâmbătă dimineața. Probabil că ceasul greșea. Niciodată nu dormea atât de târziu. În afară de asta, era obosită moartă, de parcă, după o zi epuizantă, dormise doar două sau trei ore.

Purta ceasul de mână. Nu-l purta niciodată în pat, dar iată-l acolo, la încheietura ei. Ceasul de mână și cel de pe noptieră arătau la fel.

Aruncă pătura de pe ea și se așeză pe marginea saltelei. Avea pijamaua udă de sudoare și lipită de trup.

O durere într-un colț al gurii. Își duse mâna la buze. Sângele uscat i se fărâmă între degete.

Pentru o clipă rămase nedumerită, apoi își aminti căzătura.

Noaptea trecută. Când stătea în bezna umedă. Murată și înfiorată și sălbatic de fericită. Catalogând detaliile vremii proaste, precum și reacțiile ei fizice și emoționale la ele, cel mai bun mod de a scrie despre personajul principal din nuvela ei. Furtuna îi vorbea prin intermediul unui stejar bătrân din apropiere, iar fiecare frunză era o limbă adusă la viață de picăturile de ploaie. Copacul spunea povestea ploii într-un cor de clipoceli și șoapte.

După ce se întorsese în casă, alunecase pe vopseaua strălucitoare, stropită de ploaie, de pe podeaua ușii din spate. Alunecase și căzuse cu fața într-un… într-unul dintre balansoare. Brațul unuia dintre scaune. Proasta de ea. Neîndemânatică. Va trebui să mănânce și să bea cu grijă în următoarele câteva zile.

Acum, în timp ce se ridica din pat, se simți lipicioasă, murdară și sensibilă în locuri pe care căderea nu le explica întru totul. Un miros se lipea de ea, diferit de mirosul stătut al transpirației ei nocturne, un miros rău, care-i era cunoscut, deranjant de cunoscut… dar experiența ei trecută cu el – unde? când? – îi scăpa.

În timp ce intră în baie, pas cu pas, mirosul deveni o putoare, deveni o

duhoare, o amețeală incipientă care aluneca pe pereții stomacului ei. Cu o clipă în urmă se simțise murdară; dar acum se simțea împuțită. Era copleșită de nevoia urgentă de a face un duș, o nevoie aproape frenetică să fie curată.

Impulsul era bizar. Dar nu însemna nimic. Chiar nimic.

Stând în picioare în jetul puternic de apă, atât de fierbinte cât putea să suporte, frecându-se cu o cârpă îmbibată cu săpun, se strâmbă la durerea din sânii ei și observă că erau învinețiți. Trebuia să fi căzut mult mai mult peste scaun decât își amintea.

Când se simți, în sfârșit, curată și amenințarea amețelii trecuse, continuă să zacă acolo, cu ochii închiși, învârtindu-se încet, lăsând apa să topească o parte din durerea care o cuprinsese. Sunetul apei grăbite îi provocă o amintire despre furtuna din noaptea trecută: cerul negru; ploaia ca o cascadă de cerneală, când nu exista lumină să o coloreze; stejarul bătrân, o imagine neagră, elaborată, pe fundalul întunecat al nopții; și mișcarea bruscă, prin beznă: *trei siluete în pelerine și cu glugi, care se grăbeau prin potop, asemenea unei scene dintr-un film care implica niște călugări medievali, aflați într-o misiune urgentă, în vremuri apocaliptice*.

Tanujei i se opri respirația în piept și ea deschise ochii de parcă se aștepta, oarecum, să-i vadă pe călugării aceia adunați în jurul cabinei de duș, care avea trei pereți din sticlă. Desigur, nicio siluetă cu glugă nu se afla acolo, privind-o.

Ce moment ciudat. Dar nu însemna nimic. Chiar nimic.

După ce își uscă părul și se îmbrăcă, plecă în căutarea lui Sanjay. Îl găsi în biroul lui, care avea ușa dinspre hol deschisă. Era așezat la computer, cu spatele spre ea, aplecat peste tastatură, tastând mai repede decât îl văzuse ea vreodată, de parcă o scenă din romanul la care lucra în acest moment curgea din el, într-un val de inspirație.

Ca să scrii ficțiune bine, perioadele lungi de concentrare intensă erau la fel importante ca talentul. Ea și fratele ei respectau atât de mult procesul creativ încât niciunul dintre ei nu l-ar întrerupe pe celălalt, în timpul orelor de lucru, decât dacă era ceva extrem de important sau urgent.

Se duse în bucătărie. În timp ce așeza filtrul de hârtie în aparatul de cafea, detectă un miros chimic astringent, a cărui sursă nu era evidentă. Până când puse cafeaua și o jumătate de linguriță de scorțișoară în filtru, mirosul ajunse să o deranjeze atât de tare încât începu să umble prin

bucătărie în căutarea sursei.

Bucătăria era strălucitoare, de fapt mai curată decât își amintea că o lăsase cu o seară în urmă. Mirosul deranjant nu era puternic, dar dispărea și apărea și dispărea iarăși. Într-adevăr, nu era întru totul un miros rău. În general exista un parfum de lămâie, precum cel din spray-urile antibacteriene pe care le folosea ca să șteargă tejghelele, dar, pe lângă el se simțea ceva persistent.

Fu atrasă către masa cu blatul de cuarț, unde niște trandafiri roșii – cu cozile tăiate scurt, într-un aranjament – umpleau un bol de cristal. Niciunul dintre mirosuri nu venea de la flori și totuși inflorescențele o fascinau.

Se holbă la adunătura de petale roșii ca sângele pentru un lung moment… până când privirea îi fu atrasă de un obiect neobișnuit, așezat pe tablă, în apropierea bolului. O seringă hipodermică. Corpul seringii era umplut cu fluid cețos, arămiu.

Era un obiect exotic, dar, în același timp, curios de familiar. O copleși un sentiment de déjà-vu și senzația că un anumit fragment al unui vis uitat se manifestase aici, în realitate.

Când se întinse după seringă, aceasta încetă să se mai afle acolo, pe masă și degetele ei se închiseră în gol.

În momentul acela recunoscu mirosul chimic ca fiind cel al unui insecticid, și anume spray-ul împotriva viespilor, Spectracid.

Mister rezolvat. Cu excepția faptului că nu era sezonul viespilor. Ei bine, da, dar ea și Sanjay foloseau spray-ul uneori pentru furnici.

Cât despre seringă… ce straniu. Dar nu însemna nimic. Chiar nimic.

Tanuja se întoarse la mașina de cafea. Umplu vasul Pyrex cu apă, până la nivelul pentru zece cești, pentru că, atunci când Sanjay va simți mirosul cafelei măcinate, va dori și el.

În câteva minute, bucătăria începu să evoce mirosul gustosului amestec de Jamaica și Tanuja inspiră adânc aroma minunată, în timp ce spărgea ouă pentru omletă. Își dorea și niște cartofi și șuncă și pâine prăjită. Era hămesită.

21.

La un moment dat acolo existaseră camere de supraveghere, pentru că, în

ultimele decenii, multe școli nu erau doar centre de educație, ci și sălașuri pentru traficul de droguri și violență. Oricum, după incendiu, nu mai rămăseseră camere funcționale și nici electricitate ca să le alimenteze.

Chiar și așa, Jane se simțea supravegheată și se apucă să cerceteze ferestrele sparte, în căutarea celei mai vagi forme de ființă umană, în bezna carbonizată din interior. Intuiția ei, în care avea încredere, îi spunea că nu hoinărea nimeni prin clădire, dar verifică, oricum. Lunile de când se afla pe fugă, cu dușmani care dispuneau de o panoplie de platforme de supraveghere, mergând de la simple camere pentru supravegherea traficului până la sateliții aflați pe orbită, o aduseseră într-un punct în care orice paranoia sănătoasă, incipientă putea să se transforme într-un cancer terminal, care să o paralizeze sau să o determine să facă greșeli fatale.

Când Gilberto reveni peste opt minute, Jane deschise poarta deteriorată a gardului de construcții, ca să-i permită accesul. El trase Suburban-ul cu spatele la Mercedes-ul GL550. Împreună, îl mutară pe Hendrickson dintr-o mașină în cealaltă. Ea își transferă și geanta, caseta diplomatică plină cu bani și cutia Medexpress pe care o depozitase, pentru o vreme, într-unul dintre frigiderele lui Simon Yegg.

Când Jane închise ușa din spate, o sirenă începu să sune brusc în atmosfera dimineții și deveni tot mai puternică. Se afla cu siguranță la distanță de o stradă față de școală, mult prea aproape pentru ca ei să evadeze fără să fie văzuți. După ce va fi văzut, Suburban-ul va fi identificat cu siguranță mai târziu, pentru că va fi urmărit de la școală de arcadieni capabili să verifice înregistrările camerelor de supraveghere a traficului și destinația sa finală va fi descoperită. Când vehiculul va fi asociat cu răpirea lui Booth Hendrickson, cu Jane, acest lucru îl va incrimina pe Gilberto și va dezlănțui iadul asupra lui și a întregii sale familii.

Ochii lor rămaseră nemișcați și înțepeniră în așteptare, de parcă se aflau pe platforma unei spânzurători, cu lațurile în jurul gâturilor, în așteptarea deschiderii trapelor de sub picioarele lor. Sirena Doppler trecu la o frecvență mai joasă, în timp ce polițiștii sau paramedicii sau orice ar fi fost trecură de școală și se îndepărtară în grabă către vreo crimă sau vreun accident rutier la care fuseseră chemați.

Gilberto conducea și Jane se așeză în scaunul din spate, cel mai potrivit ca să supravegheze prizonierul inconștient din compartimentul de marfa.

— Am sunat-o pe Carmella, spuse Gilberto. Duce copiii în vizită la sora

ei, la Dana Point. Vor rămâne acolo peste weekend.

— Îmi pare rău. Asta este exact ceea ce nu doream – să aduc toată povestea asta la tine acasă.

— Nu e vina ta. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Nu există nicio altă opțiune care să aibă sens.

— Încă încerc să mă gândesc la una.

Traversară terenul de fotbal denivelat și plin de buruieni, înconjurară grupul de tribune mai îndepărtat, virară la stânga, pe o alee și se strecurară într-o zonă suburbană. Pentru moment, îi evitaseră pe agenții Utopiei, care fără nicio ezitare sau remușcare i-ar ucide în numele progresului societății.

Ea nu se putea gândi la nicio variantă viabilă, în afara celei pe care i-o oferise Gilberto. Cât de straniu i se părea să se trezească hăituită într-o casă funerară, să-și caute refugiul alături de morți, în timp ce ținea în mâinile ei viața acestui bărbat, Hendrickson, care ordonase sau ajutase la nenumărate crime.

22.

Sanjay Shukla stătea așezat la computerul său, într-o stare pe care nu o mai cunoscuse până atunci, nu doar inspirat să scrie, ci chiar *impulsionat* să scrie, de parcă fusese mușcat de un țânțar exotic, care nu transmitea o boală mortală, ci o nevoie de creație. Nu, nu doar o nevoie. Cuvântul *nevoie* implica o anumită lipsă, o deficiență, care ar putea să fie sau ar putea să nu fie împlinită. Necesitatea extremă care-l motiva să înșiruiască cuvintele în propoziții nu-i dădea de ales între s-ar putea și s-ar putea să nu, ci îl incita să scrie de parcă chiar existența lui depindea de calitatea creației sale. Nu era apucat de nevoia de a scrie, ci de *necesitatea* de a scrie, pentru că nu exista alternativă la scris. Lovea tastatura de parcă era condus de febră, aruncând o ploaie tropicală de cuvinte asupra ecranului, fără niciuna dintre formulările lui grijulii, obișnuite.

Se trezise dintr-un vis pe care și-l amintea doar pe jumătate, care clocotea de imaginile caleidoscopice ale ororii și amenințării. Fusese imediat obsedat să scrie o poveste despre un bărbat care fusese obligat să protejeze un copil nevinovat și nu reușise să facă asta și, prin eșecul lui, dusese la moartea copilului. Nu avea în cap povestea completă. Știa doar că acel copil pierise, la fel ca toată inocența din lume, după care civilizația se prăbușea într-o beznă din care nu vor mai apărea niciodată zorii.

Povestea curgea din el fără o structură convențională, un șuvoi de conștiință care striga cu vocea tatălui care-și dezamăgise copilul. Deși Sanjay se străduia să dea coerență poveștii, limba engleză devenise o învălmășeală de șerpi ofensatori, cu care nu se putea lua la trântă ca să-i aranjeze într-o poveste satisfăcătoare. Oricum, el scrise într-un ritm fulgerător timp de o oră, două ore, trei, până când buricele degetelor îl dureau de la forța cu care lovise tastele. Îl durea gâtul și în piept i se adunase o greutate, de parcă inima i se umflase cu sângele reținut.

Se opri din scris și rămase acolo uluit, nu știa pentru cât timp, până când simți cafeaua fiartă, șunca prăjită. Aromele îl treziră din visul său, de parcă nu s-ar fi trezit cu adevărat, atunci când se dăduse jos din pat. Salvă ceea ce scrisese, se ridică și se duse în bucătărie.

Pe aragaz, cu ajutorul unui clește, Tanuja răsucea șunca în tigaia pentru prăjit. Ea îl privi și zâmbi.

— Omleta este în sertarul pentru încălzire. Am făcut pentru două persoane. Pâinea prăjită e gata să iasă. O ungi cu unt, te rog? Mult unt, pentru mine.

Sanjay voia să spună că era înfometat, în schimb spuse:

— Sunt atât de golit.

Dacă ea considera declarația lui ca fiind stranie, nu exprimă acest lucru, în schimb zise:

— Trebuie să mâncăm, asta-i tot. Doar mănâncă și treci mai departe, ceea ce lui i se păru la fel de ciudat ca vorbele pe care tocmai le rostise el.

Pâinea sări în prăjitor.

El o unse cu unt.

23.

Cosmeticianul casei de pompe funebre se afla la lucru, la subsol. Asistentul antreprenorului de pompe funebre și ajutorul său îl duseseră pe decedatul de la priveghiul din seara precedentă la cimitir, unde serviciul funerar urma să aibă loc în scurt timp. Nu era prevăzut niciun alt priveghi până la ora șase în seara respectivă. Locul era tăcut, așa cum ar trebui să fie o casă de pompe funebre.

După ce îl dezbrăcară pe Hendrickson de sacou și de hamul pentru

pistol, îl legară de o targă care era folosită pentru transportul cadavrelor și îl purtară prin intrarea din spate, în vestibul. Cu Gilberto la capul tărgii și Jane la picioarele acesteia, îl urcară pe scări, până în apartamentul familiei de la etajul superior.

Decorul elegant și modern, aerisit, era în contrast izbitor cu mulajele ornamentate, draperiile grele de catifea și mobila neogotică de la parter.

În timp ce îl împingeau pe Hendrickson prin sufragerie și de-a lungul holului, Jane spuse:

— Cum este să trăiești cu morții?

— La fel ca pentru oricine altcineva, îi răspunse Gilberto. Doar că noi înțelegem că trăim cu ei – toți suntem niște morți în așteptare, dar cei mai mulți dintre noi își scot din cap acest gând.

— Copiii au vreodată coșmaruri?

— Da, dar nu în legătură cu morții.

Ea îl lăsă în bucătărie cu Hendrickson și se întoarse la Suburban ca să-și aducă geanta, caseta diplomatică și cutia Medexpress.

Când reveni în bucătărie, Gilberto ajustase targa, ridicând unul dintre capete, așa că Hendrickson rămăsese legat de brațe și picioare, dar se afla înclinat la un unghi de patruzeci și cinci de grade, în loc să stea întins pe spate.

— Un antreprenor de pompe funebre nu are nevoie de această facilitate, spuse Gilberto, dar tărgile sunt făcute mai ales pentru cei vii și așa sunt livrate în zilele noastre. Cred că pentru tine este util.

Ea verifică pulsul lui Hendrickson dar nu îi scoase imediat eșarfa roșie de pe față.

Gilberto făcu o cafea neagră tare și turnă pentru el și Jane, fără zahăr.

Carmella lăsase o plăcintă cu ricotta făcută în casă să se răcească pe un suport. Jane mâncă o felie mare, pe post de mic dejun întârziat, în timp ce Gilberto se duse într-o altă cameră ca să vorbească la telefon cu soția lui.

Până când Jane termină de mâncat, Hendrickson începu să murmure pentru sine. Ea își spălă farfuria și furculița, le puse deoparte, își umplu cana de cafea și îi scoase eșarfa de pe față.

Când el deschise ochii de un verde-deschis, încă plutea în aburii de cloroform, inconștient de faptul că era legat, incapabil să-și dea seama de identitatea ei, nici măcar complet conștient de sine. Zâmbi visător către Jane, așa cum stătea, în picioare, alături de el. Cu o voce de drogat, el

spuse:

— Hei, sexi.

— Hei, spuse ea.

— Mi-ar prinde bine gura aia frumoasă.

— Sunt convinsă că da, frumosule.

— Adu-o aici, jos.

Ea își linse buzele, sugestiv.

El spuse:

— Unchiul Ira nu este unchiul Ira.

— Atunci cine este?

Hendrickson zâmbi, condescendent.

— Nu, nu asta se presupune că ar trebui să spui.

— Ce ar trebui să spun, frumosule?

— Tu spui doar în regulă.

— În regulă, spuse ea.

— Suge-mă, frumoaso.

Ea își țuguie buzele și suflă spre el.

— Amuzant, spuse el, și râse ușor și alunecă înapoi în adâncurile inconștientului.

O jumătate de minut mai târziu, când deschise ochii din nou, aceștia erau mai puțin tulburi, dar el încă zâmbea spre ea și nu simțea nicio urmă de pericol.

— Te cunosc de undeva.

— Vrei să-ți împrospătez memoria?

— Sunt numai urechi.

— Voi mi-ați omorât bărbatul, ați amenințat că îmi violați și omorâți băiețelul și încercați să mă omorâți de câteva luni.

Încet, zâmbetul lui dispăru.

24.

În timp ce Sanjay și Tanuja serveau un mic dejun întârziat, la masa din bucătărie, conversația lor cuprindea o varietate de subiecte, inclusiv despre nuvela pe care Tanuja tocmai o scria. Când se întorsese din expediția ei de cercetare, în ploaie, seara trecută, ea alunecase și căzuse, și acum mesteca mâncarea cu grijă, ca să lase buzei ei sparte posibilitatea să se vindece.

Spuse că se simțea bine și că, cel puțin, nu-și spărsese un dinte. Ea întrebă ce se întâmplase cu urechea lui dreaptă și abia în momentul acela el realiză că era ceva în neregulă cu ea. De parcă rana n-ar fi existat până când ea nu vorbise despre asta, el simți o durere, căldura țesutului inflamat. Își atinse pavilionul urechii, marginea exterioară; și pe sub piele, fragmente de cartilaj rupt se adunau ca niște cioburi de sticlă spartă. El tresări când atingerea îi transmise o pulsație în carne și, pentru un moment, păru că nu era mâna lui cea care îi tortura urechea, ci mâna unui alt bărbat, așezat lângă el, deși nu mai era de față nimeni altcineva în afară de Tanuja. Cu ochiul minții el văzu *o bucătărie nefamiliară, întunecată, în afară de lumina tremurătoare de la limbile sinuoase ale flăcărilor celor trei lumânări. În locul acesta straniu, Tanuja stătea în cadrul ușii, privind înapoi spre el, cu ceva ce semăna a amărăciune, în timp ce era condusă afară… condusă afară, cu lesă și zgardă, ca un câine.* Imaginea îl asalta pe Sanjay intens, și totuși, tremura de parcă era o viziune măsluită de umbre și de lumina lumânărilor. O voce, încă slabă, îi spuse că nu însemna nimic, chiar nimic. Când încercă să-și readucă în memorie cealaltă bucătărie, nu reuși. Trebuie să fi spus ceva sau fața lui se contorsionase într-o expresie grotescă, după îngrijorarea cu care îl întrebă sora lui dacă era ceva în neregulă. El o asigură că nu era nimic în neregulă, chiar nimic, doar că rana de la ureche îl nedumerea, de parcă ar fi căzut în timpul unei plimbări de somnambul și se rănise singur, fără să se trezească. Asta duse la o discuție despre somnambulism, pe care Tanuja îl folosise odată ca element într-un scenariu. Trecură apoi la un alt subiect, cauza rănii de la urechea lui nemaifiind un subiect de îngrijorare pentru niciunul dintre ei, pentru că nu însemna nimic, chiar nimic.

După micul dejun, Tanuja se retrase în biroul ei ca să lucreze la nuvelă și Sanjay reveni la computerul său. O masă plăcută, alături de sora lui, însoțită de o discuție aprinsă, îl inspirau întotdeauna când se întorcea la lucru, dar nu și astăzi. De data asta, ceva fusese diferit la discuția lor. El nu se simțise complet angajat în conversație și ea îi păruse la fel de distrată. Era ca și cum exista ceva ce ea simțea nevoia să-i spună dar nu se putea hotărî să vorbească despre asta, deși fiecare dintre ei fusese deschis cu celălalt întotdeauna.

Tulburat, el deschise pe ecran paginile pe care le scrisese mai devreme și începu să le citească. Textul era atât de febril, lipsit de liniaritate și bizar

încât nu-și putea închipui o revistă care să fie interesată de el și nu exista o piață pentru un manuscris de lungimea unui roman de felul acesta. Deși se străduia să-și transforme munca într-un fel de artă, el scria pentru a-și delecta publicul și *nu scria* ceva ce nu putea să vândă. Totuși, făcuse exact asta, chiar în această dimineață, nu doar ca pe un exercițiu, ci *cu pasiune.* Și acum, în timp ce citea paginile, această poveste despre un bărbat care nu reușise să salveze un copil și, prin eșecul lui, adusese sfârșitul oricărei inocențe – și libertăți – părea să fie un fel de alegorie, o poveste simbolică, în care nimic nu era ceea ce părea să fie. Era scrisă într-un cod profund, *pe care nici măcar el*, *scriitorul nu-l putea traduce.* Spiritualiștii credeau în ceva numit scriitură automată, când un medium deschidea ușa minții sale pentru a primi un spirit care dorea să comunice prin intermediul său; ceea ce curgea apoi din stilou pe hârtie, de la tastatură spre ecran nu era opera mediumului, ci a unei entități care comunica prin bariera dintre lumea viilor și cea a morților. Dar Sanjay nu era un spiritualist și nu credea în scriitura automată; nu putea să ofere o astfel explicație pentru paginile acestea.

Cu cât citea mai mult, cu atât era mai afectat de ceea ce citea și cu atât mai puternic simțea impulsul să continue să scrie acest… acest testament, până când ajunse la un moment din firul poveștii pe care nu-și amintea să-l fi scris el, care-l afectă mai puternic decât puteau să explice cuvintele sau acțiunea. Cele două personaje principale, bărbatul și copilul, se născuseră din părinți care emigraseră din India, în timp ce copilul zăcea pe moarte, el îi spunea bărbatului care-l dezamăgise „*Peri pauna*”, ceea ce însemna „îți ating picioarele”, ceea ce era ceva ce spuneai – și făceai – cuiva pe care îl venerai, cuiva care îți câștigase cel mai profund respect, cuiva față de care simțeai o dragoste atât de profundă încât te smereai până la capăt. Ochii lui Sanjay erau fierbinți din cauza lacrimilor. Ecranul din fața lui era tulbure. Pentru o vreme, plânse în tăcere, abundent, străduindu-se să înțeleagă ce putea să însemne această poveste neterminată, acest fluviu de cuvinte.

Se părea că nici lacrimile sale, nici această dorință disperată de iluminare nu se mai terminau. Dar, în cele din urmă, fântâna lacrimilor secă și ochii lui arzători erau la fel de uscați pe cât erau de dureroși. Dorința lui de a înțelege ceea ce scrisese se atenuă. Nu însemnase nimic. Chiar nimic. Stătea așezat, holbându-se la ecran, la șirurile de cuvinte care cu puțin timp în urmă îi păruseră o poezie atât de ticsită de înțelesuri misterioase, exprimate în simboluri elaborate. Acum erau doar cuvinte, un șuvoi tembel de

cuvinte, rezultatul, poate, al unei febre scăzute, legată de o infecție, sugerând poate un atac ischemic trecător, unul dintre acele miniaccidente vasculare provocate de întreruperea temporară a fluxului de sânge către anumite părți ale creierului, rare pentru cineva de vârsta lui, dar nu complet lipsite de precedent.

Nimic. Cuvintele nu însemnau nimic. Chiar nimic.

Sanjay șterse ceea ce scrisese.

Deschise un alt document. Manuscrisul la care lucra de trei luni.

Pentru a se transpune în starea romanului și a vocii povestitorului acestuia, el citi capitolul cel mai recent. Curând fu prins, din nou, de senzația romanului. Scrise o propoziție nouă. Încă una. În cele din urmă, avu un paragraf care suna bine și făcea ceea ce îi plăcea cel mai mult, treaba pentru care se simțea născut.

Dacă existase o senzație stranie în această dimineață, memoria lui revenea la acuratețea experienței obișnuite.

Paragraful următor începu cu o metaforă frumoasă care îl surprinse și îl încântă și se simțea deja pe val.

Telefonul lui mobil începu să sune. Răspunse.

Un bărbat spuse:

— Unchiul Ira nu este unchiul Ira.

— Da, în regulă, spuse Sanjay.

— Îți voi spune ce trebuie să se întâmple în seara asta și tu vei primi aceste instrucțiuni cu seninătate. Nu vei fi nici înspăimântat, nici disperat. Vei asculta fără emoție și nu vei pune nicio clipă la îndoială justețea celor ce trebuie să se întâmple. Înțelegi?

— Da.

— După ce închei această convorbire, nu vei fi conștient că ea a existat vreodată. Te vei întoarce la ceea ce făceai când te-am sunat eu. Dar vei acționa conform instrucțiunilor care îți vor fi transmise. Înțelegi?

— Da.

Bărbatul vorbi timp de câteva minute, apoi încheie conversația:

— *Auf Wiedersehen, Sanjay.*

— La revedere, răspunse el.

Paragraful următor începu cu o metaforă frumoasă care îl surprinse și îl încântă și se simțea deja pe val, din nou el însuși și din nou în formă, într-un dans cu partenerul său favorit, limba engleză.

25.

Părul negru este singurul element de deghizare și ochii albaștri sunt tot atât de izbitori pe cât auzise Booth Hendrickson că fuseseră descriși de către cei care se aflaseră în compania ei și supraviețuiseră.

Un bărbat solid, cu aspect serios, șoferul acum fără pălărie și fără ochelari de soare, în nefericitul său costum scos din sertar, stă așezat pe un scaun de bucătărie. Are părul negru, la fel ca ochii, și cafeaua din cana lui este atât de neagră că ar putea fi apă scoasă din râul Styx. Evident, este menit să intimideze, un tip care a abandonat liceul, cu un IQ suficient de mare cât să-i permită să conducă o mașină și să apese pe un trăgaci. Booth Hendrickson nu poate fi intimidat de un asemenea bărbat, care ar traduce, fără îndoială, *faux pas* ca „tatăl dușmanului meu". Se folosise de zeci de asemenea bătăuși și, când devenise necesar, se descotorosise de ei, ca să evite orice legătură între el și ceea ce le ordonase să facă. Inteligența și spiritul vor învinge, întotdeauna, în fața forței brute; inteligență, spirit și legături cu oameni puternici, din care Booth avea din abundență.

Din nou, el ridică ochii spre Jane Hawk și întâlnește privirea ei albastră precum cerul și, de data asta, nu se uită în altă parte.

— Am trimis prin telefon locația ta, locuința lui Simon. Poate că ai ratat cu câteva minute momentul în care a căzut barosul, dar ei te urmăresc într-o mie de moduri diferite și se apropie rapid.

— O mie, hm? Asta trebuie să fie o hiperbolă.

El zâmbește.

— Îmi place să aud fete frumoase care folosesc cuvinte mari. Ce curs „îmbunătățește-ți vocabularul în treizeci de zile" ai urmat? Includea cuvântul *lèse-majesté*? Dacă nu, te-aș sfătui foarte serios să-l cauți.

— O crimă importantă comisă împotriva unui stat suveran. Trădare, spune ea. Dar nu se aplică aici. Voi, tehno-arcadienii, nu sunteți un stat suveran. Sunteți răzvrătiți, îmbătați de totalitarism și de promisiunea puterii absolute. Voi sunteți trădătorii.

Faptul că ea știe că ei își spun tehno-arcadieni îl tulbură, dar nu este surprins că ea a smuls această informație de la una dintre persoanele pe care le-a răpit și le-a interogat.

Cu un ușor accent teatral, ea scoate un iPhone din buzunarul jachetei și îl așază pe masă, de parcă ar fi un ou Fabergé.

Evident ea dorește ca el să o întrebe despre telefon, dar el nu va face asta. Este o înfruntare a voințelor și el se pricepe să joace acest joc.

El spune:

— Cine este acuzat de trădare și este condamnat pentru ea depinde de cine controlează justiția și presa. Tu nu o faci. În orice caz, trădarea în căutarea unei societăți perfecte este un act de eroism.

Nedumerirea ei este exagerată, un gest de bătaie de joc.

— O societate perfectă cu oameni reduși la sclavie prin implanturi în creier?

El zâmbește și își balansează capul în față și în spate, pe targă.

— Nu reduși la sclavie. Ei primesc liniștea, sunt eliberați de griji, primesc o direcție pe care, altfel, nu o pot descoperi pe durata vieților lor.

În timp ce ea desface fermoarul unei genți de piele, care se află în apropierea mesei, Booth aruncă o privire spre iPhone, minunându-se ce vrea ea să întrebe despre el, astfel încât el să poată întreba ceva complet diferit, dacă îl va menționa, în vreun fel.

Telefonul devine o problemă secundară când, din geantă, ea scoate o pereche de foarfece și zâmbește, în timp ce mișcă lamele strălucitoare.

Ea întreabă:

— Primesc o direcție, hm? Există mulți oameni care nu știu cum să-și trăiască viața – sunt în derivă, pierduți?

— Nu te juca de-a avocatul diavolului cu mine, Jane. Știi la fel de bine ca mine că milioane de oameni își risipesc viețile cu droguri, băutură. Ei nu-și pot găsi calea. Sunt indolenți și ignoranți și *nefericiți.* Prin ajustare le oferim o șansă să fie fericiți.

— Serios? Asta este ceea ce faceți, Boo? Le oferiți o șansă să fie fericiți? Dumnezeule, nu știu. Mie tot mi se pare sclavie.

El se preface neinteresat de lamele care foarfecă. Oftează.

— Candidații la ajustare nu sunt aleși după rasă, religie, sex sau orientare sexuală. Nu este țintit niciun grup anume. Nu poate să fie sclavie dacă scopul fiecărei ajustări este creșterea nivelului de mulțumire și fericire în lume.

— Deci, ești un fel de filantrop, Boo. Văd chiar un Premiu Nobel pentru pace undeva în viitorul tău.

Lui Booth îi displace intens să fie numit Boo. Acesta era un nume cu care fusese batjocorit în tinerețe. Ea putea să fi descoperit asta sau să fi

intuit. Ea gândește că, dacă îl înțeapă, îl ridiculizează, poate să-l enerveze, la fel cum încearcă să-l enerveze cu foarfeca și, poate, cu alte instrumente ascuțite. Dar el îndurase atât de multă batjocură pe vremea când era copil, încât este călit. Cât despre faptul că ar putea să fie tăiat sau torturat, va descoperi că el are mai mult curaj și rezistența unei stânci. În afară de asta, el știe că ea se mândrește cu faptul că acționează, cât de mult posibil, în limitele tradiționale ale moralității și nu va apela la tortură fizică.

— Nu toate persoanele ajustate se află pe lista Hamlet a voastră, spuse ea. Dar cei care se află – cum, mai exact, devin mai fericiți prin sinucidere?

— Nu eu îi aleg. Computerul îi alege.

— Modelul computerizat.

— Corect. El l-a selectat pe soțul tău pentru că era probabil pe cale să aleagă o carieră politică greșit direcționată, după ce a plecat din infanteria marină.

— Cine a proiectat modelul computerizat?

— Niște oameni cu o inteligență extraordinar de mare.

— Ca Berthold Shenneck și David James Michael?

— Mai deștepți decât tine și decât mine, Janey, o asigură el, deși Booth este egalul intelectual al acelor oameni și, cu siguranță, superior lui Jane.

Ea continuă:

— Shenneck, Michael, amândoi morți. Cât de deștepți au putut să fie?

El nu se învrednicește să răspundă acestui raționament sarcastic și lipsit de logică.

El realizează că i-au scos sacoul. Acesta zace mototolit pe o tejghea, unde fusese aruncat de parcă era o zdreanță. Ar trebui să aibă suficientă decență ca să așeze un sacou Dior într-un dulap, pe un umeraș. Cureaua lată care îi strânge coapsele va lăsa, cu siguranță, urme adânci, diagonale peste pliurile cracilor pantalonilor săi.

Folosind foarfeca să arate spre telefonul de pe masă, Jane spune:

— Nu te întrebi ce e cu telefonul?

— Ce ar trebui să mă întreb? E doar un telefon, Janey.

Booth ridică din umeri, dar îl înfioară un sentiment de încântare brusc, pe care trebuie să îl ascundă.

— Ai folosit telefonul ca să-ți contactezi oamenii și să-i trimiți după mine, spune ea. Acum am numărul pe care l-ai format.

— Și care n-are nicio valoare pentru tine.

— Serios? Nimic? Gândește-te la asta, Boo.

El se gândește la asta, prea bine. Când a sunat la J-Spotter, echipa a salvat automat numărul telefonului respectiv. Acum, când este dat dispărut, pot folosi numărul ca să obțină rapid semnalul unic de localizare al telefonului. De fapt este un transponder GPS, care le va permite să o urmărească până în locul acesta, mai devreme sau mai târziu.

Ea privește spre șofer și manevrează foarfeca și el zâmbește spre ea, de parcă ar ști ce urmează.

Ea se apropie de targă, țăcănind foarfeca, încercând să-l determine pe Booth să întrebe ce are de gând să facă cu ea, dar, desigur, el nu întreabă.

Când ea apucă o șuviță groasă din părul lui și taie o bucată lungă de vreo opt sau zece centimetri lungime, Booth este surprins și nemulțumit.

— Ce dracu'?

— Ca să-mi amintească de tine, spune ea. Dar apoi aruncă șuvița pe podea. Deși mi-e teamă că ți-am stricat perfecta ta… cum o numești?

— Cum numesc ce?

— Aranjamentul tău. Freza ta. Cum o numești?

— Nu fi ridicolă.

— O numești tunsoare?

— Nu o numesc în niciun fel.

— Nu, nu o numești tunsoare. Prea comun. Probabil că o numești coafură. Un bărbat cu prestanța ta se duce la o coafeză, ca să-l aranjeze.

Bătăușul cu costum negru scapă un râs scurt, e greu de spus dacă este autentic sau face parte dintr-un plan bine pregătit.

— Cât de mult plătești când mergi la coafeză, Boo?

— Bătaia de joc nu funcționează cu mine, o asigură Booth.

— Te costă o sută de dolari?

Booth nu-i răspunde.

— L-am insultat, îi spune ea golanului de la masă. Trebuie să fie cel puțin două sute. Poate chiar trei.

Booth își dă seama că se uită la telefonul de pe masă. Își îndepărtează privirea de la el, ca Jane să nu-i observe interesul.

Ea se întoarce din nou spre el.

— Cât îi plătești coafezei ca să-ți aranjeze părul?

Ea vrea să-l vadă drept un elitist superficial și el refuză să fie acea persoană, pentru că el nu este acea persoană, nu de o asemenea clasă, nu

pentru cei din clasa ei, pentru nicio clasă, deasupra oricăror concepte de clasă, castă sau eșalon. Nu spune nimic.

Într-o clipă, ea trece de la gheață la foc, cu fața contorsionată de furie și înroșită de ură. Cu o furie subită, ea mârâie:

— *Cât plătești pentru o tunsoare, găinarule*? În timp ce vorbește, mâna ei se arcuiește în sus, apoi coboară, înfigând foarfeca în salteaua groasă de cinci centimetri, acoperită cu vinil, atât de aproape de fața lui încât el tresare, în ciuda faptului că nu-și dorea asta. Vinilul și căptușeala de spumă se despică la fel cum s-ar întâmpla cu carnea și tăișurile lamelor zăngăne pe substratul de oțel, așa cum ar face-o pe oase.

Ea dorește ca el să creadă că moartea soțului ei și pericolul în care trăiește copilul ei și aceste ultime luni de hăituială au adus-o la limita nebuniei, că ea ar putea să cedeze, să-l măcelărească înainte să înțeleagă, cu adevărat, ce făcea. Dar el o cunoaște prea bine ca să fie înșelat de acest rol. El studiase în detaliu toate cazurile pe care le rezolvase ea, pe când era agent FBI – o sumă de deducții strălucite, strategii inteligente și tehnici istețe. Luni de zile ea evitase să fie capturată, în ciuda resurselor combinate ale agențiilor de aplicare a legii federale, statale și locale, care fuseseră dedicate căutării ei. Sănătatea ei mintală este o piatră care nu poate fi sfărâmată.

Chiar și așa, în timp ce foarfeca trece pe lângă fața lui și sfâșie salteaua, el privește spre iPhone, încercând, printr-un efort de voință, să cheme echipele SWAT, care ar trebui să se afle pe drum.

Ea se apleacă spre el, iar furia i-a dispărut la fel de rapid cum apăruse. Fața ei e imaculată, liniștită și extrem de erotică în serenitatea ei. Buzele ei se află la douăzeci de centimetri de ale lui, când ea împinge lamele închise ale foarfecii în pleoapa de jos a ochiului lui stâng. Oțelul este rece și vârful înțeapă.

Jane șoptește:

— Știi de ce am pus telefonul pe masă, Boo? Ca să-ți dau speranță. Și astfel, când începi să speri, să pot să-ți iau această speranță. Așa cum tu ai luat speranțele multor oameni. Am lovit cu o șurubelniță în priza de încărcare a acelui telefon, Boo. Am despicat bateria. Nu mai are curent. Nu mai are semnal de localizare. Nu îl urmărește nimeni. Nimeni nu vine să te salveze.

Ochii ei au cel puțin trei nuanțe de albastru care se împletesc în striațiile

irișilor, acele straturi subțiri, circulare de mușchi, asemenea îndoiturilor evantaielor japoneze. Luminile fluorescente ale bucătăriei reflectă diferit fiecare pigment, astfel încât privirea ei pare radiantă, nu datorită reflexiei, ci datorită unei lumini interioare. Pupilele ei sunt niște găuri negre, cu o gravitație alarmantă.

Ea încă vorbește blând, la fel de tandru ca o iubită.

— Spune-mi, Booth, ce altceva trebuie să-ți mai iau ca să te determin să vorbești? Ochii tăi – ca să nu mai poți vedea răul? Ce pierdere îngrozitoare, având în vedere plăcerea pe care o ai când vezi răul pe care îl faci.

Ea deplasă foarfeca spre buze.

— Limba ta mincinoasă? Atunci va trebui să-mi răspunzi în scris la întrebări, în timp ce înghiți foarte mult sânge.

Ea îndepărtează foarfeca de buzele lui, dar nu îl împunge într-o altă parte a corpului. În schimb îl uluiește când se întinde în spate și cu mâna stângă îl mângâie între picioare, dezmierdându-i pachetul prin pantalonii costumului.

— Mergi la Aspasia, Booth?

Elegantele și extrem de secretele case ale plăcerilor, rezervate celor mai bogați susținători ai misiunii tehno-arcadienilor sunt numite Aspasia, botezate după amanta lui Pericle, faimosul politician și primar al Atenei, în jurul anului 400 î.e.n. Booth este neliniștit de faptul că ea știe despre Aspasia, un secret la fel de bine păzit ca toate cele pe care le păstrează arcadienii.

— Sunt patru astfel de case, șoptește ea. Los Angeles, San Francisco, New York, Washington. Le-ai încercat pe toate, Booth? Am petrecut ceva vreme vizitând Aspasia din Los Angeles.

Dezvăluirea faptului că ea fusese într-unul dintre acele palate ale lui Eros, extrem de bine păzit, îl alarmează și el își spune că ea minte.

— Colonadele gemene ale magnificilor palmieri Phoenix, care mărginesc aleea lungă, spune ea, curtea cu o piscină la fel de mare ca un lac. Zeci de milioane de dolari cheltuiți pe artă și antichități. Atât de multă marmură și granit și strălucire. Are atâta clasă încât mărunții adolescenți eterni, perverși se pot duce acolo și se pot simți bărbați importanți.

Nu minte. Fusese la Aspasia. Veridicitatea cuvintelor ei nu se regăsește în blândețea cu care vorbește ori în tandrețea cu care îl mângâie prin pantaloni; adevărul se regăsește în privirea ei, în ochii ei care acum radiază

furie. Ceea ce văzuse la Aspasia nu doar că o uluise; era evident că o considera o monstruozitate, pentru că, acum, expresia ei era plină de repulsie și ochii ei reflectau doar dezgust.

— Una dintre fetele de la Aspasia este o superbă euro-asiatică, poate optsprezece sau nouăsprezece ani. Numele ei este LuLing. Ei bine, știi, ăsta este numele ei de curvă, care i-a fost dat. Ea nu-și amintește numele ei adevărat sau ce fusese înainte de asta, nu-și amintește familia, nimic din trecutul ei. Nici măcar nu înțelege conceptul de trecut sau viitor. Toate astea și multe altele au fost rașchetate din mintea ei. Trăiește doar în momentul prezent, Boo. Zâmbitoare și atentă, fără inhibiții. Ai putea să o numești un spirit vesel, dacă ar mai fi rămas ceva spirit în ea. Ea trăiește doar ca să se supună celor care o folosesc, să le satisfacă orice dorință. Tare, nu? Doar faptul că te gândești la asta ar trebui să-ți umfle buzunarul din chiloți, Boo.

El nu îndrăznește să vorbească. Acum crede că i-a subestimat capacitatea… pentru cruzime.

Vocea ei blândă coboară până la nivelul unei șoapte.

— Ai dorințe extreme, Boo? Îți place sexul dur? Mai dur decât dur? Îți place să le auzi cum țipă?

Bravada și susținerea ostentativă a superiorității sale îl ajutaseră întotdeauna pe Booth, în trecut, să depășească momentele dificile. Acum, mintea lui aleargă în timp ce se gândește ce să spună.

Fața ei se află la treizeci de centimetri de a lui. Palma ei încă se mișcă, senzual, peste șlițul pantalonilor. Respirația ei fierbinte îi suflă peste față.

— Băiatul mamei este îngrozit de mine? Dacă n-ar fi așa, ar exista măcar o ușoară întărire a micuțului ăstuia, dar nu se mișcă niciun pic. Teroarea este un lucru bun, dacă te face să înfrunți adevărul. Trebuie să fii de acord să-mi spui tot ce vreau să știu despre arcadieni, pentru că, dacă nu-mi spui, nici măcar mintea ta nu este atât de întunecată încât să-și închipuie ce îți voi face.

Dacă îi toarnă pe arcadieni, cu siguranță că ei îl vor tortura și îl vor ucide ca pe un trădător. Colegii lui de conspirație au mințile infinit mai însetate de sânge decât această javră, care este mai degrabă o persoană corectă. În ultimele câteva luni ea i-a dat destule dureri de cap, unele la fel de stăruitoare ca niște migrene. Poate că este capabilă de mai multă cruzime decât își închipuia el, dar ea nu-i va tăia – spre deosebire de unii dintre asociații ei – limba sau boașele. Ea îl îngrozește, da, dar bravada și

încrederea în superioritatea lui sunt acum la fel ca întotdeauna, cea mai bună speranță a lui.

Frica îi umpluse gura cu salivă și el o pune la treabă cu folos, scuipând copios peste fața ei, de la o depărtare de cincisprezece centimetri.

El se așteaptă ca furia ei stăpânită să erupă, se așteaptă să fie pălmuit și zgâriat, dar fața ei este tot liniștită și nu îl atinge.

Rămâne aplecată deasupra lui încă un moment, apoi se ridică. Stă acolo în tăcere, privind în jos spre el, fără nicio expresie.

Trece poate un minut, în timpul căruia ea nu-și șterge fața. Perle de salivă strălucesc pe obrazul ei, pe bărbie și un fir subțire, argintiu atârnă de vârful nasului ei perfect.

Se întoarce cu spatele la el și se duce spre chiuvetă, dar nu ia un prosop de hârtie ca să se șteargă și nici nu pornește apa. Se uită pe fereastră.

Reacția ei este atât de neașteptată, încât groaza lui Booth crește odată cu tăcerea care se prelungește. Este reticent să-și întoarcă privirea de la ea, dar apoi își răsucește capul spre dreapta, pe targă și se uită la bătăușul în costum negru, iar el îl privește înapoi cu ochi la fel negri ca găurile acelea din deșert din care ies tarantulele.

Jane se întoarce dinspre chiuvetă și îi spune însoțitorului ei:

— Voi folosi baia. Fă-l să tacă pentru o vreme, cât sunt plecată.

— Cloroform? întreabă el.

— Nu. Pune-i căluș. Leagă-l cu bandă adezivă.

Ea nu-i mai aruncă nicio privire lui Booth, ci iese din bucătărie, cu scuipatul încă umed pe față.

Cuvintele ei îi revin lui Booth în memorie: *nici măcar mintea ta nu este atât de întunecată încât să-și închipuie ce îți voi face.*

26.

În biroul ei, Tanuja Shukla stă aplecată deasupra computerului, purtându-și personajul singuratic, Subhadra, printr-o noapte cu vânt și ploaie, într-o călătorie rău prevestitoare și misterioasă, dar, în cele din urmă, magică. Propozițiile nu reușesc să se formeze cu obișnuita bucurie, dar există oarecare satisfacție în strădanie.

Sunetul de apel al telefonului ei era constituit din câteva acorduri din

What a Wonderfull World. Ea zâmbi și lăsă muzica să cânte din nou, așa cum făcea de obicei, în timp ce cântă: „Văd cer albastru și nori albi”. Apoi răspunse.

O voce familiară, bărbătească, spuse:

— Unchiul Ira nu este unchiul Ira.

— Da, în regulă, zise Tanuja.

Ea ascultă ceea ce trebuia să se întâmple în seara aceea și spuse că înțelegea și că va acționa conform instrucțiunilor.

După ce termină, cel care o sunase conchise:

— *Auf Wiedersehen*, buze dulci.

— La revedere, spuse ea, și lăsă telefonul deoparte și se întoarse la nuvela ei.

După un moment începu să cânte: „Văd copaci verzi și trandafiri roșii de asemenea”, în timp ce se întindea spre telefon. Dar muzica nu se repetă. Nu avea niciun apel. Fie cel care o sunase lăsase telefonul să mai sune o dată înainte să închidă, fie Tanuja își imaginase sunetul de apel.

Ea se uită la telefon, nedumerită, timp de câteva clipe. Apoi ridică din umeri și se întoarse la povestea ei despre Subhadra în furtună.

Din când în când își atingea, cu mintea aiurea, colțul rănit al gurii, dar sângerarea se oprise cu ore în urmă și degetele ei rămâneau uscate.

27.

În baia de serviciu, la chiuvetă, Jane își spălă fața cu apă și săpun și se clăti și se șterse cu un prosop pentru oaspeți.

Se aplecă privindu-se în oglindă, în ochii ei, care i se păruseră străini în ultima vreme, și se întrebă dacă putea într-adevăr să facă ceea ce intenționa.

Ea nu petrecuse prea mult timp privindu-se în oglinzi nici măcar pe vremea când era fetiță. Pe fața ei putea să vadă prea mult din mama sa, așa că imaginea ei din oglindă era reamintirea constantă a unei pierderi imense. Și nu în ultimul rând, figura reflectată în oglindă îi amintea de confuzia și îndoielile de sine și de teama și lașitatea care o paralizaseră când, pe vremea când era doar un copil de nouă ani, nu fusese capabilă să-l acuze pe tatăl său pentru uciderea mamei ei, deși avusese un motiv serios să creadă – *nu*, *știuse* – că el o omorâse și făcuse să pară o sinucidere. Creștem, ne

schimbăm, devenim maturi, ajungem la puțina înțelepciune pe care putem să o dobândim, dar întotdeauna în oglindă se află cei care am fost alături de cei care suntem, o amintire din trecut și, din nou, o recunoaștere tacită.

De data asta problema nu era lașitatea. Nu era nevoie de curaj ca să-i facă lui Booth Hendrickson ceea ce intenționa. În schimb, era nevoie de lipsă de scrupule. Avea nevoie să-și împietrească inima, dacă nu o împietrea față de toată lumea, măcar față de cei cărora le lipsea capacitatea să vadă propria lor umanitate și în ceilalți, față de cei care nu recunoșteau niciun drept la viață, în afară de al lor, pentru care puterea era la fel de indispensabilă ca aerul și apa. Lumea colcăise întotdeauna de genul lor de persoane cu obraz gros, în cantități neplăcut de mari, dar în zilele acestea ei înfloreau ca niciodată până atunci, după ce secole de acumulări de progrese tehnologice le puseseră în brațe mai multă putere decât puteau visa să aibă regii din vechime, putere care nu ar trebui să fie încredințată decât unor zei inofensivi.

Nu-l putea interoga pe Booth Hendrickson folosind tehnicile care dăduseră rezultate cu alți subiecți. Aroganța lui era o fortăreață și o armură. Rădăcinile adânci ale psihologiei lui, precum cele ale fratelui său, erau încurcate în noduri gordiene, legate pentru prima dată în copilăria lor timpurie și elaborate de atunci încoace. Poate că acum, la patruzeci de ani, bărbatul acela putea să pară un stejar măreț, dar era putred până în străfunduri, cu toate membrele și ramurile sale diforme – și lipsit de frunze, dacă puteai considera că frunzele sunt un semn al sănătății. Era o mlaștină de minciuni, o pădure virgină de amăgiri și nu putea să aibă încredere în răspunsurile pe care le dădea la întrebările ei, decât cu un grad ridicat de risc.

Cu un astfel de om nu avea altă alegere decât să fie extraordinar de crudă. Desigur, nenumărați psihopați apelau la același tip de raționament.

Închise ochii și încercă să-și amintească de fiul ei, așa cum îl văzuse ultima oară: în curtea de joacă împrejmuită a fermei, alături de grajdurile de la casa lui Gavin și Jessie Washington, unde se afla ascuns, departe și în siguranță. Învăluit de soare și de umbrele stejarilor, așezat în picioare, pe un scaun scund, periind coama unui ponei Exmoor, numit Hannah, pe care Gavin și Jessie Washington îl cumpăraseră recent pentru el. Travis avea părul întunecat și ciufulit, ca al tatălui lui, și ochii albaștri că ai ei, limpezi și inocenți, o inocență pe care ea o pierduse cu mulți ani în urmă.

În trecut, la sfârșitul fiecăreia dintre rarele ei vizite, el o însoțea până la mașină și o privea cum se îndepărta. Dar el nu mai putea rezista mult să fie despărțiți în acest fel. Cu această ultimă ocazie, el îi dăduse de înțeles, prin Jessica, la scurtă vreme după sosirea lui Jane, că atunci când venea vremea să plece, ea trebuia să se prefacă doar că pleca, să se așeze la poartă sau să citească, în camera alăturată, ceva de felul acesta, fără să spună cuvintele „La revedere”.

Așa că ea rămăsese acolo, în picioare, privindu-l cum o ținea pe Hannah, vorbind despre cât de repede devenise el un călăreț plin de încredere, sub îndrumarea lui Gavin, despre cât era de isteață Hannah și cum se bucura poneiul de compania ciobănești lor germani Duke și Queenie. Ca întotdeauna, veni momentul în care tristețea adâncă pe care i-o provoca despărțirea de el părea să își dubleze greutatea cu fiecare minut cu care întârzia plecarea, așa că, dacă nu ar fi plecat chiar în acel moment, n-ar mai fi putut pleca niciodată. Dar ea aflase prea multe secrete, le făcuse prea mult rău prea multor oameni a căror bogăție și putere erau depășite doar de aroganța lor și de răutatea implacabilă. Dacă renunța la această luptă sinistră, dușmanii ei nu vor înceta niciodată să o vâneze și, până la urmă, o vor găsi. Să o găsească pe ea va însemna să-l găsească și pe el. Nicio țară străină nu era destul de îndepărtată. Niciun stil de viață prea umil, nicio identitate falsă nu era suficient de bine făurită ca să-i înșele în căutarea lor, atunci când dispuneau de nenumărați ochi în cer, poate sute de milioane de camere aici jos și de internetul tot mai răspândit care le va oferi, într-o bună zi, accesul nedetectabil în orice încăpere de pe pământ. Așa că îl sărutase pe Travis pe obraz, așa cum stătea și o ținea pe Hannah și îi spuse că se duce la o plimbare și intră în casă pe ușa din spate și ieși pe ușa din față, se duse la mașină și pleacă, cu drumul din fața ei neclar și întunecat, de parcă se afla în mijlocul unei furtuni, deși ziua era senină și strălucitoare.

Acum, în baia de serviciu a familiei Mendez, ea își privi imaginea din oglindă și știu că, fără îndoială, va fi capabilă să comită oroarea la care se gândea. Pentru apărarea celor inocenți – nu doar a fiului ei, ci și a nenumăratelor suflete care fuseseră deja sau vor fi culese de arcadieni – va comite o faptă abominabilă care o va obliga să suporte judecata veșniciei.

Oricum, ar însemna să fie o proastă dacă ar crede că fapta pe care era pe cale să o comită nu o va bântui pentru tot restul zilelor ei. Și nu era o proastă.

28.

În acest anotimp, dimineţile cele mai reci erau dedicate cailor şi, asemenea altor dimineţi alături de cai, această ultimă sâmbătă din martie oferea ore idilice de ritmuri liniştite, scene din natură, simple şi abundând de frumuseţe, fără vreo notă discordantă sau vreun semnal de alarmă, până când se opriră pentru un prânz la marginea pârâului, la umbra copacilor.

Sâmbătă dimineaţa, la o oră după ivirea zorilor, Gavin Washington pusese şaua pe armăsarul lui, Samson, şi tânărul Travis se căţărase rapid pe poneiul lui, Hannah, şi porniseră împreună pe dealurile estice din Orange County, unde tufişurile erau înverzite de ploile recente. Încă mai pluteau câţiva nori, rămaşi de la furtuna din seara precedentă, dar se destrămau ca un cocon de mătase, de parcă cerul era o măreaţă minune cu aripi albastre care se născuse din ei.

Când călăreau nu vorbeau prea mult, pentru că era o formă meditaţie pe care Gavin o aprecia de multă vreme şi băiatul începea să o înveţe. Pentru un timp merseră în pas lent, ascultând doar tropăitul potcoavelor, zornăitul pietrelor dislocate, scârţâitul şeilor de piele şi şoapta ocazională a vântului capricios, printre salvii şi prin iarba înspicată, *Avena*, o varietate de hrişcă. Iepurii săreau speriaţi din potecă şi se ascundeau în tufişuri şi şopârlele îi urmăreau, cu ochii acoperiţi, de pe pietrele încălzite de soare.

Măriră pasul la un mers rapid când se întoarseră spre nord, ca să aibă soarele dimineţii în dreapta lor, dar Gavin nu era încă pregătit să-l lase pe băiat să călărească la trap în afara curţii de exerciţii, împrejmuită, de la ferma lor.

Sus, deasupra capetelor lor, vulturi cu coadă roşie planau pe curenţii ascendenţi, vânând şoareci şi alte astfel de creaturi, condamnate la viaţa legată de pământ. Baletul aerian al acestor prădători putea să fie fascinant şi Gavin îi spuse lui Travis să fie la fel de atent şi la poteca din faţa lui. Deşi umbrele îndreptate spre vest ale tufişurilor şi stâncilor încă lăsau modele pe pământ, ziua era de acum suficient de caldă pentru şerpii cu clopoţei.

Cotiră într-un canion îndreptat spre est, ai cărui pereţi se înclinau uşor spre un pârâu, prea umflat de ploile recente ca să-i permită lui Gavin să încerce traversarea pe la primul vad. Dar panta blândă, în urcare, a fundului canionului le oferea o potecă lejeră şi, în stânga lor, căderile de apă surprinzător de limpede şi strălucitoare peste pietrele netede erau

încântătoare și pentru ochi, și pentru urechi.

După ora unsprezece ajunseră la un colț deschis și descălecară și își conduseră caii la pârâu și îi ținură de frâie, în timp ce Samson și Hannah se adăpau, pentru că apa era suficient de limpede ca să nu-i dea niciun motiv de îngrijorare lui Gavin. Sezonul acesta fuseseră atâtea ploi încât primele furtuni curățaseră albia stâncoasă a pârâului de așchii și resturi.

Lăsară caii să pască iarba dulce care înflorea în colțul acesta deschis și dincolo de el, poate nu doar datorită ploilor din ultima vreme, ci și a unei pânze freatice aflate dedesubt. Întinseră o pătură pe jos și se așezară la umbră, să mănânce sandvișuri cu pui și să bea ceai rece din termosuri.

— Mătușa Jessie face sandvișuri bune, zise băiatul.

— Singurele motive pentru care m-am însurat cu ea, admise Gavin, au fost sandvișurile ei, ravioli făcuți în casă și plăcintele cu piersici.

Travis chicoti.

— Astea-s aiureli.

— O, chiar așa? De când ai devenit tu expert în aiureli?

— Te-ai însurat cu ea pentru că o iubești.

Gavin își dădu ochii peste cap.

— Ce bărbat n-ar iubi o femeie care face astfel de sandvișuri?

El auzi un bâzâit straniu în depărtare, ca o unealtă electrică, dar când își încordă auzul, sunetul dispăru.

— Cum se comportă protecția ta împotriva soarelui, Travis?

— Nu m-am ars.

— O să mai punem puțină, înainte să plecăm spre casă.

Gavin era, din naștere, la fel de negru ca un mahon înnegrit de foc, dar băiatul avea ceva celtic în el și avea nevoie să se bronzeze treptat.

— Mi-aș dori să fi fost negru, ca tine.

— Să-ți spun ceva – te facem frate de onoare, diseară, după cină.

— Cum funcționează asta?

— Punem Sam Cooke la combina stereo și niște cremă de ghete pe tine și spunem cuvintele vrăjite.

— E o prostie.

— O să-ți spun ceva adevărat, care o să sune și mai prostesc.

— Cum ar fi?

— Prin părțile astea, înotau balene.

— Și mai multe aiureli, unchiule Gavin.

— Tot terenul ăsta pârjolit și chiar mai departe, spre est, în deșert, a fost cândva acoperit de o mare uriașă, adâncă.

— Când?

— Ei bine, nu luna trecută. Dar în urmă cu patru milioane de ani, cu siguranță. Au găsit fosile de balene prin părțile astea. Dacă ai fi fost pe aici, să mănânci sandvișuri de pui, în urmă cu patru milioane de ani, ai fi putut să sfârșești ca Iona în burta unui leviatan.

Bâzâitul se auzi din nou și, de data asta, se amplifica progresiv.

— Ce e aia? întrebă Travis.

— Hai să aruncăm o privire.

Gavin se ridică și se îndreptă spre luminiș, îndepărtându-se de pârâu, ieșind din linia copacilor. Bâzâitul părea să vină de deasupra capetelor. Folosindu-și palma ca parasolar, el își feri ochii de soare, dar nu avu nevoie să cerceteze cerurile după sunet.

Deplasându-se cu vreo douăzeci și cinci de kilometri pe oră, drona cu patru elice venea dinspre est, sub nivelul pereților canionului, ca o insectă de cinci kilograme, cu o cameră atârnată sub ea, pe un stabilizator giroscopic.

Deși aceste canioane și dealuri păreau izolate, ele nu se aflau prea departe de civilizație. Multe dintre orășelele din Orange County își întindeau membrele până în sălbăticie. Pe de altă parte, el și Travis nu se aflau chiar la o aruncătură de băț de un complex rezidențial cu o mie de case. Nu mai întâlniseră niciodată o dronă prin acele părți până atunci.

Existau numeroase motive legitime pentru nenorocitele astea băgărețe. Agenții imobiliari filmau cu ele proprietățile de vânzare și geologii se foloseau mult de ele. Dar acesta era un spațiu permanent deschis, teren care nu va fi niciodată vândut pentru construcția de case sau clădiri de birouri sau centre comerciale.

— Ce face? întrebă Travis, în timp ce drona se apropia.

Ei stăteau în picioare, la limita umbrei copacilor. Gavin spuse:

— Treci în spate, în timp ce îl trase pe băiat mai adânc sub acoperirea ramurilor de populus, unde pierdură din vedere aeronava bâzâitoare – și nu mai puteau fi văzuți.

— Ce face? întrebă băiatul, din nou.

— Probabil vreun maniac al tehnologiei care se distrează cu noua lui jucărie.

— Așa departe?

— E mai bine aici, unde nu poate să dea de belea și să lovească parbrizul mașinii cuiva. Haide să ne întoarcem la prânz, înainte ca furnicile să termine ce a mai rămas din sandvișuri.

Se întoarseră la pătura aflată în umbra răcoroasă.

Existau spații între copacii de populus. Dacă drona zburase direct pe deasupra pădurii, caii care pășteau s-ar putea să nu fi fost văzuți de deasupra.

Gavin încă putea să audă mașinăria bâzâitoare în depărtare. Își termină sandvișul din două mușcături și aduse caii lângă un copac din apropiere. Îi legă de ramurile joase unde nu stăteau în umbră totală.

— Nu vrem să se încingă, îi spuse el băiatului. Avem negrese la desert, dacă te interesează.

— Eu m-aș fi însurat cu mătușa Jessie numai pentru negresele ei.

— Ai grijă, cowboy. Eu am văzut-o primul pe doamna.

Acum, Gavin putea să audă două drone, una ceva mai îndepărtată decât cealaltă. Probabil că una cerceta de la nord la sud, iar cealaltă de la est la vest. Ar putea să fie chiar trei.

— Sunt mai multe, spuse Travis.

— Un întreg nenorocit de club de maniaci. Poate că au un fel de concurs, explică Gavin sprijinindu-se cu spatele de copac și prefăcându-se că nu este îngrijorat.

Se întrebă pentru ce trebuia să se prefacă. Cel mai probabil, explicația lui era cea corectă. Prietenia lui și a lui Jessie cu Nick și Jane fusese relativ scurtă și discretă. În cele două luni și jumătate de când îl adăposteau pe Travis, nimeni din armata de oameni care o căutau pe mama băiatului nu făcuse legătura între ei.

De fapt, dacă cei care o vânau pe Jane ar fi făcut o conexiune subită între Gavin și Jessica și ea, nenorociții nu i-ar vâna pe el și pe Travis cu drone. Ei ar fi ajuns la casa lor, chiar acum, cu Jessie în custodie, așteptând ca bărbatul și băiatul să se întoarcă acasă, în ghearele lor.

29.

Când Jane reveni în bucătărie, Gilberto Mendez nu se întorsese încă la

scaunul lui de bucătărie și la cafea. El stătea în picioare, lângă chiuvetă, cu spatele drept și umerii trași în spate și cu figura serioasă, poate așa cum stătea la intrarea uneia dintre camerele lui de priveghi, când îi întâmpina pe cei îndoliați să arunce o ultimă privire la cel pe care-l iubiseră.

Booth Hendrickson era tot legat de targă, într-o poziție pe trei sferturi așezat. Gilberto îi îndesase în gură o rolă de tifon și îi sigilase bine buzele cu bandă adezivă.

Chiar și fără să se poată folosi de voce, magnificul de la Departamentul de Justiție era capabil să-și transmită disprețul, ținându-și bărbia ridicată, ochii îngustați și sprâncenele drepte. Jane simțea că, din spatele benzii adezive, gura lui era strânsă într-o expresie de dispreț pur.

Ea stătea în picioare, lângă targă, privindu-l, verificându-i hotărârea, oferindu-i o ultimă șansă să apuce altă cale decât cea pentru care se decisese ea mai devreme. Dar el nu dădea semne că se răzgândise.

— Credeam că Shenneck și D.J. Michael erau cele două capete ale șarpelui, dar ei au dispărut și șarpele este tot în viață. Trebuie să aflu care este adevărata putere din spatele acestor arcadieni ai tăi, cel care stă pe tronul cel mare. Am nevoie să aflu o mulțime de alte lucruri.

Hendrickson scutură din cap, făcând pe tipul dur care i se împotrivea, chiar și în acest moment de pericol extrem.

— Te-aș putea interoga așa cum i-am interogat pe ceilalți, dar tu ești un mincinos la fel de bun ca însuși diavolul. Nu-mi pot permite să fiu înșelată, să fiu trimisă după cai verzi pe pereți sau într-o capcană de a ta.

Dacă era posibil să transmiți un rânjet cu gura astupată, atunci Hendrickson reușise.

— Nu există decât o singură cale prin care pot avea încredere în ceea ce îmi spui.

El ridică o sprânceană.

— În ianuarie, încă locuiam într-o casă din Virginia, la două luni după moartea lui Nick. Atunci s-a întâmplat un lucru înfricoșător. Eu stăteam la computer și cercetam sinucideri ciudate. Travis se afla în camera lui și se juca atunci cu niște cuburi LEGO. Eu nu mi-am dat seama că un nenorocit a folosit o armă pentru încuietori ca să intre în casa mea. El se afla în camera băiatului meu.

Sprânceana lui Hendrickson nu mai e la fel de dreaptă.

— Tipul ăsta îl fermecase pe Travis cu povești amuzante. L-a trimis la

mine să mă întrebe ce înseamnă „natsat” și pe urmă „lapte plus”. Eu am crezut că este vreun joc de copil. Dar acestea sunt cuvinte din *Portocala mecanică*, a lui Anthony Burgess. A avut un mare efect asupra mea, la universitate. M-a determinat să merg la FBI. Travis a venit din nou la mine și mi-a spus că domnul Droog o să-l învețe un joc amuzant numit „viol”.

Ochii lui Hendrickson erau verde-deschis, plini de venin.

— Așa că l-am luat pe Travis lângă mine, mi-am luat arma și am pornit să cercetez casa. Nu am găsit pe nimeni, doar ușa din spate deschisă, continuă Jane. Chiar în clipa aceea mi-a sunat telefonul. Era domnul Droog. El mi-a spus că, dacă voi continua să anchetez moartea lui Nick și toate acele sinucideri ciudate, îmi vor răpi băiatul și îl vor trimite la ISIS sau la Boko Haram[{4}], ca să fie folosit pe post de sclav sexual, până când sălbaticii aceia se vor plictisi să-l paseze între ei. El mi-a mai spus și că s-ar putea să-mi facă același lucru și mie, pentru ca fiul meu și cu mine să putem fi martori la abuzarea și umilirea celuilalt.

Ea închise ochii și inspiră adânc. Faptul că vorbea despre asta, mai ales cu acest bărbat, stârnea în ea o poftă de violență pe care nu îndrăznea să și-o permită.

Privi din nou în jos spre Hendrickson.

— Acest domn Droog avea o voce deosebită, de tenor, anumite tipare de vorbire pe care mi-am spus că nu le voi uita niciodată. Niciodată. Și nu te-am uitat, domnule Droog. Când te-ai trezit complet după cloroform, pe când îmi spuneai cât de mult îți plac fetele frumoase care folosesc cuvinte mari, precum *hiperbolă*, te-am recunoscut. Te-am recunoscut.

Ea se duse la frigider și scoase din el cutia Medexpress și o aduse pe masă. Un ecran digital inserat pe fața cutiei de transport afișa temperatura de 3 grade Celsius, care era temperatura din interior, cu mult sub cea necesară pentru păstrarea produsului.

Din geanta de piele ea scoase un garou din cauciuc, un pansament învelit în ambalaj steril și o seringă hipodermică.

Prin căluș și banda adezivă Hendrickson scoase niște zgomote interogative, care ar fi putut să fie cuvinte care formau o întrebare urgentă.

Jane deschise cutia Medexpress. Pachetele modulare, reci, CryoMAX, erau încă destul de înghețate.

Ea scoase din cutie trei fiole generoase, cu un fluid cețos, arămiu, cuibărite în manșoane izolatoare, fiecare purtând același număr de serie,

care trebuiau injectate în cadrul aceleiași sesiuni. Erau câteva dintre mostrele pe care le luase de la casa lui Berthold Shenneck, în Napa County, mai devreme, în cursul lunii, când ea și un aliat al ei invadaseră casa de vacanță a inventatorului mecanismului nanotehnic de control.

Ea își dorise mostrele drept dovezi. Acum erau mai mult decât niște dovezi. Deveniseră o unealtă neprețuită.

Sunetele pe care le scotea Hendrickson nu mai erau interogative, în schimb erau exclamative, un protest înăbușit dar agitat.

— Regret asta, dar cu tine nu există altă cale, spuse Jane. Nicio altă cale să aflu adevărul și am nevoie disperată de adevăr, domnule Droog. Din fericire, Shenneck mi-a oferit ceea ce îmi trebuie ca să storc adevărul de la tine.

El începu să se agite în legături, scuturând targa, dar nu avea cale de scăpare din chingi.

Ea așteptă până când el obosi și apoi apucă foarfeca și începu să taie mâneca dreaptă a cămășii lui albe.

El încercă să se împotrivească fără succes. Mâneca tăiată se desprinse și căzu pe podea.

Pielea de găină i se contura pe brațul dezgolit. Fruntea lui palidă străluci acoperită de mărgele fine de transpirație.

30.

Asta n-ar trebui să fie permis să se întâmple. Asta este o atrocitate. El este cine este. Nu un candidat pentru ajustare.

Nimeni nu-i spusese că era posibil ca ea să dețină fiole care conțineau mecanismul de control. Ceea ce înseamnă că nimeni nu știe despre ele.

Se știa că javra nebună luase banii din seiful lui Shenneck de la casa din Napa și se presupunea că plecase cu fișierele cercetărilor lui pe un flash-drive, pentru că el lucra când se afla la Napa, la fel cum lucra în laboratoarele lui din Menlo Park. Dar nimeni nu știa că pusese mâna pe fiole care conțineau mecanismul de control.

Shenneck n-ar fi trebuit să le țină într-un loc atât de nesecurizat. Ar fi trebuit să fie depozitate la Menlo Park. La ce dracu' se gândise nenorocitul dement? Neglijența, aroganța, prostia crasă! Probabil că nemernicul sifilitic

voia să le folosească pe nevasta lui, Inga, pentru că vrăjitoarea dominatoare călărea întotdeauna pe mătură. Poate că intenționa să o transforme în propria lui versiune a fetelor din Aspasia.

Este intolerabil. Inimaginabil. Asta n-ar trebui să fie permis să se întâmple. El este cine este și ea este doar un plebeu vulgar, care acționează în afara ligii ei. Ajunsese atât de departe doar prin noroc chior, asta-i tot.

În timp ce ea desface seringa hipodermică, lui Booth îi trece prin cap că poate unii dintre arcadieni știau că ea se află în posesia mecanismului de control, dar nu-i spuseseră și lui. În funcție de celula din care făceai parte, ți se spunea doar ceea ce trebuia să știi. Dar el credea că știa totul, absolut totul. Dacă cineva considerase că această informație era rezervată celor peste nivelul lui… nu mai există onoare. Nici integritate. Trădarea se află peste tot. Intrigi, trădare și dezordine distructivă! *Asta n-ar trebui să fie permis să se întâmple.*

31.

Jane desfăcu seringa hipodermică. O pregăti împreună cu branula.

Prinse furtunul de cauciuc în jurul bicepsului lui Booth și strânse tare. Cu buricul unui deget ea palpă venele din antebrațul său, până găsi una convenabil de proeminentă.

Rupse ambalajul și folosi bandajul antiseptic la locul injecției.

Booth Hendrickson scoase niște sunete complet diferite față de cele de mai devreme, un zgomot nenorocit, implorator.

Degetele palmei sale, întoarse, erau împrăștiate și tremurau, întinzându-se atât de mult cât îi permiteau legăturile, foarte asemănător cu cele ale unui cerșetor înspăimântat și fără niciun ban care cere de pomană.

Strigătele înăbușite care-i scăpau acum erau la fel de vrednice de milă ca scheunatul unui câine grav rănit.

Gilberto veni alături de Jane.

— O fac eu. Am pregătire pentru asta.

— Nu, nu tu. Nu asta, dintre toate lucrurile, murmură ea. Asta trebuie să rămână doar pe umerii mei, ai nimănui în afară de mine.

În timp ce Jane pregătea prima fiolă mare pentru transfuzie intravenoasă, Hendrickson începu să plângă asemenea unui copil înspăimântat, pierdut și

singur într-o pădure întunecată. Pădurea era viața lui, așa cum și-o croise el însuși, și întunericul era bezna unui suflet neîngrijit atât de multă vreme încât nu mai putea fi iluminat ca să mai scoată la iveală vreo speranță călăuzitoare.

Ea ezită să-i administreze prima fiolă. Se cutremură violent, de parcă o prezență înghețată și invizibilă ocupase, pentru o clipă, același spațiu în care stătea și ea, trecând prin ea spre un neant fără nume.

Inima omului era înșelătoare mai presus de orice altceva, și a ei nu făcea excepție. În această misiune periculoasă în care se afla, zilele erau dure și nopțile erau solitare și doar două motoare o mișcau înainte: primul, dragostea pentru copilul ei și pentru soțul ei mort; al doilea, convingerea că, în lupta permanentă dintre bine și rău, acestuia din urmă trebuie să i te opui fără încetare. Dar aici exista tentația de a folosi armele răului împotriva acestuia și, folosindu-le astfel, risca să devină exact lucrul pe care jurase să-l înfrunte. Nu putea spune, fără urmă de îndoială, că sufletul ei își dorea mai mult dreptate decât răzbunare și, în această înșelătorie de sine, referitoare la motive, se aflau începuturile lungii prăbușiri a sufletului. În cele din urmă, nu putea să se bazeze decât pe credința ei – pe încrederea din sufletul ei – că dragostea ei pentru Travis și Nick era mai mare decât ura față de Hendrickson și aliații acestuia, pentru că dragostea și numai dragostea o vaccinase împotriva infecției răului.

În memorie auzi vocea domnului Droog la telefon, în ziua aceea de ianuarie: „Pur și simplu ca să ne distram puțin am putea să-l împachetăm pe micul nemernic și să-l trimitem într-o gaură de șarpe din lumea a treia, să-l predăm unui grup ca ISIS sau Boko Haram care nu au nici cea mai mică ezitare să aibă sclavi sexuali. Unii dintre nenorociții ăia… sunt extrem de atrași de băieți mici, la fel de mult cum sunt atrași de fetițe… Tu ești mai pe gustul meu decât fiul tău, dar n-aș ezita să te împachetez și pe tine împreună cu el și să-i las pe băieții ăia Boko, care înclină în ambele părți, să aibă parte de o trufanda. Vezi-ți de treburile tale, lasă-le pe ale noastre și totul va fi bine”.

Acum întâlni din nou ochii verzi-deschiși ai lui Hendrickson și spuse:

— Fie că vine iadul sau nu, *tu* ești treaba mea.

Nu era puțin lucru să lipsești un om de propria voință, chiar dacă acesta credea că deposedarea altora de autonomia asupra minților și trupurilor lor era dreptul lui, la fel ca drumul spre Utopia.

Ea îi servi primul fel din infuzia de trei fiole și apoi pe al doilea.

Pentru că strigătele nu-i mai ofereau nicio speranță de salvare lui Booth și pentru că simțea că este obligația ei să-l privească în față și chiar să suporte cele mai amare blesteme în timp ce era transformat din bărbat în marionetă, Jane îi scoase banda adezivă de pe gură și îi permise să scuipe ghemul de tifon, ud.

El nu o blestemă, nu vorbi și nici nu plânse.

Când deschise supapa să alimenteze cea de-a treia fiolă în transfuzie, ea întâlni din nou privirea prizonierului ei. Părea să fie oripilat, uluit. Apoi, o modificare subtilă apăru la el și părea că în ochii lui strălucește ceva ca o venerație, de parcă ar fi privit în sus nu la o văduvă fără mamă, disperată să salveze viața copilului ei cu orice preț, ci de parcă ea era o zeiță fioroasă, întruchiparea puterii absolute, o siluetă misterioasă și uluitoare. Și exista la el un aer de izbăvire, de parcă setea lui de putere, pe care acum nu și-o va mai satisface niciodată, putea fi înlocuită prin *dăruirea* sa în fața puterii, de parcă dorința lui arzătoare de a vedea toți genunchii îndoiți în fața lui nu era decât imaginea în oglindă a celeilalte dorințe a lui, la fel de importantă, de a trăi în genunchi și a săruta inelul conducătorului.

Un fior nou o cuprinse pe Jane, dar în loc să o scuture, așa cum făcuse primul, se cuibărea în oasele ei pentru a rămâne o vreme.

PARTEA A TREIA

ÎNĂLȚAREA LUI ALECTO

1.

Gavin și Travis, aflați față în față pe pătură, fiecare cu spatele sprijinit de un copac, își terminau prăjiturile și stăteau așezați, ascultând pitulicile din canion care scoteau o serie lungă de piuituri și se revărsau prin umbra copacilor de populus. Bărbatul și băiatul se simțeau bine împreună, și conversând, dar și în tăcere.

În mai puțin de trei luni, Gavin ajunsese să se simtă nu doar un protector față de Travis, ci ca un tată. Și Jessica era la fel de fermecată de el, de parcă era al ei și îl adusese pe lume. Orice rană pe care ar fi suferit-o Travis era o rană a lor. Dacă i se întâmpla ceva, cât se afla în grija lor, anii care le rămâneau ar fi fost ani de suferință, care s-ar transforma într-o tristețe de neînlăturat, și chiar și cele mai strălucitoare momente ale vieții vor fi umbrite.

Băiatul spuse:

— Mă cam ia somnul aici.

— Trage un pui de somn, puștiule. Nu ne grăbim să ajungem nicăieri.

— Ție ți-e somn?

— Nu. Singurul mod în care pot dormi este să fiu atârnat de degetele de la picioare de o grindă din pod.

— Batman, spuse Travis, pentru că, din când în când, jucau un joc în care Gavin spunea ceva deosebit de ridicol despre el însuși și băiatul trebuia să ghicească ce identitate își asumase.

— Asta a fost prea ușoară. În timp ce dormi, o să mă gândesc la ceva care să te facă praf.

Travis se ghemui pe o parte pe pătură și lăsă să-i scape un oftat prelung, de mulțumire.

Din când în când, Travis auzea bâzâitul unei drone, de cele mai multe ori în depărtare. Deși aeronavele nu aveau probabil nimic de a face cu el și cu

Travis, nu dorea să plece călare din pădure până nu treceau cel puțin douăzeci de minute sau jumătate de oră de când o auzea pe ultima dintre ele.

El suspecta că băiatul își dăduse seama de asta și se prefăcea că doarme pentru ca Gavin să nu fie nevoit să inventeze o scuză pentru care nu puteau să pornească în călătoria de înapoiere acasă. Travis moștenise aspectul plăcut al părinților săi; va deveni un sfărâmător de inimi când va crește, dar nu va sfâșia niciodată vreo inimă, pentru că el moștenise și inteligența lor, și pentru un copil atât de mic, înțelegea faptul că acțiunile greșite ale unei persoane provocau durerea alteia. Avusese deja de-a face cu durerea și o consecință a acestui lucru era o empatie pentru sentimentele celorlalți, pe care o aveau puțini copii de vârsta lui și pe care unii oameni nu o dobândeau niciodată. Ar deveni un infanterist de marină dat dracului dacă va călca vreodată pe urmele tatălui său.

Gavin Washington fusese un om al armatei de uscat. El și Jessica îi întâlniseră pe Nick și Jane la o strângere de fonduri pentru Proiectul Războinicului Rănit, în Virginia, în urmă cu cincisprezece luni. Prietenia lor prinsese viață rapid, fără efort, pentru că recunoscuseră unii la ceilalți atitudini și convingeri comune, fără să fie nevoie de explicații.

Uneori, lui Gavin i se părea că providența îi făcuse să se întâlnească, în așteptarea tuturor necazurilor care se apropiau rapid în viața lui Jane. Întrucât atât Gavin, cât și Nick fuseseră în forțele speciale, împărtășeau aceeași preferință înrădăcinată pentru discreție, pentru menținerea unui profil puțin vizibil. Nici familia Hawk, nici familia Washington nu erau interesate de mediile de socializare online, nu existau postări pe Facebook care să facă legătura între ei, nici conturi de Instagram sau Snapchat. Corespondau puțin prin poșta normală, ceea ce nu lăsa niciun fel de urmă digitală și vorbeau la telefon, dar nu prea des. Prietenia lor înflorise prin întâlniri la evenimente de weekend pentru susținerea cauzei veteranilor, pentru care Jessie devenise activistă, după încheierea propriei cariere militare. Când Jane avu nevoie de un loc în care să ascundă băiatul, familia și prietenii erau legături evidente, care nu-i puteau oferi siguranță, o redută secretă. Rămăseseră doar Jessica și Gavin, care locuiau la mii de kilometri distanță, dar dispuși să o facă.

Lucrul care-l deranja cel mai tare pe Gavin în legătură cu dronele era timpul îndelungat în care se aflaseră prin zonă. Durata maximă de zbor

pentru una de dimensiunea aceea era, probabil, cincisprezece minute, jumătate de oră, cu baterie de rezervă. El auzise pentru prima dată aceste mașinării în urmă cu o oră și bâzâitul încă se apropia și se depărta. Desigur, dacă era un concurs care implica entuziaști dintr-un club, aceștia ar fi adus numeroase baterii de rezervă.

Amândouă varietățile de pitulici erau neobosite în cântecul lor. Țipătul enervant, aspru al câte unui vultur cu coadă roșie, victorios, confirma o zi bună de vânătoare.

Prin contrast, un roi de fluturi se apropia în tăcere, genul Sara Orangetips, alb cu negru și cu semne de portocaliu intens pe vârfurile aripilor, vestitori ai primăverii, zburdând vioi prin aer, ca notele unui cântec. Albeața lor fosforescentă îi făcea să pară niște fantome în umbră, dar adevărata lor frumusețe se dezvăluia când dansau prin razele de soare.

Poate la vreo douăzeci de minute de la ultimul bâzâit al unei drone, Travis se ridică în picioare. Căscând, ca să dovedească faptul că dormise, el întinse mâinile, pe care coborâră câțiva fluturi care își încordau aripile înainte să-și ia zborul din nou.

În vremurile trecute, diverse triburi de indieni care cutreieraseră aceste teritorii consideraseră fluturii ca fiind spirite care intrau în această lume dintr-o alta, ca să sărbătorească primăvara. Cei mai mulți spuneau că erau semne ale norocului și sănătății copiilor care urmau să se nască, deși existase un trib care îi considera semne ale morții.

Ridicându-se de pe pătură, Travis întrebă:

— E timpul să mergem acasă?

Îi aștepta o călătorie mai lungă de două ore.

Reticent, Gavin se ridică în picioare.

— Da, presupun că ar fi mai bine să plecăm.

Fluturii Sara Orangetips nu-i urmară când ieșiră călare din pâlcul de populus și se îndreptară spre vest, coborând canionul.

Ce lăsăm în urmă, moartea sau norocul? se întrebă în sinea lui Gavin.

2.

În lampa fluorescentă de pe tavan, unul dintre tuburi bâzâia; curentul de aer cald care ieșea din ventilatorul din perete; motorul frigiderului murmura

încet un cor trist, mecanic…

Mai rapid decât un cub de gheață care se topește sub soarele verii, Booth Hendrickson se transformă din stăpânul plin de vanitate al universului într-un prizonier obedient și dispus să coopereze. După perfuzia celei de a treia fiole, groaza și oroarea se topiră cu o promptitudine pe care Jane nu putea să o înțeleagă. Convertirea sa inevitabilă într-o „persoană ajustată", așa cum o numise el cu aroganță, părea să-i potolească complet furia, să-i stoarcă orice gând de răzbunare. Mai surprinzător de atât, cu toate opțiunile, în afară de conversie eliminate, soarta lui părea să nu-l deprime, ci părea să-l ducă într-un port al liniștii. Se relaxă în legături și închise ochii și vorbi cu blândețe, nu cu Jane cât pentru sine însuși, cuvinte care ar fi putut să pară fără șir, dar cu o inflexiune care le făcea să aibă o expresie de mulțumire: „Și iată-mă aici – e minunat, nu-i așa? – după toți acești ani, m-am întors aici, dintre toate locurile, aici, singur, în întuneric".

Jane privi spre Gilberto, a cărui neliniște o reflecta pe a ei. Hendrickson spuse:

— Mă gândesc în sinea mea, mă joc în sinea mea și nimeni nu știe ce-mi spun mie însumi.

Sutele de mii, poate milioanele de nanoentități minuscule care-i fremătau prin sânge vor avea nevoie de opt până la zece ore ca să ajungă la destinație, să treacă prin pereții vaselor capilare în țesutul creierului și să se asambleze singure într-un mecanism de control, în virtutea mișcării browniene. Hendrickson nu putea să fie în niciun fel afectat deja de prezența lor în sânge. Mulțumirea lui inexplicabilă, la doar câteva ore de la pierderea voinței proprii, părea să confirme un psihic atât de contorsionat, de chinuit, încât descoperirea motivului pentru această mulțumire de sine putea să fie imposibilă.

Pe de altă parte, el era un prinț al înșelătoriei. Jane trebuia să presupună că, în ciuda viitoarele lanțuri ale lui Hendrickson, din care nicio forță muritoare nu-l putea elibera, el complota să folosească aceste ultime ore ca să se asigure de moartea ei, deși nu ar avea nimic de câștigat din ea.

El deschise ochii și privi în sus, spre ea, fără o animozitate evidentă.

— De ce să așteptăm până se instalează mecanismul de control? întreabă-mă acum. Îți voi spune tot ce vrei să știi.

— Minciunile pe care vrei să le cred.

— Nu, ascultă. Mai târziu, când vei avea control absolut asupra mea,

poți pune din nou unele întrebări, ca să verifici răspunsurile acelea cu ceea ce îți voi spune acum. În felul acesta economisești timp.

— Pentru ce mi-ar păsa dacă economisesc timp?

— Nu știu. Dar aș prefera să nu-mi petrec următoarele opt ore doar… așteptând. Cea mai recentă versiune a mecanismului se instalează în patru ore. Nu știam că ai luat fiolele de la casa lui Shenneck. Poate că nu știa nimeni. Au ars casa în grabă ca să acopere ce s-a întâmplat acolo. Dar ceea ce ai luat tu de la Napa, ceea ce mi-ai injectat mie, este versiunea mai veche. Are nevoie de opt până la zece ore. S-ar putea să înnebunesc puțin – nu crezi? – înnebunesc puțin dacă doar stau aici și aștept să simt cum se asamblează în interiorul craniului meu.

Jane își putea imagina agonia pe care ar simți-o dacă ar fi în situația lui și ceea ce făcuse îi producea o apăsare. Nu se simțea vinovată, dar accepta că are o responsabilitate să ușureze orice sentimente ar putea să aibă el în aceste ore de tranziție. Compasiune pentru diavol. Întotdeauna periculoasă.

Când se trezise pentru prima dată din somnul indus de cloroform, încă sub influența lui, el dezvăluise ceva ce era improbabil să țină minte. Ea îl testă.

— Săptămâna trecută am aflat propoziția de activare care aduce o persoană ajustată sub controlul meu. Așa că oamenii voștri trebuie să fi fost foarte ocupați cu reprogramarea.

— Joacă-te manciurian cu mine, spuse el. Asta este cea pe care o știi. O mulțime de plebei sunt activați cu această propoziție.

— Plebei?

— Plebei, amețiți, gloată, vite cu două picioare. Diverse denumiri pentru persoanele ajustate.

Disprețul lui pentru ei părea să nu se fi diminuat, deși era pe cale să li se alăture.

— Cât de mulți sunt? întrebă ea.

— Plebei? Chiar acum, puțin peste șaisprezece mii.

— Dumnezeule, spuse Gilberto și se duse să se așeze la masă.

— Și care este noua propoziție de activare?

Hendrickson nu ezită.

— Unchiul Ira nu este unchiul Ira.

Ea își amintea foarte clar conversația lor, de când se trezise pentru prima dată după cloroform, fără să fie pe deplin conștient.

— *Hei, sexy.*
— *Hei*, spusese ea.
— *Mi-ar prinde bine gura aia frumoasă.*
— *Sunt convinsă că da, frumosule.*
— *Adu-o aici, jos.*
Ea își linsese buzele, sugestiv.
El spusese:
— *Unchiul Ira nu este unchiul Ira.*
— *Atunci cine este*?
— *Nu, nu asta se presupune că ar trebui să spui.*
— *Ce ar trebui să spun, frumosule*?
— *Tu spui doar în regulă.*
După alte câteva schimburi de replici, el leșinase din nou.

Acum, după ce trecuse testul ei, poate că ar trebui să aibă puțină încredere în el. Dar mai întâi insistă asupra declarațiilor mai recente, criptice.

— Spuneai că iată-te din nou aici, dintre toate locurile, singur în întuneric. Cită restul așa cum își amintea: Mă gândesc în sinea mea, mă joc în sinea mea și nimeni nu știe ce-mi spun mie însumi. Ce sunt toate astea? Ce înseamnă?

Nici vocea blândă cu care răspunse, nici rugămintea ca de copil nu-i erau caracteristice.

— Ceea ce am spus – toate lucrurile alea nu au nicio importanță pentru tine, doar pentru mine. Așa că nu mă face să vorbesc despre asta acum. Mai lasă-mi puțină demnitate. Dacă chiar vrei să știi, așteaptă până mă controlezi. Și apoi, după ce îți spun, te rog fă-mă să uit că ți-am spus vreodată.

Hendrickson se scufundase într-o stare hibridă, pe care Jane nu o putea descifra cu adevărat. O melancolie pe care situația în care se afla o putea explica. Dar exista și o notă de ceva ce semăna cu o călătorie sentimentală în trecut. Un regret melancolic.

Ochii lui ca niște frunze de lotus erau lipsiți de forța lor anterioară și mândria lui lăsase loc la ceva ce semăna aproape cu umilința.

— În regulă, spuse ea. Haide să vedem dacă putem să umplem orele asta pentru tine – dar doar dacă le umplem cu adevăr.

3.

Gavin Washington îl lăsă pe Travis să deschidă drumul spre casă pe poneiul lui Exmoor, ceea ce-i oferea o poziție mai bună ca să-l supravegheze. Băiatul purta casca lui de călărie, care-i displăcea. Dar nu avea să primească pălăria de cowboy la care tânjea până nu căpăta încă vreo câteva săptămâni de experiență în plus.

Samson era puțin agitat din cauza pasului lent și i-ar fi plăcut să alerge la galop sau măcar la trap. Dar armăsarul era întotdeauna atent la semnalele care îi veneau de la căpăstru și de la picioarele călărețului.

După căldura plăcută de la miezul zilei, începuse răcoarea de după-amiază târzie. Norii aflați la mare înălțime păreau să rămână nemișcați pe cer, adunându-se în schimb ca o pojghiță de gheață care se formează pe suprafața unui lac, petice smălțuite care se întindeau unul spre celălalt cu degete tot mai lungi, tulburând albastrul văzduhului. Briza capricioasă devenise stabilă, deși nu se transformase în vânt, ciufulind salvia care nu înflorise încă, făcând să tremure florile de iarnă târzie din pădurea de pe versant.

Gavin rămânea atent la drone. Uneori i se părea că aude una în depărtare, dar nu reușea să descopere direcția din care venea înainte ca sunetul să dispară din cauza tropăitului copitelor cailor pe solul pietros și de clipocitul pârâului.

Până în momentul în care ajunseră la terenul necultivat de la poarta din spate a proprietății lor, în jurul orei patru, Gavin nu mai era îngrijorat de drone. Putea auzi un avion care dădea ture pe deasupra văii, la mare înălțime; dar nu mai detectase nici măcar o urmă din bâzâitul motoarelor dronelor, de mai bine de o oră și jumătate.

Adăpară caii la jgheab și îi conduseră în grajduri și le scoaseră șeile. Îi conduseră în boxele lor și le așezară sacii cu mâncare.

Mai târziu, după ce caii fuseseră hrăniți și îngrijiți corespunzător, când Gavin ieși din grajd împreună cu băiatul, mormăitul unui avion care se târa pe cer îl determină să caute o umbră întunecată pe norii înghețați. Aeronava nu era la vedere, poate ceva mai spre nord și el presupuse că nu era același avion pe care îl auzise mai devreme.

4.

După ce Jane prinse gleznele lui Hendrickson cu o pereche de coliere din plastic, care-i permiteau să meargă doar târșâindu-și picioarele, îl eliberă de pe targă. Cu pistolul în mână, Gilberto îl însoți pe prizonier la baie și îl readuse la masa din bucătărie, câteva minute mai târziu. Jane folosi alte două coliere de plastic ca să lege pripoanele de la gleznele lui Hendrickson de bara de susținere a scaunului pe care se așezase.

Puse aparatul de înregistrare în fața lui. Cu camera PatrolEyes în jurul gâtului, cu un caiet și un pix în mână, ea se așeză exact de partea cealaltă a mesei, în fața lui.

Scopul ei era să afle pe cine trebuia să urmărească pentru a distruge structura de comandă a arcadienilor. În plus, mărturia acestui personaj din interior ar trebui să fie utilă la eventuala acuzare ulterioară a conspiratorilor și ar putea să fie de folos ca să o exonereze pe ea de actele criminale de care fusese acuzată în mod fals.

Gilberto era martor. Pistolul lui era așezat pe masă, departe de locurile în care putea ajunge Hendrickson, pentru cazul în care el mai avea ceva surprize pentru ei.

Un ibric de cafea proaspătă, felii din plăcinta cu ricotta a Carmellei și noul comportament blajin al lui Hendrickson dădeau adunării un context intim, care părea aproape ireal. În anumite momente, schimburile de replici între Jane și Hendrickson deveneau stranii, întrucât el părea dispus să-i facă pe plac nu în felul în care un acuzat ar dori să-i facă pe plac judecătorului, ci cu supunerea tulburătoare cu care un copil traumatizat ar putea să reacționeze față de un părinte abuziv.

În mici detalii stranii, el părea să regreseze de la starea de adult, pe măsură ce interogatoriul intra în cea de a doua oră de la injectare. El ceru încă o felie de plăcintă și, ocolind furculița pe care o folosise la prima servire, rupse bucăți din plăcintă și le mâncă cu mâna. Băuse cafeaua neagră, dar acum dorea multă frișcă și patru linguriță cu vârf de zahăr, practic transformând băutura într-un alt desert. Din când în când, pe durata celei de a treia și a patra ore, atenția lui se îndepărtă de la ea; timp de zece, cincisprezece secunde, o jumătate de minut, el rămânea tăcut și se concentra într-un spațiu interior al minții sale. Jane reușea mereu să-l readucă la problema aflată în discuție, dar ea avea impresia că Hendrickson

se disocia, lent, de realitatea vieții de supunere, spre care se îndrepta.

Ea se întrebă dacă era posibil să meargă ceva prost la implantarea nanotehnologiei. Se putea ca asamblarea automată a rețelei cerebrale să-i provoace daune subtile creierului, de genul unui atac cerebral?

Dar discursul lui nu era tărăgănat. Nici nu dădea semne de slăbiciune sau paralizie. Nu se plângea de amorțeală, furnicături, amețeală sau vedere încețoșată. Era mult mai probabil ca el să sufere o traumă psihologică decât una fiziologică.

Presupunând că spunea adevărul, el îi oferise deja o comoară de informații, deși dezvăluirile lui erau limitate, din cauza structurii cabalei arcadienilor. În tradiția clasică a rețelelor de spionaj și a mișcărilor de rezistență, aceștia erau organizați în numeroase celule, fiecare cu un număr limitat de membri și cei dintr-o celulă nu cunoșteau identitățile celor dintr-o altă celulă. Accesul la lista completă a arcadienilor rămânea un privilegiu la dispoziția celor din vârful piramidei. Hendrickson, cu toată fosta lui putere și atitudine, nu știa cât de sus se situa poziția lui în arhitectura ierarhică a arcadienilor. Având în vedere părerea grandioasă pe care o avea despre sine, înainte de implementarea mecanismului de control, el își închipuia probabil că se află mai aproape de centru decât era de fapt.

Oricum, ceea ce obținea de la el erau unelte folositoare și noi persoane pe care să le urmărească. Ea se gândi la decedatul miliardar David James Michael se afla în vârful piramidei arcadienilor. Își asumase riscuri enorme ca să ajungă la el. Pentru prima dată de la evenimentele șocante de la reședința din San Francisco a lui D.J. Michael, ar putea avea o șansă să distrugă cuibul arcadienilor și să smulgă din el un ghem colcăitor de astfel de vipere și să-i aducă la lumina pe care ei o evitau. Interogatoriul putea să fie un proces epuizant, mai ales pentru cineva care trăda fiecare persoană cu care se asociase în activitățile sale criminale. Nu era mai puțin obositor nici pentru anchetator. Cu puțin timp înainte de ora cinci, Jane luă o pauză. Mâncase frugal în ultimele douăzeci și patru de ore și avea nevoie de o gustare ca să-și mențină concentrarea.

— O să comand niște mâncare, spuse Gilberto. Este un loc bun chiar mai jos pe stradă.

— Proteine, spuse Jane. Nu mă umfla cu carbohidrați.

— E chinezesc.

El sugeră câteva feluri de mâncare și Jane aprobă.

— Tu? îl întrebă Gilberto pe Hendrickson.

Prizonierul nu răspunse. Stătea așezat, cu palmele în sus, pe masă, holbându-se la podul palmei. Zâmbetul abia schițat sugera că el nu-și contempla viitorul, ci poate își amintea despre lucruri pe care palmele sale le atinseseră sau le făcuseră și îi aduseseră satisfacție.

— Adu-i și lui ce luăm noi, spuse Jane. Nu se află în poziția să facă mofturi.

5.

Subhadra se zbătea într-o furtună eternă sau așa părea, pentru că nuvela avansa cu un pas chinuitor. Tanuja se străduia, cu toată energia ei creativă, de parcă povestea era un bolovan și ea era Sisif, pedepsit pentru înșelăciune, destinat să nu ajungă niciodată cu piatra cea mare în vârful dealului, înainte ca ea să se rostogolească din nou la vale.

Exact la 4:45 p.m. ea știu intuitiv că se apropia de un progres vizibil cu povestea ei. Dar avea nevoie să se îndepărteze de aceasta și să facă altceva pentru o vreme, ceva distractiv și să-și lase subconștientul să se lupte cu nuvela. Salvă documentul și închise computerul.

Ea lucra întotdeauna ghidată de intuiții. Fie că era un roman sau o lucrare mai scurtă, ea nu evidenția scenariul de la început și nu creiona schițe ale personajelor înainte să înceapă povestea propriu-zisă. Pur și simplu începea să scrie, călăuzită de vocea liniștită, neînsemnată a intuiției, care era ca o linie telefonică deschisă spre o putere superioară, una infinit mai creativă decât ar putea spera ea să fie vreodată.

Ca o linie telefonică deschisă, da, doar că nu-i vorbea în propoziții, în schimb îi sugera imagini izolate și scene de acțiune, vise și hieroglife de emoții și replici enigmatice ca niște versuri albe, pe care ea trebuia apoi să le traducă într-o engleză inteligibilă, într-o poveste care să aibă sens. Dar de data asta, vocea liniștită, neînsemnată a intuiției era, de fapt, o voce care vorbea coerent: *Sâmbătă seara este pentru distracție, uită de Subhadra și de furtuna ei, îmbracă-te, ieși în oraș, distrează-te, fă orice simți că vrei să faci ca să fii fericită și mâine vei scrie cea mai bună operă a ta.*

Inițial, claritatea vocii interioare era ciudată, tulburătoare, dar mai târziu nu i se mai păru la fel și în cele din urmă deloc.

Își împinse scaunul departe de birou și se ridică. Ieși din încăpere fără să se deranjeze să stingă luminile.

Venise momentul. Trebuiau întreprinse acțiuni. Ce erau aceste acțiuni nu conta. Nu avea nevoie să se gândească la ele. Îi vor veni natural, intuitiv.

Urcă scările spre dormitorul ei. Pe un raft din șifonierul ei se afla o mică cutie neagră, lăcuită, cu balamale de argint. Nu o mai văzuse până atunci, totuși știuse că se află acolo.

Asta nu o uimi. Trebuiau întreprinse acțiuni. Care erau acestea îi va deveni clar pe măsură ce le făcea.

Duse cutia la masa de machiaj și o deschise.

Primul obiect pe care-l scoase de acolo era un colier cu cranii umane miniaturale, sculptate în os. Pietre negre, strălucitoare, de onix, umpleau orbitele ochilor. Lucrătura era de cea mai bună calitate, craniile erau mai degrabă frumoase decât înspăimântătoare. Cutia mai conținea patru brățări de aur, minunate, modelate în formă de cobre.

Durga, zeița-mamă din panteonul hindus, era maternă și blândă și sursa vieții, dar avea și aspecte întunecate. Cea mai sălbatică dintre acestea era încarnarea ei în Kali, reprezentată adesea ca o desfrânată, goală, în afară de întunericul în care se învăluia, purtând doar brățări de aur și coliere cu cranii umane.

În această religie nu exista o separare între sacru și profan. Toate lucrurile de pe pământ erau aspecte ale divinității. Kali, care era o întrupare a lui Durga, avea mai multe aspecte, unul dintre acestea fiind Chandi, cea îngrozitoare. Întruparea lui Kali în Chandi era reprezentată adesea cu cele patru brațe ridicate – în loc de cele opt brațe obișnuite ale lui Kali –, cu mâinile ținând o sabie, un laț, un toiag cu un capăt în formă de craniu și un cap de om tăiat. Dintre toate divinitățile, doar Kali stăpânea timpul și ea era și un vânător de demoni.

Tanuja Shukla nu împărtășea credința hindusă a părinților ei decedați; dar nici nu o uitase. Uneori folosea mitologia hindusă în poveștile ei, ca o metaforă, pentru culoare, ca să evoce senzația de mister, dar niciodată ca să o susțină. Dacă ar fi fost să creadă în vreo zeitate, aceasta ar fi fost inofensiva Durga, nu vreuna dintre întruchipările ei mai puțin miloase, nu Kali.

Dar colierul era foarte frumos. Îl puse la gât și se întinse cu capul înainte, ca să-i prindă închizătoarea.

6.

Hendrickson – cu gleznele prinse împreună, legat de scaunul său, cu palmele întoarse pe masă – rămase tăcut la început, în timp ce Jane se plimba prin bucătărie. Ea își masa mușchii și își rotea gâtul dintr-o parte în alta, ca să îndepărteze o durere care nu-i dădea pace.

Lumina care venea de la ferestre avea să mai dureze o oră și jumătate; dar cerul noros avea să fure strălucirea aurie și apusul roșiatic care făceau atât de încântătoare asfințiturile din California. După evenimentele din timpul dimineții și după-amiezii și având în vedere ceea ce urma, cele mai încântătoare efecte pirotehnice ale naturii n-ar fi putut să o vrăjească pe Jane. Starea ei se potrivea cu cerul cenușiu.

La masă, Hendrickson murmură. Când ea îl întrebă ce spusese, el doar zâmbi spre palmele sale întoarse. Expresia lui nu avea o latură periculoasă; era melancolică, gânditoare. Ea presupuse că el nu o auzise, atât era de pierdut în gânduri.

Ea continuă să se plimbe și își privi reflexia în oțelul inoxidabil, lustruit, al frigiderului. Silueta ei era deformată și neclară, fața ei era o mască umbrită de pe care fuseseră șterse toate trăsăturile, de parcă ar fi murit și ar fi devenit un strigoi.

La masă, Hendrickson întrebă:

— Acum, este adevărat sau nu că ce este care și care este ce?

Ea se duse la masă și se uită în jos, spre el.

Zâmbetul lui blând era parcă scos dintr-o carte, zâmbetul unei pisici care a învățat să se împrietenească cu un șoarece, zâmbetul unui șoarece care și-a obținut prețuita brânză, zâmbetul unui băiat care a supraviețuit unei aventuri îngrozitoare și care era, acum, așezat lângă cămin, acasă. Jane se înfioră la vederea lui.

Așa cum era legat de scaun, nu putea să facă nimic împotriva ei. Chiar dacă nu ar fi fost încătușat, ea tot ar fi putut să se descurce cu el, l-ar fi putut doborî.

Chiar și așa, își dori ca Gilberto să se întoarcă mai repede cu cina.

7.

Exact la 5:15 p.m. Sanjay scrise SFÂRȘIT cu majuscule, deși nu ajunsese la finalul romanului la care lucrase în ultimele trei luni. Nici nu ajunsese la finalul capitolului sau măcar la sfârșitul paginii. Se minună de aceste cuvinte, aproape că le șterse, apoi le lăsă așa, întunecate pe ecranul strălucitor și salvă documentul.

Venise momentul. Trebuiau întreprinse acțiuni. Ce erau aceste acțiuni nu conta. Nu avea nevoie să se gândească la ele. Îi vor veni în mod natural. La fel ca sora lui, Sanjay era un artist intuitiv, iar cele mai bune lucrări ale sale nu erau mai întâi schițate și ulterior dezvoltate. Scrisul însemna întotdeauna muncă, dar atunci când se înconjura de curenții de energie creativă care pluteau în apele misterioase ale intuiției cu sursă necunoscută, dădea ceea ce avea mai bun. Prin urmare, venise momentul. Nu numai momentul pentru a scrie intuitiv, ci și pentru *a trăi* intuitiv. Momentul să facă orice îi trecea prin cap, fără să se gândească ce urmări vor avea acțiunile sale.

El părăsi camera fără să stingă luminile.

În dormitor se schimbă în pantaloni negri și cămașă neagră. Șosete negre și pantofi negri, cu talpă de cauciuc. Scoase din dulap o jachetă sport neagră, dar nu o puse pe el.

Lăsând luminile aprinse în urma lui, traversă holul și intră în dormitorul Tanujei.

Ea stătea lângă masa ei de machiaj, așteptându-l, așa cum el știa că se va întâmpla. Era chiar frumoasă, îmbrăcată complet în negru, cu un colier cu cranii și brățări de aur, modelate în formă de cobre. Purta fard negru și ruj de buze negru și lac de unghii negru.

Nu își vorbiră. Nu exista niciun motiv să vorbească. Venise momentul. Trebuiau întreprinse acțiuni.

Sanjay se așeză la masa de machiaj. Tanuja se așeză în genunchi în fața lui și începu să-i vopsească unghiile în negru.

El nu mai avusese unghiile pictate niciodată până atunci. Era ciudat din partea ei să facă așa ceva și era neobișnuit pentru el să accepte. Nesiguranța lui – pentru că nu era un sentiment suficient de puternic ca să fie catalogat drept îndoială – dură doar până când ea îi pictă unghia degetului mare de la mâna dreaptă și pe cea de la arătătorul alăturat, după care nimic nu păru mai natural ca asta.

După ce unghiile lui deveniră negre și strălucitoare, sora lui îi aplică machiaj negru pe pleoapele inferioare și superioare. Ea îi pictă și buzele cu

negru și asta i se păru la fel de firesc, așa că el nu spuse nimic și nici ea.

8.

Numeroase cutii albe, cu mâncare chinezească se aflau pe masa din bucătărie. *Foo yung loong har*, care era omletă de homari cu ceapă tocată. *Subgum chow goong yue chu* – scoici prăjite cu amestec de legume. Creveți prăjiți. Chiftele de creveți. Pui cu migdale. Porc dulce-acrișor.

Mai existau tăieței și orez. Jane mâncă puțin din acestea din urmă, dar se răsfață cu toate felurile care conțineau proteine.

La început părea că Gilberto comandase prea mult, dar apetitul lui părea la fel mare ca al lui Jane. La jumătatea mesei ea se întrebă dacă vor ajunge să se bată pe ultima cutie cu mâncare.

Lui Hendrickson nu-i plăcu nimic din ceea ce gustă, cu excepția tăițeilor, și nici aceștia nu-l entuziasmară prea tare. El lăsă bețele cu care se chinuia vizibil și spuse:

— Tot ce vreau sunt niște prăjituri.

— Nu există prăjituri, spuse Jane.

— De ce nu există prăjituri?

— Mănâncă ce e.

— Sunt numai chestii ciudate.

— N-ai mâncat niciodată mâncare chinezească?

— Am mâncat, dar nu-mi place.

Mestecând puiul cu migdale, într-un sos delicios de soia cu vin, Jane îl studie, se minună de el și se întrebă ce altceva mai devenea pe calea sa spre o persoană ajustată.

El se ruși sub intensitatea privirii ei și își coborî ochii spre bețele pe care le abandonase.

Gilberto spuse:

— Avem ceva dulciuri. Prăjitură cu lămâie și ceva fulgi de ciocolată. Le-a făcut Carmella.

— Este exact ce vreau, zise Hendrickson.

— Ești de acord? o întrebă Gilberto pe Jane.

Hendrickson era un om condamnat, probabil la doar trei ore distanță de momentul în care mișcarea browniană va pune la locul lor ultimele piese

ale mecanismului nanotehnologic. Apoi filamentele pânzei de păianjen se vor aprinde peste suprafața creierului său și adânc în interiorul țesutului și, în momentul acela, el va uita ce-i făcuse ea și va deveni el însuși în toate privințele, în afară de ceea ce conta cel mai mult. Dar care variantă a lui va deveni? Arogantul, brutalul arcadian sau versiunea anterioară de băiatul mamii, Hendrickson, cu psihicul prăbușit într-o stare din trecut încât niciun mecanism de control nu-l va putea restabili la maturitatea complet malefică și la slujba lui de la Departamentul de Justiție? Dacă se întâmpla așa, ar însemna că moare de două ori înainte de moartea trupului, oricând se va întâmpla asta?

În orice caz, un condamnat la moarte primește întotdeauna ce-și dorește la ultima sa masă.

— Dă-i prăjiturile, spuse ea.

— Și o Coca-Cola, te rog, spuse Hendrickson, privind temător spre ea, apoi zâmbind timid spre Gilberto. Prăjituri și Cola ar fi foarte frumos.

Brusc, Jane nu mai putu să mănânce. Puse deoparte cutia cu pui cu migdale. Câteva valuri de amețeală o străbătură, după care se îndepărtară în tăcere.

Când Gilberto aduse prăjiturile, Jane scoase două cutii de Coca-Cola din frigider, una pentru Hendrickson și una pentru ea însăși. Aduse două pahare și puse puțină gheață în fiecare și le așeză pe masă.

— Gilberto, spune-mi, te rog, că ai niște vodcă pe care să o adaug la băutura mea.

Slavă Domnului, el răspunse da.

9.

Lăsând luminile aprinse pe holurile de sus și de jos, Sanjay și Tanuja coborâră la bucătărie. El ducea jacheta lui sport, neagră, iar ea ducea poșeta ei neagră.

În ochii lui, cheia de la Hyundai-ul Santa Fe Sport strălucea de parcă avea puteri supranaturale, de parcă ar fi fost sabia destinului, înfiptă într-o stâncă, pe care doar bunul rege Arthur putea să o tragă din teaca ei de granit. Aceasta atârna de un cârlig, pe placa perforată de lângă ușa garajului, ca o agrafă care ținea toată bucătăria la un loc – bucătăria, casa, viața pe care o cunoscuseră –, de parcă totul va exploda după ce intrau în posesia cheii, ca niște frunze moarte luate de vânt, descoperind adevărul

despre lume, ascuns în spatele tuturor iluziilor omenești.

Sanjay și Tanuja se duseră în garaj.

Vehiculul nu avea nicio pată, strălucea așa cum o făcuse pe podeaua reprezentanței, atunci când îl cumpăraseră. Cumva, el se aștepta ca acesta să fie stropit cu noroi și aripile roților sale făcute pe comandă să fie pline de buruieni.

Pentru o clipă, cu ochiul minții, el văzu clar Hyundai-ul exact în acea stare mizerabilă, dar și cu un far spart și o aripă din față șifonată, pe partea pasagerului.

Se holbă la SUV, neîncrezător. O voce liniștită, mică, din interiorul lui îi spuse că asta nu însemna nimic. Chiar nimic. Confuzia lui dispăru rapid.

Tanuja îl însoți în spatele Hyundai-ului. El ridică ușa din spate și amândoi priviră în compartimentul pentru bagaje.

Sanjay nu se așteptase să vadă două pistoale Smith & Wesson de 9 mm, dar când le văzu, nu le consideră deloc interesante. De fapt, știa că fiecare armă cântărea vreo șapte sute de grame, avea lungimea țevii de nouă centimetri și jumătate și era prevăzută cu o cătare frontală cu punct alb și una posterioară, Novak Lo-Mount Carry, cu două puncte albe. Culisor din oțel inoxidabil. Carcasă din aliaj. Reculul va fi destul de ușor de stăpânit.

Exista un harnașament de umăr pe care Sanjay și-l puse. Reglă curele. Îmbrăcă jacheta lui sport.

Tanuja își puse pistolul în poșetă.

Alături de fiecare armă se aflau două încărcătoare de rezervă. Ea strecură câte unul în fiecare din buzunarele din față ale jachetei sale sport și fratele ei făcu același lucru.

Tot în compartimentul pentru bagaje se mai afla o coardă extensibilă lungă, portocalie, încolăcită cu grijă și, alături de ea, un fierăstrău electric cu lamă de șaizeci de centimetri. Vor lăsa aceste obiecte neatinse până când vor ajunge la destinație.

Sanjay închise ușa din spate. El conducea. La plecare lăsară toate luminile aprinse și nu închiseră ușa mare a garajului.

10.

Având sânge Cherokee, irlandez și hawaiian – incluzând moșteniri

genetice de la o varietate de strămoși asiatici și din Pacificul de Sud –, Jessica Washington, cu tenul ei bronzat, părul de zibelină și ochii migdalați, de un verde trifoi, era o femeie alcătuită din multe părți, inclusiv două seturi de picioare.

Când alerga să se antreneze sau când concura în cursa de 10k, purta picioare cu lame flexibile pentru tălpi. Acum, când se pregătea pentru cină și așeza masa, cu ajutorul lui Gavin și al lui Travis, purta niște proteze mai tradiționale.

La vârsta de douăzeci și trei de ani, în urmă cu nouă ani, își pierduse picioarele de la genunchi în jos, în timp ce servea în Afganistan. Ea fusese în armata de uscat, la fel ca Gavin, dar în serviciul necombatant. Oricum, dispozitivele explozive improvizate, de pe marginea drumului, erau niște instrumente de ucidere care ofereau șanse egale, indiferente la noțiuni legate de sex, rasă, religie și naționalitate. Gavin o întâlnise după ce-și pierduse picioarele și erau căsătoriți de opt ani. Vorbeau rareori despre infirmitatea ei sau despre importanța acesteia, în afară de cazul când protezele ei trebuiau reparate sau înlocuite.

Gavin își construise o carieră post-militară solidă, scriind literatură non-militară și, mai recent, o serie de romane care prezentau agenți ai forțelor speciale. Încă nu era pe lista de bestselleruri – și poate că nu va ajunge niciodată acolo – dar se descurca bine. Jessie dovedise că avea aptitudini organizaționale foarte bune și lucra ca susținător voluntar al veteranilor răniți. Viețile lor erau fericite și împlinite, deosebit de împlinite de când venise Travis să locuiască împreună cu ei.

În seara asta era rândul băiatului să spună rugăciunea. Pentru un băiat de cinci ani, el transforma această sarcină într-o exprimare detaliată a recunoștinței, care o făcea pe Jessie să zâmbească întotdeauna. El îi mulțumea lui Dumnezeu nu doar pentru friptura de vită și cartofii gratinați și mazărea dulce și porumbul copt și rulourile pentru cină și ceaiul rece și prăjitura cu morcovi, ci și pentru poneiul Exmoor și pentru fluturii Sara Orangetip, pentru Bella și Samson și Hannah, pentru vulturii cu coadă roșie și pentru pitulicile din canion și pentru fosilele de balenă, pentru Gavin și Jessica și, la urmă de tot, pentru Jane, moment în care, ca întotdeauna, înceta să-i mai mulțumească Domnului și îi cerea Tipului cel Mare un termen până la care vor fi condiționate orice declarații viitoare de recunoștință: „Și îți mulțumesc pentru mama mea, cea mai bună mamă care

există, astfel încât să o ții, cu adevărat, în siguranță și să o aduci înapoi la noi cât de curând se poate, adică nu peste un an, ci foarte, foarte curând".

În timp ce pregăteau cina, ascultau muzică – melodiile lui Sam Cooke – și muzică liniștită de pian în timpul cinei. Pe măsură ce bărbații curățau masa și încărcau mașina de spălat vase, Jessie ieși pe ușa din spate, să ia aer proaspăt, care mirosea a iasomie și stejar. Ciobănești germani Duke și Quennie o urmară. Abia atunci, în lipsa muzicii de fundal, ea auzi un avion care străbătea noaptea.

În diverse momente ale zilei, cu Gavin și Travis plecați la călărie, în timp ce Jessie îndeplinea o sarcină sau alta ici colo pe proprietate, auzise un avion, cu siguranță nu mereu același. Valea era un ținut preponderent rural, cu trei milioane de suflete. Nu exista niciun aeroport important în apropiere. Nicio rută de aterizare sau decolare nu o traversa. Avioane cu reacție de toate dimensiunile traversau valea, dar la o altitudine atât de mare încât nu puteau fi auzite. Uneori existau avioane particulare, avioane cu elice, destinate zilelor de distracție în locuri îndepărtate, oameni de afaceri care se îndreptau spre conferințe sau care cercetau, din aer, potențiale investiții imobiliare. Dar ea nu-și putea aminti o zi în care să fi existat o vânzoleală constantă de aeronave cum se întâmplase azi.

De fapt, nu doar că nu *păruse* așa, chiar nu *fusese* nicicând așa. Ea ascultase muzică și în alte momente în afară de cină și făcuse treburi care-i solicitaseră întreaga concentrare sau care fuseseră suficient de zgomotoase ca să acopere sunetul unui avion.

Câinii se împrăștiară nu numai ca să-și facă nevoile, dar și ca să patruleze curtea, grajdurile și garajul. Prin natura lor, mai ales la răsărit și la apus, câinii ciobănești erau păzitori sârguincioși ai familiei lor.

Briza dispăruse odată cu soarele. În această nemișcare se auzeau, ocazional, broaște de copaci, în anotimpul timpuriu, care făceau zgomote ca o broască obișnuită, câte o bufniță pe o creangă de copac, care chema „*hoo-hoo-hoodoo-hoodoo*" ca un avertisment al vreunei lucrări de magie neagră, în noapte – și avionul care se auzea suficient de clar ca să fie localizat, în timp ce se îndrepta de la est spre vest și care apoi viră spre sud. Experiența militară îi permitea lui Jessie să ajungă la anumite concluzii, cu suficientă siguranță: avionul acesta era un model cu două motoare, mai mare decât avioanele ușoare vândute de companii precum Cessna și Piper și zbura la peste o mie de metri altitudine, poate ca să evite să deranjeze inutil

locuitorii văii sau să evite, atât cât era posibil, să dea suspiciuni celor care aveau motive să fie îngrijorați. Zgomotul motoarelor se pierdu spre sud și când păru să fie la un minut de a dispărea cu totul, se schimbă. Jessica ascultă până când se asigură că avionul virase spre est. Dacă peste câteva minute va schimba direcția spre nord, era evident că dădea ture pe deasupra văii.

Ea deschise ușa bucătăriei. Travis începuse să șteargă firimiturile de pe masă cu o cârpă de vase umedă, după care folosi un prosop ca să o usuce. Atent cu sarcinile simple care îi erau încredințate, băiatul se concentra asupra mesei, cu figura serioasă și cu limba ușor scoasă printre dinți. Întorcându-se chiar atunci de la mașina de spălat vase, Gavin o văzu pe Jessie în cadrul ușii. Ea îi făcu semn să i se alăture.

11.

Hendrickson scufundă prăjiturile sale cu lămâie în paharul de Cola. Dar mâncă fulgii de ciocolată uscați, cu mușcături mici până când rămânea doar mijlocul, o prăjitură miniaturală pe care putea să o arunce direct în gură. El mâncă mai multe prăjituri decât ar fi putut să consume oricine altcineva și în tot acest timp nu privi spre niciunul dintre temnicerii săi, nici nu scoase vreo vorbă.

Jane se ocupă de vodca ei cu Cola, privindu-l pe Hendrickson cu ochi sfredelitori, întrebându-se dacă aparenta sa regresie la un comportament copilăresc era reală sau prefăcută. Dacă era prefăcătorie, ce avea de câștigat din asta? Ea nu reușea să-și imagineze ceva. Dacă se hotărâse să nu-i mai spună nimic despre arcadieni sau despre munca lui în slujba lor, nu avea nevoie să simuleze o implozie psihică; era suficient să închidă gura. El știa că ea nu era capabilă să-l tortureze fizic. Oricum, după ce mecanismul lui de control începea să funcționeze, peste câteva ore, ea îi putea cere să-i povestească tot și el nu va putea să se împotrivească. Acest fapt susținea ideea că orice se întâmpla cu el era adevărat, fie declanșat de groaza și disperarea lui față de viitoarea sclavie, fie ca o consecință a eșecului nanotehnologiei de a se asambla corect, fără să provoace deteriorări ale creierului.

Jane era îngrijorată de faptul că o prăbușire mentală ar putea să-l

transforme într-un subiect nepotrivit pentru interogatoriu, după ce mecanismul de control se instala corect și complet. La ce ar folosi să-i ceară să dezvăluie ceea ce știa, dacă el regresase, mental, la starea unui copil, în care nu-și amintea nimic dincolo de vârsta de zece ani?

Ea se decise să-l preseze acum pentru mai multe informații.

— Mi-ai spus toate numele celor din celula ta. Dar așa bine conectat cum ești, trebuie să existe și alți oameni pe care îi *suspectezi* că sunt arcadieni.

— Ai spus că pot să primesc prăjituri.

— Și le-ai primit.

— Dar mai am nevoie de o Cola.

— O aduc eu, zise Gilberto.

Jane îi spuse lui Hendrickson:

— Vorbește cu mine în timp ce mănânci.

— Bine. Dacă așa spui tu. Dar ce s-a întâmplat cu Simon?

— Fratele tău? L-am lăsat în viață.

— Dar ce s-a întâmplat cu el? Ce i-ai făcut?

— De ce îți pasă?

El își coborî vocea aproape la nivelul unei șoapte și vorbi, cu durere evidentă.

— *Trebuie să știu.*

Când Gilberto reveni cu o cutie rece de Cola și o puse pe masă, el privi în jos, peste capul aplecat al lui Hendrickson. Apoi privi la Jane, parcă pentru a se asigura ca ea înțelegea cât de rupt de realitate devenise prizonierul lor. Cu o clătinare din cap, ea îl asigură că înțelegea.

Dacă Jane devenise pentru Hendrickson simbolul puterii absolute și dacă el, așa cum se gândise ea mai devreme, fusese întotdeauna un om care tânjea după mai multă putere, la fel de mult cum își dorea să se supună acesteia, atunci era mai bine ca ea să-l păstreze înspăimântat.

— L-am frânt pe Simon. L-am frânt și l-am făcut să coopereze la răpirea ta. L-am lăsat legat, în sala lui de proiecție elegantă, zăcând în propriul său pișat.

El nu spuse nimic și lăsă jos o prăjitură pe jumătate mâncată.

— Ce crezi despre asta? îl provocă Jane.

Hendrickson murmură ceva.

— Nu te aud, spuse ea.

Hendrickson șopti:

— Simon a fost întotdeauna cel puternic.

— Eu n-am fost așa de impresionată de Simon al tău. Făcu o pauză pentru a sorbi o gură de vodcă și Cola. Haide acum, spune-mi, pe cine bănuiești că ar fi tehno-arcadian?

După o perioadă de tăcere, el răspunse:

— Ei bine, în primul rând, mai există unul despre care știu că este.

Jane se agită.

— Spuneai că i-ai numit pe toți pe care îi știi.

— I-am numit pe toți din celula mea.

— Cine este celălalt?

Hendrickson își linse buzele. Aruncă o privire spre ea, apoi, rapid, privi în altă parte.

— Anabel. Mama mea. Ea este unul dintre ei. Ea a fost primul investitor al lui Berthold Shenneck. Chiar înainte de D.J. Michael. Ea este unul dintre ei. Anabel.

12.

Când Gavin veni la ușă, Jessie stătea deja în curte, privind spre cerul lipsit de stele, în care apariția lunii putea fi confirmată doar de o strălucire palidă, fără formă, care se lupta cu acoperișul de nori glazurați, ca un spirit cu o fereastră înghețată de gerul iernii. El se duse la ea.

— Auzi asta? întrebă ea. Se îndreaptă spre est. Dar eu cred că face ture.

Purtând protezele ei obișnuite, ea stătea cu picioarele mai depărtate decât ar fi stat dacă erau adevărate, ca să-și asigure echilibrul. Mâinile erau sprijinite de șolduri, cu pumnii strânși și scruta cerul întunecat, cu o poziție și o expresie care păreau o provocare, de parcă se simțea ofensată de vreo nedreptate, și după ce o adusese la cunoștința unei puteri superioare, aștepta să fie făcută o corecție cosmică. Jessie avea anumite așteptări de la oricine, inclusiv de la providență și de la ea însăși, și ăsta era unul dintre lucrurile pe care Gavin le iubea cel mai mult la ea.

El ascultă până când își dădu seama că aeronava schimbase direcția.

— Acum se îndreaptă spre nord.

— Pun pariu că virează spre vest, peste câteva minute. Acum, când mă

gândesc în urmă, cred că a fost un avion pe aici toată ziua.

— Ar fi trebuit să realimenteze. Să schimbe echipajul.

— Atunci, poate că au fost două și au făcut cu schimbul.

De fiecare dată când o bufniță striga de pe craca ei din stejar, porumbeii speriați, adăpostiți în acoperișul grajdului, gângureau nervoși, deși cuiburile lor fragile dar adânc îngropate îi adăposteau de păsările de pradă, mai mari.

În timp ce Gavin asculta motorul avionului, neliniștea porumbeilor îl molipsi și pe el, deși neliniștea lui provenea de la ceva mult mai important decât o bufniță mare.

— Cred că știu la ce te gândești, spuse Jessie.

— Cred că știi.

Conform celor spuse de Jane, în apropierea marilor orașe care ar putea să fie ținta unor atacuri teroriste era probabil ca Agenția Națională de Securitate să mențină un avion de supraveghere cu echipaj și gata pregătit să decoleze în orice moment. Acestea erau echipate să pescuiască într-un ocean de semnale de telecomunicații doar acelea care corespundeau telefoanelor celulare, chiar transmisii provenite de la telefoane de unică folosință, pe o rază de optzeci de kilometri. Ei erau pescari care prindeau date din oceanul aerian, capabili să folosească un program de analiză a datelor, în căutarea unor referințe la un atac iminent – numele unor teroriști cunoscuți, cuvinte-cheie în engleză, chineză, rusă și în diverse alte limbi din Orientul Mijlociu – și apoi să folosească tehnologii de urmărire la sursă ca să localizeze exact respectivele telefoane.

Jessie întrebă:

— Ce ar fi dacă…?

— Mda.

— Dacă programul de analiză a fost pregătit să caute nume ca *Jane, Travis*, *Nick*… cuvinte ca *Mamă* și *dragoste* și *tată,* lucruri de genul ăsta, ne-ar putea localiza dacă ne sună pe telefonul nostru de unică folosință?

— Și pe noi, și pe ea. Dar mai întâi ar trebui să suspecteze că băiatul se află în această zonă. Cum ar putea?

El și Jessie îl scoteau rar pe Travis în afara proprietății. Ceilalți vecini știau că el era nepotul lor, Tommy, care stătea cu ei, atâta timp cât părinții lui, epuizați, aveau grijă de sora lui, în vârstă de opt ani, care se lupta cu cancerul. Existau doar două fotografii cunoscute ale lui Travis, care erau

mereu prezentate la televizor, una dintre ele de pe vremea când avea doar trei ani. Cealaltă, mai recentă, nu oferea o imagine clară a lui.

— Oricum, spuse Jessie, dacă cineva l-ar fi recunoscut și ar fi raportat asta, locul ar fi fost deja împânzit de agenți federali.

— Nu și dacă ei au verificat povestea noastră despre nepot și au aflat că este fictivă. Și apoi au descoperit o legătură între noi și Jane. Vor aștepta ca ea să ne sune.

— Ar fi al dracului de scump să ții o pereche de astfel de avioane de supraveghere de la San Diego la L.A. doar pentru asta.

— Banii tăi din taxe, puși la lucru. Oricum, să spunem că ei obțin localizarea telefonului ei.

— Să spunem.

— Și să spunem că ea nu știe asta. Deci ea nu-l aruncă după ce ne sună pe noi.

— Ar putea ajunge foarte repede la ea.

— Având în vedere care este miza, vor angaja toate resursele de care dispun ca să o găsească. El se aplecă și întoarse capul spre avionul care se îndrepta spre nord, până când spuse:

— Se aude mai tare. Cred că tocmai a virat spre vest.

Lungă de vreo șaizeci de centimetri de la vârful cozii la moțurile de pe urechi, cu o deschidere a aripilor de un metru douăzeci, marea bufniță zbură de pe creanga din stejar și plană în întuneric, frumoasă dar în același timp și înfricoșătoare. Veni spre Jessie și Gavin, cu ochii luminoși ca de pisică, trecu pe deasupra lor și plană și mai jos. Din covorul de frunze uscate de stejar pasărea smulse un hârciog cald, moale sau un șoarece de câmp sau o altă creatură mică, o pradă ușoară.

Bufnița dispăru în vreun adăpost aflat undeva la înălțime ca să-și consume prada în liniște, dar deasupra capului avionul se auzea tot mai tare și mai apropiat, în patrularea sa răbdătoare.

Gavin se întreba dacă dronele de mai devreme nu se aflau în căutarea lor – pentru că locația le era deja cunoscută, iar avioanele erau destinate să-i sperie suficient de mult încât să-i determine să o sune pe Jane ca să-i ceară sfatul.

— Dacă ne sună ea, spuse Jessie, o avertizăm și închidem telefonul. Dar dacă avionul ăsta este ceea ce credem noi…

— Vor ști că i-am descoperit, adăugă Gavin, și vor împânzi locul ăsta în

zece minute.

El își duse două degete la gură și fluieră tare, iar câinii veniră alergând din întuneric.

— Deci plecăm? întrebă Jessie.

— Plecăm. Și dacă este o alarmă falsă, ne întoarcem.

Ea îl apucă de mână.

— Nu cred că ne vom întoarce prea curând.

13.

O casă impunătoare se zărea la capătul unei alei închise. Arhitectura era contemporană, acoperișul negru, de ardezie, pavajul de calcar șlefuit, plăci enorme de sticlă pe fațada clădirii aflate la vedere. Palmieri și ferigi. Straturi de cale, cu petalele în formă de inimă, ca niște șuvoaie de sânge, în peisajul luminos.

Sanjay Shukla parcă în curba din apropierea locuinței.

Tanuja retrăia cel mai recent roman al său ori poate că era în căutarea unor senzații tari, cam în același fel ca atunci când stătea în ploaie ca să catalogheze sentimentele personajului Subhadra, din nuvela pe care încă nu o terminase de scris.

Înălțarea lui Alecto, romanul ei cel mai recent publicat, care era scris în stilul realismului magic cu o latură comică, primise recenzii pozitive. Vorbea despre o femeie tânără numită Emma Dodge, în care începuse să se manifeste una din Furii, Alecto. În mitologia clasică, Tisiphone, Megaera și Alecto, fetele zeiței pământului, Geea, pedepseau criminalii în numele victimelor. În povestea Tanujei, Alecto coborâse pe pământ mânată de disprețul pentru crimele din zilele noastre, care erau atât de oribile, încât umanitatea risca anihilarea, dacă criminalii nu erau învățați să se teamă de dreptatea zeilor. Fiind o zeiță păgână, Alecto prefera pedepsele fulgerătoare și dure, chiar sângeroase. Emma Dodge, un asistent de cumpărături în vârstă de douăzeci și opt de ani, avea o fire încăpățânată. Fusese dezorientată, la început, pentru că își împărțea corpul cu o divinitate predispusă la violență. În ciuda acestui fapt, avea propriile sale idei. Alecto o învață pe Emma valoarea unui cod moral și respectul față de o putere superioară, în timp ce Emma o aduse pe Alecto la o iluminare mai puțin

distructivă decât cea specifică secolului al XVIII-lea și împreună ele concepeau pedepse cu învățăminte, la fel de eficiente ca eviscerarea dar mai puțin letale. În felul lui obișnuit, incisiv, Sanjay numea asta *dorința de moarte se întâlnește cu dă-o mai departe.*

Un Mercedes sedan și un BMW erau parcate chiar în fața reședinței Chaterjee. În ultima duminică a fiecărei luni, mătușa Ashima și unchiul Burt invitau aceiași patru oaspeți la cină și la un joc de cărți. Justin Vogt, avocatul care îi sfătuise pe durata în care ei administraseră moștenirea familiei Shukla și care îi ajutase să ascundă fondurile sustrase de acolo, se va afla aici, împreună cu soția lui, Eleanor. La fel va fi Mohamed Waziri, contabilul, împreună cu frumoasa lui soție, Iffat.

Când Tanuja coborî din Hyundai, craniile atârnate în jurul gâtului ei zornăiră ușor, lovindu-se unul de altul.

Casa avea fațada orientată spre un canion care cobora spre mare; și marea ridicase o ceață în canion, așa că întunecimea acelui hău lăsase loc unei mase palide și amorfe care acum începea să plutească pe deasupra, învăluind casa cu nenumăratele sale degete fantomatice.

Ea inspiră adânc aerul rece și plăcut al nopții și cercetă strada, care ocolea o insulă ovală – în care erau plantate tufișuri de camelii japoneze și trei arbori de coral maturi –, înainte să revină la starea ei inițială.

Dintre cele șase case de pe această alee, patru erau întunecate, inclusiv două aflate imediat la est de proprietatea Chatterjee și una lipită de aceasta, la vest.

Pentru moment Tanuja se simți nesigură în legătură cu scopul vizitei și nu știu pentru ce se afla în acest loc. *Alecto Rising* fusese scris și publicat și ea nu mai avea nevoie de documentare pentru el. Era posibil să se documenteze despre cum s-ar simți cineva care își împarte trupul cu o divinitate păgână? Astfel de lucruri nu puteau fi documentate, doar imaginate.

Din canionul apropiat se ridică urletul coioților aflați în urmărirea prăzii. Auzise aceste strigăte adesea înainte. Totuși sunetele aveau mereu puterea să-i trimită ace înghețate pe șira spinării, iar frisonul pe care-l simțea nu avea legătură cu mila pentru vreo creatură îngrozită, care fugea prin noapte. De data asta, răceala din măduva oaselor fusese stârnită de capacitatea subită de a-și imagina intens groaza de a se afla în ghearele unui delir sângeros, de a fi vânător mai degrabă decât vânat, viața trăită într-o haită, în

care frenezia unuia devenea frenezia tuturor.

Găsește-ți liniștea, își spuse în sinea ei. *Sâmbătă seara este pentru distracție. Trebuie să ne distrăm. Fă orice simți că vrei să faci ca să fii fericită și mâine vei scrie cea mai bună operă a ta.*

Sanjay ocoli Hyundai-ul și îngrijorarea ei scăzu. Ea nu știa unde o va duce această documentare, după ce se duceau în fața casei și sunau la ușă, dar, până la urmă, acesta era motivul pentru care cineva se documenta – ca să înțeleagă unde ar putea să ducă.

El deschise ușa din spate ca să scoată fierăstrăul electric și o funie. Ea uitase de toate aceste obiecte. Nu-și putea imagina în ce scop le-ar putea folosi.

Ei bine, erau doar niște unelte. Cineva avea nevoie de unelte ca să îndeplinească o sarcină, oricare ar fi fost aceasta.

— Nu. Nu încă, spuse el, și închise ușa din spate.

Deja, pe sub felinarele stradale, asfaltul strălucea de condensul datorat ceții, iar umezeala păta trotuarul și iarba era plină de diamante la fel și petalele roșii, lucioase ale calelor.

14.

În afara perioadei pe care o petrecuse în infanteria marină și încă doi ani după asta, Gilberto locuise deasupra casei de pompe funebre, chiar de când mama lui îl adusese acasă de la spital. Dormise cele mai multe nopți știind că există cel puțin o persoană moartă la parter – adesea două, uneori chiar trei – și unele dintre amintirile sale cele mai vechi erau despre felul în care se aventura în sala de priveghi, atunci când nu se afla nimeni acolo, ca să se ridice pe vârfuri lângă coșciug și să privească decedatul, proaspăt adus din camera de îmbălsămare de la subsol. Pe vremea când împlinea unsprezece ani, el îl asista pe tatăl lui la muncă, ajutându-l puțin, atât cât putea el. Văzuse oameni care muriseră de moarte naturală la nouăzeci de ani, alții care fuseseră devorați de cancer la cincizeci de ani, alții uciși într-o bătaie în bar la treizeci de ani sau muriseră într-un accident de automobil la șaisprezece ani, sau chiar fuseseră omorâți în bătaie de un părinte abuziv la șase ani. Îi văzuse pe toți aceștia și pe mulți alții. Îi văzuse și mai târziu le pregătise sărmanele trupuri cu respectul și atenția pe care le învățase de la

tatăl lui. În toți acești ani ai vieții lui alături de morți, Gilberto nu fusese niciodată înspăimântat că se afla în prezența unui cadavru. El avea doar amintiri plăcute legate de casa de pompe funebre, amintiri pline de dragoste și bună înțelegere.

Pentru prima dată, în această sâmbătă din luna martie, îl cuprinsese frica aici, și nu doar o singură dată. În seara anterioară, când Jane îi povestise despre nanotehnologie și despre conspirația arcadienilor, el o crezuse și simțise o teamă existențială, cum nu mai experimentase niciodată de când fusese plecat la război. Dar acum, observând felul în care ea îl interoga pe Booth Hendrickson, atât înainte de injectare, cât și după, în timp ce așteptau convertirea bărbatului, Gilberto simți fiori până în străfundul oaselor.

Tehnicile lui Jane, perseverența și autocontrolul ei făceau ca acest interogatoriu să fie o experiență fascinantă pentru Gilberto, dar în ciuda căutării ei neobosite – chiar nemiloase – a adevărului, el nu fusese zguduit de nimic din ceea ce făcuse ea. De fapt, el era recunoscător că ea se afla de partea corectă a situației pentru că, dacă ar fi fost *unul dintre ei,* ar fi fost un inamic formidabil.

Cu Hendrickson era altă poveste. Aroganța bărbatului de la Departamentul de Justiție, disprețul lui față de drepturile celorlalți, față de *viețile* altora, ideea lui utopică, care ar fi devenit cea mai întunecată distopie pentru majoritatea omenirii, toate astea îi dădură fiori lui Gilberto.

Și acum, pe măsură ce personalitatea lui Hendrickson începea să se deterioreze, fie datorită presiunii extreme pe care o punea asupra sa transformarea într-una dintre persoanele ajustate, fie din cauză că ceva mergea prost la instalarea mecanismului de control, vocea bărbatului și comportamentul său și dezvăluirile despre mama lui făcură să i se ridice părul de pe ceafă lui Gilberto. Întrucât mecanismul de control nu se țesuse complet în creierul bărbatului, exista posibilitatea ca această cădere nervoasă să fie un spectacol, era posibil să se prefacă, deși era dificil de înțeles ce putea spera să obțină printr-o astfel de înșelătorie. În afară de asta, exista un anumit realism sinistru în decăderea sa emoțională.

Jane dorea să afle mai multe despre proprietatea din La Jolla, unde locuia Anabel Claridge în acest moment și apoi despre proprietatea din Lake Tahoe, unde femeia se va muta în mai și va rămâne până în octombrie.

— Îi place la Tahoe nu pentru sporturile de iarnă, ci pentru frumusețea sa

din timpul verii, spuse Hendrickson și scoase un chicotit tăcut, amar dar reținut, pe care refuză să-l explice. De fapt, el negă că ar fi râs și părea să fie sincer în negarea lui.

Hendrickson vorbi despre proprietatea din La Jolla, dar starea lui de spirit se modifică atunci când începu să răspundă la întrebările despre Tahoe, pe care el o numea „Forja". Atunci când era închisă, în lipsa lui Anabel, Forja era supravegheată de un îngrijitor care locuia acolo, Garvin, și de soția lui, Lilith, care era menajera casei. În tinerețe, Anabel petrecea câte nouă luni pe an la Forjă și băieții locuiseră uneori chiar câte un an întreg acolo.

— De ce îi spui „Forja"? întrebă Jane.

— Pentru că ea o numește așa. Hendrickson se uită la paharul său de Cola de parcă formele cuburilor de gheață care se topeau erau echivalentul frunzelor de ceai ale unei ghicitoare.

— A fost o forjă pe vremuri?

— A fost forja *ei*.

— Ce înțelegi prin „forjă"? El ridică ochii de la băutură și întâlni privirea ei, dar privi rapid în altă parte când ea spuse:

— Ce înțelegi *tu* prin asta?

— Fierari. Un cuptor pentru încălzirea metalului și forjarea lui în forma dorită. Forjarea potcoavelor și a săbiilor și a altor obiecte metalice.

Râsul acela amar, ironic izbucni din nou din el.

— În cazul acesta, este vorba despre alte lucruri.

— Ce înțelegi prin astea?

După o ezitare, el spuse:

— În cea mai mare parte băieți. Ea și-a forjat copiii acolo.

— Pe tine și pe Simon?

— Nu asta am spus?

— V-a forjat în ce?

— Genul de bărbați pe care îi voia ea. Își umflă nările și își întoarse capul într-o parte și în alta. Simți mirosul ăsta?

— Ce miros?

— Carne putredă.

— Nu simt niciun miros.

Hendrickson nu avea nicio problemă să-l privească pe Gilberto, doar privirea lui Jane îl intimida.

— Îți miroase a carne stricată, Charles?

— Nu, spuse Gilberto.

— Uneori, spuse Hendrickson, mirosuri rele pe care nu le poate detecta nimeni altcineva… sunt un simptom provocat de instalarea mecanismului de control în creier.

După o perioadă de tăcere, Jane adăugă:

— Cum v-a transformat mama voastră? Ce vrei să spui prin asta?

— Avea metodele ei. Avea metode foarte eficiente. Noi nu avem voie să vorbim despre asta.

— Îți acord eu permisiunea.

— Nu e în puterea ta să mi-o acorzi. Nu putem vorbi despre asta. Niciodată. Niciodată. Nu putem să vorbim despre asta vreodată.

15.

Dacă se știa că Gavin și Jessie îl adăposteau pe Travis, ei trebuiau să presupună că telefoanele lor fixe și mobile fuseseră accesate de la distanță și funcționau ca transmițătoare. Orice cuvânt spus în casă era acum monitorizat în timp real de dușmanii lui Jane.

Când intrară în bucătărie pe ușa din spate, Travis ștergea podeaua cu un Swiffer. Duke și Quennie considerau că Swiffer-ul flocos era o jucărie. Timp de un minut câinii pufăiră și scânciră de încântare și băiatul chicoti în timp ce se străduia să salveze mopul de colții și ghearele lor, reușind să-l așeze, în sfârșit, în dulapul pentru mături.

Când Travis se întoarse spre ei, Gavin îi făcu semnul victoriei cu degetele, le îndreptă spre ochii lui, apoi spre cei ai băiatului, ceea ce era un semnal prestabilit care însemna *necazuri mari, fii atent la mine.*

Travis deveni imediat atent.

— Hei, copile, vrei să joci cărți? întrebă Jessie.

— Da. Îmi plac jocurile alea vechi, amuzante. Sunt tari.

Gavin ridică un deget, desenă un cerc prin aer, care includea întreaga cameră, și îl duse la lobul urechii, ceea ce băiatul știa că înseamnă *sunt peste tot în jurul nostru, ne ascultă.*

— Aduc ceva de băut, spuse Jessie.

— Aș vrea o bere, ceru Gavin.

— Bere și pentru mine, adăugă Travis.

— Ai vrea tu, îi spuse Jessie băiatului, în timp ce se deplasa spre iPod,

care era așezat pe tejghea, alături de o pereche de boxe Bose. Heineken pentru tipul cel mare și o băutură carbogazoasă pentru băiatul șmecher.

— Trebuie să merg la baie, zise Travis.

— Și eu, spuse Jessie. Dar trebuie să am și muzică.

Gavin adăugă:

— Ce păcat că m-am născut prea târziu pentru doo-wop[{5}]. Pune-mi ceva de Hank Ballard sau Platters sau Del Vikings.

În timp ce el și Travis se deplasau prin casă, muzica începu să răsune tare din bucătărie.

Singurul computer care avea conexiune la internet se afla în biroul lui Gavin. Acesta avea o cameră. El acoperise lentila cu o bucată de bandă adezivă albastră. Dar circulau multe zvoni despre computerele fabricate în ultimii doi ani, printre care se afla și acesta, că dispuneau de o a doua cameră, ascunsă – așa-numitul ochi Orwell – care privea din spatele ecranului.

El nu lucrase astăzi, deci computerul era stins. Dar rămăsese înfipt în priza din perete, așa că unitatea centrală primise o încărcare firavă și dispozitivul său de localizare emisese permanent un semnal de identificare. Exista, oare, tehnologia care să le permită să-i invadeze computerul, să-l pornească, în timp ce era conectat la internet și să-i activeze ochiul Orwell, cam în același fel în care puteau să transforme microfonul unui telefon în dispozitiv de supraveghere?

Nu știa și nu putea risca să se ducă în biroul său.

Aveau trei televizoare în casă. Modelele noi ar putea să constituie o problemă. Dar ei nu aveau modele noi. Cel mic, din bucătărie, avea, probabil, cincisprezece ani vechime și îi aparținuse mamei lui Jessica. Aparatele din camera de zi și din dormitorul principal aveau opt ani vechime, cumpărate imediat după căsătorie. Acelea nu aveau camere și nici capabilități de conectare la internet.

Duke și Quennie alergară înaintea lui în sus pe scări, târându-și cozile lăsate pe covor, conștienți că era în desfășurare un fel de criză.

Telefonul mobil al lui Gavin zăcea pe comodă. Va trebui să-l lase acolo. Și Jessie va trebui să-l abandoneze pe al ei.

Singurul telefon pe care îl puteau lua cu ei era telefonul de unică folosință pe care li-l dăduse Jane. Nu îndrăzneau să-l folosească atât timp cât bănuiau că se aflau în raza de acțiune a avionului, care dădea ture pe

deasupra văii, dar, până la urmă, vor ajunge la un loc sigur.

Pregătiți de acțiune, dar fără să aibă ceva de făcut, imediat, Duke și Quennie plecară cu un tropăit de labe, poate în căutarea lui Travis.

În spatele dulapului de haine se aflau două valize pregătite din timp, exact pentru o urgență de genul acesta. El le așeză lângă pat.

Din cel mai de jos dintre cele trei sertare ale noptierei sale, scoase un sistem de harnașamente pentru armă, pentru umăr, Galco. Harnașamentul avea placă dorsală Flexalon, în formă de trifoi, care permitea celor trei colțuri ale suportului să se rotească independent de celelalte, pentru o reglare strânsă și confortabilă, ceea ce el reuși rapid. Din același sertar scoase un Springfield Armory TRP-Pro .45 ACP. Încărcător cu șapte gloanțe. Țeavă de zece centimetri. Cântărea un kilogram, încărcat. Fusese pistolul standard al FBI-ului, pentru echipele lor SWAT de salvare a ostaticilor.

Își trase pe el o jachetă sport, concepută ca să ascundă arma, ridică valizele și se duse jos, în bucătărie, unde Travis stătea deja lângă ușa din spate, cu o valiză mai mică. Alături de băiat erau câinii, cu zgardă și lesă și gata de aport, cu cozile nemișcate și corpul încordat.

Jessie cânta *Little Darlin* împreună cu formația Diamonds, la iPod. Ea purta o centură pentru pistol proiectată pentru femei, care-i permitea unui Colt Pony Pocketlite .380 ACP să se așeze mai jos pe șold, pentru confort.

Pe masă se afla o servietă pe care ea o scosese dintr-un compartiment ascuns al cămării. Aceasta conținea nouăzeci de mii de dolari în numerar, bani pe care Jane îi luase de la diverși băieți răi în cursul ultimelor două luni și îi lăsase aici, împreună cu vreo douăzeci de mii din banii lor, pe care ei îi retrăseseră din bancă, în tranșe suficient de mici ca să evite să atragă atenția asupra lor, în cazul unei astfel de situații de urgență.

Diamonds își terminară piesa și, în pauza dintre piese, în timp ce se îndrepta spre ușă, Gavin spuse:

— Ai Marcels pe disc?

— Relaxează-te, domnule Romantic. *Blue Moon* a fost cântecul nostru din luna de miere, dacă îți mai amintești.

— O, îmi amintesc, intens, spuse el, în timp ce Joe Bennett și Sparkletone începeau să cânte *Black Slacks*. El deschise ușor ușa și scoase cele două valize afară. Travis rămase în urma lui, împreună cu Jessie și câinii, în timp ce Gavin se grăbi spre garajul izolat din apropierea

grajdurilor.

16.

Deși Sanjay știa că era treaz, se simțea de parcă se mișcau într-un vis sau într-o scenă dintr-un film noir. Ceva regizat de Michael Curtiz sau Fritz Lang. Poate John Huston. Oazele de lumină de sub felinarele stradale aminteau de reflectoarele proiectate asupra suspecților care erau prăjiți în camerele de interogatoriu. Ceața mișcătoare sugera că realitatea este fluidă, că nimic nu este ceea ce pare să fie și că motivația lui era ascunsă chiar și față de el. Noaptea rezona cu un fel de întunecime din interiorul său, care îl adusese aici cu intenții care, curios, îi erau dezvăluite doar una câte una, pe rând, de parcă era doar o piesă de șah, fără un scop, un pion pus în mișcare de strategia vreunui jucător necunoscut.

Când el și Tanuja ajunseră la ușa din față, el aproape că sună la sonerie, dar înțelese că nu era nevoie să-și anunțe sosirea. Dintr-un buzunar al hainei scoase o cheie. Uluit, se holbă la ea în strălucirea slabă a luminii de pe verandă. Se afla în palma lui ca prin magie. Apoi murmură: „Violatorul mi-a dat-o seara trecută”, deși propriile cuvinte nu-i înlăturară perplexitatea.

Se întoarse spre Tanuja și privirea ei se ridică de la cheie la ochii lui.

— Ce ai spus, *chotti bhai*? întrebă ea, ridicându-și o mână la colțul gurii.

— Nu știu. Cred că… nimic, spuse el. Nimic care să însemne ceva.

— Nimic, se declară ea de acord.

Următoarea mișcare: strecură cheia în broască și încuietoarea se deschise. Și apoi următoarea: împinse ușa ca să se deschidă.

Tanuja trecu pragul și Sanjay o urmă în foaierul cu podea de marmură aurie, cu pereți de culoarea piersicii și cu un candelabru modern, cu lanțuri de cristale luminoase, care cădeau asemenea unei cascade.

El închise ușa în tăcere, puse cheia deoparte și privi în jur la vitrinele cu porțelanuri vechi chinezești, asortate, flecare dintre ele conținând câte un bol de cristal gravat, cu trandafiri albi, proaspeți.

— *Mausi* Ashima a avut mereu gusturi rafinate, spuse Tanuja.

17.

Dacă avionul care zbura pe deasupra văii era ceea ce credeau ei că este, drumul de țară era, cu siguranță, supravegheat la intrarea pe proprietatea lor, pentru a înregistra vehiculele. Dar Gavin se îndoia că ar fi cineva amplasat mai aproape de atât. Aleea privată, blocată cu o poartă, care conducea aici, avea o lungime mai mare de șaizeci de metri și era mărginită de șiruri de stejari bătrâni, care ascundeau casa de privirile indiscrete dinspre drumul public. Ca să vină mai aproape, urmăritorii trebuiau să riște să fie văzuți; fără îndoială că ei preferau să țină secret interesul lor, cel puțin până când puteau să prindă din aer următorul apel telefonic al lui Jane, ca să-i descopere sursa – și apoi vor năvăli ca să-l ia pe băiat.

Garajul era un hambar reconstruit, fără ferestre. Gavin intră și închise ușa după el, fără să aprindă luminile.

Clădirea conținea un atelier auto complet, alături de patru vehicule, inclusiv prețiosul lui street-rod, un Ford pick-up verde-măr, din ’48, pe care el îl tăiase, dezmembrase, îl pregătise și îl scurtase. Era fierbinte și rapid, dar nu era potrivit pentru planul lor actual de evadare. Coupe-ul Mercury din ’40, la care începuse să lucreze de curând, nu avea un motor funcțional și îi lipseau roțile. Explorer-ul lui Jessie ar fi fost potrivit dacă Ford nu ar fi micșorat seria Explorer, în urmă cu câțiva ani. Evadarea cădea în sarcina celuilalt vehicul cu tracțiune integrală, un Land Rover din ’87 pe care el îl reconstruise aproape din ruine și care nu avea un dispozitiv de localizare GPS prin care să poată fi urmăriți.

Se urcă pe un scaun cu trepte, ca să așeze valizele pe portbagajul de deasupra mașinii, asigurându-se că erau suficient de bine prinse ca să reziste oricăror aventuri, ca de exemplu o rostogolire dublă.

Când reveni în bucătărie, formația Coasters cântau *Yakety Yak*, în timp ce Jessie și Travis vorbeau de parcă ar fi jucat cărți. Pentru distracția celor care-i spionau, Gavin cântă puțin, în timp ce apucă valiza băiatului și protezele de alergare ale lui Jessie, pe care le duse în garaj și le așeză pe podea, în fața banchetei din spate a Land Rover-ului.

Când reveni în casă pentru ultima dată, Monotones cântau din plin *The Book of Love*. Travis spuse:

— Trebuie să merg la baie.

— Tocmai ai fost, spuse Jessie.

— Mda, ei bine, n-a fost destul.

— Bine, și jur că nu ne uităm la cărțile tale cât timp ești plecat din

cameră.

Jessie ducea valiza cu 110 000 $ și băiatul rămase aproape de ea, în lateral, pe tot drumul până la garaj.

Gavin venea în urma lor, cu Duke și Quennie. Câinii săriră în Rover prin ușa din spate.

Peste noapte caii vor fi în regulă. Dimineață va chema pe cineva și va aranja ca armăsarul, iapa și poneiul să fie găzduiți într-un grajd profesionist, timp de o lună. Trebuia să creadă că această afacere proastă avea să se termine într-o lună. Într-un fel sau altul, se va termina.

18.

Tanuja era ea însăși, Tanuja Shukla, născută la Mumbai, renăscută în America, rămasă orfană când părinții ei căzuseră din cer, dar era și Emma Dodge, născută la Long Beach, acum asistent de cumpărături pentru femei bogate din Bel Air și Beverly Hills, așa cum era prezentată în romanul publicat recent de Random House. Ea era în același timp și Alecto, una dintre fiicele Geeiei, una dintre Furii, care coborâse din cerul din care *Baap și Mai* căzuseră, ca să coabiteze în trupul Tanujei și să împărtășească paginile poveștii Emmei Dodge. Tanuja-Emma-Alecto, entitatea triplă, stătea în picioare în foaierul mare al reședinței Chatterjee, pentru moment nesigură de scopul pentru care se afla acolo. Ca scriitor, Tanuja își folosea liberul arbitru ca să creeze lumi întregi. Într-una dintre acestea o conturase pe Emma, care nu avea voință proprie, și o împrumutase pe Alecto de la niște scriitori necunoscuți, care o creaseră cu milenii în urmă. În ciuda reputației ei de divinitate, Alecto nu avea mai multă libertate de voință decât Emma, pentru că amândouă erau personaje fictive, și totuși, în acest moment de încremenire, între trecut și viitor, Alecto fu cea care se ridică la înălțimea ocaziei, pentru a duce la final acest moment de nehotărâre.

Privind la reflexia ei într-una dintre oglinzile care erau agățate deasupra vitrinelor cu porțelanuri chinezești din foaier, Tanuja nu o văzu pe autoarea lui *Alecto Rising,* ci pe Alecto însăși, cu ochii întunecați înconjurați de umbre și mai întunecate, cu buzele negre, și când duse o mână la buzele acelea, unghiile erau și ele negre. În sălbatica Alecto ea văzu umbra unei alte divinități, din cu totul alt panteon, Kali, cu îngrozitoarea ei înfățișare

de Chandi, purtând un colier cu cranii umane. De fapt, existau umbre și în interiorul lui Kali, umbrele unor nenumărate zeități răzbunătoare, din toată istoria păgână, adunate acum în Tanuja și ea fiind avatarul lor, adusă aici, în seara aceasta, ca să împlinească voința lor, nu pe a ei. Se întoarse de la oglindă când auzi voci și râsete în altă parte a casei.

19.

Din garajul întunecat în noaptea întunecată, fără ajutorul farurilor, Gavin nu conduse de-a lungul liniei care ducea spre drumul de țară, în schimb se îndreptă spre poarta din spate și ieși în sălbăticie, acolo unde călăriseră el și cu Travis mai devreme în cursul zilei.

Travis era așezat pe bancheta din spate, legat în centura de siguranță. Jessica avea o carabină, o armă de calibrul 12 așezată cu țeava în jos, într-un locaș de prindere din planșa de bord, chiar în fața ei.

Sub cerul fără stele acoperit de nori, printre care luna era doar o umbră fantomatică, terenul accidentat se întindea clar și aspru în fața lui Gavin, deși avea o culoare verzuie, din altă lume, prin ochelarii cu vedere de noapte, care fuseseră depozitați sub scaunul șoferului și pe care-i purta acum.

Nu erau dispozitive obișnuite pentru vedere de noapte, de genul Bushnell Equinox Z sau ATN Viper X-1. Erau ochelari ATN PVS7-3, conform specificațiilor militare de a 4-a generația, echipament folosit de toate ramurile armatei americane, și deși erau disponibili pentru achiziție de către civili, costau peste 60 000 $. Jane le furnizase o pereche tocmai pentru acest unic scop. Gavin nu credea că ea îi cumpărase și el era suficient de discret ca să nu o întrebe cum îi procurase.

Dispozitivul aduna toată lumina disponibilă – chiar și cea infraroșie, care nu era vizibilă pentru ochiul uman – o amplifica mai mult de optzeci de mii de ori și, cu ajutorul unei tehnologii pentru îmbunătățirea imaginii, oferea un câmp vizual de 120 de grade. Imaginea era prezentată într-o nuanță verde, stranie, pentru că ochiul uman era mai sensibil la lungimile de undă luminoase care se aflau la 555 nanometri, zona verde a spectrului vizibil, ceea ce permitea ecranului să fie puțin luminos, fără să piardă claritatea, economisind, astfel, bateria. Noaptea, pe un teren accidentat, nu

puteau risca faruri și lumini de poziție, care în acest peisaj nepopulat ar fi făcut un spectacol din evadarea lor, mai ales pentru un observator aerian. Roșeața lămpilor de frână, reflectată pe pantele cu grohotiș și prin câmpurile cu iarbă aurie, ar fi mai greu de observat de la depărtare, dar chiar și așa, Gavin se străduia să folosească la minim frânele.

Zgomotul motorului ar fi putut să-i trădeze la plecare, dar era mai puțin evident după un kilometru sau mai mult. Orice agent aflat la sol ar avea mari dificultăți să localizeze Rover-ul pe acest teren dezolant, cu dealuri întrerupte și canioane întortocheate, săpate în teren, nu atât de eroziune, cât de miile de ani de mișcări tectonice, care oferea un labirint de suprafețe dure în care zgomotul se propaga până când părea să vină dintr-o altă direcție sau de nicăieri.

— Conducem orbește, spuse băiatul, de pe bancheta din spate.

— Noi nu vedem nimic, spuse Jessie, dar Gavin da.

— Pentru mine e clar ca la amiază, zise Gavin, deși, de fapt, vederea prin ochelarii de noapte îl deranja.

Ciudata lumină verde fura tuturor lucrurilor culoarea lor naturală, de parcă în fața lui se întindea un peisaj extraterestru, într-un univers în care legile radiațiilor electromagnetice erau foarte diferite de cele din lumea în care se născuse. Această radiație părea, în același timp, să sece tot ceea ce ilumina, caracteristicile luminii și ale apei se contopeau în acest efect, zona semideșertică se scufunda acum în mare, Land Rover-ul era un submarin aflat la mare adâncime, sub o presiune îngrozitoare.

El parcursese mai mult de un kilometru și jumătate până când înțelese motivul neliniștii sale, care devenea tot mai ascuțită. În mintea lui nu existau săli sau camere în care să nu intre, dar existau locuri pe care le prefera altora. Nu era dornic să revadă amintirile misiunilor lui nocturne din Afganistan, desfășurate cu ajutorul acestei tehnologii. Sate primitive, cu cărămizi de chirpici, acoperite cu tencuială. Tabere izolate cu structuri din beton, lipsite de grație. Toate împânzite de capcane, uneori cu fire declanșatoare. Fiecare poartă verde-închis, fiecare fereastră verde-închis, sălașul posibil al unui asasin. Acțiunea bruscă, o siluetă verde-neagră alergând pe fundalul verde-deschis al zidului de beton. Trăgând în timp ce se deplasa. Flacăra de la gura țevii de un verde acid. Focul tău de răspuns, mai precis decât al lui, îl făcea să stea, ciudat, *en pointe,* cu pelerina fluturând, de parcă era pe cale să înceapă un dans, dar era un dans care dura

doar o clipă și, în timp ce se prăbușea, balta de sânge verde era aproape neagră, pe fundalul verde al betonului. Gavin înțelegea pericolul în care se afla Jane, forma de hidră cu multe capete a dușmanilor ei și riscul pe care și-l asumaseră el și Jessie când se poziționaseră neclintit alături de ea, dar abia acum, când privea lumea prin echipamentul pentru vedere de noapte, realiza cu adevărat că acesta era un război, cu toate ororile luptei, război în țara lor, americani împotriva americanilor.

20.

Ea îl conduse pe Sanjay prin casa elegant mobilată, pe lângă ferestrele mari care, la lumina zilei, ar putea să dezvăluie imaginea dramatică a unui canion, dar care erau orbite de cascade schimbătoare de ceață. Trecură prin camera de zi luminată de lămpi, printr-o sufragerie umbrită, până în bucătărie.

Dincolo de bucătăria deschisă se întindea o cameră de zi și, în această cameră, se găsea o masă cu șase laturi proiectată pentru jocul de cărți și pe masă se aflau câteva farfurii cu aperitive și pe scaune stăteau trei femei și trei bărbați. Ei se bucurau de un joc de cărți înainte de cină, purtau o conversație animată, cu atenția îndreptată mai ales spre cărțile care le fuseseră împărțite și pe mâna pe care o juca, în momentul acela, unul dintre jucători.

Ashima fu prima care realiză că sosiseră zeii judecății și se holbă, cu gura deschisă, prea șocată ca să strige. Într-adevăr, în cele câteva secunde până să înceapă focurile de armă, nu se auzi niciun țipăt de la cei șase, doar icnete de surpriză și implorări sugrumate. Doar trei dintre cei șase reușiră să se ridice din scaune, în răstimpul scurt pe care li-l rezervase soarta, deși nu aveau nicio șansă să fugă sau să se opună.

Pentru Alecto, Ashima nu era sora mamei ei, pentru că mama ei era Geea și nu era scopul unei Furii să acorde îndurare. Nu existară nici vorbe sau măcar nevoia de cuvinte, doar vocile pistoalelor care mugeau de la doi pași. O rochie de mătase, strălucitor de colorată, flutură ca aripile unui papagal exotic înainte să rateze încercarea de a-și lua zborul și mătasea orbitoare se înfășură în jurul trupului căzut al zburătorului frânt. Siluete aflate în poziții disperate, fiecare îngrijorat doar pentru sine însuși. Gesticulări teatrale.

Expresii groteşti, specifice poate pandemoniului. Apoi, cei care se ridicaseră căzură peste cei aşezaţi sau se prăbuşiră înapoi în scaune. Masa cu şase laturi se cutremură şi cărţile alunecară pe podea, formând aranjamente de numere şi imagini de regi pe care, poate, o ghicitoare le-ar fi putut citi, ca să descopere destinaţiile finale ale gazdelor şi ale celor patru oaspeţi ai lor.

De la început până la sfârşit, judecata dură mai puţin de un minut. Şi când se termină, nu mai era timp să observe urmările, ca să nu mai spunem să se aplece asupra lor sau să se întrebe ce înseamnă. Oricum, nu era nimic. Nu însemna nimic. În afară de asta, mai aveau alte treburi de făcut şi într-un mod cât mai rapid posibil.

21.

Bezna se ridică în bucătărie, o adunare de umbre care-i aminteau lui Booth Hendrickson de nişte păsări mari, deşi nu putea distinge nimic din trăsăturile lor. Există umbre acolo unde nu există nimic din care să se nască.

Vocea anchetatorului său apare şi dispare. Uneori răspunde, alteori nu. Pe măsură ce umbrele se adună la marginile câmpului său vizual, speranţa se retrage printre spiralele complicate ale minţii lui şi disperarea îşi face loc.

A existat o vreme, cu mult timp în urmă, când se aflase singur în beznă, fără să vadă pe nimeni, când, asemenea băiatului din poveste, ar fi spus cu voce tare: *Mă gândesc în sinea mea, mă joc în sinea mea şi nimeni nu ştie ce-mi spun mie însumi.*

Dar nu aceasta este bezna la care se întoarce în timp ce mecanismul de control îşi ţese pânza prin creierul său. Bezna care urmează să vină nu are niciun joc în ea, nicio plăcere; şi niciun gând al lui nu va mai putea fi ţinut secret vreodată faţă de cei care îl controlează.

Bezna care se apropie este cea care se găseşte în locuri adânci, acolo unde te duce o scară diformă, acolo unde treptele urcă vertical, dar şi orizontal, o spirală de scări, un labirint, camere prin care trebuie să-ţi găseşti orbeşte drumul, pentru că nu ţi-ai câştigat dreptul de a purta o torţă.

Mai fusese acolo, cu mult timp în urmă, umilit până la condiţia unui câine bătut. Cunoaşte nefericirea sclaviei, a faptului de a fi absolut

neputincios. Ar prefera să moară decât să se întoarcă la sclavie. Dar este legat de această masă de bucătărie, fără nicio posibilitate să se sinucidă. Și, de îndată ce razele și spiralele rețelei îi cartografiază contururile creierului, el va fi capabil să-și ia propria viață doar dacă i se ordonă să facă asta.

Cunoaște adevărul lumii. A fost învățat. Nu există scăpare din fața adevărului rece al lumii.

Condu sau lasă-te condus. Folosește sau lasă-te folosit. Frânge-i pe ceilalți sau lasă-te frânt de ei. În toate aceste cazuri singura opțiune care îi rămâne este *sau.*

Bezna în creștere se ridică și mai mult, ajunge la capătul de sus al pereților, se împrăștie pe tavan, din care umbrele, care prind formă, atârnă ca niște coconi negri, invadând masa la care stă el. Singura lumină de pe lume este cea care înconjoară masa și sursa acestei lumini este ea, cea care-l conduce. Ea este îmbrăcată în lumină și fața ei este luminoasă și ochii ei sunt o flacără albastră în timp ce pune întrebările.

Unde ești Booth? *Mai ești cu mine*? *Mă auzi*, *Booth Hendrickson*? *Mă poți auzi*? *Unde ești*, *Booth*?

El este deznădăjduit; asta este; este o deznădejde atât de adâncă încât nu va evolua niciodată în disperare, care este o deznădejde energică și nesăbuită, pentru că el nu mai are energie, e secătuit.

Unde ești, Booth?

De teamă că ea îi va lua lumina lui prețioasă și îl va lăsa năpădit de beznă, el îi răspunde. Spre surprinderea lui, Booth vorbește despre acele lucruri despre care n-ar trebui să vorbească niciodată. El îi spune unde se află – sau, mai degrabă, unde se aflase și unde vedea în viitor: „Scara strâmbă”. De îndată ce cuvintele au fost rostite, vraja este ruptă și ceea ce fusese interzis să fie exprimat devine dintr-odată exprimabil.

22.

Ceea ce se întâmplase nu însemna nimic. Nu însemna nimic. Chiar nimic. Vocea micuță, nemișcată, din interior o asigură de acest lucru. Cei din casă, care păruseră să fie oameni, nu erau, de fapt, oameni. Lumea era o scenă, cei de pe scenă erau doar niște personaje puse în mișcare de un scenariu. Povestea acestor oameni nu era mai importantă decât a altora care,

trebuie să o spunem, nu avea nicio importanță, era doar un simplu amuzament pentru zei.

Ceea ce se întâmpla în continuare nu era nimic altceva decât scenografie. Alecto fusese o divinitate măruntă în Roma antică, la fel și în Grecia, dar rangul ei nu însemna că era lipsită de culoare. Prin natura lor, Furiile erau pline de culoare, agenți ai răzbunării, caracterizați de mândrie și înflorire, strălucire și fanfaronadă și era inevitabil, pentru oricine scria despre Alecto, oricine devenea un vehicul pentru Alecto, pentru întruparea Chandi a lui Kali, pentru celelalte divinități întunecate, să respecte tradiția sacră a extravaganței.

Tanuja rămase pe verandă, în așteptare, cu ușa din față deschisă larg în spatele ei.

Aleea era liniștită, zăcând în noapte și în ceața care estompa totul. La cealaltă casă care era luminată, ferestrele păreau să nu facă parte din nicio structură, păreau să plutească în ceață ca niște ecrane video imense, făcute dintr-un material mai ușor ca aerul, niciunul dintre ele reglat pe vreun canal, fără să ofere vreo dramă, de parcă nimic nu putea concura cu evenimentele care se întâmplau la reședința Chatterjee.

La ferestrele casei nu se vedeau forme obscure ale rezidenților alarmați, nici nu se auzeau sirene în depărtare. Cel mai probabil, scurta izbucnire de focuri de armă nu trecuse dincolo de pereți. Cu toate astea, chiar dacă zgomotul fusese purtat mai departe, cei aflați suficient de aproape ca să îl audă erau probabil adânciți într-un joc video sau în vreo petrecere sau își petreceau sâmbăta cu un joint de calitate, schimbând realitatea pe o realitate virtuală de un fel sau altul. Scenariile poveștilor lor nu cereau ca ei să audă împușcăturile.

La lumina felinarelor, prin beznă și prin marea de ceață tot mai groasă, Sanjay reveni cu coarda elastică înfășurată și cu fierăstrăul electric. Era înalt, slab, îmbrăcat complet în negru. Pentru o clipă, o frică ascuțită o înțepă pe Tanuja, o groază față de Sanjay, dar nu era decât fratele ei mai mic, fratele geamăn, sânge din sângele ei, iar teama ei se împrăștie imediat.

Ei nu vorbiră când el ajunse pe terasă și o urmă în casă, pentru că nu era nevoie să spună nimic. Nu era decât un scenariu de urmat. Decorațiunile platoului. Pași de urmat. Întotdeauna câte un pas, pe rând. Fără să știe vreodată care era următorul pas, până când nu era nevoie să-l facă. Conform scenariului după care trăiau ei.

Pentru o vreme, în timp ce lucrau, Tanuja se gândi la Subhadra, în ploaie, în nuvela ei neterminată, la frumusețea ploii care cădea în șuvoaie argintii și la splendoarea fulgerelor născute din pântecul norilor cumulonimbus, la maiestuozitatea tunetului, ca huruitul unor roți colosale, care deplasau creația pe niște drumuri misterioase…

Când cele șase capete tăiate fură plasate la intervale regulate pe aleea care ducea spre ușa din față, frate și soră ieșiră din noapte, în foaier, ea cu spatele întors spre una din oglinzi, el cu spatele spre cealaltă. Stăteau în picioare, față în față, la distanță de o lungime de braț. Ceața rece se strecura prin ușa deschisă, atrasă de căldura din interiorul casei.

Sanjay plângea cu lacrimi tăcute. Ea îl întrebă de ce și el nu știu să răspundă.

Ea spuse cu afecțiune:

— *Chotti bhai,* frate mai mic.

El spuse:

— *Bhenji,* și lacrimile începură să-i curgă mai tare.

Ea continuă:

— *Peri pauna,* ceea ce însemna „îți ating picioarele”, deși ea nu se aplecă să i le atingă, pentru că știa deja cât de profund o iubea el.

Răspunsul lui, „*Peri pauna*” aduse lacrimi și în ochii ei.

Fără să fie prea sigură de ce spunea asta ea adăugă:

— Fiecare poveste trebuie să aibă un sfârșit. Așa sunt poveștile.

Din cauza că asta era ceea ce-l învăța să spună scenariul său, Sanjay spuse:

— O să număr până la trei.

El numără, cu o cadență perfectă, exact două secunde între numere, fără nicio ezitare datorată îndoielilor sau confuziei sau emoției, pentru că acțiunile lor trebuiau să fie sincronizate perfect în asta, ultima lor acțiune pe această scenă.

Cu privirea în ochii ei, ea cu privirea în ochii lui, cu pistolul lui apăsat pe fruntea ei, cu al ei pe capul lui, ei nu auziră împușcăturile simultane care le puseră capăt vieților, deși sunetul unei singure explozii se pierdu prin ușa deschisă, în ceață, de-a lungul aleii, atrăgând atenția unui vecin care tocmai ieșise afară să-și plimbe câinele, apoi a poliției, apoi a jurnalelor de știri și apoi a lumii, în toată ignoranța ei.

23.

În noaptea verde, existau drumuri naturale prin tufișurile dense, croite de apă și de vânt. Pante navigabile de grohotiș. Creste aride care puteau fi urmate, pentru o vreme. Chiar și în acest teritoriu neospitalier, în unele dintre canioane exista suficientă apă ca să potolească setea eucaliptilor și a castanilor californieni. În unele locuri existau și stejari imenși, care se răsfirau în arhitecturi chinuite, modelate de solul acid și de căldură și de insecte, care nu le permiteau să ia forme mai firești, nu formau niciodată păduri, ci pâlcuri transfigurate prin care Land Rover-ul trecea de parcă se afla într-o călătorie printr-un peisaj apocaliptic.

Gavin cunoștea o parte din acest teritoriu, în urma anilor de călărie, deși nu putea să fie familiarizat cu sutele de kilometri pătrați de pământ care se aflau în fața lor. În această lumină ciudată, verde-gălbuie, el era incapabil să recunoască chiar și cele mai familiare repere. Oricum, în afară de experiență și instinct, el se baza pe busola cu cadran mare, iluminată de baterii, pe care o fixase pe consola dintre el și Jessie.

Deși nu se aștepta să se deplaseze foarte rapid în aceste condiții, el era îngrijorat că nu erau destul de departe. La mai mult de opt ani de la ultima lui prezență pe câmpul de luptă, el începea să simtă mâncărimea familiară dintre umeri, o greață în stomac și o strângere a scrotului. Era instinctul lui care îl avertiza despre necazurile care-l așteptau.

În zona pentru bagaje, câinii se întinseseră pe jos, așa cum făceau întotdeauna când călătoreau în orice fel de vehicul, în afară de camioneta Ford ’48 verde-măr, în care le plăcea să stea în fund sau chiar în picioare, legați în lesă, pentru siguranța lor, ca să privească peisajul și să lase vântul să le sufle prin blană.

Acum, în timp ce Rover-ul traversa un câmp cu iarbă joasă, neîngrijită, pe care erau risipite salvii mai înalte, Duke și Quennie săriră în picioare și începură să mârâie pe un ton jos, gutural.

Din locul său din spate, Travis spuse:

— Cu siguranță că nu le place ceva, unchiule Gavin.

Deși se deplasau cu mai puțin de zece kilometri pe oră, din cauza schimbărilor bruște ale terenului care puteau să apară, Gavin încetini și mai mult, ca să scruteze noaptea prin fereastra din dreapta sa. La început nu văzu nimic. Apoi haita apăru în câmpul său vizual.

— Coioți, spuse el.

Șase exemplare, o haită mare dintr-o specie de animale care adesea preferau să vâneze singure. Ei erau niște umbre verzi, aplecate, cu ochi strălucitori, iar zâmbetele lor zimțate erau cea mai palidă imagine din această viziune macabră.

— Pot să-i văd, oarecum, spuse Travis. Au flăcări în ochi.

Gavin încetini și mai mult, ca să lase bestiile să treacă în față, dar și coioții încetiniră, ca să rămână lângă Rover.

— Pentru ei, spuse Travis, noi suntem un fel de carne la conservă.

Jessie râse.

— Livrată la ușa lor, la fel ca pizza.

Mârâitul câinilor era punctat de sunete ascuțite, înalte, aproape niște scâncete. Erau pregătiți de luptă. Dar, în același timp, își dădeau seama de ferocitatea acestor creaturi sălbatice.

Asemenea câinilor, Gavin nu găsea nimic amuzant în faptul că era vânat de șase lupi de prerie, cu colți lungi. Poate că erau în siguranță în această conservă pe roți, dar nu puteau rămâne veșnic în mașină… dacă făceau o pană.

24.

Pe drumul spre a deveni o persoană ajustată, Booth Hendrickson se prăbușise. Când rețeaua nanotehnică își va termina țesătura, va controla o formă umană care arăta ca acel bărbat, temut cândva, de la Departamentul de Justiție, și va fi alimentat de curenții electrici ai acelui creier funcțional, dar bărbatul nu va mai fi ceea ce fusese cândva și creierul lui va fi doar un adăpost pentru o minte în care nodurile psihologice se desfăcuseră și dădeau semnele unei destrămări profunde.

În timp ce le povestea lui Jane și lui Gilberto despre proprietatea de la Tahoe și despre scara strâmbă, el făcea asta într-un monolog întrerupt, vecin cu incoerența. Nu exista nicio metodă care să-l țină concentrat pe lucrurile cele mai importante, prin interogare, pentru că el reacționa la întrebările ei de parcă era o bilă dintr-un joc de flipper, ricoșând din întrebări în direcții neașteptate. Cu cât îi erau puse mai multe întrebări, cu atât mai fragmentată devenea povestea lui, așa că nu era nimic altceva de făcut decât să-l lase să

vorbească, să asculte și, încet, să reconstruiască imaginea din aceste piese de puzzle.

Povestea pe care o spusese el, despre abuzurile din copilărie, era atât de extremă, atât de diferită de orice auzise vreodată Jane, încât ea se aștepta ca el să devină emotiv, să-și plângă de milă și să fie zdruncinat de furie. Oricum, părea că abilitatea lui de a simți emoții fusese redusă de multă vreme. Ca adolescent și adult, tot ceea ce părea că fusese capabil să simtă era legat de convingerea superiorității sale, de simțul adânc înrădăcinat că făcea parte dintr-o clasă aflată deasupra celorlalți. El simțea dispreț pentru mase în general și pentru cei mai mulți indivizi în particular; dezgust față de ceea ce el își închipuia că este o ignoranță universală; scârbă față de pretențiile lor de egalitate; ură față de ei pentru pretențiile lor pentru sentimente ca dragoste, credință, compasiune și simpatie, despre care el știa că sunt invenții, prin care ei își ascundeau față de ei înșiși adevărul despre lume. Și el mai cunoscuse și frica, frica față de acele miliarde care se aflau sub nivelul lui și care, prin prostia și ignoranța lor și prin comportamentul lor nesăbuit, ar putea să distrugă lumea, nu doar pentru ei, ci și pentru el și pentru acei oameni elevați, asemănători lui. Cât despre emoțiile nobile, părea să fi fost văduvit de ele de multă vreme. Acum, când povestea experiențele sale cu scara strâmbă, chiar și cele mai abjecte emoții păreau să-i fie inaccesibile, lăsându-l doar cu teama, și, de fapt, cu o singură teamă. El rătăci prin povestea lui cu un ton egal, amintindu-și detaliile cele mai oribile cu tot atâta emoție ca un matematician care recitește paginile unor calcule pe care le-a folosit ca să rezolve o problemă. Dar, din când în când, el o privea pe Jane cu o frică subită și spunea:

— Spune-mi că nu-mi vei lua lumina. Te rog, te rog, nu-mi lua lumina.

Când povestea lui se apropia de sfârșitul încâlcit, el rămase așezat în tăcere, cu mâinile în poală, cu capul plecat, o formă lipsită de substanță, un bărbat golit, cu capul umplut cu paie.

Cu o oră în urmă Jane nu s-ar fi gândit că ar putea să simtă vreodată compasiune pentru această folosire nemiloasă a celorlalți. Chiar dacă acum îi era milă de el, ea nu mergea într-atât de departe încât să simtă simpatie pentru el, pentru că asta i-ar oferi o demnitate pe care el nu o merita.

Când el privi spre ea și o rugă pentru lumină, expresia lui era una de supunere abjectă, cu o urmă de venerație, de parcă o considera importantă și nu se temea deloc de ea, rezervându-și frica pentru pierderea luminii,

pentru că ar putea să fie lăsat în întuneric, așa cum fusese lăsat în locul pe care el îl numea scara strâmbă. Aparenta lui adorație îi dădea fiori lui Jane. După atâta timp în care căutase puterea absolută, el se trezea complet neputincios – și era ușurat să se supună, poate mulțumit să fie cu gâtul sub bocanc, atâta timp cât putea să rămână în prezența puterii.

Ea nu își dorea venerația lui.

Și nu mila era cea care o va împiedica să-i stingă luminile. Chiar și în condiția lui redusă, ea, pur și simplu, nu dorea să rămână singură cu el, în întuneric.

25.

În seara anterioară, Gilberto se bucurase de opt ore de somn, spre deosebire de Jane, care avusese parte doar de patru ore. Dar, când se lăsă pe spate în scaunul din bucătărie și își masă baza gâtului cu o mână, el părea la fel de obosit și de epuizat pe cât se simțea și ea. Ea îi ceruse să facă pe șoferul; Jane regreta că el fusese târât atât de adânc în povestea asta. Mai mult decât orice, ei îi părea rău că el fusese nevoit să fie martor la punerea în sclavie a unei ființe umane, chiar și a uneia căreia îi lipsea umanitatea, precum acest specimen.

La 8:45 p.m. și din nou la nouă, Jane îi spuse lui Hendrickson: „Joacă-te manciurian cu mine”, care era fraza declanșatoare, programată pentru generațiile mai vechi ale mecanismului de control, asemenea celui care-i fusese injectat lui. De două ori, el rămase tăcut, cu capul plecat, fie pierdut în gânduri, fie într-o transă cataleptică ce putea să fie destinația finală a prăbușirii sale psihice.

A treia oară, la 9:20 p.m., el ridică privirea și spuse „În regulă”, și rămase în așteptare.

Desigur, el cunoștea fraza de declanșare și răspunsul corect, înainte de a fi injectat. Putea să se prefacă.

Ea își imaginase un test care implica folosirea unui bisturiu sterilizat din instrumentarul casei de pompe funebre și o comandă pentru Hendrickson să-și taie degetul mare.

Oricum, când veni momentul, ea știa prea multe despre suferințele lui trecute ca să îi mai ceară un test dureros.

Ea spuse:

— Ești obosit, Booth?

— O, da.

Fața lui cenușie, ochii injectați, buzele palide erau acelea ale unui bărbat aflat la limita resurselor sale.

— Ești foarte obosit? întrebă ea.

— Foarte. N-am mai fost niciodată atât de obosit.

— În timp ce așteptam implantarea mecanismului de control, tot ceea ce mi-ai povestit era adevărat?

— Da.

— Cu totul adevărat? Chiar și despre… Tahoe?

— Da. Adevărat.

— Și acum ești foarte obosit. Așa că o să-ți ordon să dormi și să continui să dormi până când te trezesc eu, atingându-te pe umărul drept și spunându-ți numele. Înțelegi?

— Da.

— Dormi.

El se scufundă în scaun și capul îi căzu într-o parte și păru să fi adormit.

26.

Jane nu știa dacă acesta era cel de al doilea sau al treilea pahar de vodcă cu Cola din ultimele câteva ore. Nu-i păsa. Își dorea doar să înceteze să se gândească la scara strâmbă, la sarcina îngrozitoare care o aștepta și să fie capabilă să prindă patru sau cinci ore de somn.

La lumina slabă a lămpii acoperite cu mătase, ea și Gilberto erau așezați în fotoliile din sufragerie, față în față. El își turnase o porție generoasă de scotch, diluată cu un singur cub de gheață.

Hendrickson rămăsese adormit și legat de scaunul din bucătărie. Pentru el lăsaseră lumini mult mai strălucitoare decât cele pe care și le doreau pentru ei.

Cu câteva minute în urmă, după un apel de la Gilberto, fratele mai mare al acestuia, Hector, împreună cu fiul său de șaptesprezece ani, Manuel, trecuseră pe acolo și Gilberto coborâse la parter și le dăduse o cheie ca să poată recupera SUV-ul lui Jane. Ei știau doar că un prieten necunoscut îl

lăsase în parcarea unui supermarket cu o zi în urmă și acesta trebuia adus aici.

Gilberto amestecă scotch-ul doar atât cât să facă să răsune cubul de gheață, care se topea, când se lovea de sticla paharului.

— Mă gândeam că războiul meu s-a încheiat cu mulți ani în urmă.

— Nu există un singur război, spuse ea. Și nu se termină niciodată. Dar aici ai un colț de rai. Nu ai niciun motiv să-ți fie frică de morți.

— Doar de cei vii. El luă o înghițitură. E un drum lung până la Tahoe.

— Dacă reușesc să prind puțin somn, să plec pe la patru, pot să ajung acolo până la prânz, poate pe la ora unu, dacă e vreme proastă.

— Cu el alături de tine?

— Am nevoie de el.

— Dar poți, într-adevăr, să ai încredere în el?

— Cât timp nu se întoarce împotriva mea, da. Dar dacă prăbușirea lui psihică se înrăutățește mai mult decât este acum, s-ar putea să nu-mi fie de folos așa cum speram.

— Ei știu că ai pus mâna pe el.

— Dar l-ai auzit. Ei nu știu că am plecat de la Napa cu mostre ale mecanismului de control.

— *El* nu știa. Poate că alții știu.

— Pun pariu că nu știu. Și, având în vedere regula dezvăluirii informațiilor doar pe bază de necesitate, ei nu vor informa cuplul care are grijă de casa de la Tahoe atunci când Anabel nu se află acolo. La naiba, sunt doar niște bătrâni, plebei, amețiți, gloată, vite cu două picioare.

Gilberto ridică din umeri.

— Ceea ce spunea el despre faptul că îi fac pe unii să se sinucidă și pe alții doar îi aduc în sclavie…

Explicația lui Hendrickson se gravase în memoria lui Jane. *Cei care ar putea să îndrepte societatea în direcția greșită, pe ei îi urâm și merită să moară. Unii dintre cei pe care îi facem sclavi sunt doar pentru plăcerea noastră, cum sunt fetele de la Aspasia. Alții vor conduce lumea sub îndrumarea noastră, în timp ce noi rămânem ascunși în spatele lor și ei sunt doar niște proști ignoranți, care merită să fie sclavi.*

După ce își găsiră un moment de alinare în băuturi, Gilberto spuse:

— Oamenii aflați la putere… pe vremea tatălui meu ei nu erau plini de dispreț față de noi, ceilalți.

— Puterea corupe.

— E ceva mai mult de atât. Puterea a corupt întotdeauna.

— E vorba de toți nenorociții de experți, spuse ea. Am încetat să ne guvernăm singuri și am predat totul experților.

El se agită.

— E o lume foarte complexă. Oamenii care o conduc trebuie să știe ce fac.

— *Acești* experți *nu au* nicio experiență în lumea reală care să valoreze ceva. Sunt elitiști. Au multe teorii, dar le lipsește experiența realității. Se descriu pe sine ca intelectuali.

— Ei bine, cred că știu genul. E suficient să deschizi televizorul.

— Istoricul britanic Paul Johnson a scris o carte măreață despre ei, spuse Jane. Te-ar speria.

— Sunt deja suficient de speriat.

— Sunt ultraconformiști, trăiesc într-o bulă în care oamenii au aceleași păreri. Disprețuitori față de bunul simț și față de oamenii obișnuiți.

— Plebei, ignoranți, nespălați ca noi.

— Dar oamenii sunt mai importanți decât ideile. Nick era mai important decât o teorie idioată. Băiatul meu, copiii tăi – ei contează mai mult.

— Vezi să se producă vreo schimbare?

Asta era o întrebare pe care și-o pusese și ea însăși. Răspunsul sincer nu era încurajator.

— Devine tot mai rău, de vreo două secole.

— Totuși, trebuie să ne păstrăm speranța.

— Speranța, acceptă ea. Și să ne împotrivim.

27.

Carter Jergen spune încântat:

— Uneori, un act caritabil este răsplătit cu o lovitură peste dinți.

De câteva săptămâni, în căutarea băiatului ascuns, agenții urmăriseră toate rudele cunoscute ale lui Nick și Jane, mergând până la fosta nevastă a unui văr de al doilea. Toți foștii infanteriști de marină cu care servise Nick. Familiile victimelor criminalilor în serie pe care îi prinsese sau îi omorâse Jane, în eventualitatea că ea ar fi putut să stabilească o legătură cu vreuna

dintre familiile respective. Foștii ei prieteni din facultate. Oricine căruia ar fi putut să-i încredințeze copilul. Fără niciun rezultat.

Pentru că nici lui Nick, nici lui Jane nu le plăceau publicitatea, contribuțiile lor pentru organizațiile care ajutau veteranii nu intraseră în atenția anchetatorilor până când nu fuseseră epuizate atât de multe alte piste de cercetare, mult mai probabile. Și, dintr-odată, în colecția de fotografii de la evenimentele de strângere de fonduri ale acestor organizații, iată-i la acest maraton, la acest weekend sportiv pentru oameni în scaune cu rotile, la această gală – adesea în compania lui Gavin și Jessica Washington, zâmbind fericiți. În timp ce Carter Jergen conduce Range Rover-ul de-a lungul aleii cu stejari, el spune:

— Nu există odihnă pentru cei obosiți.

— Este prețul succesului, îi răspunde Radley Dubose. Am dat lovitura în afacerea gemenilor Shukla, așa că ne-au pus în cârcă treaba asta, o zi mai târziu. Nu mă deranjează. Îmi place să fiu dorit. Te gândești vreodată ce s-ar întâmpla dacă noi am începe să dăm greș?

— Nu primim bonus de Crăciun?

— Am ajunge, eu și cu tine, cu ace în vene, așa cum le-am făcut scriitorilor hinduși.

— Nici într-un milion de ani, răspunde Jergen, uimit că până și un specimen atât de atrofiat ca Dubose poate să fie cinic. *Noi* nu-i mâncăm *pe ai noștri.*

Această declarație generează un zâmbet ironic.

— Nu există canibalism printre brahmani? Am mers la o școală din Ivy League, îți amintești? Am văzut ce am văzut. Știu ce știu.

Supradimensionat și plin de sine, Dubose îi amintește acum lui Jergen de un alt personaj din desene animate – Popeye. Știu ce știu. *Am văzut ce am văzut sunt ceea ce sunt.*

— Nu toți absolvenții de Ivy League sunt arcadieni sau ar putea să fie sau ar trebui să fie, spune Jergen.

— Cu siguranță, nu mulți dintre cei de la universitatea Pennsylvania. Este tulburător faptul că Penn este măcar considerată printre cele din Ivy League.

Fiind un absolvent de Harvard și încă unul mândru de acest lucru, Jergen este destul de sigur că este luat în râs cu comentariul despre Penn, dar acum ajung la reședința Washington. E timpul să treacă la treabă.

Casa arată confortabil, cu o poartă de intrare generoasă. Toate luminile sunt aprinse. În stânga există o clădire cu aspect de hambar și în spatele ei, grajdurile, ambele în întuneric.

Ceea ce-l interesează cel mai tare pe Jergen este camioneta cu care au ajuns serviciile de urgență, care se află parcată în apropiere de treptele de la intrare. Este un Hennessey VelociRaptor 6x6, o variantă personalizată a unui Ford F-150 Raptor, cu punți noi, cu două roți suplimentare, anvelope off-road cu aspect foarte dur și multe alte îmbunătățiri. Este neagră, este uluitoare și este o camionetă *fabuloasă.*

De curând, unii dintre arcadienii din NSA și Homeland Security și de la alte agenții primiseră vehicule impresionante, în cea mai mare parte Range Rover personalizate, create de Overfinch North America, având performanțe îmbunătățite, un pachet de cosmetizare din fibră de carbon, un sistem de evacuare din aliaj de titan, cu două supape și alte chestii tari. Jergen îi invidia.

Dar asta era un cu totul alt nivel de beneficiu.

Doi bărbați așteaptă la ușa din spate. Ei poartă costume mulate Ring Jacket și reușesc să arate degajat, în ciuda croielii și a cravatelor lor cu șapte pliuri, Cesare Attolini, cu modele jucăușe cu buline.

Jergen se simte dezbrăcat, în tricoul negru, jacheta de blugi Diesel Black Gold, cu scorpioni brodați și blugii negri Dior Homme, dar el este, până la urmă, un agent de teren, nu un tip de la birourile de protocol.

Îmbrăcămintea lui Dubose este indescriptibilă, potrivită să se dea în spectacol în vreun orășel din West Virginia și nimic altceva.

Ușa din spate a casei este închisă, dar Jergen poate să audă clar, din interior, muzică veche, dinainte de vremea lui, un cântec numit *Get a Job.* Bărbații de la ușă nu se prezintă. Ei sunt alerți, aproape tăioși. Le prezintă pe scurt situația.

La 4:00 p.m., vineri, le-a ajuns la cunoștință că Gavin și Jessica Washington îl adăposteau pe fiul în vârstă de cinci ani al lui Jane Hawk. S-a luat decizia de a pune în funcțiune un dispozitiv de supraveghere la intrarea pe aleea lor privată și pentru monitorizarea casei prin deschiderea prin telecomandă a microfoanelor din telefoanele lor, din computere și televizoare, precum și a camerelor video încorporate în acestea. Întrucât televizoarele lor nu dispuneau de conexiune internet, se dovediseră inutile.

La 3:00 a.m., sâmbătă, avioanele de supraveghere electronică ale NSA,

din Los Angeles, realocate la aeroportul Orange County, începură să se schimbe în patrulare pe deasupra văii, pescuind tot traficul de intrare și ieșire al telefoanelor de unică folosință, în speranța de a identifica un apel de la Jane Hawk pentru soții Washington și de a folosi programul de urmărire la sursă ca să-i identifice locația.

La 7:20 p.m., după cină, familia Washington și copilul căzuseră de acord să joace cărți. Ei își acompaniaseră jocul cu muzică doo-wop clasică. Discuțiile lor erau neinteresante, parțial acoperite de muzică. După o vreme, când ei dăduseră mai tare volumul la iPod, nu se mai putură auzi conversațiile. Se presupusese fie că vorbeau încet și muzica le acoperea conversația, fie că nu mai aveau ce să-și spună.

După o serie de piese mai liniștite – *Sincerely* de la The Moonglows, *Earth Angel* de la the Penguins și *Only You* de la Platters – apăru suspiciunea că familia Washington și băiatul nu se mai aflau în casă. Un agent fusese trimis în recunoaștere, pe jos. El ocoli casa, se uită prin ferestre, apoi intră și confirmă că locuința era pustie. Pachetul de cărți de pe masă nu fusese scos din cutie.

Gavin și Jessica Washington au patru vehicule înmatriculate pe numele lor. Trei se află în garaj. Un Land Rover ’87, restaurat și personalizat, lipsește și se pare că nu dispune de GPS. O poartă dosnică fusese lăsată deschisă, ceea ce sugerează că cei trei deveniseră conștienți de supraveghere și fugiseră în sălbăticie.

O echipă de specialiști se află pe drum. La sosirea lor, aceștia vor mătura casa și celelalte clădiri, în căutarea unor indicii despre soarta și activitățile lui Jane Hawk. Între timp, Jergen și Dubose primesc sarcina să urmărească familia Washington și băiatul pe teren, ajutați de un elicopter dotat pentru cercetare de noapte, care se află pe drum.

De fapt, imediat ce fu menționat aparatul supraveghere aeriană se auzi mugetul rotorului unui elicopter deasupra capetelor lor, făcând să tremure ramurile lungi ale stejarilor și stârnind mase învolburate de frunze uscate, care se ridicară ca niște roiuri de lăcuste înainte de a se îndrepta spre poarta deschisă.

Unul dintre agenții îmbrăcați în costum Ring Jacket ține cheia unui vehicul și un fior îl străbate pe Carter Jergen, când se uită la camioneta neagră solidă Hennessey VelociRaptor 6x6.

Al doilea agent în costum Ring Jacket scoate o mapă și le cere lui Jergen

și Dubose să semneze un document prin care predau Range Rover-ul și un altul care confirmă primirea de către ei a VelociRaptor-ului, ca noul lor vehicul oficial.

— Pe scaunele din față ale camionetei, spune agentul, veți găsi echipament pentru vedere nocturnă. Aveți comunicație vocală directă cu echipajul elicopterului, ca să vă coordonați cercetarea.

Jergen face greșeala să-l lase pe Dubose să semneze documentele primul. Până când le semnează și Jergen, Dubose are deja cheile. Zâmbind, el spune:

— Conduc eu.

28.

Gilberto insistă ca el să-l păzească pe Hendrickson, deși bărbatul era acum sub control și dormea pe scaunul din bucătărie, de care îi erau legate gleznele.

— O să dorm după ce pleci. Oricum nu aș putea să dorm cu el aici. Chiar înainte ca tu să fii nevoită să… să-l injectezi, tipul era un personaj foarte straniu. Acum e ca un strigoi sau așa ceva. Îmi face pielea de găină.

Hector și fiul lui aduseseră Ford-ul Explorer Sport de la
Newport Coast și îl parcaseră în fața casei de pompe funebre.
Gilberto îi adusese valiza în camera de oaspeți.

Jane era prea obosită ca să se spele, dar se băgă la duș, oricum, pentru că dorea să poată să plece la drum cât se putea de repede, după ce se trezea dimineață. Își puse alarma ceasului la 3:00 a.m.

Stinse lampa de pe noptieră, se întinse și își puse capul pe pernă.

Dormitorul se afla în partea din față a apartamentului, cu vedere la stradă. Unica fereastră avea draperii, dar ea uitase să le închidă. Acum nu mai avea destulă energie ca să traverseze camera și să le tragă.

Strălucirea slabă a felinarelor stradale colora tavanul cu un argintiu murdar. La lumina mașinilor care treceau, silueta scheletică a unui arbore bătrân care nu înfrunzise încă mătura tavanul și pereții, într-o direcție care depindea de traficul care venea dinspre est sau vest, dispărând iar și iar în beznă, tăcut, de fiecare dată.

În timpul ultimelor câteva luni, fie că Jane dormea pe apucate sau profund, visase întotdeauna de parcă fiecare zi era atât de aglomerată de evenimente încât avea nevoie de douăzeci și patru de ore ca să priceapă,

corespunzător, înțelesul acestora, să lase subconștientul să le revadă și să o sfătuiască cu scenarii de asigurare sau să declanșeze semnalele de alarmă corespunzătoare.

Acum visa că se află pe drum, în spatele volanului, călătorind printr-o țară a minții, cu o geografie lipsită de logică, cu păduri acoperite de zăpadă sau brazi care se topeau în deșerturi de piatră roșiatică, peisaje urbane care se contopeau cu ținuturi singuratice. Nick stătea alături de ea, Travis pe bancheta din spate și totul era bine, până când Nick spuse: „Mă gândesc în sinea mea, mă joc în sinea mea și nimeni nu știe ce-mi spun mie însumi". Când ea îl privi, nu mai era Nick; era Booth Hendrickson, cu ochii închiși, dormind, așa cum îi ordonase ea să facă, până când el își întoarse capul spre ea și deschise ochii, care erau de un alb la fel de imaculat ca al unui ou fiert tare. *Nimeni nu știe*, repetă el și ținea o seringă hipodermică, pe care o înfipse în gâtul ei.

PARTEA A PATRA

GĂSIREA LUI TRAVIS

1.

Fără faruri, cu instrumentele din bord la luminozitate minimă, Radley Dubose conduce uriașul VelociRaptor de 800 de cai putere prin noaptea care strălucește verde.

Purtând și el ochelari pentru vedere de noapte, Carter Jergen ține o carabină, prefăcându-se entuziasmat. Să-și exprime frustrările nu ar folosi la nimic, în afară de a-i face plăcere vulgarului tip din West Virginia.

Deși lumina zilei ar putea să ușureze mult căutarea, ei sunt în stare să descopere urme ale trecerii Land Rover-ului. O porțiune cu urme de cauciucuri pe pământul moale; o brazdă de buruieni rupte, de lățimea unei mașini; aici, linii paralele de iarbă strivită; petice de gazon smuls, acolo unde roțile mușcaseră scurt, pentru aderență.

Problema este că nu există o serie neîntreruptă de semne. Urmele sunt împrăștiate de-a lungul drumului pe care trebuie să-l fi parcurs familia Washington, dar între acestea sunt zone lungi de teren pustiu și tare, în care doar o călăuză indiană legendară, dintr-un alt secol, ar putea să descopere urme ale trecerii lor. E ușor să interpretezi eronat o urmă și să te întorci în direcția greșită, căutând zadarnic o altă urmă de cauciuc.

Aici este util elicopterul pentru cercetare de noapte. Dispunând de camere cu vedere de noapte îndreptate atât în jos, cât și în față, care afișează imaginea pe sticla specială a cabinei de pilotaj, copilotul este capabil să cerceteze urme ale trecerii Land Rover-ului, să le apropie, așa cum niște simpli ochelari nu ar putea, și să rețină chiar și cele mai subtile indicii.

În afară de camerele cu vedere de noapte, elicopterul are capacitatea să scaneze terenul de dedesubt în căutarea unor surse de radiații infraroșii, care sunt afișate și ele pe ecranul cabinei. Pentru că ziua fusese abia călduță, pentru că cerul se acoperise de nori în timpul după-amiezii și

pentru că seara se lăsase cu multe ore în urmă, terenul cedase cea mai mare parte a căldurii înmagazinate în timpul zilei; acesta nu prezintă un fundal strălucitor care să-l distragă pe copilot. Semnăturile de căldură ale coioților sunt ușor de deosebit de cele ale cerbilor și cele ale cerbilor de cele ale oricărei ființe umane care merge pe jos. Dacă elicopterul ajunge suficient de aproape ca să aibă în raza sa Land Rover-ul, semnătura de căldură a vehiculului va deveni un far prin această sălbăticie, altfel nepopulată.

Atât elicopterul, cât și VelociRaptor-ul sunt echipate cu stații de emisie-recepție speciale, care operează sub banda de frecvențe comercială, ocupată de stațiile de radio, reglate pe o frecvență nefolosită de la o tastatură. În afară de echipamentul său de vedere de noapte, Carter Jergen poartă o cască prin care recepționează mesajele de la echipajul elicopterului și i le transmite lui Dubose. Rolul lui este important, dar nu compensează faptul că fusese dat afară din scaunul șoferului.

El se consolează cu conștientizarea faptului că, dacă îndeplinesc bine această misiune, vor deveni eroi ai revoluției arcadiene, pentru totdeauna. Ei vor urca foarte sus, în poziții cu privilegii uriașe, chiar dacă doar unul dintre ei merită să fie recompensat.

El și Dubose trebuie să încerce să evite să ucidă familia Washington, pentru ca bărbatul și femeia să poată fi injectați, controlați și interogați în legătură cu tot ce știu despre cățeaua de Hawk și despre oricine altcineva ar putea să o ajute. Puiul ei prețios, Travis, va deveni ostaticul lor și mama lui va primi foarte puțin timp ca să se predea, altfel va deveni responsabilă pentru suferința lui.

Cu o sută de metri înaintea lor, plutește elicopterul, identificat printr-un minim de lumini, care apar ca trei puncte mici de foc verde și de o ceață palidă, produsă de ecranele luminoase ale camerelor cu vedere de noapte, afișate pe parbrizul cabinei. Nu poate fi perceput nimic din forma sa adevărată, așa că imaginația îl poate transforma într-o sferă care levitează sau chiar într-o navă în formă de farfurie.

Dacă Jergen n-ar fi știut ce se află în fața lor, ar fi putut să se lase convins că aceasta era o navă dintr-o altă lume.

Copilotul elicopterului raportează:

— Modele de anomalie pe o pantă de grohotiș, altfel uniformă. Ar putea proveni de la un vehicul.

— Vom verifica, răspunde Jergen.

Când se întoarce spre Dubose și îi transmite mesajul, fața bărbatului masiv este verde, de brută, chiar puțin de Neanderthal, și asta îi amintește lui Jergen de un alt personaj de benzi desenate, Hulk.

— Lumina asta chiar se joacă cu creierul tău, spune Dubose. Mă simt de parcă am căzut într-o realitate virtuală a unui joc video, unul dintre cele mai vechi. E straniu, nu-i așa? Ascuns și singuratic și vânat doar de îngeri bolnavi.

Jergen recunoaște referința la Poe. Este puțin neliniștit de întregul caracter al micului discurs al lui Dubose, pentru că nu pare să fie ceva ce ar spune cineva cu linia lui genetică țărănească, chiar și după ce a fost educat la Princeton, dacă *educație* este cuvântul potrivit pentru ceea ce le oferă instituția aceea studenților săi.

Ei traversează în viteză o zonă stearpă, unde petice împrăștiate de iarbă se luptă pentru supraviețuire și sunt atât de răsucite și zdrențuite de vânturile anterioare încât orice distrugeri ar produce roțile VelociRaptor-ului nu ar putea să fie considerate drept semne ale trecerii sale pe aici. Ei ajung la o pantă în coborâre ușoară și la un jgheab larg, dincolo de care se ridică o lungă pantă cu înclinație mare. În timp ce elicopterul plutește la o sută de metri în fața lor, Dubose conduce la vale și se oprește în șanțul superficial.

Prin parbriz, Jergen abia reușește să înțeleagă unde a fost deranjată fantomatica pantă de pietriș, deși nu se poate vedea nimic la fel de clar ca o urmă de cauciuc.

El este recunoscător că are un motiv să-și scoată ochelarii pentru vedere de noapte și să coboare din VelociRaptor, înainte ca Dubose să mai citeze un alt poet și, prin urmare, să necesite o reevaluare completă a naturii sale și a capacităților sale mintale. Curentul de aer de la rotorul elicopterului îi răvășește părul lui Jensen și îi flutură colțurile gulerului jachetei sale Diesel Black Gold peste gât, de parcă scorpionii brodații acolo ar fi căpătat viață și ar începe să se târască spre pieptul lui.

El duce o lanternă cu LED cu ajutorul căreia mătură panta din fața lui. Este o întindere largă de grohotiș pe care timpul și vremea l-au aranjat într-un mod uniform, cu excepția unei secțiuni cu lățimea de trei metri – trei metri și puțin – care pare să fi fost deranjată de ceva. Un mic eveniment seismic ar fi afectat, probabil, întreaga față a pantei, așa că semnele parțiale ar putea să fie, de fapt, lucrătura Land Rover-ului.

Aplecat în față, ca să studieze masa de pietre mici, el își croiește drum în sus, pe pantă, cu oarecare greutate, cu grohotișul care alunecă, înșelător, sub tălpile lui, cu sunetul ritmic al rotorului elicopterului, ca o amplificare a bătăilor inimii sale. Pe la jumătatea drumului, ceva strălucește la lumina lanternei. O masă vâscoasă maronie-neagră. El ia o bucată cu degetul arătător. Studiază materia. O miroase. Unsoare de transmisie.

2.

Coioții își pierdură interesul față de Land Rover și se îndepărtară în întunericul lipsit de lună pe urmele vreunui miros irezistibil.

În această parte din California era posibil să parcurgă un traseu întortocheat, printre porțiuni învecinate de terenuri cu tufișuri, zone sălbatice protejate de stat, păduri naționale și monumente naționale, evitând chiar și cele mai mici centre populate, trecând peste drumuri locale și statale foarte puțin folosite, care traversau canioanele, până la granița cu Mexicul, unde puteau să părăsească discret Statele Unite, la Tecate sau Calexico-Mexicali. Alternativ, pentru că Land Rover-ul dispunea de rezervoare de combustibil suplimentare, se puteau aventura peste câmpuri, în Arizona de sud.

Oricum, intenția lui Gavin nu era să-și petreacă întreaga noapte în off-road sau să iasă din California. După ce se consultase cu Jane, el și Jessie concepuseră un plan în eventualitatea unei zile în care ar putea să fie nevoiți să fugă, pentru o vreme, până când conspirația arcadiană era dezvăluită. Ceea ce se va întâmpla, pentru că *trebuia* să se întâmple.

Având în vedere că ei fugeau de o cabală criminală și ar putea să fie nevoiți să lase în urmă, pentru totdeauna, viața lor confortabilă, se simțea surprinzător de încrezător. Nu cu inima ușoară. Nu plin de veselie proaspătă. Era încurajat de genul de optimism care îți limpezea mintea, pe care îl simțeau războinicii după o operațiune reușită, o euforie temperată de faptul că știau foarte bine ce înseamnă moartea.

În Afganistan supraviețuise unor momente în care fusese aproape de moarte și Jessie supraviețuise la doborârea a doua elicoptere și detonarea unui dispozitiv explozibil chiar sub jeep-ul ei. Când ai scăpat suficient de des în mod miraculos din niște pericole mortale, modul tău de gândire se

schimbă. Fie și pentru că ajungi să crezi în miracole, deși ar fi mai bine să nu le aștepți *de obicei.*

Un alt motiv era că începeai să te întrebi dacă nu exista, cumva, un plan al acestor lucruri și dacă sărmanul tău fund nu fusese salvat cu un anumit scop. Când Jane apăruse în pragul casei lor, având nevoie de un loc în care să-l ascundă pe Travis, Gavin se gândise imediat: „Acesta este adevăratul motiv pentru care fundul meu prăpădit mai există pe această planetă". El privise la Jessica și zâmbetul ei îi confirmase că și ea ajunsese la aceeași convingere. Ea fusese cea care spusese da, adăugând că „atâta timp cât băiatul este aici, cu noi, cel mai rău lucru care i se poate întâmpla este să-și rănească un deget de la picior".

Să spui așa ceva însemna să provoci soarta, dar era genul de bravadă pe care Jane avea nevoie să o audă.

Acum venise momentul ca să-și îndeplinească promisiunea sau să moară încercând.

Prima etapă a călătoriei lor presupunea să traverseze Orange County, să pătrundă în San Diego County, departe de locul în care călăriseră mai devreme în timpul zilei și să intre pe șoseaua statală 76, la est de Pala. Partea călătoriei peste câmpuri era de patruzeci de kilometri, dacă trăgeai o linie dreaptă între cele două puncte, dar terenul accidentat nu le permitea un traseu direct; de fapt, ar putea să fie nevoiți să meargă chiar optzeci de kilometri. Și existau porțiuni de teren unde nu puteau să atingă o viteză semnificativă, mai ales din cauză că nu puteau să folosească farurile. Gavin sperase să ajungă la șoseaua 76 la miezul nopții, la ceva mai puțin de patru ore de la plecare.

Se așteptase să fie urmărit. Singura întrebare era cât de mult avans puteau să obțină inițial. Jessie era convinsă – și Gavin trebuia să admită – că echipa de căutare va avea și o componentă aeriană. Ceea ce însemna că urmăritorii vor avansa mai rapid decât urmăriții.

Prin urmare, el se oprea periodic și oprea motorul și cobora din Land Rover, ca să asculte noaptea și să cerceteze terenul, în urma lor, prin ochelarii cu vedere de noapte. Trebuiau să evite ca potera să se abată brusc asupra lor.

A treia oară, când parcă la capătul unei coborâri lungi, auzi obișnuitul bâzâit al insectelor în deșert. Mai auzi și strigăte de feline, care puteau să provină de la o familie ieșită la vânătoare. Și în depărtare… sunetul specific

al unui elicopter.

El cercetă întunericul spre nord-vest, direcția din care veniseră. La început nimic. Doar întuneric. Apoi identifică o constelație cu trei colțuri, pe cerul complet acoperit de nori, mai strălucitoare decât ar fi fost stelele, fiecare dintre ele la fel de strălucitoare ca Venus. Constelația se rotea. Nu erau stele. Un set minimal de lumini funcționale ale unei aeronave.

Se aflau mai aproape decât se așteptase. Trebuia să ducă Land Rover-ul imediat pe un teren mai coborât și să continue doar prin văi și canioane, cât de adânc putea pe sub crestele dealurilor, unde căldura motorului nu va fi înregistrată de camerele elicopterului.

Când ajunse în spatele volanului și porni motorul, Jessie îl întrebă:

— A ieșit rahatul la suprafață?

— Nu încă, dar se reped în direcția noastră.

Jessie aruncă o privire peste umăr.

— Ești bine prins în centuri acolo, cowboy?

— Legat, o asigură Travis. Și câinii sunt jos, așa cum ar trebui să fie.

Din cauza zgomotului produs de elicopter, echipa de urmărire de la sol nu va putea să audă motorul Land Rover-ului. Gavin ambală motorul și ei se repeziră la vale, pe panta lungă, cu pietrele care pocneau puternic în trenul de rulare și cu talazuri de praf care se așezau rapid în urma lor.

El trebuia să rămână cât putea de mult pe teren de gresie și argilită și pe pante de grohotiș, departe de solul moale, evitând orice fel de vegetație care le-ar putea trăda trecerea, până când găsea un loc în care să se dea la fund. El nu credea că putea să ajungă la șoseaua statală înainte ca ei să se repeadă asupra lui. Cea mai bună șansă ar fi să ascundă Rover-ul undeva, să se întindă jos și să spere că elicopterul va trece peste ei, cercetând inutil sălbăticia în vânătoarea lor de oameni.

Dar când ai un vehicul cu motorul fierbinte, unde îl puteai ascunde de o cameră infraroșu, într-un peisaj nocturn atât de arid ca acesta?

3.

În bucătărie, Gilberto nu avea nevoie de cafea neagră, tablete de cafeină sau de muzică vioaie ca să rămână treaz. În scaunul aflat de partea opusă a mesei, Booth Hendrickson era leacul perfect pentru moțăială.

Jane îi ordonase bărbatului să doarmă și el dormea, dar somnul lui era presărat cu vise și nu era liniștit. În spatele pleoapelor lui palide, ochii i se mișcau neîncetat, fixați asupra unor viziuni, în regatul întunecat al coșmarului. Fața lui nu era relaxată, ci însuflețită de expresii care treceau de la perplexitate la dezgust și la repulsie.

Când nu își scrâșnea dinții sau nu își mușca buzele, el scotea niște zgomote patetice, moi, sau vorbea în somn, iar vocea lui bântuia bucătăria de parcă venea dintr-o altă dimensiune.

„Mâini și mâini și mai multe mâini… o mie de mâini”.

Din cauză că era reținut de colierele care-i legau gleznele de bara de susținere dintre picioarele din spate ale scaunului, mâinile îi rămâneau libere. În timp ce vorbea, acestea se zvârcoleau pe masă, nervoase, nesigure, într-o parte și în alta, de parcă erau în căutarea a ceva ce el se temea să găsească.

„Nu mă obliga, nu mă obliga, nu mă obliga”, se ruga el în șoaptă.

Respirația îi deveni neregulată și apoi panicată, în timp ce gâfâia după aer și expira în rafale, scoțând sunete ascuțite, de disperare, de parcă îl urmărea o creatură născută în iad. Părea că asta urma să-l trezească, dar, de fiecare dată, panica se retrăgea și el dormea nemișcat, alunecând într-o stare de anxietate apăsătoare.

Din când în când, revenea la subiectul ochilor. „Ochii lor… ochii lor…” Și mai târziu: „Ce este aia în ochii lor? Vezi? Vezi ce este în ochii lor?”

Deși Gilberto nu avea nevoie de cofeină, dorea ceva care să-i liniștească stomacul. Scotch-ul pe care îl băuse îi crease aciditate și acidul refula. Aduse pe masă un pahar cu lapte rece și îl folosi ca să înghită o tabletă de Pepcid AC, înainte să se așeze din nou.

„Nu mă lăsa în întuneric”, se ruga Hendrickson, cu o șoaptă urgentă și disperată. „În niciun caz nu este în felul în care crezi tu. Nu există ieșire. Doar intrare”.

Timp de câteva minute bărbatul rămase tăcut, deși fața lui părea la fel de schimonosită.

Deodată, deschise ochii și se aplecă înainte în scaun și păru să se uite la Gilberto în timp ce spunea: „Capete în interiorul capetelor. Ochi în interiorul ochilor, ei vin acum, știu că vin, nu există nicio cale să-i țin departe de ochii mei, de capul meu. Știu că vin”.

— Ce pot să fac pentru tine? îl întrebă Gilberto. Pot să fac ceva?

Dar poate că, până la urmă, Hendrickson nu-l vedea, nu vorbise cu el și era încă adormit, deși avea ochii deschiși. Închise ochii și se așeză înapoi în scaun și rămase iarăși tăcut.

Gilberto se îndoia că laptele rece și calmantul gastric aveau să funcționeze.

4.

Radley Dubose devine tot mai agitat când trec patruzeci de minute fără vreun semn sau vreo urmă lăsată de prada lor. El înjură familia Washington, noaptea, deșertul, elicopterul, pilotul acestuia și copilotul. Deși el se bucură să conducă VelociRaptor-ul, cu toate îmbunătățirile pe care vrăjitorii de la Hennessey le pot oferi (*o camionetă care costă mai mult de trei sute de mii de dolari*), nu este fericit. El este posedat de o nevoie animalică de a ciomăgi pe cineva, pe oricine.

Carter Jergen este și el frustrat, deși ar fi mai puțin frustrat dacă s-ar afla în spatele volanului, în loc să fie blocat în scaunul pasagerului, ca să transmită mesaje de la copilotul elicopterului care, de patruzeci de minute, nu mai avusese nicio veste care să merite transmisă. E aproape ca și cum Land Rover-ul și-ar fi luat zborul.

În bezna verde, elicopterul se baleiază de la est la vest, de la vest la est, în timp ce se deplasează constant spre sud. Dacă nu găsesc ceva în următoarele cincisprezece minute sau cam așa ceva, vor trebui să revină spre nord, pe terenul deja cercetat, ca să se asigure că nu scăpaseră nimic din vedere.

Acest deșert de tufișuri nu este arid tot timpul anului, nu peste tot și, mai ales, nu aici, la finalul sezonului ploios. Ei ajung la marginea unui canion mai adânc decât toate cele pe care le cercetaseră până atunci. La aproape șaizeci de metri mai jos de ei, un torent larg, rapid, născut din topirea zăpezilor din munții îndepărtați și umflat de ploile de pe dealuri, alunecă pe un traseu atât de neted încât pare să curgă fără niciun obstacol. Deasupra apei de un verde întunecat sunt răspândite forme de un verde mai deschis, ale copacilor maturi, grupați în pâlcuri, pe sub care torentul dispare. Jergen și Dubose așteaptă în VelociRaptor la marginea canionului și privesc cum elicopterul îl cercetează, încet, până la mai mult de o mie

cinci sute de metri spre est. Apoi se îndreaptă înapoi spre ei, înainte de a pluti pe deasupra torentului, până la un punct aflat la mai mult de opt sute de metri spre vest față de poziția lor.

Copilotul raportează.

— Avem o sursă de căldură sub acoperirea copacilor. Fără un profil clar. Foarte difuză. S-ar putea să nu fie ei.

Când Jergen repetă mesajul, Dubose spune:

— La dracu', sunt ei. Parcați în apa curgătoare, cu motorul oprit, sperând că Rover-ul se va răci suficient ca să fie complet adăpostit de copaci.

Peretele canionului este lipsit de vegetație și nu este o pantă ușor de coborât. În unele locuri este mai abruptă decât în altele.

Când pare că Dubose e pe cale să vireze peste margine ca să coboare, Jergen spune:

— Așteaptă, așteaptă. Aici e prea abrupt. Mergi încă puțin spre vest.

— Nu e prea abrupt, spune Dubose.

— Ba da, este, insistă Jergen.

— Nu face pe mironosița cu mine.

Această mojicie nejustificată din partea bădăranului îl ofensează pe Jergen.

— N-am făcut pe mironosița niciodată în viața mea.

— Poate că nu, dar ai tendințe, adaugă Dubose și trece peste margine, pe panta abruptă, pe care coboară la o înclinare atât de periculoasă, rostogolindu-se peste un teren impracticabil. Imaginea prin ochelarii pentru vedere de noapte, deja atât de stranie, devine un carusel de neînțeles de forme în tonuri de verde, de parcă ei ar fi niște personaje neajutorate dintr-un film despre spațiul cosmic, care trec ca racheta printr-o furtună de meteoriți.

Ca să-și dovedească curajul, Jergen nu țipă niciodată pe durata coborârii și nici nu se întinde să apuce mânerul de deasupra ușii, nici nu-și ridică picioarele ca să se proptească în planșa de bord. El se bazează doar pe centurile de siguranță, deși, în unele momente, pare că furgoneta a scăpat de sub legile gravitației și că el va pluti din scaunul său.

5.

VelociRaptor-ul năvălește spre fundul canionului adânc, cu motorul oprit, ambele geamuri din față deschise și, în partea stângă se prefigurează siluetele copacilor, și apoi torentul ca un șuvoi de magmă, care curge dintr-o rană a pământului. Pare o scenă pe care și-ar putea-o imagina un somnoros după o cină foarte condimentată… Aerul nopții năvălește rece, în camionetă. În aer plutește un iz dulceag de lemn dulce care provine de la câteva plante de pe marginea torentului. Se mai simte și mirosul vag calcaros al pietrelor ude, și toate aceste senzații te năpădesc într-o lume de verde pe verde, cu umbre adânci…

Dubose parcase la vreo trei sute de metri de locul în care plutea elicopterul și oprise motorul.

El spune:

— Ei știu că au fost descoperiți, așa că, dacă aveau de gând să se predea, ar fi apărut până acum. Trebuie să prindem băiatul în viață. Cât despre ceilalți doi, va trebui doar să ne străduim.

— Instrucțiunile spuneau toți trei în viață. Să-i injectăm pe cei doi Washington și să-i interogăm.

— Mulțumesc pentru că-mi împrospătezi memoria, răspunde Dubose, cu ironie evidentă. Dar cei doi vor fi mai bine înarmați decât oricare dintre personajele din filmele tale mediocre de Quentin Tarantino.

— Poate că vor fi. Pe de altă parte, fiind nevoiți să se gândească la băiat, poate că nu vor fi.

— Sunt foști soldați. Au un nenorocit de arsenal și, cu antrenamentul lor, nu vor fi pradă ușoară.

— Și noi am fost antrenați, răspunde Jergen.

— Pregătirea celor din agențiile de aplicare a legii și cea a forțelor speciale ale armatei sunt două lumi complet diferite. Ai citit dosarul militar al acestui nenorocit? Și cățeaua și-a pierdut ambele picioare, de la genunchi în jos, dar tot mai concurează la maraton.

— Curse de zece kilometri, îl corectează Jergen. Nu la maraton.

Din nou, cu ironie inutilă, Dubose spune:

— O, atunci asta este cu totul altă poveste. Ce mămăligă trebuie să fie cățeaua aia, să alerge doar zece kilometri fără picioare?

— Să spunem că sunt înarmați în stil mare.

— Nu trebuie să spunem. Chiar sunt înarmați.

— Dacă situația asta se transformă într-un schimb de focuri, cum evităm

să omorâm băiatul, care ar putea să devină o victimă colaterală?

— Ca să-l țină pe copil în siguranță, ei *nu vor* un schimb de focuri, spune Dubose. Așa că vor încerca să ne cadă în spinare și să ne ia armele sau vreo altă șmecherie drăguță. Tot ceea ce vreau să spun este că ei vor ezita, iar noi nu. Trage imediat cum îi vezi.

— Și dacă folosesc băiatul ca un scut?

— Omule, ca să obții o diplomă la Harvard, te obligă să îți pierzi cinismul? Ăștia nu sunt genul de oameni care ar folosi copii pe post de scuturi.

— Oamenii nu sunt niciodată ceea ce par să fie.

— Atunci ăsta este încă un motiv să tragi imediat ce îi vezi.

Coborâră din VelociRaptor și închiseră ușile.

Elicopterul plutește suficient de sus deasupra copacilor ca să evite să devină o țintă ușoară, dar rămâne staționar deasupra sursei de căldură, ca să ghideze echipa de la sol și să-i enerveze pe cei doi Washington cu zgomotul.

Jergen și Dubose sunt înarmați cu pistoale Sig-Sauer de 9 mm, purtate la centură, dar fără puști, pentru că va fi un schimb de focuri de apropiere, dacă va exista vreunul.

Iarba de la marginea apei, înaltă până la brâu și o diversitate de copaci, pe care Jergen nu-i poate identifica în această lumină, le oferă toată acoperirea de care vor avea parte. Elicopterul este un model civil, adaptat, de dimensiuni medii, cu rotorul principal și cel din coadă de ultimă generație și produce suficient zgomot ca să acopere orice sunet pe care l-ar putea face ei.

Torentul are o lățime de vreo patru metri. Trebuie să existe o concentrație foarte mare de carbonat de calciu în aluviunile de pe aceste dealuri, pentru că, de-a lungul a zeci de ani, ploile de sezon au așezat un pat de calcar, care este responsabil pentru mișcarea lină, rapidă a apei, care se dovedește a fi adâncă de vreo șaizeci de centimetri, când Dubose traversează spre malul celălalt.

Din cauză că noaptea este lipsită de stele și este luminată doar de o lună filtrată de nori, Jergen nu se așteaptă ca sub copaci să fie mult mai întuneric. Dar este. Fără ochelarii de noapte ar fi aproape orbi.

Având în vedere trecutul lui Gavin Washington, există posibilitatea ca și el să fie echipat cu astfel de ochelari, deși nu va fi echipament conform

specificațiilor militare de generația a 4-a, ci mai degrabă de generația întâi. Modelele pentru vânătoare și pentru pasionați, cu prețuri de la două sute de dolari până spre două mii de dolari, nu-l vor ajuta pe Washington nici pe departe la fel de bine cum îi vor ajuta pe ei echipamentele lor.

Jergen și Dubose pornesc ușor, deplasându-se de la un copac la altul, cu pistoalele ținute cu ambele mâini. Ei sunt îngrijorați din cauza ierbii înalte și a copacilor din fața lor, care le oferă ascunzători celor doi Washington, dacă s-au decis să coboare din mașină și să avanseze, în încercarea de a le întinde o capcană.

Acest lucru este improbabil. În primul rând pentru că vor presupune că temperatura corpului lor îi va da de gol. Și există șanse ca ei să rămână cu băiatul. Ei se bazaseră pe acoperișul de copaci și pe apa rece a torentului, ca să ascundă semnătura termică a Land Rover-ului. Acum, când înțelegeau că înșelătoria lor nu funcționase, nu vor avea timp să plănuiască alta.

Privind retrospectiv, preferința lui Dubose pentru uciderea pe loc a celor doi Washington, ca să captureze doar băiatul, nu mai pare atât de nepotrivită pe cât se gândise Jergen la început. Cu siguranță că el nu vrea să moară aici, în noaptea asta – sau oriunde altundeva, în orice noapte. E mai bine să acționeze primul și decisiv. Tot ceea ce le trebuie cu adevărat este băiatul. Cu el, o vor avea pe Jane Hawk la îndemână.

În fața lor, Land Rover-ul apare la vedere, parcat în mijlocul torentului, cu apa rece curgând peste bara de protecție și în jurul lui, strălucind cu o lumină dintr-o altă lume, de parcă este o caleașcă pentru fantome care transportă spiritele celor morți spre purgatoriu.

Acum se află în perimetrul curentului de aer al elicopterului. Copacii scârțâie deasupra lor, făcând să se răsucească frunze care tremură prin întunericul verde ca niște molii uriașe și turbulențele de aer creează forme pe suprafața torentului, care fusese până atunci netedă ca oglinda.

Se află la treizeci de metri de Land Rover… acum la douăzeci… cincisprezece. Parbrizul apare ca un dreptunghi întunecat peste verdele strălucitor al mașinii. În spatele sticlei nu se află trupuri calde de oameni, de parcă Rover-ul fusese abandonat.

Dacă cei doi Washington au plecat prostește pe jos, împreună cu băiatul, prin acest teren impracticabil, nu aveau cum să ajungă prea departe. Copacii ar putea să mascheze semnăturile lor termice față de supravegherea aeriană, dar vor exista goluri în coronament prin care vor fi văzuți mai devreme sau

mai târziu și, în cele din urmă, nu vor mai fi deloc copaci.

Zece metri și acum Jergen și Dubose se află chiar în centrul vârtejului format de elicopter, unde aerul este mai liniștit, deși mugetul motorului și zgomotul rotorului elicopterului se aud mai puternic decât oricând.

Poate că este doar valul zgomotului regulat care rezonează în măduva oaselor lui Jergen, dar brusc el este scuturat de bănuiala că, până la urmă, intraseră într-o capcană.

6.

Gavin era scufundat în scaunul șoferului. Unica lentilă a ochelarilor ATN PVS7-3, care îi furniza o imagine pentru ambii ochi, era îndreptată, printre spițele groase ale volanului, chiar pe deasupra planșei de bord, astfel încât să nu prezinte un profil termic separat de cel al Rover-ului. Din această poziție inconfortabilă, el văzu bărbații care apăreau din întuneric, câte unul de fiecare parte a torentului, cu pistoalele pregătite și îi urmări cum se apropie prin vegetația culcată de vânt.

Travis așezase valiza plină cu bani și protezele de alergare ale lui Jessie pe bancheta din spate și își găsise refugiul pe podea, unde câinii se cuibăriseră alături de el. Jessie se afla în zona pentru bagaje, pe care o ocupaseră anterior ciobănești; ea stătea în fund, sprijinită de spatele banchetei, sub nivelul ferestrei.

Gavin oprise motorul când ajunseseră în mijlocul torentului, cu speranța că apa rece și coronamentul copacilor ar putea să-i ascundă de elicopter. Când asta nu funcționase, el pornise motorul din nou și se pregătise pentru o evadare când venea momentul potrivit.

În mugetul motorului elicopterului, bărbații care se apropiau pe malul torentului nu vor putea să audă Land Rover-ul. Puteau să presupună că motorul nu funcționa sau că vehiculul fusese abandonat.

Când pistolarii ajunseră atât de aproape cât îndrăznea Gavin să-i lase să se apropie, înainte să acționeze, el băgă mașina în viteză. Presiunea apei curgătoare împiedica Rover-ul să alunece în față, așa că bătăușii nu fură avertizați până când el nu se ridică în scaun și apăsă accelerația. Pentru o clipă, anvelopele mari alunecară pe fundul torentului, dar apoi Land Rover-ul se repezi înainte.

Asasinii rămaseră surprinși și ezitară doar pentru o clipă, ceea ce aduse Rover-ul aproape în dreptul lor, înainte ca ei să deschidă focul. Trei flăcări la gura țevii, două în dreapta. Un glonț plesni pe panoul acoperișului, chiar deasupra parbrizului. Altul lovi într-una din oglinzile laterale. Poate că al treilea se pierdu în peisaj. Chiar în timp ce ei trăgeau, Gavin apăsă claxonul, care putea să-i fi uluit și mai mult, dar care era, în primul rând, un semnal pentru Jessie.

7.

Așezată în zona pentru bagaje, cu spatele sprijinit de spătarul banchetei, Jessie se afla cu fața spre portiera din spate, cu carabina pregătită. Când izbucni claxonul, aproape simultan cu focurile de armă și ei se aflau tot în mișcare, ea putea doar să presupună că Gavin nu fusese lovit, slavă Domnului, și că treceau deja pe lângă pistolari.

Ca un ecou imediat al claxonului, în timp ce jeturi de apă se ridicau de la roțile din spate și curentul de la rotorul elicopterului pulveriza stropi de apă în zona pentru bagaje, Jessie trase primul dintre cele patru cartușe, incapabilă să vadă ținta, doar cu intenția de a-i face pe pistolari să se arunce pe burtă și să oprească focul la vederea Land Rover-ului, cu flacăra de la gura țevii strălucind, pentru o clipă, în mii de picături zburătoare, cu reculul care o împinse în spătarul banchetei. Puține lucruri egalau bubuitul unei arme de calibru 12, ca să-i facă pe bărbații periculoși să se ghemuiască și să se ascundă, și până când ea trase al doilea, al treilea și al patrulea cartuș, Rover-ul se afla atât de departe în amonte încât ea nu se mai simțea în pericol din cauza focurilor de pistol.

Cu urechile zornăind, aproape asurzită pentru moment, Jessie se îndreptă spre cutia de cartușe deschisă, aflată între coapsele ei, ca să pună un alt cartuș în închizător și alte trei în încărcător.

8.

Ciobănești germani erau câini buni, dar acum urlau pe bancheta din spate, protestând împotriva sunetului dureros al focurilor de armă, într-un

spațiu atât de limitat și Gavin simpatiza cu ei, cu urechile zornăindu-i, de parcă fusese pălmuit puternic pe ambele părți ale capului. El strigă la Travis și vocea îi sună de parcă venea din fundul unui canal.
Băiatul strigă înapoi, doar atât de tare cât să fie auzit – era în regulă – și Jessie strigă și ea.

Copacii întunecați aflați dincolo de curentul de aer al elicopterului se înălțau la fel de nemișcați de parcă fuseseră pietrificați într-un alt mileniu și în stânga lui ajunse la o spărtură în palisadă și ieși din torent, peste malul jos, acoperit cu iarbă, până la fundul canionului. La cincizeci de metri în fața lor se afla un camion de un fel cum nu mai văzuse până atunci, deși, pe măsură ce se apropie, reuși să distingă literele mari FORD de pe grila radiatorului.

Dacă fuseseră trei oameni în camionetă și unul rămăsese în urmă, ar putea să fie o greșeală să oprească, dar Gavin nu credea că mai exista un al treilea. Nu vedea pe nimeni. El frână lângă Ford, deschise ușa și scoase Springfield-ul .45. Își goli încărcătorul în cele două roți din spate de pe partea șoferului, spărgându-le pe amândouă, cu vreo două gloanțe ricoșând din jantele de aliaj, cu reflexii distorsionate ale focului verde de la gura țevii tremurând pe vopseaua neagră, strălucitoare, ca un fel de aurora boreală din iad. El scoase încărcătorul golit, băgă altul, închise ușa, puse pistolul fierbinte în teacă și porni spre est, în mare viteză.

Pistolarii erau acum pe jos și nu mai constituiau e amenințare. Pentru moment doar elicopterul porni în urmărire.

Gavin ajunse la un loc în care copacii se răreau pe ambele maluri ale torentului. Dincolo de curentul sinuos de apă, peretele sudic al canionului părea mai coborât și mai puțin abrupt decât peretele nordic, oferind ceea ce părea să fie o cale liberă spre vârf. El traversă torentul și acceleră în sus, pe pantă. Terenul era încă moale, după ploile recente și umed sub primii câțiva centimetri și el scurmă niște urme în noroi, pe tot drumul până la creastă.

Pe terenul înalt, elicopterul se apropie de ei dinspre vest. Era un elicopter civil, suficient de mare ca să transporte șase sau opt pasageri, în afara echipajului, dacă nu fusese reamenajat pentru un alt scop. Nu purta niciun însemn al vreunei agenții pe care el să-l poată vedea la lumina înecată a ochelarilor cu vedere de noapte.

Poate că pilotul fusese în armată la începuturile carierei sale sau poate că era doar un pilot oarecare de elicopter, care nu avea pregătire militară, nici

experiență de război. Ultima variantă părea să fie cea adevărată, atunci când se năpusti la mai puțin de cincizeci de metri deasupra Rover-ului, de parcă voia să intimideze șoferul, ceea ce era o încercare fără sorți de izbândă.

Dar chiar dacă nu erau foști militari, pilotul și copilotul puteau să fie mai mult decât niște simpli specialiști în cercetare aeriană care ajutau un echipaj la sol, greu încercat. Copilotul putea fi un lunetist antrenat – sau dacă se afla un lunetist la bord – acest lucru putea să justifice o apropiere la altitudine mică, pentru a putea lovi vehiculul fără să rănească pe altcineva de la bord. Fără îndoială că oamenii care o căutau pe Jane ar prefera să-i interogheze pe Gavin și pe Jessie, mai degrabă decât să-i ucidă, și cu orice preț îl voiau pe Travis în viață. Sau poate că intenția lor era să-l sperie cu o serie de manevre, folosind elicopterul cam în felul în care un matador își folosește capa roșie ca să zăpăcească un taur, distrăgându-l și întârziindu-l suficient de mult pentru ca echipajul de la sol să traverseze canionul și să-i angajeze din nou.

Elicopterul se repezi spre est, prin noapte, se întoarse spre sud și se apropie de ei din nou.

Când înțelese că aeronava se apropia de ei la fel de jos ca mai înainte, poate chiar mai jos, de parcă ar fi vrut să atingă cu tălpile acoperișul Land Rover-ului, Gavin frână și se opri. Aruncă o privire peste umăr și o văzu pe Jessie sărind afară prin portiera din spate. Ea o închise în urma ei și se ghemui în spatele vehiculului.

Idolatrii fantomatici păreau să sară din morminte, în timp ce elicopterul trecea pe deasupra terenului, valuri de praf și pleavă, care luau forma unor dansatori ce se răsuceau în bezna bântuită. Palele rotorului sculptau lespezi de aer pe care le aruncau asupra Rover-ului, zgâlțâindu-l pe roți.

Când elicopterul trecu la o înălțime neglijentă, Jessie trase de trei ori în succesiune rapidă și apoi trase un al patrulea foc îndreptat spre rotorul din coadă.

Acesta nu era un film, așa că aeronava nu explodă în flăcări, pentru că nu avea niciun motiv să facă asta. Dar un zgomot de lovitură și scârțâitul ascuțit al pieselor de metal care se macină una pe alta, la viteză mare, sugerau că ea reușise să producă ceva pagube.

Pilotul vira spre vest și sud, îndepărtându-se de canion și elicopterul icni, în timp ce câștiga ceva altitudine.

Jessie deschise ușa pasagerului din față și urcă în Land Rover și Gavin

porni după elicopter, în timp ce ea trântea ușa. El nu avea nicio intenție să-l urmărească pentru alt scop în afară de a-l ține sub supraveghere până când se convingea că era serios avariat.

Orice probleme mecanice ar fi provocat câteva încărcături de alice trase de la mică distanță, acestea se transformară rapid într-o criză. Pilotul încetă să zboare în lateral și încercă să aterizeze, cu rotorul mergând neregulat. Când elicopterul se afla la vreo cincisprezece metri de pământ, rotorul se blocă. Fără portanță, acesta se prăbuși, rupse o talpă, se înclină și se opri aplecat spre dreapta, sprijinit într-una dintre lamele rotorului.

Gavin își scoase ochelarii cu vedere de noapte și îi dădu lui Jessie. El aprinse farurile. Terenul albicios și tufișurile întunecate păreau să sară pe ei, din neant. Lumea verde dispăruse, iar această lume mult mai familiară se stabiliza dinaintea lor.

Travis se ridică de la podea și se așeză pe banchetă, când Jessie îi spuse să se prindă în centura de siguranță. El încercă din răsputeri să facă asta, cu câinii pe jumătate cățărați peste el și lingându-i bucuroși fața și mâinile.

Ținând seama de posibilitatea unor focuri de armă, Gavin se îndepărtă de aeronava doborâtă. Oricum, lumina periferică a proiectoarelor Rover-ului dezvălui un bărbat aflat în genunchi alături de aeronavă și un altul în ușa cabinei, pregătit să sară.

Dealurile își dezvăluiau contururile mult mai ușor în fața farurilor decât la lumina amplificată a lunii și la radiația infraroșie a ochelarilor cu vedere nocturnă. Gavin se orienta cât putea de bine, în timp ce Jessie citea cu voce tare indicațiile busolei și el porni spre sud-vest, prin sălbăticie, mai rapid decât ar fi îndrăznit în lumea cea verde.

Atunci îl apucă tremuratul. Nu pentru mult timp, nu suficient de violent ca să-i facă dinții să clănțăne. Dacă existase o sudoare rece pe sprâncenele sale și pe spate, înainte de asta, el nu realizase până acum.

În ciuda modului calm în care se descurcase Jessie în ambele confruntări, Gavin știu că și ea tremura atunci când îi spuse:

— Afganistanul obișnuia să fie în partea cealaltă a lumii. Îmi plăcea mai mult când era acolo.

9.

Jane Hawk își permitea să aibă mult mai puține superstiții decât aveau majoritatea oamenilor, una dintre ele fiind aceea că manifestările lungi de rămas-bun aveau tendința să devină despărțiri definitive, mult mai des decât cele scurte. E mai bine să spui „pe data viitoare” sau „ne vedem curând” decât să spui rămas-bun, oricât de scurt.

În spatele casei de pompe funebre, alături de Explorer-ul Sport, în întunericul rece al dimineții de duminică, la 3:30, Jane îi spuse lui Gilberto Mendez „Ne vedem curând” și îi mulțumi, și îi spuse că îl iubește.

Era convingerea ei – nu o superstiție – că această civilizație era clădită pe dragoste și că dragostea depășea orice înțelegere. În vremurile acestea de cinism și sarcasm, emoțiile autentice erau luate în râs, dragostea era desconsiderată ca sentimentalism. În această lume aflată în schimbare rapidă, existau puține lucruri de care să rămâi legat. Înțelepciunea dobândită în secole de experiență, tradițiile și comunitățile iubitoare se erodau și dispăreau și odată cu ele dispăreau oamenii care găseau alinare și însemnătate în aceste lucruri, cei care, cândva, ar fi făcut parte din viața ta, pentru cea mai mare parte a acesteia. Acum, o populație dezrădăcinată, care nu credea în nimic altceva în afară de stilul și moda momentului, producea o cultură de o conformitate superficială, pe sub care realitatea era un tărâm lipsit de dragoste, în care, curând, toți vor trăi ca străini într-o țară străină. Când iubești suficient de mult calitățile importante ale unei persoane, atunci îl iubești pe el sau pe ea și ai face bine să-i spui asta, cât mai este încă timp.

Ea iubea fidelitatea lui Gilberto față de Carmella, devotamentul lui față de copiii săi, respectul lui pentru demnitatea morților și pentru natura eternă a sufletelor acestora, dragostea lui de libertate și angajamentul lui etern față de valorile infanteriei marine, *semper fi.* Prin urmare, manifestarea ei de rămas-bun consta doar în aceste câteva cuvinte, din adâncul inimii: „Ne vedem curând. Îți mulțumesc. Te iubesc”.

La 3:31 ea se afla pe drum, în SUV-ul ei, care fusese reconstruit în Mexic, purtând o perucă de toate zilele, punk, neagră și fardul și rujul albastru și cercelul din nas care se potriveau cu fotografia din permisul de conducere al lui Elizabeth Bennet.

Pe scaunul pasagerului se afla Booth Hendrickson, aflat sub controlul ei, pentru că îl accesase rostind „joacă manciurian cu mine” și nu îl eliberase cu vorbele „Auf Wiedersehen”. Ea credea în eficacitatea mecanismului de

control, chiar și în acest caz. Oricum, pentru prima etapă a călătoriei, încheieturile lui erau legate cu un colier de plastic, care era trecut și prin cureaua lui, astfel încât să nu-și poată ridica mâinile din poală.

El purta costumul lui; dar o cămașă mult prea încăpătoare, care îi aparținuse lui Gilberto, înlocuise cămașa lui, croită la comandă, căreia Jane îi tăiase mai devreme o mânecă, atunci când îl pregătise pentru injecție. Nu purta cravată. Înainte ca mâinile să-i fie legate de centură, el își pipăise nervos gulerul încheiat și părea neliniștit de faptul că îmbrăcămintea lui rămăsese incompletă.

Îndreptându-se spre est, către San Bernardino, ea nu vorbea cu el și nici el cu ea. Pentru prima jumătate de oră ea se bucură de liniște, de timpul pe care-l avea ca să se gândească la ceea ce o aștepta și cum să se descurce mai bine. Dar, curând, supunerea servilă a bărbatului față de preferința ei pentru tăcere, expresia lui placidă, neschimbată kilometru după kilometru și privirea lui cu ochi goi, care nu se îndepărta niciodată de la drumul negru din fața lor… toate astea deveniră prea stranii ca să le mai poată suporta.

Întrucât ea nu avea nimic să-i spună, alese muzica. În orice mașină pe care o cumpărase, ea nu-și dorise un GPS care să poată să fie urmărit, dar întotdeauna avusese nevoie de o colecție vastă de muzică, pentru a-i aminti, fără să fie neplăcut, de viața pe care ar fi putut să o aibă dacă tatăl ei nu ar fi omorât-o pe mama ei, cu mulți ani în urmă.

În ultima perioadă ea se trezea ascultând tot mai des Concertul numărul 3 pentru pian, K 488, al lui Mozart, în parte și pentru că uvertura concertului inspira un optimism înălțător, de care avea mare nevoie în împrejurările actuale.

Oricum, în acest concert excepțional exista o parte melancolică, atât de pătrunzătoare, care exprima o durere atât de adâncă, încât ea nu-l putea asculta fără să se gândească la Nick și la mama ei. Și la Nathan Silverman, care fusese cândva șeful ei la FBI și pe care ea îl salvase de la o viață de sclav al arcadienilor printr-un act de violență iubitoare care o va apăsa pentru totdeauna. Această secvență din K 488 nu o deprima, ci echilibra optimismul uverturii și o făcea să-și simtă sufletul plin și mintea limpede.

În timp ce această parte se apropia de final, Hendrickson încălcă instrucțiunea ei de a rămâne tăcut, doar ca să spună:

— E atât de frumos.

— Da.

— Ce este?

Ea îi spuse.

— Nu mi s-a permis să am timp pentru muzică.

Jane se gândi pentru o clipă la această declarație, înainte să continue:

— Vei avea timp acum, tot drumul până la Tahoe, pentru un fel de muzică sau altul.

El spuse doar mulțumesc și urmări șoseaua cu expresia împietrită a unui sfinx a cărui privire era fixată la marginea eternității.

După ce partea lentă din K 488 se termină, Jane se simți ușurată să audă din nou linia melodică mult mai captivantă, de un optimism neînfricat.

10.

Călătoreau spre nord, pe șoseaua US 395, prin partea vestică a deșertului Mojave, cu o beznă vastă peste tot împrejur, cu norii de pe coastă care cedaseră în fața cerului înstelat, cu luna foarte jos… Mai târziu, zorii glazurară cerul cu lumină, la început un roz dulce la orizont, un roz mai palid ceva mai sus și o fâșie de cremă de unt, înainte ca totul să devină albastru, pentru zi… Se vedeau plaje singuratice de câmpuri de sare și câmpuri de noroi și câmpuri de nisip, munți întunecați, inaccesibili, în depărtare…

Se auzea din nou Mozart, *Eine kleine nacht musik,* când Jane deschise, în sfârșit, subiectul despre care Hendrickson nu dorise să discute până când nu se afla sub control. El îi ceruse ca, după ce îi vorbea despre asta, ea să-i ordone să uite că îi spusese despre aceste lucruri, care păreau să-l îngrozească.

— Mă gândesc în sinea mea, mă joc în sinea mea și nimeni nu știe ce-mi spun mie însumi. Ce ai vrut să spui cu asta, Booth?

Zâmbetul lui era dureros, dar cel puțin putea fi socotit un zâmbet. El vorbi pe un ton de afecțiune nostalgică, privind la șosea, dar probabil revăzând scene din trecut.

— Deci, mă aflu aici, în întuneric, nu există nimeni pe care să-l văd. Mă gândesc în sinea mea, mă joc în sinea mea și nimeni nu știe ce-mi spun mie însumi. Este dintr-o carte. Poeme. O cărticică de poeme.

— Ce carte?

— *Acum avem șase ani,* de A.A. Milne. Dar eu aveam doar cinci.

După un moment de gândire, Jane spuse:

— Autorul lui *Winnie-the-Pooh.* Ce înseamnă asta pentru tine?

— Cărțile? Înseamnă totul. Ele înseamnă totul pentru mine.

— Puteai să citești la cinci ani?

— Ea mă forța să citesc. Mă forța, mă forța, mă forța.

— Mama ta.

— Lecții toată ziua. În fiecare zi. Sprâncenele lui Booth se încruntară și ochii i se îngustară și vocea i se înăspri. „Concentrare băiete. Concentrare, dacă știi ce e bine pentru tine, băiete. Concentrare, concentrare, concentrare, bastard mic și leneș".

Ea așteptă până când respirația lui agitată se liniști.

— Deci ai citit cartea de poezii când aveai cinci ani.

— Am primit tot setul. Toate cele patru cărți ale lui Milne. Ca încurajare.

— Încurajare ca să citești.

— Să citesc mai mult, mai repede, mai bine. Să înțeleg ce e greșit.

— Greșit la ce?

— La toate personajele din poveste. Ca ursul. Este prost și leneș. Nu este concentrat și este prea amabil.

— E greșit să fii amabil?

— El este blând și amabil. Amabilitatea este o slăbiciune. Cei puternici stăpânesc lumea. Cei puternici îi folosesc pe cei slabi. Se pișă pe cei slabi. *Ar trebui* să se pișe pe cei slabi. Asta merită cei slabi. Fața lui se schimonosi de dezgust și vocea îi deveni din nou aspră. „Asta este ceea ce vrei, băiete? Vrei să fii folosit și să se pișe pe tine ceilalți, toată viața ta mizerabilă?"

Afară, în pustietate, Deadmans Dry Lake și Lost Dry Lake și Owl Dry Lake, munții Lava în față, Death Valley în depărtare, spre est…

Traversând deșertul, Jane simți cum ceva din deșert trecuse în ea.

— Dar ce înseamnă pentru tine versurile acelea? Versurile acelea, în mod special?

— Mama spune că singura viață care merită trăită este o viață organizată. Să ai un program. Să te ții de el. Cel care nu se poate ține de program este un băiat foarte rău. Nicio zi nu este o zi bună dacă nu este programată.

Jane așteptă, dar după o perioadă de tăcere întrebă:

— Și ce-i cu asta?

— Și uite așa, cincisprezece minute pentru micul dejun. Cincisprezece pentru prânz. O jumătate de oră pentru cină. În pat la opt. Scularea la cinci. Luminile se sting la opt. Se sting, se sting, se sting. Doar două lămpi în cameră. Ea ia becurile. Le ia cu ea. Le ia după ce mă bag în pat.

— Și sunt aici, singur în întuneric…

El dă din cap.

— Nu e nimeni pe care să-l pot vedea. Poemul se numește *În beznă.* Așa că mă duc cu cartea la fereastră. Uneori este lumina lunii. Sau luminile peisajului de afară. Pot să văd pagina dacă o întorc într-un anume fel. Timp de o oră sau două, până când mă ia somnul, pot să gândesc ce vreau. Să mă joc ce vreau. E timpul meu. Pe tot parcursul zilei, acesta e timpul meu.

Jane spuse:

— Și dacă ea deschidea ușa dormitorului și descoperea că nu dormi și citești la lumina lunii, ce se întâmpla atunci?

— Atunci… bezna cea mai adâncă.

— Și ce era asta?

— La început, însemna să fiu dezbrăcat. Și să fiu bătut. Bătut peste… chestia mea de băiat. Bătut atât de tare încât doare când te ușurezi. „Tu nu vei ajunge ca tatăl tău, băiete, nu vei ajunge ca bucata aia inutilă de rahat”. Așa că sunt bătut și băgat în cutie, ca să dorm pentru tot restul nopții.

— Cutie? Ce cutie?

— O cutie de lemn. Are un capac care se încuie. O cutie de dimensiunea unui băiat. Cu o pătură pe care să mă întind. Aerul intră prin niște găuri. Dar fără lumină. Fără lumină, pentru că această cutie se află într-o debara fără ferestre.

— Dumnezeule, exclamă ea.

— N-ai nevoie de un Dumnezeu dacă mama ta te iubește. Mama este tot ce ai nevoie. Mama pedepsește dragostea. Ca să te învețe ce este adevărat și corect.

Peisajul arid e presărat cu formațiuni geologice ca niște temple rudimentare, uzate de vreme, stânci uriașe gravate cu pictograme de către triburi cunoscute și de către altele, prea vechi ca să aibă vreun nume, altele decât cele pe care aleseseră să le dea antropologii…

— Cât de des erai încuiat în cutie?

— Două nopți pe săptămână. Sau trei. Așa că am început să mă culc

devreme și să mă trezesc la două noaptea, după ce adormea ea.

— Atunci puteai să citești la lumina lunii.

— Da. Fără să fiu prins.

— Spuneai că la început erai dezbrăcat la pielea goală și bătut și băgat în cutie. Și după aia?

— După aia, mai rău. După aia venea scara strâmbă.

Anterior, Booth le spusese ei și lui Gilberto despre scara strâmbă. În curând vor coborî pe ea împreună.

11.

Spre finalul nopții, Gavin se opri la un deal depărtare de șoseaua statală 76. În timp ce băiatul și câinii zăceau, dormitând, pe bancheta din spate, în timp ce Jessie ținea o lumină pentru Gavin, în timp ce pitulicile nevăzute din canion, trezite devreme, fluierau vesele în așteptarea răsăritului, el scoase plăcuțele de înmatriculare ale Land Rover-ului și le înlocui cu plăcuțele pe care i le dăduse Jane, cu săptămâni în urmă.

Ea le furnizase și documente de înmatriculare și un permis de conducere fals, pe numele Orlando Gibbons și un permis pentru Jessica, pe numele de Elizabeth Haffner, obținute de la sursa ei de falsuri din Reseda. Aceste documente vor trece de examinarea oricărui polițist care le verifica în baza de date a DMV.

Aveau nevoie să revopsească Rover-ul, să-l facă albastru, așa cum se preciza în documentele de înmatriculare. Dar erau pregătiți să facă asta, când ajungeau la destinație.

Gavin și Jessie trebuiau să-și modifice puțin înfățișarea, ca să se potrivească cu fotografiile prelucrate pe calculator, care apăreau în documentele de identitate falsificate.

Oricum, pentru moment era mai important să scoată de pe Rover plăcuțele de înmatriculare originale – care ar putea să se afle deja pe site-ul Centrului național de informații despre crime – înainte să călătorească din nou pe drumuri asfaltate. Nu-și puteau asuma riscul ca plăcuțele vechi să fie scanate automat de vehiculele guvernamentale, pentru că aceste scanări aveau să ajungă, în curând, în baza de date a NSA, ceea ce va permite să fie descoperiți și urmăriți cel puțin până în vecinătatea adăpostului de

siguranță pe care îl pregătiseră pentru o situație de urgență ca aceasta.

Folosind lopata pliantă dintr-un set elementar de unelte pe care îl țineau în Rover, Gavin săpă o groapă și aruncă plăcuțele de înmatriculare originale în ea. Le acoperi cu pământ și bătători cu cizmele locul.

Își examină opera la lumina lanternei ținută de Jessie. Părea în regulă. Era improbabil să hoinărească cineva exact pe acest metru pătrat de sălbăticie, îndepărtat. Dacă urmăritorii ar trece din întâmplare pe aici, nu vor observa niciodată semnele acestei mici săpături, și chiar dacă observau și dezgropau plăcuțele, această descoperire nu va ajuta cu nimic la urmărirea lui Travis.

Chiar și așa, Gavin rupse câteva ramuri de salvie și le folosi ca să măture orice putea să arate ca o urmă de bocanc.

În penumbra din spatele lanternei, Jessie spuse:

— Tu chiar îl iubești, nu-i așa?

— Femeie, te iubesc pe tine, îl iubesc pe el, iubesc câinii, mă iubesc pe mine, iubesc viața și îi urăsc pe oamenii care cred că noi facem parte doar dintr-o grămadă de nespălați care au nevoie să fie învățați bunele maniere.

— Sărută-mă, spuse ea.

— Ce? Aici?

— Dacă e prea public pentru tine, o să sting lumina.

El o sărută și ea îl sărută înapoi și el spuse:

— Mă întrebam cum sărută Elizabeth Haffner. Are ceva special.

— Mmmm. La fel și Orlando Gibbons.

Când răsări soarele, cu băiatul sforăind și câinii scâncind în visele lor de vânătoare de iepuri, Gavin conduse peste ultimul deal cu teren accidentat și urcă o pantă până la o porțiune pustie a șoselei statale 76. Aprinse din nou farurile și se îndreptă spre sud-est, către Henshaw Lake și apoi Borrego Valley, care era înconjurată de parcul național Anza-Borrego Desert, ca să se refugieze acolo la cineva care-și spunea „un nebun rătăcitor”.

12.

Și în pustiul întins existau oase, cele ale măgarilor sălbatici și ale coioților care se aventuraseră prea departe de terenul ospitalier, albite de sare și pătate de vreme. Existau de asemenea oasele, vechi de secole, ale

unor bărbați și femei din morminte nemarcate, străvechi sau îngrămădite în peșteri încă nedescoperite, unde se întâmplaseră măceluri barbare și, ca mai înainte, în astfel de peșteri, oasele copiilor, cu craniile sparte…

Din spatele volanului Explorer-ului Sport, Jane spuse:

— Îmi amintesc și altceva ce ai spus: „Acum este adevărat sau nu este”.

Hendrickson termină replica:

— „Ceva ce este care și care este ce”.

— Este tot din Milne?

— Prima carte cu Winnie. Un poem numit *Versuri scrise de un urs cu foarte puțin creier*.

— Înseamnă ceva special pentru tine?

El se uită la panglica șoselei, care părea să-i tragă înainte de parcă se înfășură pe un mosor foarte îndepărtat.

După un minut, continuă:

— Ce este care dar care este ce. Astea sunt alea, dar alea sunt astea. Cine este ce, dar ce este cine. „Așa este croită lumea, băiat nevrednic și ignorant. Oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par să fie și nimic din ceea ce spun nu înseamnă ceea ce pare să însemne. Nimic nu este doar ceea ce este. Dacă vrei să supraviețuiești, rahat mic și jalnic, ai face al naibii de bine să înțelegi, ai face bine să înveți necesitatea de a deveni puternic, la fel ca mine, să înveți să zdrobești pe oricine îți stă în cale. Să nu ajungi ca puța aia inutilă de taică-tu. Coboară în gaură și învață, băiete. Coboară în gaură. Jos, în gaură”.

El stătea în scaun, tremurând, acoperit de sudoare.

Spre est se zărea Baza navală de armament de la China Lake și spre vest, începutul pădurii naționale Inyo și șirurile de pini Pinon care se înălțau…

Mult deasupra capului, un stol neobișnuit de mare de corbi, lung de peste un metru douăzeci, plana fără să aibă nevoie să vâslească prin aer. Jane își aminti de o legendă indiană care vorbea despre corbii care trăseseră cândva pe cer prima geană de lumină și vor apărea în număr mare, înainte de asfințit, să tragă asupra lumii întunericul definitiv. Asta părea că ar putea să fie ziua aceea, dar singura întunecime de pe cer era stolul însuși, care plutea în continuare, cu fiecare membru al său o criptogramă indescifrabilă, trimisă în zbor de Creator, care se distra cu semnificațiile, dar își păstra bine ascunse secretele…

Ea spuse:

— Booth, când pocnesc din degete, vei uita că am avut această conversație despre Milne și cărțile cu Pooh. Vei uita întrebările mele și răspunsurile tale. Și cele mai recente lucruri pe care le-am discutat despre Mozart. Ai înțeles?

— Da.

Ea își luă o mână de pe volan și pocni din degete.

Deși va mai trece ceva timp până să i se usuce transpirația, frisoanele lui încetară. Anxietatea îi dispăru de pe față. Se relaxă în scaunul pasagerului, privind înainte, de parcă mintea lui rătăcea prin apele unui vis cu ochii deschiși. Jane nu-și putea imagina ce fantasme și ce născociri ar putea să conțină reveria lui, dar presupunea că acei corbi ai nopții eterne făceau parte din ea și că, în umbra străzilor întortocheate ale visului, ar exista o figură maternă care îl programase cu mult înainte de inventarea mecanismului de control nanotehnologic.

13.

Orășelul Borrego Springs, din Borrego Valley, San Diego County, înconjurat de cele două sute cincizeci de mii de hectare ale parcului național Anza-Borrego Desert, nu constituia una dintre primele douăzeci de atracții turistice ale Californiei. Cei mai mulți dintre cei care își petreceau vacanța aici veneau cu rulotele și chiar și printre cei care stăteau la hanurile și motelurile din oraș, cei mai mulți erau atrași de activități legate de deșert.

Peste o săptămână sau poate chiar mai puțin, va ajunge aici cea mai mare adunare a anului, ca să asiste la înflorirea de primăvară a deșertului, atunci când mii de hectare ardeau de configurațiile complicate ale plantelor care înfloreau anual: maci roșii, zinnia în multe nuanțe, gențiane violet intens și o varietate bogată de flori sălbatice, care transformau câmpurile dezolante și se împrăștiau în depărtare ca modele aleatoare ale unor imense covoare persane, țesute de artiști euforici.

Destinația lui Gavin și a lui Jessie nu se afla între granițele orașului, ci mult mai în jos pe vale, lângă șoseaua regională 22. Două șanțuri nepavate, cu o miriște de buruieni moarte între ele, servea drept drum de acces spre proprietatea de două hectare. Casa albastru-deschis, cu un singur nivel, cu stucatură, care avea nevoie să fie văruită, se ridica într-un crâng de palmieri

jerpeliți, sub un acoperiș metalic, alb, înconjurată de o curte cu pietriș și varietăți de cactuși. Treptele din blocuri de beton duceau spre un portal lipsit de mobilier.

Cornell Jasperson, stăpânul proprietății, nu locuia în casă. Acolo nu locuia nimeni, deși era complet mobilată.

Reședința lui Cornell se afla la o sută de metri în spatele casei, într-o structură subterană, cu pereți și tavan din beton armat, pe care el o proiectase și o construise fără să obțină avizele necesare – poate că unsese o mulțime de mâini. El nu vorbea despre asta. Se folosise de legăturile lui ca să aducă muncitori filipinezi, care locuiseră în rulote, la locul construcției, și care nu mergeau niciodată în oraș și vorbeau doar tagalog.

Structura era îngropată sub un metru și jumătate de pământ și era nedetectabilă, cunoscută doar de Cornell, Gavin și doisprezece muncitori filipinezi, proaspăt îmbogățiți, care plecaseră acasă cu mulți ani în urmă, spunând povești care fuseseră pregătite pentru ei, povești despre cum era să lucrezi câte douăsprezece ore pe zi, în Utah, ajutând la construirea unui conac pentru un bogătaș excentric, numit John Beresford Tipton.

Dintre cunoștințele lui Cornell cel mai puțin puternic era vărul său, fiul surorii mamei lui, Gavin Washington. Născut în afara căsătoriei, Cornell nu-și cunoscuse niciodată tatăl. Mama lui, Shamira, fusese dependentă de droguri și, uneori, prostituată, și îl numise după bărbatul care, conform socotelii ei, era cel care participase la conceperea lui. Shamira și familia ei se renegaseră reciproc, pe când ea avea șaisprezece ani; ea murise de la o supradoză de droguri, douăzeci de ani mai târziu, când Cornell avea doar optsprezece ani. Nimeni din familie nu aflase vreodată despre existența lui. Până la vârsta de douăzeci și patru de ani, din beneficiile provenite de la zece aplicații create de el, valoarea lui era de peste trei sute de milioane de dolari.

În cuvintele lui, acumularea rapidă de bogăție „îl băga în sperieți”. După evaluarea lui, ceva nu era în regulă „când un vagabond ca mine poate să ajungă de la o valoare netă de zece dolari la trei sute de milioane în patru ani”. Succesul lui îl convinsese că societatea actuală era „un castel de cărți de joc” și că trebuia să „se baricadeze și să fie pregătit pentru viitorul Appocagedon”.

Descrierea lui Cornell pentru el însuși era destul dură. El fusese diagnosticat în diverse moduri, de la sindromul Asperger la diferite grade de

autism, printre altele. Unii oameni, a căror educație provenea din filme, îl numeau un savant idiot, deși avea un IQ excepțional. Cu siguranță Cornell era excentric, dar cel mai probabil, era inofensiv.

Gavin conduse în jurul casei, urmând șanțurile care îl duceau dincolo de curtea cu pietriș mărunt și se terminau în fața unui hambar care se ridica între casă și buncărul nedetectabil, îngropat la un metru douăzeci sub pământ.

Hambarul arăta de parcă stătea să se prăbușească, dacă strănutai spre el. Soarele, vântul și ploaia îmbătrâniseră lemnul nevopsit și îi dăduseră o paletă de nuanțe cenușii. Pereții dinspre nord și sud ai structurii erau concavi și întreaga construcție se înclina spre vest, sub un acoperiș metalic, mâncat de rugină.

— Are cai? întrebă Travis, de pe bancheta din spate.

— Nu, spuse Gavin. N-ar ști ce să facă cu un cal.

— Are câini?

— Nu. Nu are încredere în el că poate să aibă grijă de unul în mod corespunzător.

— Are găini? întrebă Jessie, răutăcioasă, de parcă ar fi fost posedată și ea de curiozitatea unui băiețel de cinci ani. Are porci și oi?

Gavin o ciupi pe Jessie de lobul urechii, cu afecțiune și îi spuse lui Travis:

— Locuiește aici singur. Fără animale, fără alți oameni.

— Asta e trist, spuse băiatul.

— Nu și din punctul de vedere al lui Cornell. Acesta este exact felul în care își dorește el să fie.

Deși Cornell nu mai avusese pe nimeni după moartea mamei sale, nu făcuse niciun efort să fie primit în sânul familiei. În schimb, mulți ani mai târziu, când deveni bogat, își căută în secret rudele și alese pe unul dintre ei, Gavin, pe care se simțise confortabil să-l contacteze.

Deși cei doi locuiau la doar vreo două ore depărtare unul de altul, deși Cornell îi sugerase, odată, să se stabilească aici, tocmai din acest motiv, Gavin era binevenit în vizită, dar nu mai des de o dată pe lună.

Gavin nu știa de ce Cornell îl plăcea pe el și nu pe ceilalți. Dacă l-ar fi întrebat direct, n-ar fi primit un răspuns. Ar putea chiar să fie trecut pe lista celor care nu sunt binevenițți, din cauza îndrăznelii sale. Singurul mod în care Cornell discuta despre chestiuni personale era atunci când avea chef și

doar indirect.

Gavin coborî geamurile, opri motorul și spuse:

— O să intru singur, ca să am o mică discuție cu el, să văd dacă vrea să spună bună ziua.

— Are vaci? întrebă Jessie.

De pe bancheta din spate, Travis spuse:

— Ar fi tare să aibă vaci.

Gavin oftă.

— Măsura răbdării mele mă uimește.

El coborî din Land Rover și se îndreptă spre ușa de dimensiuni normale a hambarului, care se afla alături de ușile duble, mai mari, prin care putea să treacă un tractor cu o remorcă plină cu fân, dacă ar mai fi funcționat. Nu se obosi să încerce ușa sau să ciocăne. Cornell era avertizat de senzori electronici în clipa în care un vehicul intra pe proprietatea lui. Ascunse în găurile de noduri din lemnul cenușiu, obosit de vreme, existau camere prin care, chiar acum, își cerceta vizitatorul, presupunând că se afla aici și nu în buncărul său.

Deși ușa părea șubredă, cu balamale ruginite și un simplu zăvor, aceasta era solidă și echipată cu o încuietoare electronică, pe care Cornell o putea închide sau deschide de la un panou de comandă aflat în camera principală. Un bâzâit, un clinchet și ușa se deschise.

Gavin păși în interiorul unui vestibul, nemobilat, cu latura de un metru și jumătate, cu pereți albi. Chiar în fața lui, o ușă metalică. Deasupra ușii, o cameră.

Ușa exterioară se închise. Cea interioară se deschise. El păși în camera principală și cea de a doua ușă se închise în urma lui.

Adevărata clădire nu era hambarul dărăpănat care o cuprindea, ca o carapace. Singura încăpere, în afară de vestibul și de o mică toaletă, era un spațiu pătrat, cu latura de treisprezece metri, cu tavanul la patru metri înălțime. Hambarul era susținut de această clădire, solid construită, care se afla în interiorul lui.

Aici își petrecea Cornell cea mai mare parte a zilelor, retrăgându-se noaptea în buncăr, pe care Gavin nu-l văzuse niciodată și care era conectat de locul acesta printr-un pasaj subteran, ascuns.

Rafturile cu cărți erau aliniate acoperind complet trei dintre cei patru pereți și, parțial, pe al patrulea, aproape patru sute de metri liniari de

rafturi. Nu părea să mai existe spațiu nici măcar pentru un singur volum.

Pe secțiunea celui de al patrulea perete, care nu era dedicat cărților, se aflau ușa prin care intrase Gavin și ușa spre toaletă, precum și o chicinetă cu un dulăpior, o tejghea, o chiuvetă dublă, două frigidere mari, două cuptoare cu microunde și un cuptor.

Pe podeaua de beton se aflau patru covoare, pe care stăteau o varietate de scaune și fotolii, fără să existe două bucăți din același model sau același stil sau perioadă, aranjate într-o configurație care avea sens doar pentru Cornell. Fiecare opțiune era asistată de un scăunel pentru picioare, asortat și de o măsuță cu veioză sau o lampă de podea. Lumina era filtrată fie prin sticlă colorată, fie prin sticlă sablată sau cristal gravat și colorat sau mătase cu pliuri sau pergament tratat. Toate lămpile străluceau, astfel încât Cornell se putea deplasa, în orice clipă, de la un scaun la altul și continua să citească fără întrerupere. Numeroasele lămpi aruncau pete difuze de lumină arămie sau roz, dar existau și două pete albastre și două verzi, într-o încăpere mare, care rămânea umbrită în multe locuri.

Deși nu exista nimic în acest spațiu lipsit de ferestre pe care Gavin să nu-l mai fi văzut în altă parte sau suficient de des, efectul părea din altă lume, de parcă nu s-ar fi aflat în interiorul unei clădiri, ci într-o capsulă, fără nicio legătură cu lumea cunoscută, aflată în derivă, în timp, în care cititorii acelor cărți erau hobbiți sau alte creaturi stranii. Cu toată ciudățenia ei, încăperea cea mare era confortabilă, primitoare, așa cum era bogat ornamentată de lămpi.

Singurul cititor care așezase vreodată un semn de carte între două dintre aceste milioane de pagini arăta în întregime uman, deși înfățișarea lui se schimbase de la ultima vizită a lui Gavin. Cornell Jasperson – înalt de doi metri și cinci centimetri, cu cincisprezece centimetri mai înalt ca vărul său – stătea în picioare alături de un fotoliu balansoar, într-un cerc de patru fotolii, nepotrivite, care erau așezate față în față.

De culoarea ciocolatei cu lapte mai degrabă decât negru, el arăta ca o sperietoare de ciori cu oase lungi, prinse în șuruburi, cu palme enorme, al cărui trup sugera amenințare și violență, ceea ce îl făcea potrivit pentru roluri în filme despre locuri singuratice, în care liniștea nopții era întreruptă de huruitul unui fierăstrău mecanic. Fața lui părea nelalocul ei pe corpul acesta: rotundă și moale și dulce, cu ochi întunecați, care radiau inteligență și bunătate, o trăsătură care l-ar putea califica pentru rolul lui Iisus. Acesta

era Cornell, așa cum îl cunoscuse Gavin cu multă vreme în urmă, dar niciodată până atunci bărbatul acesta nu fusese atât de neted și lipsit de păr ca un ou.

Gavin se opri la un metru de vărul lui și nu încercă să-l îmbrățișeze, nici nu se oferi să-i strângă mâna. Cornell putea tolera să fie atins, dar această experiență îl marca întotdeauna.

Cu ani în urmă, ca să evite necesitatea de a merge la un dentist pe parcursul vieții și să fie atins de unul, Cornell trecuse prin două ședințe lungi cu un paradontolog înțelegător. În prima dintre acestea, sub anestezie, el îi scosese toți dinții și îi implantase proteze de titan în oasele fălcii. După câteva luni de vindecare, în timpul următoarei ședințe, îi fuseseră instalați dinți noi, permanenți, peste implanturile de titan. La revedere dinți stricați, la revedere boli ale gingiilor, la revedere curățare regulată a dinților.

— Ce s-a întâmplat cu dredurile tale? îl întrebă Gavin.

Vocea lui Cornell se potrivea cu figura lui, nu cu trupul.

— Într-o carte pe care o citeam, există o mențiune despre domnul Bob Marley cum că ar fi mort.

— E mort de multă vreme.

— Eu nu știam. Te rog transmite condoleanțele mele familiei și mulțumiri. După ce am aflat, mă trezeam în mijlocul nopții și mă gândeam la domnul Bob Marley întins în coșciug și mă simțeam ca și cum aș fi purtat părul unui om mort. Așa că l-am ras. Ți se pare ciudat?

— Da, mi se pare, spuse Gavin.

Cornell clătină din cap.

— Mă gândeam că așa o să crezi.

— Dar nu ți-ai lăsat dredurile datorită lui Bob Marley.

— Nu, e adevărat, nu pentru asta.

— Așa că ai fi putut să le păstrezi.

— Nu, după ce am aflat că este mort.

Cornell ascultase un singur cântec al lui Bob Marley și fusese profund afectat de el. Muzica reggae îl făcea să se simtă de parcă niște furnici se târau pe fiecare centimetru pătrat al trupului său. El asculta muzică orchestrală, preferabil cu o mulțime de instrumente cu coarde, dar mai ales „pe domnul Paul Simon, a cărui voce sună de parcă ar aparține unui prieten pe care-l cunosc dintotdeauna”.

— Îți amintești că ți-am spus că s-ar putea să vină ziua în care Jessie și

cu mine am putea avea nevoie să locuim, o perioadă, în căsuța mică, albastră, de afară.

— Și ți-am spus că e în regulă, sigur, mă doare-n hrișcă.

— Ai spus și îți sunt recunoscător pentru asta.

Gavin nu știuse niciodată dacă ocazionala folosire greșită a cuvintelor, de către vărul său, era neintenționată sau îl amuza cumva. Poate că dorise să spună *brișcă* și-i ieșise doar *hrișcă*. Deși exista o strălucire în ochii lui care sugera că se juca un joc viclean. În orice caz, Gavin nu-l corecta niciodată.

— Ei bine, vremea aceea a sosit, Cornell, și trebuie să-ți explic câte ceva, ca să ai idee despre povestea în care te bagi.

— Putem să luăm loc să vorbim, te rog și mulțumesc.

— Desigur.

Mângâind spătarul scaunului lângă care stătea, Cornell spuse:

— Acum, ăsta este scaunul meu. El arătă spre celelalte trei scaune din cerc. Poți sta în oricare dintre celelalte și, dacă nu te poți decide, pot să aleg eu unul pentru tine.

— O să iau fotoliul cu tapițerie de piele.

— Bună alegere. E un scaun bun.

Când se așeză în balansoar, Cornell părea să aibă coate și genunchi în plus. Își împleti degetele și își așeză palmele pe burtă și zâmbi.

— Deci, în fine, vine sfârșitul tuturor lucrurilor, așa cum ți-am spus eu că va fi?

— Nu încă, spuse Gavin.

14.

Pentru că sunt ocupați cu o misiune după alta, în California, Nevada și Arizona, Carter Jergen și Radley Dubose locuiesc în general în hoteluri. Sunt foarte apreciați de superiorii lor arcadieni. Chiar dacă, tehnic vorbind, ei nu sunt agenți ai Agenției Naționale de Securitate, nici de la Homeland Security sau FBI sau CIA sau ai Agenției pentru Protecția Mediului, încasează cinci salarii și acumulează cinci pensii, cu mențiunea STATUT SPECIAL imprimată deasupra diverselor lor legitimații cu fotografie. Datorită acestui statut special și faptului că au cheltuielile

împărțite între cinci agenții – un program de contabilitate inteligent modificat, canalizează 30 de procente din cheltuielile lor în registrele Departamentului pentru Educație și ale Departamentului pentru Energie, sub titulatura de BIROTICĂ – ei pot să aibă încredere că guvernul le va plăti cheltuielile de transport, cazare, masă și diverse, de cea mai bună calitate.

În timpul operațiunii Shukla, a celei anterioare și acum, când problema familiei Washington le fusese desemnată lor, au primit camere cu vedere la ocean la Ritz-Carlton Laguna Niguel, care nu se află în Laguna Niguel, după cum ar putea să sugereze numele, ci în Dana Point. Laguna Niguel doar sună mai elegant.

După eșecul din deșert, Jergen și Dubose fuseseră transportați pe calea aerului la Capistrano Beach și de acolo duși cu mașina la hotel. Se duseseră la culcare la 3:30 a.m.

Epuizat, Jergen intenționează să doarmă cel puțin până la prânz. Telefonul din camera lui sună la șapte și un sfert. Când nu răspunde, începe să sune telefonul mobil, aflat la încărcat pe noptieră. Când nu răspunde nici la acesta, telefonul hotelului sună din nou – și el îl ignoră.

Aproape că alunecase înapoi în vis când se aprinde lumina din tavan și Radley Dubose spune:

— Știu că voi brahmanii de Boston aveți nevoie de somnul de frumusețe, dar ești deja un băiat destul de frumușel. Bagă-ți fundul în echipament.

Jergen se ridică în pat.

— Cum dracu' ai intrat aici?

— Vorbești serios? Ai uitat cine suntem și cu ce ne ocupăm? Haide, partenere. Cu fiecare oră cu care întârziem, urma se răcește tot mai tare.

— Nu avem nicio urmă.

— Întotdeauna există una. Ori punem mâna pe cei doi Washington și pe copil, ori vom avea un semn negru în dreptul numelor noastre, în marea carte a revoluției.

— Încă n-am făcut duș.

— Ai cinci minute.

— Nu pot să fac duș în cinci minute.

— Atunci o să te car în baie, dau drumul la apă și te săpunesc chiar eu.

Aruncând pătura în spate și coborând din pat, Jergen spune:

— Ești suficient de măgar ca să faci asta.
— Sunt mai mult decât suficient de măgar. Hei, drăguță pijama.
— Pune-ți botniță cu o șosetă.
— Patru minute, strigă Dubose.

15.

În fotoliu, învăluit de lumina colorată în roz, Gavin observă un exemplar cu coperte tari din *Black Orchids*, un roman despre Nero Wolfe, cu mistere, scris de Rex Stout. Păreau să existe diferite romane cu Nero Wolfe, pe fiecare dintre mesele din cercul de fotolii, fiecare cu câte un semn de carte inserat într-un loc sau altul.

Observând interesul vărului său, Cornell spuse:

— Am citit, de curând, lucrările filosofului Immanuel Kant. Aveam nevoie de o relaxare. Ai citit romanele cu mistere, Nero Wolfe?

— N-am prea avut ocazia, răspunse Gavin.

— Citisem deja toate cărțile Nero Wolfe, dar pot să fie recitite. Immanuel Kant, nu prea.

Făcându-și singur averea și fiind îngrozit de dimensiunile ei și de ușurința cu care o adunase, fiind el însuși desprins de viață, așa cum o cunoșteau cei mai mulți oameni, Cornell se hotărâse să-și petreacă anii care-i mai rămăseseră – fie că lumea se sfârșea sau nu – citind despre viață, așa cum scriseseră alții despre asta.

— În continuare eviți să te uiți la știri? întrebă Gavin.

— Fără ziare, fără reviste, fără radio. Am un televizor și îl deschid doar pentru un minut în fiecare zi, doar ca să văd dacă mai există transmisiuni. Dacă există, n-a venit sfârșitul lumii – deși puținele informații pe care le obțin din programele actuale mă asigură că previziunile mele referitoare la prăbușirea societății sunt corecte. Mă aștept la treizeci de luni de barbarie între civilizații.

Asemenea micuței case albastre din fața proprietății, încăperea cea mare din interiorul hambarului și buncărul subteran erau conectate la rețeaua publică de electricitate. Dacă societatea se prăbușea, așa cum prezisese Cornell, el putea să se conecteze la un generator, ascuns într-un adăpost subteran și alimentat cu propan, care provenea dintr-un uriaș rezervor

îngropat în apropiere. Conform calculelor sale, exista suficient propan ca să alimenteze cu energie buncărul și hambarul timp de paisprezece luni, pentru că ambele erau atât de bine izolate, încât aveau nevoie de foarte puțină încălzire sau răcire; dacă se retrăgea în buncăr și nu folosea camera din hambar, putea să depășească o criză care se întindea pe treizeci de luni.

— Eu estimez, spuse el după cum relatase și înainte, că există patruzeci și șase la sută șanse ca o nouă societate să se nască din dezintegrarea celei actuale. Dar, dacă în treizeci de luni, utilitățile publice nu redevin operative, ele nu vor mai fi repornite în timpul vieții mele, dacă vor mai porni vreodată.

— Și atunci ce se întâmplă? întrebă Gavin, cum mai întrebase și altă dată.

— Atunci urmează inevitabilul, răspunse Cornell, așa cum spusese întotdeauna. Zâmbi. Deci, vii să locuiești în căsuța mea albastră.

— Trebuie să înțelegi riscurile pe care ți le asumi dacă ne primești.

— Prăbușirea care e pe cale să vină este riscul suprem.

— Chiar și așa, trebuie să știi câteva lucruri. Jessie și cu mine am făcut o favoare unui prieten, care este căutat de FBI.

— Un criminal?

— Un fugar îndreptățit. Ea…

Cornell ridică o mână ca să-l oprească pe Gavin.

— Servește-mi o versiune prescurtată, te rog și mulțumesc. După poveștile cu Nero Wolfe, vreau să citesc tot ce a scris domnul Henry James. Mi-a plăcut *The Turn of the Screw* – foarte răsucit, foarte scrântit – și el a fost un autor foarte, foarte ocupat. A publicat mai mult de o sută douăzeci de cărți în timpul vieții sale, mult mai multe decât tine.

— Prescurtată să fie, atunci, spuse Gavin. Prietena noastră este căutată de FBI și de niște oameni foarte răi. Este văduvă…

— Transmite-i condoleanțele mele, te rog și mulțumesc.

— Așa voi face, promise Gavin. Oricum, se teme că oamenii care vor să o omoare pe ea vor să-l omoare și pe băiatul ei. Așa că l-a ascuns la noi.

— Eu m-aș simți în siguranță dacă aș fi ascuns la tine, spuse Cornell, dar m-aș simți și mai în siguranță ascuns în buncărul meu, fără supărare.

— Nu mă supăr. Oricum, cel mai rău lucru s-a întâmplat și niște oameni au venit după noi și, noaptea trecută, am fugit din casă tocmai la timp, am pornit peste câmpuri și am scăpat de ei. Acum trebuie să stăm ascunși.

— Știu câte ceva despre a sta ascuns. În poveștile cu Nero Wolfe oamenii trebuie să se ascundă uneori, la fel și în cele ale domnului Dashiel Hammet și chiar și în cele ale domnului Charles Dickens. Mă gândesc, în special, la prizonierul evadat Magwitch, de la începutul romanului *Marile speranțe.*

Gavin se aplecă în față în fotoliul său.

— Asta este viață reală, Cornell. Oameni cu adevărat răi, o amenințare adevărată, nu o poveste de Dickens sau Dashiel Hammet.

— Nu există nicio diferență semnificativă, vere. Cred că Platon ar fi de acord. Doar că el este mort. Condoleanțele mele. Când voi reveni la citit ficțiune, ceea ce sper să fac peste un minut sau două – te rog și mulțumesc –, asta este viața *mea* adevărată. Acum, instalează-te în căsuța mea albastră și ascunde-te și nu-ți face griji pentru mine.

El se ridică din fotoliul său inspirând adânc ca și cum ar fi scos un sunet de jucărie cu chițăitoare. Dar el doar oftă și spuse:

— Ai deja cheia de la casă.

— Da. Mulțumesc, Cornell.

— Nu mai spune nimic. Nu mai spune nimic. El își puse palmele uriașe peste urechi. Nu mai spune nimic.

16.

Ei își iau micul dejun în cafeneaua hotelului, care este strălucitoare și aerisită și elegant rânduită. Separeul în formă de U este suficient de mare pentru șase persoane și Dubose se așază la o masă îndepărtată, cu spatele la perete, astfel încât nimeni – nici măcar chelnerița – să nu poată vedea ecranul laptopului său.

Computerul aflat *pe masă* îl jignește pe Carter Jergen, dar el nu se plânge. Dacă ar vorbi de fiecare dată când Radley Dubose face ceva grosolan sau vulgar, ar căpăta laringită până la prânz.

În timp ce se bucură de un castron de amestec de fructe de pădure, în smântână bătută, cu zahăr brun, Jergen se gândește, nu pentru prima dată, la misterul faptului că parteneriatul lui cu Dubose este atât de eficient. Ei se confruntă rareori cu un eșec de genul celui de noaptea trecută. Indiferent de intensitatea sau de durata deliberărilor lui pe această temă, Jergen ajunge

mereu la aceeași concluzie, la fel ca și acum: simplul fapt că el și Dubose au foarte puține lucruri în comun constituie un avantaj considerabil. La fel cum opusurile se atrag într-o căsătorie, la fel sunt și opusurile în perechile de agenți, cu drept de a ucide sau mai rău, aducând fiecare o perspectivă unică asupra fiecărui caz.

Problema acestei explicații este presupunerea că fiecare dintre ei este, într-un anumit sens, o persoană incompletă sau, cel puțin, nefinisată. Carter Jergen crede despre el că este o persoană completă, finisată, la fel de rotundă ca o picătură de apă care plutește în imponderabilitate. De fapt, el știe că este atât complet, cât și complex. Totuși, nu-și poate închipui nicio altă explicație…

Folosind programele spion pe care NSA le instalase, în secret, în rețelele de computere ale principalelor bănci la care Gavin și Jessica Washington au cărți de credit, Dubose verifică să vadă dacă ei au plătit ceva, după incidentul nefericit din noaptea precedentă. Probabil că sunt prea deștepți ca să facă o asemenea greșeală, dar, uneori, oamenii inteligenți și pricepuți fac lucruri tâmpite.

În timp ce lucrează pe laptopul său, Radley Dubose mănâncă șuncă cu mâna. El plescăie din buze de parcă desfătarea cu carne necesită sunete puternice. Ocazional, se oprește și își linge degetul arătător, cu care ține carnea, pentru a se asigura că niciun strop de grăsime nu-i va scăpa.

Jergen găsește o oarecare consolare în faptul că Dubose folosește o furculiță ca să-și mănânce omleta cu brânză, în loc să apeleze din nou la degete sau să-și bage fața direct în farfurie.

— Nu și-au folosit cărțile de credit, îl anunță Dubose. Hai să vedem dacă plăcuțele de înregistrare ale Land Rover-ului au fost scanate undeva, de noaptea trecută.

Maniera în care mănâncă Dubose nu este mai puțin jignitoare decât faptul că, în afară de șunca de lângă omleta lui, el mai ceruse și patru comenzi suplimentare, douăsprezece felii, care îi fuseseră servite într-o grămadă obscenă, pe o farfurie separată. Când chelnerița așează pe masă grămada de grăsime de porc, ea făcu un comentariu referitor la faptul că trebuie să fie foarte înfometat. Inimitabilul om din West Virginia îi făcuse cu ochiul lasciv și spusese:

— Dragă, sunt un bărbat cu pofte feroce.

De parcă Ritz-Carlton-ul ar fi cel mai potrivit loc din lume ca să răspunzi

unei femei atrăgătoare cu o vulgaritate. Ritz-Carlton!

Cercetând arhivele NSA după plăcuțele de identificare scanate, Dubose introduce parametri de timp și numerele de înmatriculare ale Land Rover-ului, dar nicio mașină de poliție sau vreun alt vehicul guvernamental, echipat cu scanner pentru identificare, de 360 de grade, nu transmisese plăcuțele respective în ultimele douăsprezece ore.

Derutat, bărbatul masiv se apleacă pe spate în separeu, cu fruntea încruntată, în timp ce se gândește la pasul următor și, desigur, trebuie să ia o altă felie de șuncă pentru a-și unge rotițele creierului.

În timp ce Jergen ascultă plescăitul buzelor, se gândește să comenteze că, până în acest moment, nu realizase că Dubose se complace în canibalism.

Dar n-ar avea niciun sens să devină sarcastic. Dubose este incapabil să se simtă jenat. În afară de asta, el nu ar face altceva decât să-i răspundă cu vreo replică despre brahmanii de la Boston sau școala pregătitoare sau Harvard sau Hasty Pudding Club, pe care el o consideră isteață.

Dubose rupe tăcerea:

— Știm, după mașina pe care a abandonat-o în Texas, că Hawk are o sursă sofisticată de plăcuțe false. Acestea apar ca plăcuțe de înmatriculare corecte în fișierele poliției statale.

După ce își termină fructele, Carter Jergen își tamponează buzele cu un șervet de pânză satisfăcător de gros. Înainte să apuce ceașca de ceai, el comentează:

— Poate că le-a dat celor doi Washington un set de plăcuțe, împreună cu documente de înregistrare pe un alt nume, astfel încât, dacă ar trebui vreodată să fugă, să poată scăpa de plăcuțele originale.

— Mințile mari gândesc la fel, spune Dubose, la fel ca a mea și a ta.

— Dar dacă nu avem numerele acelea sau numele fals pe care este înregistrat Land Rover-ul, tot nu ajungem nicăieri.

Bărbatul masiv apucă două felii de șuncă, le îmbucă dintr-o singură înghițitură și mestecă din fălcile sale de brută, de parcă s-ar delecta cu o porție de tutun.

După ce înghite zice:

— Poate că am o idee.

17.

În apropiere de Coso Junction, Jane ieși de pe șoseaua US 395, într-o zonă de odihnă, cu spălătoare publice. Singura mașină din parcare era a ei.

Cerul senin, albastru, de la începutul călătoriei lor căpătase un aspect mai modest pe măsură ce se îndreptau spre nord. Acum, orizontul era de un cenușiu spălăcit, ca un ultim blestem al iernii.

De parcă stolul pe care-l văzuse mai devreme îi ghicise traseul și venise în față să o aștepte, nouă corbi negri atârnau pe un fir de electricitate, la intervale neregulate.

Ea tăie legăturile lui Booth Hendrickson și îi permise să folosească baia. Se duse cu el și așteptă, în timp ce se spăla pe mâini, apoi îl conduse înapoi la Explorer. Îl legă din nou încheieturile împreună și trecu legătura prin centură, la fel ca mai devreme.

Suficient de încrezătoare în controlul ei, îl lăsă singur în SUV. În timp ce se îndrepta spre toaleta femeilor, cei nouă corbi stăteau solemni și prevestitori, pe cablu, privind în jos către ea, mișcându-și ciocurile lungi într-un cor mut.

Când reveni, Hendrickson stătea exact așa cum îl lăsase, la fel de docil ca un câine bun, dar nu la fel de implicat. El vorbea doar dacă i se adresa ea și părea să alunece, încet, într-un peisaj interior din care s-ar putea ca, la un moment dat, să nu se mai poată întoarce. Ea era convinsă că starea lui avea mai puțin de a face cu proasta funcționare a mecanismului de control decât cu retragerea sau dezintegrarea lui psihică.

Continuară spre colțul de nord-vest al deșertului Mojave, ieșind din el la Owens Lake. Până când ajunseră la Lone Pine, unde ea opri pentru mâncare și combustibil, se aflau la o altitudine de 1 200 de metri și se îndreptau spre o lume diferită, cu munții Sierra Nevada spre vest și pădurea națională Inyo de ambele părți.

La un restaurant ea cumpără ceva la pachet – patru cheeseburgeri și două Cola dietetică. Hendrickson nu dorea să mănânce. Dar ea îi tăie din nou legăturile și îi ordonă să mănânce, așa că el se conformă.

Ziua devenise mai rece. Ea lăsă motorul în funcțiune în timp ce mâncau ca să aibă căldură și muzică. Arthur Rubinstein cânta Beethoven: Sonata Nr. 21 în Do major, opus 53.

De data asta ea nu-i mai legă mâinile. El era secat de orice potențial

pentru o acțiune independentă și părea să fie o carcasă umană.

Reveniră pe șosea cu Sonata Nr. 18 în Mi bemol Major, op. 31, nr. 3 și, în timp ce continuau să meargă spre nord, ea descoperi că își dorea doar Rubinstein, cel mai mare pianist care trăise vreodată. Se spunea că marele compozitor Franz Liszt ar fi putut să fie mai bun, deși el trăise înainte să se poată face înregistrări.

Ea înțelese de ce doar Rubinstein i se potrivea acum. Destinația spre care se îndreptau era un loc atât de malefic încât, poate, chiar dacă ea scăpa cu viață, va ieși din asta schimbată. Deși ea era o pianistă cu mai puțin talent decât Rubinstein, era capabilă să audă bucuria pură cu care cânta el, să *simtă* bucuria cu care îmbrățișa viața și își dorea să aibă parte de cât mai mult din muzica lui, în aceste ultime câteva ore, înainte de Tahoe, cât timp mai putea să fie atât de profund emoționată de el.

Pe măsură ce șoseaua te purta constant, spre altitudini mai mari, cerul cobora și soarele se retrăgea, astfel încât poziția acestuia din urmă nu mai putea să fie distinsă în spatele giulgiului cenușiu, uniform. Începu să bată o briză, aruncând forme de praf și pleavă peste drum, înțepând aerul cu ace moarte de pin.

La o oră după Lone Pine, în timp ce se apropiau de Bishop, un semn electronic de pe șosea avertiză că, din cauza condițiilor meteorologice, poliția rutieră din California cerea ca toate vehiculele care se îndreptau spre Mammoth Lakes și spre nord să monteze lanțurile pentru zăpadă.

Ea se opri la o stație de service și cumpără lanțuri de plastic și așteptă ca să-i fie instalate.

Hendrickson închisese ochii. Părea să doarmă. Buzele lui se mișcau de parcă formau cuvinte, dar nu îi ieși niciun sunet.

După instalarea lanțurilor, ea trase SUV-ul într-o parte, dar nu reveni imediat pe șosea. Înainte să înceapă ultima etapă, lungă, a călătoriei, dorea să-i sune scurt pe Gavin și Jessica și atunci află că telefonul ei de unică folosință se descărcase.

În aproape trei luni ea fusese atât copleșită de evenimente doar o dată sau de două ori, încât să uite să-și țină telefonul mobil încărcat. Se simți abandonată, deși teama care o copleși era exagerată, un răspuns superstițios la o simplă scăpare. Travis nu avea să fie luat de lângă ea doar pentru că lăsase telefonul să se descarce. El era în siguranță cu Gavin și Jessica. El era fericit și în siguranță, cu poneiul lui și cu ciobănești germani.

Sistemul de încărcare era deja înfipt în planșa de bord, cuibărit într-un suport pentru pahare. Ea conectă telefonul la acesta. În funcție de condițiile meteorologice, se va opri să sune, fie la Mammoth Lakes, fie mai departe în minusculul oraș Lee Vining.

Rubinstein cânta Concertul pentru pian Nr. 1 în Si bemol Minor, op. 23, al lui Ceaikovski, împreună cu Minneapolis Symphony Orchestra.

Cu ochii tot închiși, Hendrickson șopti: *Capete în interiorul capetelor, ochi în interiorul ochilor…*

18.

De la restaurant, se întoarseră în camera lui Dubose, unde el se așază la o masă mică, lângă fereastra cu vedere la ocean, ca să lucreze pe laptop, în timp ce Jergen se așază în fața lui, așteptând să audă ce idee reușise să izbucnească din conexiunea sinapselor, în creierul acela înecat în grăsime.

— Noaptea trecută amândoi piloții de elicopter spuneau că Land Rover-ul a fost văzut ultima oară îndreptându-se în ce direcție?

— Sud-vest, spune Jergen.

— Sud-vest, aprobă Dubose. Hai să arunce o privire pe Google Maps.

Jergen nu dorește să-și mute scaunul în jurul mesei și să îl așeze lângă al lui Dubose, doar ca să privească ecranul. S-ar simți ca un băiețel care îl privește pe tatăl lui făcând lucruri importante. El se uită afară la strălucitorul Pacific și ascultă cum partenerul său îi explică ce face.

— Mai întâi, Gavin Washington va afla ce resurse inegalabile se află la dispoziția urmăritorilor săi și va presupune că are puțin timp la dispoziție să se ascundă, înainte ca fiecare mașină de poliție din acest stat să pornească în căutarea unui Land Rover alb, clasic, cu numerele lui de înmatriculare. Deci, presupunem că el are un set de plăcuțe de înmatriculare false și le folosește. Vehiculul este același. Rămâne să-și asume riscul. În regulă, dacă Washington nu modifică drastic direcția pe care se află când iese din raza vizuală a echipajului de pe elicopter, el se grăbește prin sălbăticia pădurii naționale Cleveland, îndreptându-se spre granița ținutului. Probabil că trece în San Diego County, undeva între De Luz și Fallbrook, nu se mai află în pădurea națională, ci este într-o zonă hotărât rurală. Primul drum pavat la care ajunge este o șosea regională, S13, asfalt cu două benzi.

O bretea de pe S13 îl conectează cu autostrada Interstate 15, dar el va evita o arteră majoră, atât de intens patrulată, chiar și în orele liniștite imediat după ivirea zorilor. Va rămâne cât va putea de mult pe drumuri terțiare, unde este cel mai puțin probabil să dea de vreo urmă de polițist. El rămâne pe S13, trece de Camp Pendleton, baza Infanteriei marine, care ocupă o porțiune mare de coastă și apoi urmează o serie de drumuri de țară, care pot să-l ducă spre sud și spre est, la trecerea de frontieră de la Tecate. Nu va încerca să traverseze la Tijuana, spune Dubose. Este pur și simplu prea fierbinte pentru el.

— Tot Mexicul este prea fierbinte pentru el, admite Jergen. El și cățeaua fără picioare au arme, amintește-ți. Nu vor risca să treacă în Mexic și să ajungă să fie reținuți pentru recompensă de vreun *federales* corupt.

— Ai perfectă dreptate, admite Dubose, de parcă se gândise deja la problema armelor. Așa că opțiunile fugarului se reduc la asta: întâi, va dori să se țină departe de centrele populate importante, până când are ocazia să revopsească Land Rover-ul, ca să-l facă să se potrivească cu orice culoare este specificată în actele de înmatriculare, după care va fi mai puțin probabil să atragă atenția poliției. Ceea ce înseamnă că trebuie să aibă o locație relativ izolată unde să poată face asta. Cel mai probabil va merge spre interior, în teritoriile cel mai puțin populate ale San Diego County – și sunt o mulțime dintr-astea. Ar putea să pornească spre sud, pe S13 și apoi să treacă pe prima șosea care merge spre est, care este șoseaua statală 76, un drum mult mai important ca S13, totuși, tot terțiar.

Deoarece S13 urmează perimetrul estic al bazei Camp Pendleton, vor exista camere de supraveghere ale bazei militare, în diferite puncte pe respectiva porțiune de șosea. Jergen își ia laptopul din camera sa, revine cu el și îl conectează. Se strecoară în masiva comoară de date a NSA, pe o ușă dosnică pe care i-o furnizaseră arcadienii din agenție. Accesează arhiva video de la camerele bazei Pendleton de pe S13, de la orele acelei dimineți. Trece repede înainte, în căutarea unui Land Rover clasic, care se îndreaptă spre sud.

Între timp, Dubose se concentrează la șoseaua statală 76, care traversează niște teritorii izolate, spre est. În curând găsește două puncte de interes, de-a lungul șoselei.

19.

Micuța casă albastră cu stucatură era la fel de umilă în interior pe cât era pe dinafară. În timpul construirii buncărului și a structurilor asociate acestuia, Cornell locuise aici, ca să-i supravegheze pe filipinezi, a căror limbă o învățase. În afară de talentul lui pentru dezvoltarea unor aplicații de popularitate uriașă, el avea un talent pentru limbi străine; vorbea fluent șase limbi. Camera de zi, biroul, unul dintre cele două dormitoare și bucătăria erau ocupate de mobilă ieftină, care nu se potrivea, dar era funcțională.

— Chiar că e plin de praf, spuse Travis, când îi urmă pe
Gavin și pe Jessie prin casă, în timp ce câinii explorau de capul lor, cu obișnuita curiozitate canină.

— El nu mai vine aici, spuse Gavin. În fiecare lună, când îl vizitez, verific locul, știi tu, să mă asigur că nu sunt probleme cu instalațiile, scurgeri de apă, să mă conving că toate aparatele funcționează. Dar nu am niciodată timp să fac prea multă curățenie.

— Sau înclinație, spuse Jessie. Ea trecu un deget peste tejgheaua din bucătărie ca să descopere un strat gros de praf.

— Putem să-l curățăm imediat, spuse Gavin. Vom lega cârpe de cozile câinilor. Și băiatul ăsta de aici – putem să-l muncim până se prăbușește, în timp ce noi stăm în prag, cu pahare de ceai cu gheață.

— Astea sunt aiureli, sunt convins, comentă Travis.

20.

Strălucitoare de la soare, marea sclipește pe țărm în valuri ritmice și se sparge pe plajele de alabastru în șerpi de spumă efervescentă, în timp ce de partea *aceasta* a ferestrei Carter Jergen trece în viteză prin imaginile video de pe drumul de țară, de-a lungul marginii estice a bazei Camp Pendleton, până când se oprește la o imagine, în lumina dimineții.

— L-am prins! E chiar aici, același nenorocit de Land Rover. Să fiu al naibii dacă nu este el.

— Sigur că el este, zice Dubose.

El nu se obosește să se uite, când Jergen întoarce laptopul spre el, de parcă teoria lui despre acțiunile lui Gavin Washington nu avea cum să se dovedească greșită, de parcă lui Jergen i se dăduse să facă o treabă neînsemnată ca să-l țină ocupat, în timp ce Dubose gândește treburile

complicate.

— Între timp, spune Dubose, am studiat șoseaua statală 76. Dacă are vreun loc izolat, vreo ascunzătoare rurală spre care se îndreaptă, atunci este drumul pe care este cel mai probabil să o apuce. Trebuie să găsești două camere la intersecție dintre 76 și drumul regional 16, în orașul Pala.

— Pala? N-am auzit niciodată de Pala.

— E un orășel amărât. Dar au acolo una dintre misiunile timpurii din California și a fost restaurată. Se consideră că merită să supravegheze intersecția de acolo, ca să aibă dovezi ulterioare, în cazul unui act de terorism. Nu știu pentru ce.

— Toate misiunile au valoare istorică, comentează Jergen.

— O balegă pietrificată de dinozaur are valoare istorică, dar nu ținem camere îndreptate spre fiecare grămadă din asta.

Jergen este consternat, dar nu este prima dată când o declarație a lui Dubose îl lasă fără replică.

— Ei bine, celor din ISIS și tuturor celor de genul „să-ți tai capul” le place să distrugă clădiri istorice și să șteargă trecutul.

— Ceea ce contează pentru mine este prezentul, declară Dubose. Trăiesc în prezent. Oricum, verifică acele camere din Pala. Trebuie să fie și ele în arhiva NSA. Vezi dacă Land Rover-ul a trecut pe acolo, cam la o jumătate de oră după ce trebuie să fi ieșit de pe S13.

Jergen are nevoie de zece minute ca să găsească o imagine cu Land Rover-ul care trece prin intersecție dintre drumul regional S13 și șoseaua statală 76. Genul acesta de descoperire îl înfiorează întotdeauna. Este ca o magie.

— L-am prins! declară el.

— Sigur că l-ai prins, spune Dubose, ignorând din nou laptopul lui Jergen, ca să se concentreze pe ceea ce face el.

— Acum, la vreo douăzeci de kilometri după Pala, drumul regional 6 iese spre nord din șoseaua statală 76, spre și mai minusculul orășel amărât Palomar Mountain. Două camere cu profil redus, la intersecție. Pentru observatorul Palomar. Atenție, din nou nu mă întreba de ce.

— Ei au telescopul Hale, cu oglinda de doi metri și jumătate, spune Jergen. Este un bun național de mare importanță. Studiază stelele, universul.

— Stelele nu s-au mai schimbat de vreo câteva milioane de secole. Aici scrie că Palomar a fost deschis în 1930. Dacă au nevoie de atât de mult timp ca să studieze ceva ce nu se schimbă, atunci unii dintre tipii ăia stau pe acolo ca să fumeze iarbă și să se masturbeze.

Uneori pare că Dubose spune lucruri pe care nu le crede cu adevărat, doar ca să vadă dacă poate să-l scoată din sărite pe Jergen. Dar Jergen se străduiește din greu să nu răspundă într-o manieră care să-i dea satisfacție matahalei de țăran.

Fără să răspundă, el caută arhivele video ale camerelor de la intersecția șoselei, la sud de Palomar.

21.

Substanțele de curățenie aflate sub chiuveta din bucătărie erau vechi de câțiva ani, dar încă eficiente. În timp ce Jessie și Travis încep să curețe prin bucătărie, Gavin ieși prin ușa de legătură, în garajul cu un singur loc și aprinse lumina.

Cornell își abandonase Honda lui, cu câțiva ani în urmă, când se mutase în reședința lui secretă, ca să treacă prin Apocageddon. De atunci, ieșea doar o dată pe săptămână ca să-și ia poșta; când îl vizita Gavin, Cornell îi dădea facturile plătite, ca să le pună la poștă. Cornell nu mai mergea nicăieri cu mașina. În ciuda milioanelor lui, el își cumpărase o mașină uzată; deși avea doisprezece ani vechime, kilometrajul acesteia indica doar 76 550 de kilometri. Conform celor spuse de Cornell, el o condusese mai puțin de trei mii cinci sute dintre aceștia, ca să meargă spre și dinspre Borrego Springs, să își facă cumpărăturile la magazinul central și la Desert Pantry, în timpul construcției buncărului său pentru sfârșitul lumii. Nu-i plăcea să conducă. El considera că viteza la care putea să meargă un automobil era profund nenaturală.

În vizitele lui lunare, Gavin se îngrijise de Honda, păstrând-o în stare bună de funcționare, pentru ziua în care vărul lui ar putea să decidă că, până la urmă, lumea nu avea să se prăbușească. De când el și Jessie îl primiseră pe Travis, mai avusese încă un motiv să aibă grijă de sedan: ca să-l poată folosi ei, în caz de urgență.

După ce scosese Honda afară din garaj și o parcase lângă casă, realitatea

a ceea ce se întâmplase îl lovi brusc. Avea nevoie să se așeze, pentru o vreme, în curte, pe ciotul unui dafin indian, care fusese tăiat cu ani în urmă, la umbra palmierilor plantați ulterior. Dacă viața lor confortabilă nu dispăruse pentru totdeauna, se dusese cel puțin atât cât va dura cruciada lui Jane și poate chiar mai mult. Dacă ea eșua, viețile lor nu numai că vor fi mai puțin confortabile, ci vor trăi, zi după zi, într-o atmosferă de tensiune, chiar groază.

Desigur, dacă Jane eșua, nu doar ei, ci și cea mai mare parte a țării – cu timpul, cea mai mare parte a lumii – se va prăbuși într-o beznă fără scăpare. În urmă cu trei luni el nu ar fi considerat credibilă ideea unui viitor în care o clasă de elite, cu o putere fără precedent, conducea o populație cuprinsă de teamă, unii reduși la sclavie prin nanoimplanturi, alții intimidați să se supună, de către milioanele care erau astfel programați. Acele milioane se puteau transforma, într-o clipă, din vecinii tăi prietenoși în asasini nemiloși, care ar măcelări pe oricine era identificat ca rebel, inclusiv propriii lor părinți, chiar și copiii lor. Acum îi venea greu să creadă că un asemenea viitor *nu* se va întâmpla. Prin comparație, o armată de strigoi ar fi o forță slabă.

El și Jessie crezuseră suficient de mult în ideea necesității de a apăra libertatea, încât să-și sacrifice ani din viață – și Jessie chiar picioarele – pentru această luptă. Ei erau recunoscători unul pentru celălalt, pentru viața lor de după război. Să o vadă compromisă acum părea ceva prea greu de suportat. Nu că ei nu ar reuși să o suporte. Se pricepeau să îndure; greutățile constituiau o piatră de temelie prin care ei își dovediseră valoarea față de ei înșiși.

El știa ce ar spune Jessie, pentru că o mai spusese și înainte: „Nimeni nu mi-a promis vreodată că viața va fi o petrecere; atâta timp cât te am pe tine, cu care să râd și să sper, nimic nu mă poate învinge”.

Și el simțea la fel.

Chiar și așa, când se ridică de pe ciotul de copac, se învârti în cerc, cercetând ziua și știu că tot ceea ce păruse solid și etern era, de fapt, fragil. Albastrul albicios al cerului deșertului, palmierii cu frunzele lor atârnătoare, ca niște pene, marea întindere a deșertului care va înflori, în curând, până la munții îndepărtați. Totul ar putea să pară comun, dar era, de fapt, uluitor dacă îți rezervai timp să te gândești la asta, prețios mai presus de orice, fiecare loc din lume era un vis fantastic care primise substanță. Dar puteai

să te trezești din el când te aflai în fața morții – sau acum în fața unei vieți de sclavie prin nanoimplanturi.

El trase Land Rover-ul în garaj și închise ușa mare, înclinată. Într-o zi sau două va improviza o cabină de vopsire simplă, din ceva lemn și o mulțime de folii de plastic și va transforma Rover-ul dându-i culoarea albastră. Acum, se întoarse în casă să se radă în cap.

22.

Deși Carter Jergen este nerăbdător să pună mâna pe Travis Hawk și să-l folosească pentru a o aduce pe mama lui în genunchi, aproape că își dorește ca presupunerea lui Dubose să se dovedească greșită, camerele de la intersecție spre observatorul Palomar să nu dezvăluie prezența Land Rover-ului. Dacă cei doi Washington au născocit cumva o acțiune ca să dispară între Pala și Palomar, ce plăcere va fi să-l vadă pe Yeti de West Virginia cu gura căscată și uluit. Dar nu, iată-l, vehiculul țintă, trecând prin Palomar.

— Vreo optsprezece kilometri mai departe, se umflă în pene Dubose, șoseaua 76 se termină în șoseaua 79. De acolo, poate că au pornit spre sud, pe 79. Există două camere cu profil redus la Santa Ysabel, legate de misiunea de acolo, Santa Ysabel Asistencia. Verifică.

— Ai fi putut să le verifici în timp ce eu verificam imaginile de la Palomar, observă Jergen, pe cel mai neutru ton pe care putea să vorbească.

— Mă gândesc. Mă uit la hărți și gândesc. Cineva trebuie să și gândească, spune Dubose.

După o vreme, Jergen are ceva de raportat.

— Ar fi trebuit să treacă prin Santa Ysabel probabil la vreo jumătate de oră după Palomar. Am trecut în viteză prin vreo nouăzeci de minute de imagini. Nici urmă de Land Rover. Te-ai mai gândit? Avem nevoie de mai multă gândire.

— Nu mă opresc niciodată din gândit, comentează Dubose. Mi-aș dori să fi avut mai multe dintre aceste misiuni stupide în zonă, dar nu avem. E în regulă. Mă ocup. Așteaptă.

— Să aștept?

— Tocmai mi-a venit o idee, adaugă Dubose.

Bărbatul masiv stă așezat în fața laptopului, cu umerii drepți, capul ridicat, bărbia împinsă în față, cu expresia aproape o parodie a felului în

care ar arăta un bărbat atunci când este însuflețit de un scop nobil. La naiba, nu pare că încearcă să arate ca Dudley Do-Right.

23.

Vântul se opri înainte ca norii să înceapă să aștearnă fulgi mari care coborau în spirală, plutind peste capota Explorer-ului, curgând peste parbriz, fără să atingă sticla, prinși în curentul de aer al mașinii. Asemenea unui fum rece, zăpada se învolbura, la început pe deasupra pavajului, dar apoi începu să se lipească.

Până când ajunse în orașul Lee Vining, Jane trebui să reducă viteza, după care avu nevoie de ștergătoarele de parbriz. Foșnetul de metronom al lamelor de cauciuc și cântecul monoton al lanțurilor de pe anvelope îl bruiau pe Rubinstein, așa că ea opri muzica.

Ea ieși de pe drum și opri în parcarea unui magazin universal. Când apucă telefonul de unică folosință, care era acum încărcat, Hendrickson se trezi din vraja lui autoimpusă și privi instrumentul cu interes. Întâlni privirea ei, în timp ce ea se pregătea să introducă numărul telefonului pe care îl lăsase la Gavin și Jessie. Apoi privi în jos, la ecranul cu douăsprezece butoane.

Ochii lui nu aveau albul lucios al unui ou fiert, ca în visul ei. Dar părea să existe o curiozitate nesănătoasă în ei, de parcă, la un anumit nivel, el știa că ea era tot dușmanul lui, chiar dacă nu putea să acționeze împotriva ei.

— Privește în altă parte, spuse ea, ca să se asigure că el nu putea să vadă numărul la care dorea să sune.

În schimb, el îi întâlni privirea din nou.

— Privește în altă parte, repetă ea.

El își întoarse fața spre geamul de la ușa pasagerului.

Poate din cauza faptului că acesta era un loc izolat, sau poate din cauza furtunii, ea nu reuși să prindă semnal. Va trebui să încerce mai târziu, deși se îndreptau spre o zonă și mai izolată și spre vreme mai proastă. Ar putea să fie nevoită să amâne apelul până când traversa granița în Nevada și ajungea la Carson City.

Se întoarse pe 395, în urma unui camion al departamentului drumurilor cu un plug enorm care curăța pavajul. Semnalele galbene, rotitoare, aruncau

valuri de lumină prin atmosfera cenușie, transformând zăpada în aur, ca o alchimie.

Încă privind afară pe fereastra laterală, Hendrickson spuse:

— Îl vor găsi.

— Să găsească pe cine?

În vocea lui plată nu exista nicio notă de animozitate sau triumf, doar o declarație sumbră despre ceea ce credea el că se va întâmpla.

— Îl vor găsi pe fiul tău.

De parcă era un instrument cu coarde pe care soarta îl acorda ca să cânte la el, Jane simți o strânsoare în piept.

— Ce știi tu despre asta?

— Nu prea multe. Băiatul nu era în centrul preocupărilor mele. Dar recent…

— Recent ce?

— Au dublat numărul de urmăritori care îl caută.

— Și altceva? Știi și altceva. Spune-mi.

— Nu. Doar asta. De două ori mai multe persoane care caută piste.

— Nu-l vor găsi niciodată, spuse ea.

— Este inevitabil.

Irațional, ea dorea să-și scoată pistolul și să-l plesnească cu țeava peste față, dar nu avea nimic de câștigat dacă își satisfăcea această dorință. Nu mai exista nimic ce putea să-i facă, pe lângă ceea ce îi făcuse deja.

Când el se întoarse din nou cu fața înainte, ea spuse:

— Care era principala ta preocupare?

— Să te găsesc pe tine.

— Și cum s-a rezolvat asta?

După o perioadă de tăcere, el spuse:

— Încă nu știu.

24.

Ideea lui Radley Dubose este aceea că dacă familia Washington nu a pornit spre sud pe șoseaua 79, ceea ce imaginile arhivate de la Santa Ysabel confirmă că nu au făcut, atunci trebuie să fi pornit spre nord.

Jergen se străpânește să-și felicite partenerul pentru strălucirea deducției sale în această alegere cu două variante.

— Dar n-ar fi mers prea departe spre nord, pe 79, spune Dubose, privind la ecranul laptopului său ca într-un glob de cristal, pentru că asta nu face decât să-i aducă înapoi în Orange County, pe o rută ocolitoare. Nu au ieșit doar pentru plăcerea de a conduce mașina.

— Da, sunt conștient de asta.

— Dar singurul drum care face legătura cu întreaga secțiune nordică a șoselei 79 este șoseaua regională 2.

— Prin urmare…?

— Au intrat pe șoseaua 2. Dar acest drum duce spre sud, la frontiera cu Mexicul și deja mi-am dat seama că nu vor traversa frontiera, cu armele la ei.

— Tu ți-ai dat seama de asta? întreabă Jergen.

Dubose nu ascultă suficient de atent ca să surprindă nota subtilă de sarcasm din vocea partenerului său.

— Oricum, șoseaua 2 nu merge doar spre sud. Le oferă o opțiune dublă.

— Încă o alegere sau-sau, care să testeze detectivul inteligent.

— Chiar când șoseaua 2 face o curbă strânsă spre sud, se intersectează cu șoseaua regională 22. Așa că poți să pariezi că au luat-o pe 22 spre est, care duce dincolo de deșertul Anza Borrego, la Salton City, în Salton Sea.

— Salton City prin Salton Sea. Sună ca titlul unui cântec, comentează Jergen.

— Dar dacă doreau să meargă la Salton Sea, ar fi mers spre sud pe 79, pe 78 și pe 86, pentru că toate alea sunt drumuri mult mai bune ca 22.

— Toate numerele astea, spune Jergen, îmi fac capul meu drăguț să se învârtă. Deci, care este concluzia ta?

— Douăzeci și doi duce doar în două locuri. Salton City este la capătul ei și, înainte de asta, Borrego Springs.

— Poate mergem și la Borrego Springs și vedem ce este de văzut.

Dubose ridică privirea din laptop.

— Nu tocmai am spus asta? Sunt două sute de kilometri. Putem ajunge acolo în două ore.

Jergen își ia laptopul. Dubose îl lasă pe al lui în cameră și amândoi coboară spre intrarea principală a hotelului. Ziua este călduroasă și palmierii se înalță maiestuos, iar niște pescăruși albi plutesc sus, în liniștea cerului albastru, senin.

Valetul confirmă că, în urmă cu o oră, un domn numit Harry Lime a

livrat un vehicul pentru uzul lor. A venit pe un camion platformă. El declară că este unul dintre cele mai uimitoare vehicule pe care le-a văzut vreunul dintre valeți vreodată.

Personalul NSA înlocuise cele două anvelope sparte, spălase VelociRaptor-ul și îl ceruise. Camioneta arată fabulos. Dubose conduce.

25.

Complet chel, capul lui Gavin nu este la fel de neted precum cel al vărului său; are o topografie. El reveni din baie în bucătărie, încruntat, în timp ce își lăsa palma să alunece peste craniul chel.

— Am un cap denivelat.

— Probabil de la toate dățile în care ți-am băgat cu forța mintea la cap, spuse Jessie.

Travis subliniază:

— Unchiule Gavin, arăți ca Vin Diesel.

— Tipul din *Furios și iute*? Presupun că vrei ca ăsta să fie un compliment. Dar sunt sigur că nu m-aș fi ras în cap dacă aș fi știut că am capul denivelat.

— Toți avem capul denivelat, îl asigură Jessie. Din motivul ăsta frenologii găsesc ceva de citit atunci când îți analizează craniul.

— Capul lui Cornell este la fel de neted ca un ou.

— Ei bine, ăsta nu este singurul lucru diferit la Cornell.

— Nu sunt prea sigur cum o să arăt cu barbă.

— Hei, mătușă Jessie, câinii năpârlesc foarte mult acum, spuse Travis. Am putea să salvăm niște păr de la câini și să-l lipim pe bărbia unchiului Gavin.

— Este genial, Trav. Trecem cu aspiratorul portabil peste Duke și Quennie și vom avea păr mai mult decât suficient. Îl putem lipi la noapte, ca să avem o idee despre cum va arăta bărbatul meu peste doar câteva săptămâni.

Câinii erau interesați în mod special de Gavin, amușinând în jurul picioarelor lui și pe crăcii pantalonilor, de parcă încercau să-și dea seama dacă, la fel ca Samson și Dalila, el pierduse și altceva odată cu părul.

El îi spuse lui Jessie:

— Va trebui să mergem în oraș să cumpărăm mâncare. Așa că de ce nu începi să te deghizezi acum, să-mi dai și mie o mică șansă să râd de tine.

— Continuă să vorbești așa și nu o să ai de mâncare la cină altceva decât ce primesc și câinii.

După ce Jessie intră în dormitor, unde își lăsaseră bagajul, Travis spuse:

— Am șters toată bucătăria, unchiule Gavin. Acum va trebui să ștergem în interiorul dulapurilor. Aici este apă cu Lysol. Pute.

— Dar pute bine, adăugă Gavin. De ce nu începi tu să ștergi și vin și eu să te ajut în cinci minute.

— Unde te duci?

— Să mă ascund într-un loc în care nu mă poți găsi.

Băiatul rânji.

— Te găsesc eu, foarte bine. Duke și Quennie, cu nasurile lor, te vor găsi până și pe Marte.

Când Gavin intră în camera de zi, descoperi că Jessie îi anticipase intențiile. Ea îi dădu telefonul de unică folosință pe care îl lăsase Jane.

— Asta o să o lovească dur, dragule.

— Crezi că eu nu știu?

El se duse cu telefonul la poarta din față și închise ușa în urma lui. Era îngrozit că trebuia să-i spună lui Jane, că trebuia să adauge o povară la iadul prin care trecea ea acum, dar dorea să termine cu treaba asta.

Aparent Jane se afla într-un loc în care nu avea semnal. Nu reuși să dea de ea.

26.

La Oceanside, Dubose iese de pe autostrada Interstate 5 și intră pe șoseaua statală 76, îndreptându-se spre est.

Condusese, probabil, vreo patruzeci de kilometri, când spuse:

— Iată.

— Iată ce? întreabă Jergen.

Arătând prin parbriz, Dubose spune:

— Asta este șoseaua regională 16, în față, la stânga. Intersecția spre Pala. Locul despre care tu n-ai auzit, unde se găsește misiunea restaurată. Vezi stâlpul ăla? Camerele se află chiar în vârful acelui stâlp, exact cum ți-

am spus că vor fi. Camere cu profil redus, așa că abia dacă îți dai seama că sunt acolo. El reduse viteza VelociRaptor-ului. Este exact cum ți-am spus și pe urmă ai căutat imaginile și Rover-ul a trecut pe aici, așa cum ți-am spus. El sună de parcă repetă pentru un rol, pentru un documentar pe care îl vor turna tehno-arcadienii, după triumful lor, ca să glorifice ascensiunea lor la puterea absolută.

Dubose accelerează.

— La vreo douăzeci de kilometri în față, pe stânga, este șoseaua regională 6, care merge la Palomar Mountain. Aceasta este una dintre cele mai importante pietre de hotar în seria de evenimente care duc la capturarea istorică a lui Travis Hawk și la predarea mamei lui.

Carter Jergen se simte tot mai irascibil din cauza turului cu ghid al lui Dubose, în această călătorie istorică.

— Mda, bine, nimeni n-a prins pe nimeni, încă.

— Vom pune mâna pe micul rahat, îl asigură Dubose. Îl pot mirosi.

— Fee, Fi, Fo, Fum[{6}], spune Jergen și se întreabă dacă această aluzie literară ar putea să treacă peste capul omului de la Princeton.

La scurtă vreme după aceea, Radley Dubose continuă:

— Și în fața noastră se află virajul spre Palomar Mountain. Alte două camere cu profil redus, pe stâlpul de acolo, care înregistrează chiar acum cursa noastră spre finalul acestei povești urâte.

— La naiba, jelește Jergen. Eu ar trebui să conduc.

— Observatorul Palomar, spune Dubose, are un telescop cu oglinda de doi metri și jumătate. Un important bun național.

Este prea mult. Jergen îi amintește de ceea ce spusese mai devreme.

— Unde astronomii stau degeaba ca să fumeze iarbă și să se masturbeze.

— Ar putea foarte bine ca asta să se întâmple, prietene, dar te-aș sfătui să nu spui asemenea lucruri în public. N-ai face decât să fii batjocorit și luat în râs și cei de la putere ar spune că ești neserios.

27.

Când Jane lăsase trusa pentru deghizare, Jessie se îndoise că cineva ar putea să nu o recunoască. Dar, privindu-se în oglinda din baie, ea admise că, așa cum se întâmpla de obicei, doamna Hawk știuse ce face.

Ea reveni în bucătărie, cu părul ei negru, drept prins în agrafe pe sub peruca afro, modificată, ceea ce funcționa, deoarece moștenirea ei multietnică îi lăsase un ten creol, ceea ce îi permitea să treacă drept o persoană care avea niște strămoși undeva prin Africa. Ochii ei verzi, irlandezi, erau ascunși sub lentile de contact care îi transformaseră culoarea ochilor în căprui.

Travis zise:

— Mătușă Jessie, arăți foarte bine și așa.

— Așa este, admise Gavin. Este ca și cum, brusc, nevasta mea e plecată în oraș și apare vulpița asta.

— O, dragule, ăsta este genul de lucru pe care l-ar spune un bărbat prost, gândindu-se că obține niște puncte.

Gavin se strâmbă.

— M-am auzit spunând asta. Nu-mi vine să cred că am spus-o. Ceea ce cred că s-a întâmplat este că am fost posedat, pentru o clipă, de spiritul unui bărbat cu adevărat prost.

Ajunseseră la un moment care o făcea pe Jessie să se simtă incomod, dar ea nu putea să-și dea seama cum să-l ocolească. Aveau să-l lase singur pe Travis poate pentru o oră și jumătate, poate chiar două ore.

Travis avea două canistre de spray paralizant Sabre 5.0, de puterea celor folosite de agențiile de aplicare a legii, pe care Gavin și Jessie îl antrenaseră să le folosească, atunci când venise prima dată să locuiască la ei. El ar avea și câinii, care îl adorau și erau foarte protectori și vigilenți, datorită rasei lor și a antrenamentului. Deși nu împlinise încă șase ani, băiatul era la fel de responsabil ca un copil de zece. Casa va fi încuiată bine. Era miezul zilei. Borrego Valley avea, practic, criminalitate zero, în parte și pentru că mai mult de o treime din populație avea peste șaizeci și cinci de ani și vârsta medie era de cincizeci și șapte de ani, poate cincizeci și opt. În toți anii în care casa rămăsese goală, cu excepția vizitelor lunare ale lui Gavin, nu existase niciodată vreo spargere sau vreun act de vandalism.

Travis era mai în siguranță aici decât ar fi fost cu ei, și totuși Jessie era îngrijorată.

Planul era să cumpere alimente și alte obiecte necesare, care să le ajungă pentru o lună. Chiar cu înfățișarea schimbată, ea și Gavin nu doreau să se aventureze în Borrego Springs, în mod regulat. Într-un oraș atât de mic, cu o populație de mai puțin de patru mii de locuitori, persoanele noi ar fi

remarcate rapid, mai ales persoanele *de culoare*, pentru că populația de culoare era mai puțin de un procent. Cu cât se arătau la față mai puțin, cu atât mai bine. Și dacă nimeni nu-i vedea împreună cu Travis, ei nu se vor potrivi niciunei descrieri despre doi fugari cu un copil. Erau niște oameni obișnuiți, poate turiști, genul care locuiau în rulotă și vizitau Borrego Springs pentru vreo două săptămâni.

Aveau toate motivele să creadă că nu puteau să fie depistați în acest loc relativ izolat. Camerele pentru monitorizarea traficului și cele pentru supravegherea spațiilor publice, care erau omniprezente în orașele mari și chiar în zonele suburbane, la fel ca pe autostrăzi și pe șoselele statale importante, nu fuseseră încă instalate pe drumurile lăturalnice sau în localități atât de mici și atât de în afara drumului ca Borrego Springs.

Chiar și așa, dacă Gavin se ducea singur la cumpărături, vor exista momente când el va fi distras și va avea ambele mâini ocupate cu o sarcină sau alta. Ar fi vulnerabil și, în împrejurările actuale, orice moment de vulnerabilitate era o invitație pentru Moarte.

În orice moment, unul dintre ei trebuia să aibă o mână pe armă. Jessie putea să facă acest lucru dacă împingea căruțul de cumpărături pe care îl umplea Gavin, ținându-și pistolul în poșeta deschisă.

Deși ar putea să pară improbabil ca ei să fie descoperiți și urmăriți, în timpul primei lor vizite în oraș, minimul de prudență impunea ca Jessie să meargă cu el și să fie atentă în orice clipă la ceea ce se întâmpla în jurul lor. Acum se aflau în război și nimeni nu poate să poarte războiul de unul singur.

Mai era și Cornell, în biblioteca lui. Dar sărmanul Cornell, stresat de recenta vizită a lui Gavin, îi ceruse să plece și nu își va fi revenit suficient ca să accepte vizita băiatului atât de curând.

— Vei fi în regulă aici, pentru două ore, îl asigură ea pe Travis, deși gândul la el singur îi întorcea stomacul pe dos.

— Știu, spuse băiatul. Voi fi în regulă.

— Nu răspunde la ușă dacă bate cineva.

— Nu răspund.

— Stai departe de ferestre.

— Așa voi face, mătușă Jessie.

— Nimeni nu o să intre în interior, dragule.

— Bine. Știu asta.

— Dacă cineva încearcă să intre, ceea ce nu se va întâmpla, lasă câinii să se ocupe de el.

— În regulă. Așa o să fac.

— Dacă câinii nu se pot ocupa de el – ceea ce pot să facă, îl vor sfâșia, dar dacă nu pot să facă asta – doar atunci ar trebui să folosești spray-ul paralizant.

— Știu cum să-l folosesc.

— După ce i-ai stropit în față, fugi ca naiba, afară din casă. Du-te la ușa hambarului, dragule. Cornell va ști și te va lăsa să intri. Ea se uită la Gavin. Nu-i așa că-l va lăsa pe Travis înăuntru?

— Sigur că-l va lăsa.

Ea își dădea seama, după expresia bărbatului său, că el nu era sigur ce ar face Cornell.

— Abia dacă îți vei da seama că suntem plecați, dragule. Ne întoarcem imediat.

Travis oftă.

— N-am doi ani, mătușă Jessie.

Ea se așeză în genunchi, îl îmbrățișă și spuse:

— Te iubesc, Travis.

— Și eu te iubesc, mătușă Jessie.

Ea ar mai fi putut să petreacă încă zece minute încurajându-l pe băiat, dacă Gavin n-ar fi spus:

— Jessie, poate că nu știi asta, dar Bigfoot n-a fost văzut niciodată în zona asta și Godzilla este în Japonia.

Jessie se ridică în picioare.

— O să fii bine scumpule.

Băiatul spuse:

— La fel și voi.

Gavin îl salută pe Travis.

— Păzește fortul, locotenente. Ne întoarcem cu berea la ora o mie patru sute.

— Păzesc fortul, domnule, răspunse Travis și îi întoarse salutul.

Când ieșiră pe ușa din spate, Travis încuie broasca și le făcu cu mâna prin fereastra din ușă, acoperită de praf, o figură cețoasă în spatele geamului murdar, de parcă el dispărea deja din viețile lor.

28.

Asta era, cu siguranță, ultima furtună a sezonului și chiar una foarte târzie, dar natura lucra din greu la ea, de parcă ar fi fost nemulțumită de primăvară și intenționa să dubleze iarna. În absența vântului, fulgii mici cădeau în fuioare, întinzând valuri peste chipul zilei. Zidurile de brazi, negri în lumină crepusculară a furtunii, se înălțau abrupt din șosea, atât de bine mascați încât păreau mai puțin niște grupuri de copaci și mai degrabă ca bastioanele și meterezele unui castel.

Jane era conștientă de faptul că Hendrickson se holba la ea din când în când. Când ea întorcea ochii să-i întâlnească privirea, el imediat – și aproape timid – întorcea privirea în altă parte.

Referitor la potențialul lui pentru violență, estimarea ei fusese corectă. Nu făcuse nicio încercare să evadeze și nici nu dăduse vreun semn că s-ar gândi la așa ceva. Rămânea la fel de obedient ca un robot – exact în ceea ce-l transformase ea.

Efortului de a menține șoseaua deschisă i se alăturaseră și mașini dotate cu pluguri. Acestea se mișcau, prin ziua scăldată în alb, ca niște creaturi preistorice cu priviri fosforescente. Camioanele veneau în urma plugurilor și împrăștiau sare pe pavaj.

În ciuda lanțurile sau din cauză că îi lipseau, câte un vehicul aluneca, ocazional, în șanțul de pe marginea drumului sau într-un morman de zăpadă, unde fie era abandonat, fie ajutat de șoferul unui camion de remorcare, care încerca să-l elibereze.

Hendrickson șopti:

— Cu cât ninge mai mult, cu atât mai mult continuă, cu atât mai mult continuă să ningă. Și, deși zâmbea nostalgic, lacrimi îi curgeau pe obraji.

Jane presupunea că cita dintr-un alt poem pe care îl învățase în copilărie, dar nu întrebă. Dincolo de faptul că el era acum una dintre persoanele ajustate, starea lui era grotescă și comportamentul lui atât de tulburător, încât ea nu dorea să fie atrasă pe orbita lui mai mult decât era strict necesar.

Tânjea după compania copilului ei. În schimb, era încurcată cu acest straniu bărbat-copil, a cărui istorie chinuită includea atât faptul că fusese victima abuzurilor, cât și un vicios abuzator al altora. Și potențialul lui demonic se afla încă în el, era tot acolo ca să fie scos la lumină de cineva care știa că fusese injectat cu un mecanism de control și care știa cum să-l

comande.

La 1:10 p.m., cam o oră și jumătate mai târziu decât se așteptase, ajunse la șoseaua US 50, la vreo trei kilometri sud de Carson City și vină spre vest, către Lake Tahoe. În fața unui depou al Departamentului pentru Drumuri, se aflau aliniate utilaje pentru curățarea străzilor, care așteptau să fie realimentate. Ea ieși de pe șosea, opri și făcu încă o încercare să-i sune pe cei doi Washington.

Când ridică telefonul de unică folosință, Hendrickson întoarse privirea fără să fie nevoie să-i spună ea. Își acoperi ochii cu mâinile, ca un copil mic care caută recunoaștere pentru că făcuse mai mult decât i se ceruse.

De data asta avea semnal. Acolo jos, în Orange County, telefonul sună. Valuri de zăpadă se lipiră de parbriz și amurgul de la miezul zilei păru să se întunece pentru un moment și telefonul suna, suna, suna.

Putea să existe un motiv bun pentru care Gavin sau Jessie nu răspundeau. Asta nu însemna neapărat necaz. Puteau să existe *multe* motive bune.

Chiar și așa, când ea încheie apelul și așeză telefonul la loc, în suportul pentru pahar, avea palmele umede de transpirație.

29.

Travis nu era speriat pentru că rămăsese singur. Chiar nu era. Tatăl lui fusese infanterist de marină și mama lui fusese în FBI. Era un copil de marină-FBI.

Câinii erau împreună cu el. Aveau dinți ca niște săbii. Puteau să sfâșie pe oricine. Ei nu l-ar sfâșia pe el, dar, cu siguranță, ar sfâșia pe oricine care *merita* să fie sfâșiat.

Și avea spray-ul paralizant. *El* putea să-i apere pe *câini,* dacă se ajungea la asta.

Nu era chiar atât de mic pe cât părea. Avea un ponei Exmoor, pe care călărea și într-o zi, nu peste foarte multă vreme, va călări un cal.

Deși dormise vreo două ore, pe bancheta din spate a Rover-ului, în noaptea trecută, avea nevoie de un pui de somn. Dar nu credea că era o idee prea bună să doarmă.

Așa că mâncă încă un PowerBar, ca să-l ajute să rămână treaz și dădu câte un biscuit fiecăruia dintre câini. Asta îi luă cam cinci minute.

Două ore însemna multă vreme. Dar nu și dacă își găsea o ocupație. Erau o grămadă de lucruri care trebuiau făcute. Casa era plină de praf și de pânze de păianjen și, în unele colțuri, erau gândaci morți.

Se duse în baie cu o rolă de prosoape de hârtie și o sticlă de spray Windex. Folosiseră Windex în bucătărie.

Se cățără pe polița de lângă chiuvetă. Folosi Windex și prosoape de hârtie ca să șteargă oglinda de deasupra poliței.

Dacă doreai să faci ceva bine, singurul mod în care merita să faci ceva, exista o șmecherie. Mama lui îl învățase trucul. Trucul era să-ți pese de treaba pe care o faci și nu doar să o faci la repezeală, doar ca să fie făcută.

Quennie tot venea la ușa băii ca să se uite la el. Ea nu avea voie să intre în baie pentru că Windex-ul o făcea să strănute.

Duke se plimba dintr-o cameră în alta, patrulând. Uneori trecea prin fața ușii de la baie, mârâind ca pentru sine.

Travis lucra la o chiuvetă foarte murdară, încercând să nu se gândească la cine ar fi putut să scuipe în ea și la ce ar fi putut să scuipe, când începu să sune un telefon, altundeva, în casă.

Mătușa Jessie și unchiul Gavin îi spuseseră să nu răspundă la ușă și să stea departe de ferestre. Dar nu-i spuseseră ce să facă dacă sună telefonul.

Ieși din baie, cu Duke alături de el și Quennie în urma lui. Urmări sunetul și găsi telefonul în bucătărie. Se afla pe tejghea, alături de frigider.

Arăta ca telefonul special la care suna mama lui. Ea nu suna des, doar ca să spună că va veni curând în vizită. Și întotdeauna suna noaptea, când el era în pat. Așa că nu auzise niciodată telefonul sunând. Dar era destul de sigur că acela era telefonul.

El nu vorbea niciodată la telefon cu mama lui. Telefonul acela nu era pentru discuții lungi. Era pentru mesaje rapide și urgențe.

Dacă nu era mama lui, dacă era unul dintre oamenii răi, atunci, dacă răspundea, poate că ei aveau să afle unde îl puteau găsi.

Câinii stăteau de ambele părți ale lui Travis și toți trei se holbau la telefon.

Urechile câinilor erau întinse în față, trupurile încordate. Nu dădeau din coadă. Câinilor părea să nu le placă telefonul.

Travis se decise să răspundă, oricum, fără să spună nimic dacă nu auzea vocea mamei lui.

Dar când se întinse spre el, telefonul se opri din sunat.

30.

Orașul Borrego Springs îi este la fel de străin lui Carter Jergen ca orice loc de pe Lună. Dacă el ar fi crezut în iad, ar fi spus că locul ăsta este o avanpremieră a acelui regat satanic.

Termometrul din bordul VelociRaptor-ului pretindea că afară sunt 31 de grade. Dar, în timp ce el și Dubose mergeau prin oraș, ziua părea mult mai călduroasă. În timpul verii probabil că temperatura ajunge la patruzeci și opt de grade, în cele mai multe zile. Aerul este atât de uscat, încât el își linge buzele mereu, ca să le împiedice să crape și sinusurile par să i se contracte în interiorul creierului.

La Borrego Springs, acolo unde nu există suprafețe întinse de beton și asfalt, există suprafețe și mai mari de teren pustiu, nisipos. Pe trei părți, în depărtare, se ridică munți și pe cea de a patra parte apar mai aproape culmi aride de stâncă, la fel de inaccesibile precum crestele de care îl legase Zeus pe Prometeu și îi trimitea în fiecare zi un vultur să-i ciugulească ficatul pentru crima de a fi oferit oamenilor focul. Deșertul înconjoară orașul și pătrunde peste tot, pătat de tufișuri uscate care, fără îndoială, sunt pline de șerpi cu clopoței, șopârle otrăvitoare și tarantule de mărimea unor mingi de baschet. Centrele comerciale și magazinele individuale sunt amenajate cu pietriș, cactuși și aranjamente curioase de pietre care par să fie făcute cu intenția de a transmite un mesaj mistic.

Pâlcuri de copaci prăfuiți sunt plantate în apropierea caselor, ca să le umbrească. Oricum, în zona comercială există niște palmieri destul de îndepărtați, care se înalță din mici decupaje în asfalt și beton, aruncând niște palide urme de umbră. Arată jalnici, disperați, de parcă ar tânji să fie săpați, băgați în cutii și trimiși cu un camion, în Florida.

Reflexii orbitoare ies din pământul sterp, pavaj, clădiri și ferestre, care înmagazinează căldura și o radiază înapoi. Întregul oraș este ca un gigantic cuptor de pizza.

Singurul petic de iarbă pare să se afle în centrul orașului Borrego Springs, în ceea ce se numește Christmas Circle, un parc care conține, prin comparație, o bogăție de copaci, în cea mai mare parte palmieri și conifere, înconjurat de un sens giratoriu din care pornesc șapte străzi, ca spițele din butucul unei roți.

Jergen se simte dezrădăcinat, străin, eșuat pe un țărm straniu. O pizzerie

și un restaurant. Un stand de Taco. Grătar mexican și bar. Cafenea. Magazin de băuturi alcoolice. Nu vede nicio urmă a vreunui restaurant franțuzesc sau nord-italian sau vreun loc cu bucătărie mediteraneeană, rafinată. Nici măcar sushi. Presupune că orice restaurant din oraș ar accepta un client îmbrăcat în tricou, pantaloni scurți și sandale. Privind prin fereastra unei galerii de artă, nu vede niciun obiect care să se potrivească oricărei definiții a artei cunoscute de el. Peste tot sunt camionete, jeep-uri și SUV-uri. Deși mai sunt câteva luni până la venirea verii, toți sunt bronzați, de parcă n-ar fi auzit niciodată de melanom și sunt ciudat de sociabili. Cei mai mulți oameni pe lângă care trec ei, mergând pe jos, complet străini, le vorbesc – „Ce zi frumoasă" și „Bună ziua" și „Să aveți o zi bună" –, ceea ce este cel mai straniu lucru în legătură cu acest loc, deși nu și pentru Dubose, care zâmbește și le întoarce urările.

— De ce vorbești cu străinii de parcă i-ai cunoaște? îl întreabă Carter, până la urmă. N-ar trebui să atragem atenția asupra noastră.

— Atragi atenția asupra ta dacă *nu* vorbești atunci când se vorbește cu tine.

— Sunt străini. Ce-mi pasă mie dacă ei cred că este o zi frumoasă sau îmi doresc mie să am o zi bună? Oricum, ce nu e în regulă cu ei? De ce sunt atât de preocupați de faptul că n-ar trebui să am o zi de rahat?

— Relaxează-te, Carter Northrup Jergen al treilea și caută ceva neobișnuit.

— Aici *totul* este neobișnuit. Și sunt al patrulea, nu al treilea.

— Asta explică multe.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Calitatea oricărui fond genetic, explică Dubose, este afectată în mod negativ de numărul de generații în care, din nefericire, au fost introduse linii de sânge noi.

Jergen se gândește să comenteze că familiile Northrup și Jergen, spre deosebire de alții, au numeroase perechi de veri, însurați între ei, în arborele genealogic. Dar îi este prea cald și e prea afectat de plictiseală ca să intre într-o dispută.

31.

Tensiunea generată de faptul că-și lăsaseră în urmă viața lor confortabilă, cursa prin deșert și noaptea fără somn îl lăsaseră pe Gavin cu ochii înroșiți, cu gâtul înțepenit, cu diverse dureri musculare și cu o oboseală generală cu care trebuia să se lupte ca să rămână atent. La micul dejun mâncase PowerBar, nimic la prânz; acum, fiecare aliment pe care Jessie îl punea în căruț îi făcea stomacul să chiorăie.

Proviziile pentru o lună, pentru trei persoane și doi câini, necesitau două cărucioare pline cu vârf, ceea ce însemna că atât Gavin, cât și Jessie vor fi prea preocupați ca să fie permanent și corespunzător în gardă. Soluția era să împartă sarcina între cele două magazine principale ale orașului, să cumpere doar bunuri conservate sau preambalate din primul și alte conserve și mărfurile perisabile din al doilea, câte un singur cărucior cu vârf în fiecare magazin.

În primul magazin, Jessie împinse căruțul și Gavin o însoți, comentând prețurile și prefăcându-se că discută despre alegerea mărcilor, încercând să nu pară prea bătător la ochi când îi cerceta pe ceilalți clienți, ca să se asigure că nimeni nu le arăta un interes neobișnuit.

Nu se gândise că fotografiile lor vor apărea la televizor. Arcadienii n-ar fi dorit să știe că cei care îl adăposteau pe fiul lui Jane Hawk fuseseră identificați. Nenorociții nu aveau nicio intenție să salveze băiatul; ei doreau să-l *captureze*. Dacă autoritățile făceau un anunț oficial, după aceea trebuiau să acționeze ca la carte, să-l plaseze pe Travis în grija serviciului pentru protecția copilului, după care socrii lui Jane – Clare și Ancel Hawk, în Texas – vor încerca să obțină custodia. Având în vedere că era un băiat drăguț, în vârstă de cinci ani, care-și pierduse recent tatăl și a cărui mamă era cel mai căutat fugar din America, factorul interesului uman va asigura o frenezie media. Orice judecător care ar decide împotriva bunicilor ar deveni un proscris, în ochii publicului, va crea simpatie pentru Jane și va ridica suspiciuni că povestea ei ar putea să fie mai mult decât imaginea fabricată cu grijă de „monstru frumos”, care vânduse secretele cele mai importante ale țării sale unei puteri dușmane, omorând o mulțime de oameni pe parcurs. Așa că bunicii vor primi custodia. Și, mai devreme sau mai târziu, pentru a redobândi controlul asupra băiatului, autoritățile corupte îi vor injecta pe Clare și Ancel cu implanturile cerebrale, ceea ce ar fi cel mai prost deznodământ pentru Jane. Nu, băieții răi nu vor risca să piardă controlul asupra poveștii mediatizate; vor ține vânătoarea după Gavin și

Jessie departe de știri.

În primul magazin totul merse ca uns. În parcare, își transferară produsele cumpărate din căruț în portbagajul Hondei. Apoi conduseră o distanță scurtă, până la al doilea stabiliment.

32.

În timp ce merg în jurul micului complex comercial, Jergen se simte revitalizat brusc, când vede ceva într-adevăr neobișnuit. La vreo cincisprezece metri în fața lor, un cuplu de negri, de treizeci și ceva de ani, traversează parcarea și se apropie de intrarea unui magazin. Jergen nu poate vedea clar fața bărbatului, dar înălțimea și constituția sunt cele ale lui Gavin Washington; tipul este chel, dar poate că s-a ras în cap. Femeia pare să fie negresă, ceea ce Jessica Washington nu este; ar putea să poarte o perucă. Ceea ce este neobișnuit la ei este același lucru care-i face pe Jergen și Dubose să fie diferiți față de oricine altcineva pe care l-au întâlnit în Borrego Springs: în această după-amiază fierbinte, atât bărbatul, cât și femeia poartă haine sport și acestea sunt croite suficient de largi ca să permită ascunderea unor arme.

Când cei doi dispar în magazin, Dubose spune:

— Dar ea are propriile ei picioare.

— Poartă pantaloni lungi, kaki. De unde știi ce se află pe sub ei?

— Merge așa cum merg persoanele cu picioare adevărate.

— Pentru că și-a luat Ottobocks.

— Ce și-a luat?

— Folosește picioare de alergare cu lamă elastică de oțel atunci când participă la concursuri. În alte ocazii folosește Ottobocks X-Three. Jergen spune pe litere O-t-t-o-B-o-c-k-s. Evident că n-ai citit tot ce era în raportul despre cățeaua asta.

Dubose nu are remușcări.

— Rapoartele astea sunt scrise de pizde legate de birou, care cred că, într-o zi, vor ajunge să scrie un roman și să câștige premiul Pulitzer. Eu doar răsfoiesc rahatul lor cu înfloriturі.

— Eviți rahatul cu înfloriturі, spune Jergen. Uite care este esența: fiecare genunchi al protezei dispune de mai mulți senzori, un giroscop, un sistem

hidraulic senzațional, un microprocesor, software, un sistem de rezistență și o baterie. Poate să alerge rezonabil de bine, să meargă cu spatele, să urce scări și să arate natural când face asta.

— Deci, tu crezi că sunt ei?

— Tu ce crezi? întreabă Jergen.

Dubose freamătă.

— Cred că ar trebui să ne uităm mai de-aproape.

33.

Jessie se tot uita la ceasul de mână gândindu-se la Travis, aflat acasă, doar cu spray-ul paralizant și câinii. Nu își făcea griji că oamenii care îi vânau l-ar putea găsi. Dar exista, oricând, posibilitatea unui incendiu. Sau un cutremur. Sau ar putea să se taie, cumva, în ceva și să sângereze rău.

Temerile ei proveneau mai puțin din amenințările realiste la adresa băiatului cât din îngrijorarea și din neliniștea modului abrupt în care viețile lor fuseseră întoarse cu fundul în sus. Ea nu dormise noaptea trecută; și responsabilitatea pe care o simțea față de băiat o îngrijorează, până când anxietatea devenea mai intensă decât fusese vreodată de la război încoace.

În perioada petrecută în primul magazin, ea nu avusese încredere în capacitatea ei de a părea relaxată și de a reacționa rapid, în cazul în care apărea o amenințare. Mintea ei era confuză. Reflexele nu erau așa cum ar fi trebuit să fie. Exista o posibilitate reală ca, dacă s-ar fi întins după armă, să bâjbâie prin haina sport.

Prin urmare, în timpul drumului spre al doilea magazin, ea își scosese Coltul Pony .380 din tocul său de umăr, fixat cu centură și îl puse în poșetă.

Poșeta se afla acum așezată în coșul pliabil care atârna pe deasupra compartimentului mai mare al căruțului de cumpărături. Fermoarul era deschis, cu mânerul pistolului în așteptarea palmei ei, ascuns între portofel și un pachet de șervețele.

Chiar și cu arma mai bine plasată pentru o apucare rapidă, și deși totul merse lin până acum, Jessie era îngrijorată pentru Travis. Ei abia dacă începuseră turul celui de al doilea magazin și erau plecați deja de nouăzeci de minute. Nu vor ajunge înapoi acasă pentru încă o oră, ceea ce însemna cu o jumătate de oră mai târziu decât promiseseră.

34.

Imediat după ce îi observaseră pe suspecți, Jergen și Dubose se grăbiră în spatele magazinului, în zona pentru livrări. Ușa nu este încuiată. Ei pășesc în interior și rămân în picioare, clipind în aerul rece, în timp ce privirea li se adaptează la lumina scăzută.

Acesta este un spațiu de depozitare, aflat în spatele localului comercial și este mai mic decât se așteptase Jergen. Nu poți să numești acest magazin o afacere „mama și tata", dar nici nu poate să folosească prefixul *super*.

Aici se află trei bărbați îmbrăcați în pantaloni negri și cămăși albe, dintre care doi poartă șorțuri albe, cu emblema magazinului pe piept. Cel fără șorț taie folia de pe trei paleți cu mărfuri livrate recent. Ceilalți doi mută pungi cu zahăr de două kilograme și jumătate de pe unul dintre paleți pe rafturile de depozitare, metalice.

Tipul care tăia cu foarfecă folia se ridică de la treaba lui.
Are părul tuns scurt, un aspect îngrijit, fără bijuterii pe față, fără vreun tatuaj vizibil, pantaloni bine călcați și pantofi strălucitori. Înfățișarea lui ca la carte pare să sugereze că ar putea să fie mormon, ceea ce este un plus, pentru că mormonii sunt crescuți să fie de ajutor.

— Cu ce pot să vă ajut, domnilor?

— Trebuie să vorbim cu directorul, spune Dubose.

— Ei bine, eu sunt acela. Oren Luckman. Cu ce vă pot ajuta?

Jergen continuă:

— Suntem de la fisc. El privește spre ceilalți doi bărbați care par prea interesați de orice mică dramă care să se petreacă aici. Am prefera să păstrăm povestea discretă.

Biroul lui Oren Luckman se află într-un colț al spațiului de depozitare. Biroul este acoperit de teancuri de facturi fixate cu o diversitate de pietre colorate, șlefuite.

Arătând spre o piatră roșie, cu vinișoare negre, Dubose comentează:

— Ăsta este un specimen frumos de rodonit. Apoi arată spre altul. Și acesta este un chrysocolla excepțional șlefuit.

— Cunoști pietrele. Fața lui Luckman strălucește cu încântarea unui colecționar care nu consideră că entuziasmul lui ciudat îl transformă într-un tocilar de primă clasă.

— A fost hobby-ul meu multă vreme, spune Dubose. O, iată, asta este o

bucată spectaculoasă de rhodochrozit cu încrustații de cuarț. O adevărată frumusețe.

— Acesta este de la mina Sweet Home din Colorado, spune Luckman, cu o notă enervantă de mândrie.

Asta este pentru prima dată când Jergen aude despre acest hobby al lui Dubose. Ca să nu fie lăsat pe dinafară, el arată spre o piatră.

— Un turcoaz magnific.

Luckman și Dubose îl privesc cu ceva ce arată a milă și managerul zice:

— Este un Howlit pătat.

— Oamenii care nu se pricep, spune Dubose, cumpără bijuterii cu Howlit și plătesc prețul pentru turcoaz. Punând capăt discuției despre pietre, el scoate portofelul dintr-un buzunar interior al hainei și își flutură legitimația de la Agenția Națională de Securitate.

Când Jergen își scoate și el legitimația, Luckman pare confuz.

— Dar ați spus că sunteți de la fisc.

— Pentru urechile celor doi asistenți ai tăi de acolo, explică Jergen. Nu vrem ca ei să discute despre agenți NSA cu alți angajați din spațiul comercial, pentru moment.

— Am descoperit doi suspecți care tocmai au intrat în magazinul tău, adaugă Dubose. Dacă sunt cine credem noi, va trebui să-i arestăm.

— O, Doamne, exclamă Luckman. Așa ceva nu se întâmplă niciodată pe aici.

Jergen arată spre un monitor mare, montat pe perete, pe care se vede o imagine cu ceea ce pare să fie o zonă aflată imediat în interiorul ușii de la intrarea magazinului.

— Câte camere de securitate ne poți arăta?

Cu aproape la fel de multă mândrie ca atunci când reacționase la cuvintele admirative ale lui Dubose, despre ceva-ul încrustat cu cuarț, Luckman spune:

— Câte una pe rând sau patru, într-un format pe un sfert de ecran.

— Și câte camere, cu totul?

— Opt.

— Doar opt? întreabă Jergen.

— Două în exterior, șase în magazin.

— Doar șase, se lamentează Dubose. Ar trebui să fie cel puțin douăzeci și patru.

— Cu siguranță nu pentru un spațiu de aceste dimensiuni, spune Luckman. Nu prin părțile astea.

Cu ajutorul lui Luckman, care folosește o telecomandă, ei au nevoie de vreo două minute ca să localizeze cuplul de culoare. Managerul este capabil să focalizeze imaginea, pentru un prim-plan.

În picioare, chiar în fața monitorului, Jergen și Dubose studiază fețele, atitudinile, felul în care se mișcă femeia.

— Ei sunt, declară Dubose și Jergen este de acord.

Ei pot să aștepte până când cei doi Washington părăsesc magazinul și împing un căruț plin cu sacoșe de cumpărături, ca să-i prindă. Dar cei doi vor ieși cu grijă, atenți la orice nu pare în regulă. Când vor ieși pe ușă, bărbatul va avea mâna sub haină, așezată pe armă.

Ei vor fi cumva mai relaxați în parcare, când se îndreaptă spre mașină. Oricum, parcarea este de mari dimensiuni și acolo nu se află prea multe vehicule în această duminică după-amiază. În momentul în care îi vor vedea pe Jergen și Dubose îndreptându-se spre ei, cei doi Washington vor înțelege corect situația și ar putea să urmeze un schimb de focuri.

Un schimb de focuri nu este un risc pe care să merite să și-l asume, atunci când situația le permite lui Jergen și Dubose să beneficieze de elementul de surprindere.

Ca de la un iubitor de pietre la altul, Dubose îi spune lui Luckman ce intenționează să facă ei și de ce ajutor au nevoie din partea lui. Managerul pălește, dar, deși ar fi fost, cu siguranță, mai reticent să-i acorde asistență lui Jergen, el este cucerit de manierele mai din topor ale lui Dubose și este de acord cu strategia.

35.

Cei doi Washington își încărcaseră căruțul de cumpărături și aproape că terminaseră, când una dintre roți se blocă și vru să o ia într-o altă direcție.

— Lasă-mă pe mine să mă lupt cu el, spuse Gavin.

— Nu, aproape am terminat, insistă Jessie, mângâindu-și geanta din coșul pliant. Haide să încheiem, conform planului.

Trei minute mai târziu, când se îndreptau spre partea din față a magazinului și se apropiau de stațiile casierilor, un bărbat care lucra la o

vitrină de Cola, Diet Cola și Cola Zero, observă muntele de cumpărături pe care îl împingeau ei. Ecusonul de pe cămașa lui spunea că se numește Oren și că era managerul.

— Voi ar fi mai bine să mergeți la casa trei. Acolo este Eddie, este cel mai rapid casier al nostru. El o să vă rezolve imediat.

Eddie era un tip de vreo treizeci și ceva de ani, cu păr blond și ochi albaștri. Arăta ceva mai scund decât Robert Redford, din vremurile în care făcea filme ca *Butch Cassidy și Sundance Kid.* Avea un zâmbet lingușitor care nu-i plăcea lui Gavin, genul de zâmbet bigot pe care oamenii îl afișau atunci când se prefăceau că le plac negrii.

Gavin trecu în fața căruțului, ca să-l descarce, în timp ce Jessie îl împinse pe culoarul de la casă și el simți că era ceva în neregulă cu bărbatul ăsta, în afară de zâmbetul lui Eddie. Cămașa lui. Eddie purta un șort de magazin, pe deasupra unei cămăși sport, cu model, cu mâneci scurte. Ceilalți angajați ai magazinului nu purtau toți cămăși albe?

Și ecusonul cu numele. Scria EDUARDO. Nu Eddie. Eduardo sugera un personaj hispanic. Tipul ăsta era la fel de hispanic ca regina Angliei.

Gavin își simți mâna dreaptă, mânată de intuiție, dorind să se întindă sub haină, după pistolul Springfield Armory. El aruncă o privire înapoi spre manager și observă că acesta se retrăgea de lângă vitrina cu Cola, după colț, pe un culoar, privind în urmă cu ceva ce părea îngrijorare.

El privi spre Jessie și expresia ei spunea „Ce?”

Luând o pungă mare de fulgi de porumb din vârful grămezii din căruțul de cumpărături, Gavin se prefăcu că o scapă de podea.

— Oops!

Dacă se întâmpla asta, nu exista decât o singură cale de scăpare. Oamenii care îi vor aresta nu vor acționa conform legii. Ei vor fi arcadieni și nu va exista niciun viitor pentru el și pentru Jessie, în afara mecanismului de control. Sclavie.

El se aplecă, aparent ca să ridice punga de fulgi de porumb, de fapt ca să-și scoată pistolul .45, înainte ca Eddie să poată observa mișcarea. În timp ce își băgă mâna pe sub haină și apucă pistolul, o privi din nou pe Jessie și gândi „O, Doamne, cât de mult te iubesc”, atât de intens încât spera că ea chiar îl auzea.

36.

Poate cu zece secunde înainte ca Washington și soția lui să se afle exact acolo unde ar fi trebuit să se afle, cu zece secunde înainte ca Jergen și Dubose să-și scoată pistoalele și să strige „Poliția”, bărbatul pare să oprească înaintarea căruțului și scapă o pungă de fulgi de porumb. Lui Jergen nu-i place felul în care tipul a scăpat punga.

Pistolul lui se află pe raft, lângă casa de marcat. Când se întinde după el, Washington se ridică și – rahat – are o armă în mână.

Chiar atunci, Dubose, care fusese ghemuit în spatele raftului de reviste, iese la vedere și nu se obosește să strige „Poliția”, de parcă ar fi contat chiar dacă o făcea, și se repede înainte, trăgând două focuri, dintre care unul îl nimerește pe Washington în cap. În reflexul morții, Washington apasă trăgaciul, dar îl ratează pe Jergen și lovește casa de marcat, și chiar în timp ce casa de marcat răspunde zgomotos, femeia este atât de rapidă încât scoate un pistol proiectat pentru a fi ascuns și îl golește nu în Jergen, care se afla mai aproape de ea, ci în Dubose, care este obligat să se arunce pe jos și să se târască. Expresia de pe fața cățelei este cel mai înspăimântător lucru pe care l-a văzut vreodată Jergen, atâta oroare și ură și furie și intenție îndărătnică, încât ea pare o ființă supranaturală, asemenea unor creaturi ridicate dintr-un întuneric de infern, ca să adune sufletele și să le lege, zvârcolindu-se, la centură. Primul lui glonț o lovește în umăr, o uimește, iar al doilea glonț o doboară.

Clienții și angajații magazinului țipă și aleargă spre ușă și Dubose strigă „Poliția! Poliția! Poliția!” doar pentru cazul în care cineva ar putea să aibă permis pentru o armă ascunsă și, printr-o înțelegere greșită a situației, ar putea să deschidă focul asupra autorităților legitime. În urma focurilor de armă, toate zgomotele ricoșează adânc în urechile lui Jergen, de parcă izvorăsc dintr-o fântână adâncă.

Jergen deschide poarta înaltă până la brâu și iese din locul casierului de la casa numărul trei și intră pe culoarul de la casa numărul doi. Ghemuit, cu pistolul ținut cu ambele mâini, cu inima bătându-i atât de tare încât privirea îi pulsează, el ocolește raftul cu bomboane și gumă de mestecat și exemplare din *National Enquirer*. Acolo, pe podea, în spatele căruțului de cumpărături plin, zace femeia, întinsă pe spate, cu capul întors spre el. E încă în viață. Ea pare incapabilă să se ridice, poate paralizată, dar întinde mâna stângă după pistolul scăpat pe jos.

El se îndreaptă spre ea și îndepărtează pistolul unde ea nu-l mai poate

ajunge și privește în jos spre picăturile de sânge de pe buzele ei. Ochii ei sunt sălbatici, unul căprui și celălalt de un verde ametitor și, dacă o privire ar putea ucide, el ar fi la fel de mort ca soțul ei. Auzul lui Jergen rămâne temporar afectat în urma schimbului de focuri și, deși vocea femeii trebuie să fie foarte slabă, aceasta ajunge la el cu o claritate pătrunzătoare: „N-am terminat cu tine, încă”, spune ea, apoi moare.

Ochii ei rămân ațintiți asupra lui Jergen, de parcă ar putea să-l vadă, de pe un țărm îndepărtat.

La început el se îndepărtează de cadavrul ei. Apoi, în ciuda tuturor dovezilor care indică contrariul, el se întreabă dacă aceștia nu sunt, până la urmă, cei doi Washington, ci un alt cuplu, cu înfățișare similară și care au un motiv legitim să fie înarmați. Asta este o mizerie uriașă, oricum ai privi-o și, dacă ei nu sunt cei doi Washington, este o mizerie și mai mare, o mizerie care le poate încheia cariera. Ca agenți ai revoluției, un eșec de proporțiile acestea nu le va aduce o retragere timpurie; singura cale prin care se pot încheia carierele lor sunt două gloanțe în ceafă sau sclavia prin nanotehnologie.

El se duce spre cadavru, se ghemuiește alături de el și, cu o ezitare, ridică cracul pantalonului, care dezvăluie proteza Ottobock. Ușurarea îl inundă, în timp ce privește în ochii ei morți și spune:

— Încearcă să alergi 10 kilometri acum, cățea.

PARTEA A CINCEA

BĂIEȚII PIERDUȚI

1.

Cerul înghețat se întinde, invizibil, îndărătul nenumăraților fulgi care au căzut din el și au cristalizat aerul în coborârea lor albă, tăcută.

Până la ora 2 p.m. ei călătoriseră pe șoseaua U.S. 50, spre vest și apoi spre sud. Apoi ieșiseră pe un drum de țară și, de acolo, își croiseră drum pe o potecă nepavată care, conform celor spuse de Booth Hendrickson, fusese tăiată și era întreținută de serviciul forestier. Drumul cu o singură bandă, cu degajări periodice, fusese curățat după începerea furtunii, deși probabil nu în ultima oră. Cu tracțiune integrală și cu lanțuri la roți, Jane se simțea încrezătoare că îl poate străbate.

Celebrul lac se întindea către vest, la vreo patru sute de metri de această potecă accidentată și încă mult sub nivelul acesteia, acoperit vederii atât de pădurea deasă, cât și de furtuna tăcută. Pinii contorta, brazii roșii, pinii albi, ienupărul și cucuta de munte erau încărcați cu zăpadă. În ciuda urgenței acestei misiuni, scena aceea avea ceva atemporal și o senzație că toate faptele umanității și toate dramele din viața lui Jane erau doar niște vise din care ea se trezise în această realitate.

Booth se afla în captivitatea de mai bine de douăzeci și patru de ore. Cu cât va lipsi mai multă vreme, cu atât mai mult efort vor depune arcadienii în căutarea lui și cu atât mai largă va fi plasa întinsă de aceștia.

Cei care se ocupau de căutare nu știau despre scara strâmbă, despre impactul profund pe care aceasta îl avusese asupra vieții lui și despre lucrul de mare valoare care o aștepta pe Jane la capătul coborârii înfricoșătoare. În afară de Booth și de cuplul care întreținea proprietatea în absența mamei lui, doar Anabel și Simon era conștienți de existența pasajului vertical. Simon nu fusese primit în conspirația arcadiană; el nu știa nimic despre implanturile cerebrale. Și Anabel ar putea să nu creadă că fiul ei mai mare vorbise despre acest loc unde se întâmplaseră cea mai abjectă umilire și

formarea lui – doar dacă nu știa că Jane se afla în posesia fiolelor cu mecanismul de control și s-ar putea să-l fi injectat pe cel mai bun dintre băieții mamei.

Oricum, Booth nu știuse despre fiole, așa că era posibil ca nimeni altcineva să nu fi aflat. Și dacă cineva de la vârful conspirației știa, doar Anabel cunoștea locația și semnificația scării, doar Anabel ar putea să înțeleagă la timp pentru ce s-ar putea duce Jane acolo, dacă aflase despre ea.

Din drum se desprindea o a doua potecă acoperită la rându-i cu o mantie albă, dar curățată mai de curând, încât era practicabilă și Jane o luă pe aceasta, la indicația lui Booth. Drumul devenea mai abrupt. Copacii se îngrămădeau mai aproape. Se afla la doar câteva minute de destinația ei.

Timp de secole, de mii de ani, lacul, la fel ca pădurile și pășunile alpine care-l înconjurau, îi încântase pe cei care călătoriseră pe aici. Pentru unii, efectul era mai puternic decât încântarea; locul acesta avea o aură mistică și evoca o senzație că adevărul și sensul lumii se află în spatele unor văluri mai subțiri aici decât oriunde altundeva.

Doar Marile Lacuri erau mai mari ca Tahoe, dar Tahoe era mult mai adânc, modelat de ghețari în urmă cu un milion de ani și ajungând până la 500 de metri în locul cel mai adânc. Claritatea apei oferea vizibilitate până la o adâncime surprinzătoare și culoarea conferită de soarele verii îl transforma într-o vitrină imensă de safire și smaralde.

Lacul nu înghețа niciodată, dar temperatura lui foarte scăzută încetinea foarte mult descompunerea, la adâncimi mari. Un scafandru fusese găsit la o sută de metri sub suprafața apei, cu trupul aproape perfect conservat, la șaptesprezece ani după ce se înecase.

— Oprește aici, spuse Booth și arătă cu mâna.

Ea trase într-o degajare a drumului și puse Explorer-ul în poziția de parcare.

— De aici mergem pe jos, adăugă el.

Ea își dorea să se fi oprit undeva să cumpere jachete și bocanci. Oricum previziunile meteo anunțaseră doar o fracțiune din toată zăpada care căzuse și echiparea ei și a acestui bărbat, în condiția în care se afla, păruse o sarcină dificilă, plină de riscuri.

De parcă anticipase gândurile ei, el mai spuse:

— Este o plimbare scurtă.

2.

Departamentul șerifului din San Diego menține o secție secundară în Borrego Springs, ceea ce înseamnă că polițiștii ajung la scena de la magazin aproape înainte ca ecourile ultimelor împușcături să se risipească. Ei sunt bine pregătiți, profesioniști, eficienți – și o bătaie de cap, din punctul de vedere al lui Carter Jergen.

El și Dubose sunt agenți NSA și tipii ăștia nu sunt altceva decât polițiști obișnuiți, sticleți oarecare. Chiar și așa, ei vor să aibă un rol în ancheta asupra schimbului de focuri, pentru că este în curtea lor, în orașul lor și aceștia sunt vecinii lor.

Nu există niciun nenorocit de rol pentru ei. Asta este, aparent, o problemă de securitate națională, cu mult peste nivelul lor de salarizare. Niciunul dintre ei nu dispune de autorizațiile de securitate necesare ca să lucreze la anchetă. Niciunul dintre vecinii lor prețioși nu a suferit vreo zgârietură în cursul evenimentelor. Singura distrugere semnificativă este casa de marcat găurită de glonț. Altfel, pierderile includ o cantitate mică de batoane de ciocolată, gumă de mestecat și reviste de scandal pătate de sânge și bucăți de creier; nimic important.

Totuși, iată-i aici, frustrându-i pe Jergen și Dubose, făcând fotografii ale așa-numitei scene a crimei și adunând, în grabă, numele acelor martori care nu fugiseră.

Dubose dă un telefon pentru ajutoare. La scena crimei vor ajunge și alți agenți, de îndată ce vor putea fi aduși cu elicopterul. Numărul mai mare va ajuta să-i îndepărteze pe localnici din peisaj.

Dar atunci apare căpitanul postului de poliție, un tip numit Foursquare. El are fălci de buldog și ochii de oțel ai unui șef de sală din Vegas, care și-ar numi propria mamă trișor și ar arunca-o afară din joc dacă ar câștiga mai mult de patruzeci de dolari la blackjack. El vrea să știe cine sunt decedații și nu se mulțumește să afle că aceia sunt niște agenți străini. El vrea să le verifice actele de identitate dar Jergen se împotrivește aprig la deranjarea cadavrelor, deși nu există niciun act de identitate de găsit; el și Dubose au avut prevederea să îndepărteze portofelele de pe cadavrele celor doi Washington, înainte de sosirea jandarmilor locali. Ei au găsit și o cheie de la o Honda într-unul dintre buzunarele jachetei sport a bărbatului mort.

În timp ce Jergen discută probleme de jurisdicție cu Foursquare, Dubose

se duce în parcare, sub pretextul că trebuie să facă o listă a vehiculelor care ar putea să aparțină celor împușcați și să noteze numerele de înmatriculare, dar, de fapt, merge să încerce cheia lui Washington în toate mașinile Honda.

Imediat ce Foursquare încetează să mai ceară să afle identitatea celor decedați, el îl trage deoparte pe Oren Luckman, managerul magazinului, și înregistrează o declarație a acestuia. Unul dintre adjuncți caută cartușele goale și altul escortează un civil înalt, sumbru, la Jergen și îl prezintă ca pe antreprenorul de pompe funebre al orașului, care are și funcția de medic legist.

Dubose se întoarce și îl trage pe Jergen deoparte ca să-l informeze că acea cheie se potrivește la un sedan verde. Mașina conține un portbagaj plin de pungi de cumpărături, de la celălalt magazin important. Evident, ei își făceau stocuri pentru mai multe săptămâni de hibernare. În Honda nu există nimic altceva care să identifice proprietarul, niciun document de înmatriculare, niciun card de la compania de asigurări în torpedo, așa cum ar trebui să fie.

În timp ce căpitanul Foursquare înregistrează recapitularea febrilă a lui Luckman asupra schimbului de focuri, Dubose se duce în biroul managerului. El intenționează să folosească computerul magazinului ca să intre în sistemul DMV din California, ca să verifice numărul de înmatriculare al Hondei verzi și să afle adevăratul proprietar.

Jergen rămâne în urmă să se ocupe de colcăiala de uniforme preocupate. Dacă există vreun lucru pe care îl disprețuiește cel mai tare la polițiștii locali e faptul că mult prea mulți dintre ei gândesc că au datoria sacră să aplice legea, de parcă legea nu ar fi doar opera unui grup de politicieni înnebuniți după putere și lacomi după bani, adunați împreună, de parcă ar fi trimisă de Dumnezeu, pe tăblițe de piatră. Și aici, la Borrego Springs, el pare să aibă de-a face cu un întreg cuib de genul acesta.

Se sfătuiește singur să aibă răbdare cu tipul acesta de personaje care au jurat să servească. Totul va fi bine. Dacă Dubose poate să identifice pe numele cui este înregistrată Honda, vor avea, cel mai probabil, adresa la care se adăpostea familia Washington.

Acolo se va afla și băiatul.

3.

Copacii foarte deși poartă cea mai mare parte a ninsorii pe crengile lor, lăsând doar o mică parte să cadă pe pământ. Încă nu s-a stârnit vântul. Zăpada se așternea pe pământ în tăcere, adunată, în cea mai mare parte, pe sub crengile golite ale copacilor. Vegetația de sub aceștia era rară. Purtându-și geanta ei de voiaj din piele, Jane nu avea nicio dificultate să-l urmeze pe Booth Hendrickson, deși ziua era suficient de rece ca să-i facă ochii să lăcrimeze. Respirația i se cristaliza.

Ea nu-și putea da seama cum se orientează el, pentru că pădurea părea prea uniformă ca să ofere repere ușor de recunoscut, dar el privi peste umăr și spuse:

— Tocmai am pășit pe proprietate. Nu mai este mult de acum.

Anabel deținea trei hectare și jumătate aici, smulse de la tatăl lui Booth prin înțelegerea lor de divorț. Doar ceva mai mult de un hectar, în partea de jos, era îngrădit, restul de două hectare de teren, aflate mai sus, fuseseră lăsate libere, pentru vreun scop ulterior.

Clădirea din capul scărilor se înălța pe sub pini, ale căror ramuri mai joase fuseseră tăiate ca să facă loc structurii și, prin urmare, era acoperită de ramurile de mai sus. Fără ferestre, construită din piatră locală, cu un diametru de vreo patru metri, structura avea un acoperiș în formă de dom, din aceeași piatră, astfel că sugera un cuptor vechi, supradimensionat. Ușa din oțel era prinsă într-o ramă din același material.

Jane își lăsă geanta jos și examină încuietoarea Schlage. Cilindrul nu avea bordură, ca să nu poată fi tras afară din lăcașul lui. Cele două șuruburi care prindeau broasca pe ușă fuseseră sudate, ca să nu poată fi desfăcute. Dacă cineva ar fi fost suficient de curios ca să-și dorească să intre prin efracție în clădire, ar fi avut nevoie de vreo două ore și ar fi făcut atât de mult zgomot încât îngrijitorii casei, aflați la o sută cincizeci de metri mai jos, ar fi fost avertizați de încercare.

În timp ce Jane scotea din geanta ei arma pentru deschiderea încuietorilor, Hendrickson scăpă un ușor sunet de neliniște, se întoarse cu spatele la clădire și începu să tremure mai violent decât ar fi putut să o facă din cauza frigului.

— Poți să faci asta, îi spuse ea. Apoi, amintindu-și de puterea pe care o avea asupra lui, spuse: *Vei face* asta!

El revenise în copilărie, așa cum o mai făcuse și înainte, cu sprâncenele încruntate și ochii îngustați și cu vocea înăsprită. Aruncă o tiradă, grăbit:

— Să-ți găsești drumul cu o lanternă nu înseamnă nimic, băiete. Dar când poți să o străbați de sus până la fund, în întuneric, la fel de orb ca un gândac care trăiește în rahatul de liliac dintr-o peșteră, atunci vei fi cineva. Scările astea sunt viața, băiete, adevărul acestei vieți, al acestei lumi întunecate, adevărul omenirii, în toată cruzimea și răutatea ei. Dacă vrei să supraviețuiești, rahat mic și jalnic, ai face bine să înveți să fii puternic, la fel ca mine. Coboară în gaură și învață, băiete. Jos, în gaură.

Recitarea tiradei mamei lui se încheie cu un fior și cu o serie de încercări frenetice de a respira, de parcă s-ar fi înecat, deși respira valuri mari de abur.

Lumina filtrată de furtună se reduse și mai mult, chiar în momentul acela, iar soarele de iarnă părea mai mult o idee decât o realitate. Poiana cu acoperiș de copaci apărea ca o linie de demarcație între lumea materială și un tărâm al spiritelor. În sfârșit, începu să bată o briză care mătură zăpada de pe crengile de deasupra lor și nori de fulgi de zăpadă traversară poiana, ca niște siluete, pe jumătate formate, ale unor persoane pierdute, aflate în căutare.

— Nu mă obliga să cobor în întuneric, se rugă Hendrickson.

Din geantă, Jane scoase o lanternă și i-o dădu. Avea una și pentru ea.

— Nu vom fi în întuneric, spuse ea. Vom avea luminile noastre. Tu îmi vei arăta drumul. Tu îmi vei arăta drumul, înțelegi, Booth?

— Da.

— Vei fi în regulă.

— Știu că voi fi în regulă, acceptă el, deși nu suna convingător.

Dacă mama lui era scrântită, și tatăl lui trebuie să fi fost scrântit în felul lui. Până la urmă, el fusese cel care descoperise scara strâmbă; în loc să anunțe autoritățile statului sau arheologii și antropologii de la universitate, care ar fi considerat-o de o valoare neprețuită, el o păstrase pentru sine, ca un amuzament, o curiozitate rară. El își folosise angajații ca să construiască această casă din capătul scării.

Jane lovi ușor peretele ca să-și scuture zăpada de pe încălțări. Umezeala pătrunsese prin ele și avea picioarele înghețate.

Ea deschise ușa cu pistolul pentru descuiat, se întinse în interior și apăsă un întrerupător. Lumina înflori în camera rotundă, din piatră. Îl îndemnă pe Hendrickson înaintea ei și ea păși peste prag, în urma lui.

Încuietoarea putea fi acționată doar cu ajutorul unei chei. Dar, înainte de

a închide ușa în urma ei, se asigură că pe interior exista o gaură pentru cheie. În cazul în care cineva ar încuia ușa pe dinafară, ea ar putea să folosească arma pentru încuietori ca să iasă din clădire.

Chiar în fața lor, podeaua se pierdea într-o gaură, pe care Booth o privea cu groază.

Ea se duse la gaură și îndreptă raza lanternei în ea și observă niște scări abrupte, poate din calcar, care fuseseră modelate în stânca naturală, cu unelte primitive. Pasajul era îngust, tavanul foarte jos și zidurile create de natură erau, în cea mai mare parte, netezite de mileniile de muncă răbdătoare a apei.

— Nu-ți va fi teamă, îi spuse ea, lui Hendrickson. Îmi vei deschide drumul și nu îți va fi teamă.

Deși aburul respirației încă ieșea dintre buzele lui depărtate, el arăta la fel de mort ca bărbatul de pe masa mortuară din subsolul casei de pompe funebre a lui Gilberto.

După o ezitare, el aprinse lanterna și porni primul pe scara strâmbă.

4.

Două cadavre se răceau pe podeaua magazinului, un pachet de înghețată topită se scurgea printre mărfurile din cărucul de cumpărături. Oren Luckman se agita nervos, dincolo de scena împușcăturilor. Lumina urâtă a tuburilor fluorescente de deasupra capului și plictiseala învăluiau atmosfera.

Situația cu căpitanul Foursquare și echipa lui de adjuncți silitori devine atât de dificil de controlat încât Carter Jergen își folosește telefonul mobil ca să sune un arcadian care este director adjunct la NSA. Omul este și fost senator al Statelor Unite care, în calitate de oficial ales, reușise să-și asigure, din abundență, apariții la televizor. El își făurise o imagine de apărător al sindicatelor angajaților din sectorul public, așa că nu existau prea multe îndoieli că Foursquare îi cunoștea numele.

Vocea senatorului este distinctă și ușor de recunoscut și când Jergen îi dă telefonul lui Foursquare, căpitanul este impresionat, apoi fermecat, apoi convins de orice îi spune bărbatul măreț. Conversația lor durează cel mult patru minute, dar Foursquare zâmbește când îi returnează telefonul lui

Jergen.

— Ar fi trebuit să-mi spui că lucrezi sub comanda lui, îl mustră căpitanul pe Jergen.

— Ei bine, domnule, întotdeauna consider că este greșit să mă folosesc de numele lui, până când nu sunt obligat să o fac. Nu cred că am făcut destule pentru țara asta ca să mă folosesc de realizările unui om ca el.

— Asta spune multe despre tine, zice Foursquare. Nu putem să ne retragem cu totul, dar ne vom da deoparte, până când ajunge aici echipa voastră și suntem de acord că noi nu mai putem face nimic în plus. El spune că sunt deja în aer și vor ajunge aici în jumătate de oră.

— Mulțumesc, căpitane. Îți sunt foarte recunoscător, zice Jergen cu cât de multă sinceritate falsă poate să adune. De fapt, el nu este mai recunoscător decât ar fi față de un țânțar purtător de boli, care tot încearcă să-l muște.

Și iată că apare Dubose, arătând nu ca un bărbat care a rezolvat un mister, ci ca unul care are nevoie să se ușureze pe cineva și se află în căutarea persoanei ideale pe care să facă asta.

5.

La decenii de la cruda sa formare, Hendrickson coboară din nou în groapă, iar Jane Hawk îl urmează, dar nu atât de aproape încât el să se poată întoarce să o lovească, într-un moment de revoltă.

Pasajul în coborâre părea să se construiască singur, pe măsură ce razele lanternelor pluteau peste el, de parcă o asemenea arhitectură stranie ar trebui să fie rezultatul imaginației. Pereții netezi, palizi, de piatră coborau în valuri catifelate, rezultatul a nenumărate milenii de curgere a apelor, fără îndoială cu ajutorul topirii acel puțin unei pături de kilometri grosime, formată în timpul unei glaciațiuni.

Cu milioane de ani în urmă, cu mult timp înainte ca ființele umane să înceapă să meargă pe suprafața pământului, natura începuse să formeze această scară diformă, poate atunci când o încrețire verticală violentă formase lanțul muntos Sierra Nevada, spre vest și Carson Range, spre est, lăsând bazinul Tahoe între ele.

Scara era, de fapt, compusă dintr-o serie de caverne mici, fiecare

suprapusă peste cea de sub ea, formând o galerie înclinată spre lac, prin mai mult de o sută cincizeci de metri de munte, ca un stup cu mai multe camere. Existau și coridoare înguste de piatră care șerpuiau spre alte camere, ce nu se aflau printre cele aliniate vertical; conform celor spuse de Hendrickson, unele dintre aceste pasaje făceau o buclă, asemenea cochiliei unui melc și reveneau la pasajul principal, formând un labirint; altele erau fundături, unele lungi de treizeci de metri, altele continuând pentru câteva sute de metri sau chiar mai mult, strângându-se până la o asemenea lățime încât nici măcar un copil nu se putea târî mai departe prin ele.

Geanta de voiaj a lui Jane era atârnată de umărul stâng și, în mâna stângă, ținea un spray de vopsea, pe care i-l dăduse Gilberto. La fiecare joncțiune derutantă de pasaje de stâncă, ea însemna drumul înapoi spre ieșire cu o săgeată.

Deși natura în sine, în remodelarea ei permanentă, făcuse munca principală de-a lungul a milioane de ani, ființele umane sculptaseră opera aleatorie a naturii, într-un scop anume. Acolo unde podeaua era înclinată la un unghi acceptabil, era lăsată neatinsă, dar, când devenea precară, mai ales acolo unde o pantă abruptă ducea spre o fisură prin care ar fi putut să cadă cineva, în stâncă fuseseră tăiate trepte grosolane. Fiecare crevasă – de la lățimi de șaizeci de centimetri până la cele de peste doi metri – fusese podită cu o scândură, așezată în niște crestături săpate în marginile fisurii. De când tatăl lui Booth descoperise pasajul, scândurile de lemn putreziseră de multă vreme și se prăbușiseră în crevasele peste care se întinseseră pe vremuri. Pasajele secundare aveau și ele trepte și poduri, acolo unde era necesar, unele în urcare, iar altele în coborâre în bezna eternă.

În prima parte a coborârii ajunseră la o cameră mai mare, în fața căreia Hendrickson se opri. El se aplecă în față, cu mâna strânsă pe stomac, de parcă avea o durere abdominală. Dar nu privi înapoi spre Jane și nici nu o rugă să renunțe.

După un minut, îndreptându-se, el intră în cameră, în care o crăpătură despărțea tavanul în două, în pereche cu o crăpătură paralelă în podea. Atmosfera medievală îți apăsa sufletul și aerul avea un iz ușor de ciuperci. Jumătatea din dreapta a camerei era cu treizeci de centimetri mai ridicată decât cea din stânga. Deși porțiunea din dreapta era uscată și albicioasă, spre stânga, tavanul dezvăluia un șir de dinți uriași, asemenea drugilor grilajului unui castel care se puteau lăsa ca să blocheze intrarea și din care

picura apă maronie, pe podeaua noroioasă; piatra era udă, întunecată, strălucind de parcă era lăcuită. Pe fiecare muchie și pe podea erau oasele unor mâini retezate.

Sute de mâini scheletice păreau să tresară la trecerea razelor de lumină, cu degetele întinse ca pentru implorare sau strânse în pumn cu furie. Cele din zona uscată erau albe și bine păstrate. Dar cele din zona umedă erau mai degrabă îngălbenite, pătate cu maro, uneori servind ca un suport pe care creștea mucegaiul. Jane era pregătită să găsească așa ceva – poate chiar mai rău – în călătoria lor, pentru că Hendrickson vorbise despre asta, dar tabloul era un spectacol mai înspăimântător decât se așteptase. Ea nu știa ce să creadă despre asta, în afara faptului că aceasta nu era o catacombă sacră, în care oameni pașnici își așezau morții cu respect. Pentru ea, pregătită în investigarea crimelor, acestea păreau să fie trofee. Oasele încheieturilor fuseseră zdrobite și sparte când mâinile fuseseră tăiate de pe brațe, uneori poate chiar de pe brațele unor persoane aflate în viață. Caverna spunea o poveste înțesată de brutalitate și violență, de războaie străvechi și subjugare. Cioplite în pereți se aflau rune ciudate, cu fiecare caracter ascuțit ca un strigăt de ură.

— *Uită-te la asta, laș mic. Privește*! șopti Hendrickson. *Dacă cineva încearcă să-ți facă rău, taie-i mâinile înainte să poată acționa*!

Oricine fuseseră cei care ciopliseră treptele și adaptaseră caverna pentru scopurile lor, trebuie să fi fost cei care omorâseră aceste sute de oameni și transformaseră scara strâmbă într-un osuar.

Există dovezi despre triburi de paleo-indieni care locuiseră în această zonă cu mai mult de paisprezece mii de ani în urmă, dar se cunoșteau prea puține lucruri despre ei, în afară de faptul că erau vânători de animale mari, inclusiv mastodonți. Se credea că uneltele lor fuseseră sulițe și ciocane confecționate din cremene și obsidian, primitive și insuficiente pentru lucrarea în piatră care se efectuase aici. Se spunea despre cultura lor că era în general pașnică, dar, de fapt, în urma lor rămăseseră atât de puține lucruri încât ei erau niște fantome în ceața istoriei străvechi.

Doar o datare cu carbon și alte teste ar putea ajuta la determinarea identității celor care creaseră acest loc și îl umpluseră cu oase. Poate că unele paleoculturi dispuseseră de unelte mult mai avansate decât se credea; sau, așa cum sugerase Hendrickson când ea îl întrebase la locuința lui Gilberto: se știe că, mii de ani înainte de vremurile noastre, populația

Northern Paiute oprimase cu brutalitate indienii Washoe; poate că o facțiune militantă din cadrul populației Paiute era responsabilă pentru ceea ce se întâmplase în cavernă.

Indienii Martis trăiseră și ei cam prin această zonă, timp de 2 500 de ani, până să dispară fără urmă, în jurul anului 500 î.e.n., ceea ce se întâmpla să fie cam în aceeași perioadă în care alte triburi descoperiseră arcul și săgeata. Aceste peșteri ar putea să păstreze rămășițele populației Martis, care dispăruse de multă vreme.

Hendrickson o imită pe mama sa și vorbele lui erau ca susurul unor miriapozi care se târau pe pereți:

— Privește, băiete, privește la asta. I-au mâncat pe acești oameni după ce i-au măcelărit? Nu suntem departe de trecătoarea Donner, unde pionierii și-au mâncat morții, ca să poată să supraviețuiască. Un câine mănâncă pe altul. Așa se spune. Dar este mult mai adevărat că oamenii se mănâncă între ei.

Jane se gândi la Hendrickson, la vârsta de cinci ani sau poate chiar mai tânăr, dormind într-o ladă încuiată, de dimensiunile unui băiat, închis în beznă, ca pedeapsă și, pe la vârsta de șase ani, trimis singur în acest labirint, pe la intrarea de sus, pe unde pătrunseseră ei acum și spunându-i-se că nu va fi lăsat afară decât la capătul de jos. Primele câteva dăți primise o lanternă, dar în alte ocazii, cărora el le pierduse socoteala, i se interzisese lumina și își găsise drumul, pipăind, prin coridoarele de piatră umedă, în jos pe scările în zigzag, pe scânduri care traversau fisurile, prin cripte care purtau trofeele genocidelor, ca un spirit pierdut care bântuia bezna, auzind zgomote pe care nu le făcea el și întrebându-se de unde proveneau, simțind prezențe acolo unde nu ar fi trebuit să existe, fără mâncare, fără nimic altceva de băut în afară de apa rece care se aduna în bălți superficiale în anumite camere și care uneori avea gust de fier, în cele mai rele cazuri pierdut acolo timp de două sau trei zile.

Oricât de demn de milă era, el merita, în orice caz, o oarecare admirație pentru că îndurase asta fără să devină complet nebun. Dar, chiar dacă rămăsese funcțional, psihicul lui fusese deformat, strâmbat și înnodat transformându-l într-o creatură care, deși demnă de milă, nu avea compasiune pentru alții. În timpul nenumăratelor sale chinuri în beznă, el încetase, la un moment dat, să fie doar un băiat obișnuit și devenise un monstru, minotaurul acestui labirint. El nu devora carne de om, așa cum

făcea minotaurul din Creta, dar ceilalți oameni nu aveau nicio valoare pentru el, în afară de aceea de a fi folosiți în orice fel îl satisfăcea pe el.

Cu toată mila pe care o simțea, Jane își păstra în gând, cavernă după cavernă, pas cu pas, faptul că ceea ce ținea ea în lesă, aici, era un monstru care încetase să mai fie uman. În lunga istorie a monștrilor, aceștia scăpau din lesă, mai devreme sau mai târziu.

6.

Unii dintre adjuncții șerifului se întorseseră la patrulele lor obișnuite. Foursquare și doi dintre oamenii săi stau în picioare, împreună, la secțiunea de produse agricole, admirând fructele, așteptând să vadă dacă ar putea să fie nevoie de ei – ceea ce nu se întâmplă – când sosi contingentul suplimentar de agenți NSA.

Când revine din biroul managerului, Dubose îl trage deoparte pe Jergen, în intimitatea relativă a paleților stivuiți cu pungi mari de cărbune, oferiți la un preț special acum, când sezonul grătarelor este pe cale să înceapă.

— Ar fi bine ca asta să nu fie altă nenorocită de coajă de banană pe care să alunecăm, înainte să putem pune mâna pe micul bastard. Plăcuțele de la Honda au expirat de acum patru ani și înmatricularea n-a fost reînnoită niciodată. Mașina n-ar trebui să circule.

— Ai obținut numele și adresa celui care a înmatriculat-o ultima oară?

— Un tip numit Fennel Martin.

— Ce fel de nume este Fennel?

— Să fiu al naibii dacă știu. Dar el mai există încă în cartea de telefon locală, la aceeași adresă care se află pe documentul de înmatriculare.

Sunetul ritmic al rotorului le atrage atenția spre fereastră. În timp ce sticla începe să bâzâie de la vibrații, ei ies afară în parcare și privesc la elicopterul care coboară.

7.

Jane folosea spray-ul cu vopsea atât de des încât se temea că doza s-ar putea goli înainte să ajungă la casa de la capătul de jos al seriei de caverne,

lăsând intersecțiile critice nemarcate. Ea desenă săgeți mai mici pe pereți.

Cea mai mare parte dintre camerele prin care trecuseră erau marcate cu rune, dar numai câteva dintre cele mai mari conțineau oase. Oricum, cel mai puțin tulburător era o expunere dramatică dintr-un spațiu decorat cu pictograme care erau, poate, mult mai vechi decât runele. Și conținutul ar fi putut să fie mai vechi, sugerând faptul că spațiul acesta fusese folosit de mai multe culturi străvechi, ca să-și etaleze abilitățile de vânători, atât de animale, cât și de oameni. Craniile a trei mastodonți se aflau ridicate deasupra lui Jane, pe niște piedestale din grămezi de pietre, imense și albe precum creta, în lumina cercetătoare, cu umbre care se mișcau de parcă niște ochi de natură imaterială încă te scrutau din craniile goale. Colții enormi, care fuseseră evident rupți din cranii, fuseseră cumva curbați într-o amenințare maiestuoasă.

În două camere succesive, sute de cranii umane erau aranjate pe margini, ca o colecție de doze de bere grotești, cele mai multe dintre ele purtând urmele unor crime rituale, sub forma unor sulițe confecționate din chert sau obsidian, câte una în fiecare frunte, ițindu-se ca un corn, bătute, poate, în cranii cu ajutorul unor ciocane de piatră primitive. Cele care nu aveau sulițe fuseseră decorate cu cranii de șerpi cu clopoței, cu gurile deschise, introduse în orbite, în locul ochilor omenești, figuri demonice, configurate astfel bizar, cu un înțeles care era imposibil de descifrat.

Hendrickson era transfigurat de vederea acelor toteme cu ochi de diavol, oasele albite ale unor capete de șerpi tăiate cu atât de mult timp în urmă, care ieșeau cu șuierături neauzite din craniile omenești.

— Să mergem. Să mergem, îl îndemnă Jane, înfiorată și obosită atât fizic, cât și psihic. Haide să ajungem la fundul locului acestuia.

El nu răspunse, ci se adresă cu felul în care Anabel îi ținuse predica, în urmă cu patruzeci de ani, cu vocea lui liniștită reverberând în sarcofagul cavernos.

— *Uite care este adevărul băiete, singurul adevăr. Ia sau ți se ia, folosește sau fii folosit, condu sau lasă-te condus, ucide sau vei fi ucis.*

— Booth, mă auzi?

El nu spuse nimic.

— Joacă manciurian cu mine.

— *Repetă după mine, rahat mic și ignorant. Repetă după mine, băiete, repetă după mine. Spune asta, spune – ocupă-te de ceilalți înainte să se*

ocupe ei de tine. Spune și crezi în asta. Spune-o până când te arde pe gâtlej, până te lasă vocea.

Jane comandă cu mai multă fermitate:

— Booth, joacă-te manciurian cu mine.

După o ezitare, el murmură:

— Da, în regulă. În regulă, da.

— Trebuie să faci ce îți spun eu.

— Da, mamă.

— Ce ai spus?

— Da, mamă, în regulă.

— Privește-mă. Booth, privește-mă, acum.

Hendrickson se întoarse de la etalarea de cranii, cu fața lipsită de orice expresie. De parcă ar fi văzut șerpi în privirea ei, el își aplecă fruntea și își coborî privirea.

— Da. Desigur. Pe aici. Nu mai e mult.

— Cine sunt eu, Booth?

— Cine ești tu?

— Asta te-am întrebat.

— Ești Jane Hawk.

— De ce m-ai strigat „mamă”?

— Așa am făcut?

— Da.

— Nu știu. Tu nu ești ea. Tu ești tu. Nu știu.

Ea îl studie, apoi îi zise:

— Condu-mă în adâncul acestui loc.

Continuă coborârea pe o scândură aruncată peste o despicătură largă, un coridor de piatră care picură cu firișoare de lumină care tremură înainte pe podeaua prăfuită…

În ultimele două încăperi înainte de sfârșit se găsea o colecție îngrămădită de schelete mici, parcă aruncate cu dispreț, care nu meritau să fie luate în seamă, pentru că nu erau rămășițele vreunei rase de elfi, născocită de Tolkien, ci oasele unor copii care ar fi putut să fie descendenții dușmanilor învinși și omorâți în scopul genocidului.

La o jumătate de oră după ce intraseră pe la capătul de sus al scărilor, ajunseră la bază unde îi aștepta ceea ce trebuie să fi fost, pe vremuri, o cavernă deschisă spre o ultimă pantă care ducea spre lac, prin care se făcea

accesul la complexul subteran. Gura peșterii fusese sigilată cu un zid de cărămizi cimentate, în care se afla o ușă de oțel, la fel cu cea din casa din capătul de sus al scării.

Jane aruncă doza de vopsea și lăsă lanterna pe podea.

Hendrickson își concentră lumina pe gaura cheii, în timp ce ea folosi pistolul pentru încuietori ca să descuie broasca.

În spatele ei se afla camera despre care îi vorbise Booth.

8.

Cu elicopterul sosiră doi agenți. Încă doi se aflau pe drum, pe cale terestră.

Jergen și Dubose lăsară perechea aeropurtată să se ocupe de autoritățile locale, acum cooperante, să curețe scena și să pună cadavrele în saci. Elicopterul în așteptare, așezat în parcare, va duce cadavrele de aici.

În afară de câțiva localnici, care fuseseră martori la incident, era de parcă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nu vor exista relatări în presă sau la televiziune despre împușcăturile din Borrego Springs. Nimeni nu va raporta vreodată că Gavin și Jessica Washington fuseseră omorâți aici. Nu va exista nicio autopsie, niciun raport al medicului legist din nicio jurisdicție. Va fi fabricată o altă poveste plauzibilă pentru a explica moartea lor, care va fi înscenată ca un accident tragic.

Acum, Dubose și Jergen, care administraseră accidente tragice pentru destule persoane de-a lungul anilor, se îmbarcă în VelociRaptor și se îndreaptă spre adresa la care speră să-l găsească pe Fennel Martin, proprietarul sedanului Honda, cu plăcuțele de înmatriculare expirate. Dubose conduce.

Chiar în afara limitei orașului, locuința lui Martin este o rulotă ridicată pe o fundație de blocuri de beton, la adăpostul a doi imenși dafini indieni, ale căror umbre se îndreaptă spre est. La umbră se află o masă de metal vopsită în alb și patru scaune pentru curte, care nu se potrivesc între ele. Un mic petic de iarbă este complet uscat, arătând ca o saltea tatami foarte uzată.

Sub o copertină pentru mașină, atașat de rulotă, se află un Jeep Wrangler Sport, cu două uși, vechi de șase sau șapte ani.

Niște trepte formate din blocuri de beton folosesc drept scară. Jergen și

Dubose preferă legitimațiile lor de FBI în locul celor de NSA, pentru că cetățenii obișnuiți nu prea știu ce este NSA, în schimb au oarecare respect pentru FBI. Dubose bate la ușă.

Bărbatul care le deschide trebuie să-i fi văzut venind. El privește dincolo de ei, spre VelociRaptor și întreabă cu o notă de uimire:

— Omule, ce e aia? E un Ford F-150?

— A fost odată, răspunde Dubose, în timp ce ridică legitimația de FBI. Ești Fennel Martin?

Tipul se holbează cu ochii larg deschiși la legitimația lui Dubose, apoi privește spre Jergen și Jergen ridică legitimația lui. Tipul exclamă:

— Serios, FBI? Uau. Despre ce e vorba?

— Ești Fennel Martin? întreabă din nou Dubose.

Bărbatul se apropie de patruzeci de ani. E slab și bronzat, cu părul lung până la umeri și barbă de o zi, îmbrăcat cu șlapi și blugi și un tricou cu Smashing Pumpkins. Tipul obișnuit care trăiește la limita legii sau cu un pas în afara ei și care este, de obicei, fie arogant și încăpățânat, fără să facă vreun efort să-și ascundă disprețul, sau, altfel, este nesigur în prezența poliției și se pretinde blând și ascultător, în speranța că va părea un cetățean model. Reacția acestui bărbat nu este niciuna dintre acestea. El pare sincer uluit de faptul că niște agenți FBI își fac apariția la ușa lui, perplex și doar puțin încântat, de parcă o duminică plicticoasă a devenit, brusc, interesantă.

— Da, eu sunt. Eu sunt Fennel.

Dubose spune:

— Am vrea să-ți punem câteva întrebări în legătură cu o mașină, domnule Martin.

— O mașină? Sigur. Omule, pe mine mă interesează doar mașinile. Despre ce mașină e vorba?

— Putem să intrăm, domnule Martin? Ar putea să dureze o vreme.

— Ei bine, treaba e că locul e cam murdar, spune Martin. El arată spre masa albă și scaunele pliante aflate la umbra unuia dintre dafini. Haideți să stăm aici. Pot să vă aduc niște beri?

— Foarte amabil din partea ta, domnule Martin. Dar nu putem bea în timpul serviciului. Dubose își pune deoparte legitimația. Și am prefera să intrăm înăuntru.

Spre surprinderea lui Fennel Martin, Dubose îl apucă de scrot, strângând

tare și de gât și îl ridică la câțiva centimetri de la pământ și îl cară cu spatele, în interiorul rulotei locuință.

9.

Ușa de oțel de la baza seriei de caverne se deschise într-o cameră care măsura vreo zece metri pe zece. Era mobilată ca birou sau cameră de lucru, într-un stil simplu, elegant, contemporan. Un birou imens în formă de U și dulapuri asortate, din lemn finisat în galben. Un fotoliu cu scăunel pentru picioare și lampă de citit. Sofa. Măsuțele necesare. Exista și un perete de divertisment, dotat cu un sistem audio și un televizor mare.

Conform celor spuse de Hendrickson, dintre cele două uși interioare, una ducea spre un dressing, cea de a doua spre o baie completă. Față în față cu ușa de oțel prin care intraseră ei, o altă ușă de oțel conducea afară din acest apartament, spre spațiul deschis din spatele casei principale, care avea vedere spre lac.

Din exterior, se spunea despre clădirea cu pereți de piatră că arăta ca reședința modestă a servitorilor și se potrivea cu stilul casei principale. Dar aici, înăuntru, erau semne revelatoare ale unui scop ascuns. Ferestrele erau dotate cu obloane care se încuiau, din plăci de oțel, care nu puteau să fie penetrate de tâlharii obișnuiți. Și ușa care dădea spre exterior avea o caracteristică ce-i lipsea ușii dinspre caverne: trei bare de oțel late de zece centimetri, care ieșeau din tocul ușii, pe toată lățimea ușii, atunci când ușa era încuiată din afară. Ușa nu prezenta o broască sau o yală evidentă; se încuia și descuia de la o tastatură de pe partea asta și o altă tastatură de pe peretele exterior.

Toate astea erau exact așa cum le descrisese Hendrickson, după ce fusese injectat, în bucătăria lui Gilberto și așa cum confirmase după ce se instalase nanomecanismul de control.

— Haide să facem asta rapid, spuse ea. Dă-mi DVD-urile acelea.

Hendrickson spusese că exista un sistem de alarmă pentru casa principală, dar nu și pentru asta. El insistase că Anabel nu ar fi dorit intervenția poliției, în cazul unei încercări de spargere în această clădire.

Chiar și așa, Jane dorea ca treaba să fie încheiată și să plece în cinci minute.

Inițial intenționase să-l ia pe Hendrickson cu ea, să-l folosească drept exemplu al controlului nanotehnologic, să convingă unele autorități care nu erau corupte – dacă putea să găsească așa ceva – despre adevărul acestei tehnologii. Dar deteriorarea lui din punct de vedere psihic, care părea să continue, făcea acest plan irealizabil. Va trebui să-l lase aici.

Jane îl urmă în baia cea mare, care era acoperită în întregime în marmură de culoarea mierii: tavan, pereți, podea, cada de duș. Cada și chiuveta erau cioplite din blocuri din același material și toate instalațiile erau placate cu aur. Anabel avea un apartament în casa principală, dar, când avea nevoie de baie aici, aceasta trebuia să fie dotată exclusivist. Culoarea mierii pentru regina albinelor.

Hendrickson apăsă pe rama curbată, aurită, a oglinzii de deasupra chiuvetei, eliberând un zăvor și oglinda se roti ca o ușă. În interior se aflau cele patru rafturi ale unui dulăpior de medicamente, dotat cu lucrurile obișnuite. Când trase simultan de al doilea și al treilea raft, interiorul dulapului ieși în față, pe niște șine, dezvăluind un spațiu în spatele lui. Din acel compartiment ascuns el scoase o cutie paralelipipedică din plastic pe care i-o dădu ei.

În timp ce Hendrickson împinse înapoi, la locul său, interiorul dulapului și închise ușa cu oglindă, Jane deschise capacul cutiei de plastic. În interior se aflau șaisprezece DVD-uri, în coperte din carton. Pe fiecare copertă fusese tipărit un nume cu o cariocă neagră.

Ea spuse:

— Numele tatălui tău era…

— Stafford. Stafford Eugene Hendrickson.

Înapoi în birou ea găsi DVD-ul însemnat STAFFORD. Puse cutia pe masă. Ezită să-i dea DVD-ul lui Hendrickson.

— Chiar ai văzut asta?

Fața lui era moale și vocea lipsită de culoare, de parcă ar fi călătorit într-un regat cenușiu al sufletului, unde nu mai putea să simtă nimic.

— Desigur. De multe ori. Am privit împreună de multe ori, mamă. Pe vreme aia era o casetă video. Nu aveam DVD pe atunci, nu-i așa? A trebuit să o transferi pe DVD.

Ea trebuia să se asigure că discurile conțineau ceea ce-i spusese el. Ea îi dădu DVD-ul cu tatăl lui.

— Pune ăsta pentru mine.

— Da. În regulă.

El îl duse la centrul de divertisment.

În anii în care Jane lucrase în cadrul unităților 3 și 4 pentru analiză comportamentală ale FBI, ei îi fuseseră repartizate cazuri care implicau criminali în serie. Când urmărise genul acela de persoane până în găurile de șerpi pe care le numeau locuințe, așa cum făcuse întotdeauna, văzuse lucruri pe care nu și le putea șterge niciodată din memorie, care îi reveneau în nopțile de insomnie. Ca să poți supraveghea opera acestor indivizi extrem de malefici fără să-ți pierzi speranța în umanitate era nevoie de o credință fermă în dreptatea acestei lumi și în potențialul sufletului omenesc. Această încredere fusese rănită uneori, dar niciodată distrusă.

Totuși ea se oțeli pentru ceea ce urma să apară pe ecranul lat al televizorului. Intenționa să privească doar atât cât să confirme că descrierea lui Hendrickson era corectă.

10.

Când Jergen îl urmează pe Dubose și pe șuierătorul Fennel Martin în rulota locuință, el descoperă pentru ce gazda lor preferă să stea la masa din curte ca să răspundă întrebărilor. Fata ar putea să aibă treizeci de ani, o frumușică blondă.

Intrarea lor explozivă o surprinde. Ea sare de pe sofa, încheindu-și în grabă nasturii bluzei, deși nu suficient de rapid pentru ca Jergen să nu aibă timp să-i admire întreaga siluetă.

Apropiindu-se de ea, zâmbind într-un mod prietenos, el întreabă:

— Cum te numești, dragă?

— Cine sunteți? Ce-i faceți? L-ați rănit.

Jergen își flutură legitimația de FBI, dar fata pare să nu fie liniștită de asta.

Încă zâmbind, el spune:

— Va fi în regulă. Nu s-a întâmplat nimic. Unele lucruri se întâmplă, asta-i tot. Spune-mi numele tău, dragă.

— Ginger.

— Ginger, poți să-mi arăți unde este baia, te rog?

— De ce?

— Vreau ca tu să stai în baie, în timp ce noi avem o discuție cu domnul Martin. Dar vreau să fiu sigur că nu există o fereastră suficient de mare prin care să te poți cățăra.

— Nu există.

— Nu e vorba că nu te-aș crede, Ginger. Te cred. Dar trebuie să văd cu ochii mei. Așa am fost pregătit. La FBI facem multă pregătire. Eu doar urmez protocolul. Înțelegi?

— Nu. Presupun. Da.

— Deci, hai să mergem să vedem baia.

Fereastra este foarte mică și apropiată de tavan. El lasă capacul toaletei și îi arată să se așeze acolo.

— Unde este telefonul tău, Ginger?

— În poșeta mea. Pe masa de lângă canapea.

— Bine. Nu ne dorim ca tu să suni pe cineva. Doar așteaptă aici și vom termina imediat.

Ea tremură.

— Voi aștepta. Sunt în regulă dacă aștept.

Jergen pășește pe hol și privește înapoi spre ea.

— Fennel nu o să fie în stare de sex, până la urmă. Dar, după ce terminăm, puteți să jucați cărți sau ceva.

Jergen închide ușa și revine în camera de zi, unde fanul Smashing Pumpkins stă așezat în fotoliu.

Bronzul lui Fennel are acum un substrat cenușiu. Transpirația i se scurge pe față. Cu mâna dreaptă își protejează scrotul.

Dubose mutase un scaun lateral, ca să se așeze în fața gazdei lor.

Jergen se așază pe marginea canapelei.

— Fennel, avem nevoie de adevăr și avem nevoie rapid, spune Dubose.

Fennel pare de treisprezece ani când spune:

— Nu sunteți de la FBI.

— Ceea ce nu îmi trebuie, explică Dubose, sunt părerile și comentariile tale stupide. Eu voi pune întrebările, tu vei răspunde și noi vom pleca. Mai devreme spuneai: „Pe mine mă interesează doar mașinile”. Ce ai vrut să spui cu asta?

— Sunt mecanic. Am un loc în oraș. Nu e mare lucru, dar mă ține ocupat.

— Iei mașinile ca să le falsifici testele de poluare, pentru ca rablele să

poată trece inspecția tehnică?

— Ce? Rahat, nu! Am o licență de afaceri de protejat.

— Construiești compartimente secrete în caroserie pentru ca vreun găinar să poată să aducă cincizeci de kilograme de heroină din Mexic?

Fennel aruncă o privire spre Jergen.

— Cred că s-ar putea să am nevoie de un avocat.

Dubose se foiește și își mușcă buza de jos, de parcă ar fi dezamăgit de Fennel.

— Ai avut, pe vremuri, o Honda verde. Ce s-a întâmplat cu ea?

Fennel este surprins de asta. Și poate alarmat.

— Am vândut-o. Era ieftină, mergea bine, dar era exact opusul unei mașini sexy.

— Când a fost asta?

— Nu știu exact. Cu vreo șase ani în urmă.

— Cui i-ai vândut-o?

— Tipului ăstuia. Un tip.

— Nu-ți amintești numele lui?

— Nu. Nu după atâta timp.

— Cum arăta?

— Era asiatic.

— Ce fel de asiatic – chinez, japonez, coreean?

— Nu știu. De unde să știu?

— Ai pus un anunț în ziar, pe vreun site de pe internet?

— Nu. Doar un anunț în fața magazinului meu.

— Cu ce bancă lucrezi?

— Bancă? Wells Fargo. Ce amestec are banca aici?

— Voi avea nevoie de numărul contului. Și de valoarea ceculuí.

Fennel transpiră, din nou.

— Banca lui nu era aceeași cu a mea.

— *Asta* îți amintești, nu-i așa? Nu contează. Îl putem urmări de la o bancă la alta. Care era valoarea ceculuí?

Fennel privește în jur de parcă s-a pierdut, de parcă nu și-ar recunoaște propria sufragerie.

— După șase ani se întoarce să mă muște. Șase ani. E o porcărie totală.

11.

Stăteau în fața marelui ecran cu LED. Hendrickson apăsă butonul PLAY și îi dădu telecomanda lui Jane.

În tăcere, camera trecu peste niște torțe care se înălțau din butoaie de ulei umplute cu nisip, cu fuioare spiralate de fum negru care se înălța spre orificiile de ventilație din tavan. Peste pereții din tablă ondulată ai barăcii Quonset, lumina flăcărilor clipea pe conturul metalului, luminând șopârle cu ochii parcă acoperiți de ochelari, aflate în urmăriri verticale ale unor gândaci care nu puteau fugi din calea limbilor pregătite pentru așa ceva. Rafturi cu lumânări, sute de lumânări groase, cele mai multe negre și roșii, dar, ici-colo, câte un mănunchi de culoare galben-canar, cu flăcările sclipitoare care proiectau, pe toate lucrurile din jurul lor, modele de fluturi falși și făceau aerul să strălucească, precum într-un furnal. Simboluri voodoo pe podeaua de beton, modele complicate desenate cu făină de grâu și mălai și cenușă și praf de cărămidă roșie, reprezentând forțele astrale care participau la ceremonie.

Scena părea lipsită de autenticitate, de parcă fusese montată ca o imitație a unui adevărat ritual voodoo, ca o introducere a poveștii despre crima care urma să se petreacă. Această bănuială fu confirmată când intrară patru bărbați, îmbrăcați nu cu hainele pe care le-ar purta niște preoți Voodoo, ci complet în negru și cu glugi pe cap, ca să-și păstreze anonimatul. În centrul întregii scene, un bărbat dezbrăcat, palid, zăcea legat în lanțuri pe un altar de sacrificiu format din trei cercuri concentrice așezate în formă de scară, în jurul unui piedestal central, cioplit în forma unei perechi de șerpi.

Vorbind pentru sine, în felul în care îi vorbise Anabel, Hendrickson spuse:

— *Uite aici, minunea fără boașe, bucata de rahat fără valoare care a fost tatăl tău. Îl vei auzi cum imploră. Îl vei auzi cum mă imploră pe mine. Îl vei auzi cum imploră, băiete, și învață să nu cerșești nimic de la nimeni. Uită-te aici ce îți aduce cerșitul.*

Camera trecu rapid peste un batalion de tobe conice, albastru cu verde, deși niciunul dintre instrumente sau cei care le foloseau mai fură arătați din nou. Stafford Hendrickson chiar o imploră pe Anabel, cu niște rugăminți disperate și apoi isterice, atunci când cei patru călăi îmbrăcați în negru începură să pună în aplicare actul criminal prelungit. Garouri care să oprească sângerarea, ca să împiedice sfârșitul rapid al victimei. O macetă ascuțită ca o lamă de ras. Începură cu mâna dreaptă.

Jane folosi telecomanda și ecranul se stinse.

Booth Hendrickson spuse:

— *Tăticul tău a fost un tocilar iubitor de istorie. Iubea trecutul, în toată splendoarea lui barbară. Își iubea scara lui diformă, comoara lui arheologică privată. Nu i-am oferit satisfacția să adaug la această colecție vreo parte din trupul lui. L-au lăsat pe mâna șopârlelor jamaicane și a gândacilor, până când poliția l-a găsit pe bastardul bun de nimic.*

12.

Deși Carter Jergen își vrea și el rândul să conducă VelociRaptor-ul și deși există ocazii în care partenerul său îl îngrozește, trebuie să admită că există și momente în care se bucură foarte mult să-l vadă pe Radley Dubose la treabă. În multe moduri subtile, bărbatul masiv generează un aer de amenințare, la fel cum o furtună acumulează o sarcină electrică ce duce la eliberarea bruscă a fulgerului. Sărmanul Fennel Martin. Mecanicul este profund intimidat.

Dubose se ridică din scaunul său și se plimbă prin mica sufragerie, părând mai masiv decât de obicei, în comparație cu spațiul strâmt pe care-l ocupă, cu podeaua care scârțâie sub pașii săi.

— În California, când se vinde o mașină, vânzătorul este obligat prin lege să completeze un formular pentru transferul proprietății și eliberarea de responsabilități, pentru DMV, prin care furnizează, printre alte lucruri, numele noului proprietar. N-ai făcut asta, nu-i așa, domnule Martin?

— El n-a vrut să fac asta. O parte din înțelegere a fost să nu completez formularul de transfer.

— Acum vorbești despre misteriosul cumpărător asiatic – care nici n-a completat o cerere de înmatriculare.

— Era asiatic – n-am mințit în legătură cu asta.

— Cum se numea, domnule Martin?

— Nu mi-a spus niciodată un nume. Nici măcar nu vorbea engleză.

Dubose se opri din plimbare și se întoarse să se uite în jos, la Fennel.

— E adevărat, insistă mecanicul. Avea totul tipărit pe o hârtie.

— Ce avea tipărit?

— Înțelegerea pe care dorea să o facă pentru Honda, termenii.

— Nu putea să vorbească engleză, dar putea să scrie?

— Cineva o tipărise pentru el. Cel care cumpăra cu adevărat mașina. Nu știu cine. Chiar nu știu.

— Deci, cineva dorea o mașină care să nu poată fi legată de el. Nu ți-ai făcut griji pentru responsabilitate, domnule Martin? Dacă foloseau mașina pentru un jaf bancar?

— N-ar fi făcut asta. Era un bărbat foarte amabil, foarte respectuos.

— Cine?

— Tipul asiatic.

— Dar el nu era adevăratul cumpărător. Adevăratul cumpărător ar fi putut să fie un nenorocit de terorist, care dorea să folosească mașina ca să plaseze o bombă.

Mecanicul se apleacă în față, în fotoliu, cu brațele și capul între genunchi, de parcă i se făcuse greață și era pe cale să vomite.

— N-a fost folosită ca mașină-capcană, spune Dubose. Fennel se cutremură de ușurare. Dar trebuie să-l găsim pe cel care a cumpărat-o și trebuie să facem asta al naibii de repede. Ce anume nu-mi spui, domnule Martin? Trebuie să mai existe o parte a poveștii tale, ca să aibă sens.

În nefericirea lui, Fennel Martin vorbește către podeaua dintre genunchii săi.

— Știi despre ce vorba.

— Știu despre ce ar trebui să fie vorba. Dar trebuie să aud.

— Tipul a venit la mine cu condițiile tipărite și cu o geantă plină de bani. Atunci Honda avea șase ani vechime. Făcuse o mulțime de kilometri. Valora vreo șase mii. În geantă erau șaizeci de mii.

— Fără taxe, spune Dubose.

— Ei bine, rahat, acum cred că nu.

După un moment de tăcere, aplecat deasupra lui Fennel, Dubose continuă:

— Așa că ți-ai închipuit că, dacă mașina avea să fie folosită într-o crimă, te vei preface surprins să afli că lipsește, vei spune că a fost furată.

— Părea că ar putea să funcționeze. Chiar aveam nevoie de bani.

— Ai văzut vreodată pe cineva conducând mașina prin oraș?

— Nu, de mulți ani. Atunci, de mult, am văzut-o parcată de două sau de trei ori. N-am văzut niciodată pe cineva în ea. Nu doream să văd pe cineva. Nu doream să știu cine sau de ce.

— Nu doreai să riști să-ți ceară banii înapoi?

Mecanicul nu spune nimic.

— Uită-te la mine, domnule Martin.

Mecanicul nu vrea să ridice capul.

— Nu vreau să mă uit.

— Uită-te la mine.

— O să mă rănești.

— O să fie mai rău dacă nu te uiți la mine.

Reticent, Fennel Martin întoarce capul, privește în sus, înspăimântat.

Dubose spune:

— Am chef să-ți tăbăcesc boașele. Adică la propriu. M-ai obligat să scot detaliile de la tine, unul câte unul. Așa că acum ar fi mai bine să speri că mai există ceva util, ce nu mi-ai spus încă. Pentru că, dacă nu există, vei fi inutil pentru femei, după ce termin cu tine.

Fennel Martin este siderat.

— Nu mai există nimic altceva. N-am ascuns nimic. Nu mai există nimic.

— Ar fi bine să existe.

— Dar nu există.

— Ridică-te, domnule Martin.

— Nu pot.

— Ridică-te.

— Poate…

— Aștept.

— Poate un singur lucru. A fost oarecum amuzant. Condițiile acelea tipărite. Erau scrise cu liniuță. Și după fiecare liniuță, oricine făcuse asta, scrisese „te rog și mulțumesc”. După cum spuneam. „Prețul de achiziție va fi de șaizeci de mii de dolari, te rog și mulțumesc”. Și „Niciunul dintre noi nu va raporta vânzarea, te rog și mulțumesc”.

Dubose privește în jos spre el cu dispreț și, după un moment îndelungat de tăcere, se întreabă:

— Ce ar trebui să fac cu amănuntul ăsta idiot?

— E tot ce știu. Nici măcar nu îmi dădeam seama că știu asta.

— Ai păstrat hârtia care ți-a fost dată?

— Nu.

După o altă perioadă de tăcere, în timpul căreia mecanicul pare că va

muri din cauza tensiunii, Dubose conchide:

— La dracu', nu meriți efortul. Și iese din rulotă.

13.

Una era să vezi urmările acestei brutalități și cu totul altceva era să o vezi în desfășurare, chiar și pentru un minut.

Îngrețoșată, Jane introduse la loc DVD-ul în coperta de carton și apoi îl puse în cutia de plastic, alături de celelalte cincisprezece. Avea încredere în cuvântul lui Booth Hendrickson că alte două discuri prezentau alți doi dintre foștii bărbați ai lui Anabel. Unul îl prezenta pe cel care se presupunea că se spânzurase singur cu un laț din sârmă ghimpată, doar că el implorase pentru viața lui, înainte ca niște bărbați cu glugi să-l spânzure. Și poate că erau aceiași bărbați cu glugi, bine plătiți și doritori să-i facă pe plac, care îl înregistraseră pe cel de-al treilea soț al ei, rugându-se pentru îndurare, înainte să dea foc casei – de fapt să-i dea foc lui și să-l lase să răspândească flăcările în toată casa.

Printre celelalte DVD-uri se aflau înregistrări mai recente care prezentau injectarea și aducerea în sclavie a unui senator al Statelor Unite, a unui guvernator care era considerat de viitor în politica națională, a unui judecător al Curții Supreme, a președintelui unei importante rețele de televiziune, a editorului unei reviste respectate și a altor persoane ajustate. Anabel simțise o aversiune specială pentru fiecare dintre ei; dorea să aibă înregistrări ale convertirii lor, pentru interesul istoric și pentru propria ei distracție.

Cu aceste dovezi și cu toate numele și detaliile suplimentare pe care i le dezvăluise Hendrickson, Jane va găsi o cale să-i ruineze pe tehno-arcadieni, până la ultimul.

În timp ce punea caseta de plastic în geanta ei, televizorul se aprinse. Ecranul arăta figura lui Anabel Claridge, la șaptezeci și cinci de ani, încă frumoasă. O frumusețe dominantă. Pomeții înalți, trăsături sculpturale. Părul des și strălucitor, care se transformase din negru într-un argintiu lucios, mai degrabă decât alb. Ochii ei erau albastru-deschis, la fel că ai lui Jane, ca ochii Petrei Quist, ca ochii soțiilor lui Simon, un albastru poate mai sălbatic, dar din care lipsea orice sclipire de nebunie.

Hendrickson rămase în picioare în fața televizorului, ca un strigoi, așa cum îl lăsase Jane. Părea că introdusese un alt DVD.

Dar atunci Anabel spuse:

— Booth, ce cauți acolo? Ce lucru prostesc ai lăsat să se întâmple?

— Îmi pare rău, mamă. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Ea m-a obligat să fac asta.

Anabel transmitea în direct, poate prin Skype. În spatele ei o fereastră, dincolo de fereastră un palmier. Reședința ei din La Jolla.

Cuprinsă de o fascinație morbidă, Jane se îndepărtase câțiva pași de birou și ajunsese, evident, în raza camerei integrate în televizor.

Ochii matroanei se întoarseră spre ea.

— Fiul meu nu este un nevolnic, asemenea tatălui său inutil. Fiul meu este puternic. Cum l-ai frânt atât de repede?

Era evident că atunci când Hendrickson accesase spațiul din spatele dulăpiorului de baie, el declanșase o alarmă care era îndreptată nu către poliție, ci către Anabel, la îndepărtata La Jolla.

Privirea femeii se mută de la Jane la fiul ei.

— Booth, nu-ți asuma niciun risc. Foc puternic. Ucide-o.

El se întoarse de la televizor, de la Jane și porni să traverseze camera, spre ușa dressingului.

Jane spuse:

— Booth, joacă manciurian cu mine.

Icnetul de surpriză al lui Anabel era o dovadă suficientă că nimeni nu știa despre faptul că Jane pusese mâna pe fiolele cu mecanismul de control, când fusese la reședința lui Bertold Shenneck, în Napa Valley, cu câteva săptămâni în urmă.

— Joacă manciurian cu mine, repetă Jane.

Din nou el nu răspunse, în timp ce manevra levierul pentru deschiderea ușii de la dressing.

Jane își scoase pistolul Heckler și trase de două ori, în timp ce el dispărea în dressing. Primul glonț lovi tocul ușii și îl împroșcă cu așchii, al doilea trecu prin spațiul care se micșora dintre toc și ușă, iar aceasta din urmă se trânti cu zgomot.

— Jigodie ignorantă. Ura lui Anabel era, de fapt, ranchiună, putrezirea minții și a sufletului care evoluase dintr-o răutate purulentă devenind acum violentă și implacabilă. Ranchiuna ei veninoasă avea puterea să-i transforme expresia din cea a unei mari doamne, îmbătrânită elegant, scoasă parcă din revista *Town & Country*, într-o imagine grotescă, îngrozitoare și

frumoasă, așa cum ar trebui să fie figura unui înger, corupt de puterea de a face rău.

— Jigodie mică și proastă. Sistemul tău de control este cu un nivel mai jos decât cel pe care i l-am injectat în urmă cu o lună. Al meu îl domină pe al tău. El este *al meu* și va fi întotdeauna.

Nu era de mirare că el se dezintegra psihic. O rețea era țesută peste alta, craniul lui era aglomerat de structuri nanotehnice, voința lui se stinsese de multă vreme.

Foc puternic. El avea să aducă o armă complet automată, poate o pușcă de asalt cu încărcător extins.

Anabel, aflată la îndepărtata La Jolla, era o amenințare pentru o altă zi. Booth era *amenințarea prezentă.*

Exista o singură cale de ieșire.

Jane puse pistolul în toc, apucă geanta și se grăbi pe ușa prin care intraseră.

În timp ce trăgea să deschidă placa de oțel, o armă se auzi, în mod repetat, din interiorul dressingului. O rafală de gloanțe de calibru mare străpunse ușa, pocni și țiui în mobilierul din spatele ei.

Ea traversă pragul, apucă lanterna de pe podea, unde o lăsase, o aprinse și se grăbi să urce o rampă de piatră, spre o cameră superioară. Ușa de oțel se închise cu o pocnitură care se reverberă, ca o amenințare, prin melcul de piatră.

14.

Purtând ochelari de soare care să-i ferească de strălucirea soarelui din deșert, traversând orașul, atât cât era el, în VelociRaptor, căutând nu se știe ce, punând la bătaie toate abilitățile de care dispunea și puținele cunoștințele pe care universitatea Princeton se obosise să i le inoculeze, Dubose este în continuare la volan.

Cu o carabină în mână, cu ochelari de soare, mai îngrijorat pentru situația lor decât este dispus să admită, Carter Jergen întreabă:

— N-am apucat să luăm prânzul. Unde ar trebui să luăm cina? La pitorescul bar&grill mexican, la restaurantul cu tacos, la un automat de mâncare de la vreun motel vulgar?

— Dacă i-a vândut-o cuiva care locuiește în oraș, spune Dubose, atunci ar fi trebuit să vadă Honda de mai mult de două ori de-a lungul anilor.

— Posibil, recunoaște Jergen.

— Cu siguranță. Un localnic a cumpărat-o, dar nu cineva din oraș. Cineva care este dispus să plătească o căruță de bani ca să evite să aibă o mașină înregistrată pe numele lui.

— N-aș spune că șaizeci de mii sunt o căruță de bani.

— Pentru Fennel Martin însemna o căruță de bani.

— Nu l-am întrebat ce-i cu numele ăsta, Fennel.

— L-am întrebat eu. În timp ce o băgai pe Ginger în toaletă.

Jergen se strâmbă.

— Baie.

— Mama lui, care e mare figură în medicina naturistă, spune că dacă mănânci suficient fenicul (fennel) în fiecare zi, îți adaugi douăzeci de ani la speranța de viață, așa că nu doar că l-a hrănit cu așa ceva, l-a și numit așa.

— Câți ani are mama lui?

— A murit la treizeci și doi de ani. Ceea ce vom face noi va fi să ne plimbăm prin valea asta, cât mai avem câteva ore de lumină, să aruncăm o privire.

— Ce să căutăm?

— Ceva. Orice. Ai o fotografie pe iPhone cu Honda?

— Da.

— O vom arăta câtorva oameni pe care-i întâlnim, pe ici, pe colo. Poate unul dintre ei o recunoaște. Pentru o Honda, are o nuanță foarte particulară de verde.

Asta este prea mult pentru Jergen, această pretenție de maestru al detaliilor *à la* Sherlock Holmes.

— Cunoști culorile în care vin Hondele vechi de doisprezece ani?

— Îmi place Honda. Prima mea mașină a fost Honda.

Dubose încă pare ca ieșit dintr-o revistă de benzi de desenate, dar, de data asta, diferența este că Jergen începe să simtă că el își pierde esența prin asocierea cu acest Hulk și va sfârși, el însuși, ca un detectiv stângaci, dintr-un film de desene animate.

15.

În raza lanternei care se clatină, înainte și înapoi, cu piatra netedă și umedă care pare să tresalte, asemenea pereților unui esofag monstruos, care încearcă să o înghită, Jane se zbate să avanseze… Ea se cațără cu gura deschisă ca să reducă icnetele și gâfâielile respirației, ascultând cu atenție după zgomotele unei urmăriri, care va preceda focurile de armă…

După grota lipită de camera în care figura lui Anabel plutise pe ecranul LED, prin prima dintre caverne, pașii rapizi ai lui Jane erau ușori pe piatra uscată și lipăiau pe cea umedă. Ea ajunse apoi în camera în care, pe ambele părți, erau stivuite scheletele de copii, ca un testament nemuritor al urii și cruzimii. Cărarea prin osuarul inocenților o conduse spre un portic format din lespezi de piatră, îngrămădite de unul sau multe cutremure străvechi. Trei pasaje îi ofereau o alegere. În timp ce intră pe cel marcat cu o săgeată albă de vopsea, de dedesubt se auzi bubuitul ușii de oțel care se trântea cu ecouri apocaliptice răsunând din toate pietrele din jurul ei.

Se afla pe scara strâmbă și urca.

Mușcă din teamă. Avea un băiat pentru care să trăiască.

Grăbindu-se înainte, trecu printr-un coridor de stâncă umedă, cu picături de apă care îi cădeau, reci, pe față și în următoarea cavernă ajunse la o scândură care servea ca pod peste o crăpătură mai largă de doi metri. Când ajunse de partea cealaltă a podului, lăsă sacul jos și cercetă despicătura cu raza lanternei. Avea o adâncime de vreo zece metri, cu pereți înclinați, care ar permite o coborâre rapidă și sigură pe partea îndepărtată și o ascensiune dificilă pe fața mai apropiată. El va avea nevoie de câteva minute ca să traverseze acest obstacol, un timp prețios în care ea putea să pună o distanță sigură între ei doi.

Așeză lanterna pe podea, cu raza îndreptată peste stâncă, spre podul improvizat. Se așeză în genunchi și săltă capătul scândurii din priza în care se afla fixată și trase puternic, smulgând-o din prinderea de pe partea cealaltă. Bucata grea de lemn îi alunecă din mâinii, troncănind în crevasă, scoțând sunete de toacă, pe pereții de piatră.

Din nou în picioare, ea își luă geanta cu prețioasele dovezi, smulse lanterna de pe podea și o stinse. Privi în urmă, în lungul coridorului care picura, spre porticul de la capătul îndepărtat al acestuia, dincolo de care o lumină mătura, înainte și înapoi, prin mormântul inocenților. Acum, când Hendrickson intrase în labirint, se apropia mai repede decât sperase ea, cu arma automată la el.

Aprinzând lumina, se grăbi pe ultima porțiune a cavernei. Urcă un șir îngust de trepte mici și inegale. Pe una dintre ele străluceau trei insecte de un alabastru translucid, cum nu mai văzuse până atunci, fiecare de mărimea degetului mare, cu razele lanternei care le dezvăluia organele interne, ca niște semne voodoo miniaturale, într-un negativ fotografic. Ea își spuse că, deși graba era esențială, nu-și putea permite să se împiedice și să cadă. Cu un picior rupt nu va scăpa niciodată din acest purgatoriu.

Înainte să ajungă la jumătatea camerei următoare, Jane îl auzi pe Hendrickson în camera de mai jos, dincolo de pasajul abrupt. El striga spre ea, lăudându-se ca un băiețel:

— Pot să sar! N-am nevoie de o scândură! Pot să sar ușor atât de departe. Pot să sar!

Ea nu îndrăzni să aștepte să-l audă țipând de durere din fundul crevasei. Poate că ar fi putut să sară peste crăpătură, în urmă cu patruzeci de ani, pe când era un băiat sprinten și mlădios, dar, deși acum regresa la o stare mentală adolescentină, era, în orice caz, un bărbat spre cincizeci de ani, cu mai puține capacități atletice decât în tinerețe. Rugându-se pentru prăbușirea lui, ea se grăbi mai departe și fu impulsionată să meargă și mai repede când, în locul unui țipăt de agonie, el dădu drumul unui strigăt de triumf când reuși să traverseze fisura fără să aibă nevoie de un pod.

Pasajul de ieșire din această cavernă vira puternic spre dreapta. Ea se aplecă prin el. Stinse lanterna și o prinse sub centură. Lăsă sacul să cadă. Scoase pistolul Heckler. Se întoarse în camera pe care tocmai o părăsise. Îl va omorî când va ieși de pe treptele pe care se întâlnise cu insectele fantomatice. Flacăra de la gura țevii pistolului îi va dezvălui poziția, dar el va fi rănit sau mort înainte să poată să răspundă.

Jane îl auzi pe scările acelea, dar nu exista nicio lumină jucăușă după care să-i determine urcarea. Venea prin întuneric. Era de presupus că *regresase* la nivelul de adolescență sau copilărie. Dacă se întâmplase asta, în starea lui redusă, poate că regăsise o amintire ascunsă a arhitecturii acestui cuib de piatră, perfecționată în mii de ore de explorare oarbă și acum nu avea mai multă nevoie de lumină decât insectele oarbe de pe scări.

Deși inima ei galopa, pistolul se simțea ferm în priza cu două mâini și tot ce avea nevoie să facă era să asculte modificarea respirației lui și diferența în modul în care pășea când ieșea de pe scări. El se afla exact în fața ei, la zece metri distanță. Ea nu va putea să-i înfigă toate gloanțele în

mijlocul corpului, dar patru focuri trase în succesiune rapidă vor duce la cel puțin două lovituri, dintre care, cu siguranță, cel puțin una îl va răni grav, dacă nu îl va ucide.

Întunericul absolut, cu un singur vârf de lumină, fără tonuri de gri care să-i ofere perspectivă, era dezorientant. Ea își păstră poziția și nu lăsă arma să devieze într-o parte sau alta. Jane avusese nevoie de mai puțin de un minut ca să urce scările, dar timpul părea atenuat în această beznă totală. Își ținu respirația, ca să-l poată auzi mai bine când ieșea de pe scară. Dintr-odată, nu era decât liniște.

Caz după caz, în cadrul FBI și acum, când plecase pe cont propriu, ea supraviețuise datorită antrenamentului și intuiției. Dacă ar avea de ales între una și alta, ea ar fi trecut peste antrenament ca să se bazeze pe intuiție – vocea liniștită, măruntă, care vine din interior.

Acum îi vorbi din nou și ea știu că Hendrickson anticipase o capcană. El ieșise de pe scară ținându-și respirația, atent să nu facă niciun zgomot pe ultimele trepte. El va începe să se deplaseze în lateral, în jurul camerei care se întindea între ei, în afara liniei ei de tragere. În speranța că fusese suficient de rapidă ca să-i intuiască intențiile, ea trase doar două focuri, fără să îndrăznească să se expună. Încă două secunde puteau să facă diferența între viață și moarte. În timp ce ea se ascundea înapoi în pasaj, el trase o rafală spre lumina focului de la gura țevii ei, poate șase gloanțe. Piatra se sfărâmă, gloanțele ricoșară cu un șuierat subțire de strigoi și, chiar prin acest zgomot, ea auzi fluieratul distinct și mortal al unuia sau două gloanțe care treceau prin spațiul în care se aflase ea.

Jane trebuia să-l lase în ceață pentru vreo zece secunde, cincisprezece. Dacă îndrăznea să aprindă lanterna, el ar urma-o, ar mătura pasajul și ar putea să o doboare fie cu o lovitură directă, fie cu vreo două ricoșate. Ea ridică geanta de pe podea, lăsă lanterna prinsă la centură și se deplasă în pasajul aflat în beznă. Știa că peste patru sau cinci metri acesta se curba spre stânga, o platformă de calcar, și se gândea că lipseau treptele pe tot drumul până sus, deși amintirile ei erau o schiță în comparație cu planurile pe care le putea consulta el.

16.

Întârziaseră două ore. Travis nu dorea să creadă că li se întâmplase ceva rău, dar întârziaseră. Deși ar fi trebuit să stea departe de ferestre, acum el stătea în picioare în camera de zi, privind afară spre șosea, cu speranța că va vedea o mașină verde care să urce spre căsuța asta albastră, cu toată lumea fericită și în siguranță, până la urmă.

Din când în când trecea câte o mașină, dar nu era cea care trebuia.

În ziua în care cineva îl omorâse pe tatăl său, el era plecat să se joace la casa unui prieten, unde rămăsese peste noapte acolo. El nu aflase ce se întâmplase cu tatăl lui, până a doua zi.

Travis nu dorea să se întâmple la fel cu unchiul Gavin și mătușa Jessie. El dorea ca ei să se întoarcă acasă. Îi ceru lui Dumnezeu să-i aducă acasă.

Câinii erau neliniștiți. Duke și Queenie cutreierau casă, nu doar patrulând, ci de parcă erau în căutarea unui lucru.

Îi căutau pe Gavin și pe Jessie, la fel cum făcea și Travis. Gavin și Jessie ar fi trebuit să se afle aici. Era timpul le dea de mâncare câinilor. Exista hrană pentru câini, adusă de acasă, împreună cu biscuiții și zgărzile și lesele și sacii albaștri pentru excremente.

El știa cum să măsoare mâncarea. În curând va trebui să le dea mâncare și să le pună lesele și să-i scoată afară.

El nu voia să-i scoată la plimbare. În primul rând pentru că nu trebuia să iasă din casă. Nu trebuia să răspundă la ușă, să meargă lângă ferestre sau să iasă din casă.

Astea erau regulile. Mama lui spunea că cea mai bună șansă pe care o are cineva la o viață bună și fericită era să respecte regulile.

În al doilea rând, se temea că dacă va încălca regula de a nu ieși din casă, le va aduce ghinion lui Gavin și Jessie. Atunci poate că ei nu se vor mai întoarce niciodată.

Duke veni alături de el și rămase în picioare, privind spre umbrele lungi ale palmierilor, spre soare, spre șosea. Câinele scoase un sunet ca un plânset.

17.

Platforma de calcar, curbată, urca fără trepte. Deși Jane evaluă greșit curbura, de mai multe ori, lovindu-se de pereți, ajunse la vârf, unde se opri

pentru un moment, ca să asculte zgomotul de mai jos de ea. El părea să ezite să o urmeze îndeaproape, de parcă și el se temea să nu fie prins în locul acela strâmt.

Rămâi în mișcare. Planifică acțiunea și decide. Când urmărești și ești urmărit, este mult mai probabil să mori din șovăială decât pentru că acționezi.

Pentru că avea mai multe sarcini, ea puse pistolul în toc. Își ducea geanta în mâna stângă, lanterna acum în mâna dreaptă, cu două degete peste lentilă, ca să micșoreze raza, astfel încât strălucirea să nu poată fi văzută cu ușurință dincolo de colț sau din altă cameră.

În lateral se vedea un pasaj îngust. Apoi o cameră în centrul căreia se găsea un peristil de coloane format din stalactite care se uneau cu stalagmite. Părea atmosfera unui templu, de parcă o congregație subterană de forme mutante se adunase aici, conform unui calendar din infern, ca să venereze zei necunoscuți. Trei pasaje conduceau afară din sală și ea porni pe cel marcat cu o săgeată albă de vopsea, privind frecvent în urmă.

Era ca Iona în burta balenei, deși, dacă acesta ar fi fost un leviatan, ar fi trebuit să trăiască în urmă cu sute de milioane de ani în marea care se retrăsese, cu trupul său masiv fosilizat, cu măruntaiele lui nesfârșite transformate în piatră.

Le luase o jumătate de oră să coboare scara, dar urcarea va dura mai mult. Ea spera că mișcându-se mai repede decât ar părea să fie prudent nu doar că va reuși să aștearnă oarecare distanță între ea și Hendrickson, în urmărirea lui oarbă, dar va reuși să ajungă la suprafață în vreo patruzeci de minute.

Ea se trezi că-și ține respirația atunci când nu intenționa să facă asta și gura i se umplea repetat de salivă, poate stăpânită de o teamă inconștientă că sunetul salivei înghițite va fi de ajuns să îi facă prezența cunoscută.

În prima sală cu cranii, cu sulițele lor letale de obsidian, cu orbitele lor cu dinți și guri căscate, nemișcarea adâncă din urma ei însemna brusc, pentru Jane, nu că Hendrickson se târa tăcut ca o pisică, ci că el nu mai era pe urmele ei. Nu însemna că el fusese împușcat și era mort. Nu că era rănit și handicapat. Nu că se prăbușise într-o nebunie care nu-i mai permitea să funcționeze. *El nu se mai afla pe urmele ei pentru că pornise pe un alt drum*, *cunoscut doar de el și o va aștepta undeva în față.*

Se opri, cu sute de orbite lipsite de ochi privind-o, cu sute de zâmbete

lipsite de veselie întoarse spre ea. Nu. Muşcă din teamă. Ştia ce să facă. Da, exista moarte peste tot, în locul acesta, dar exista moarte şi peste tot în lume, în acelaşi fel. Între idee şi realitate, între mişcare şi acţiune se află umbră. Chiar şi în valea umbrelor morţii, rămâi în mişcare. Planifică acţiunea şi decide. Ezitarea era mortală.

18.

În această strălucitoare duminică după-amiază, în rurala Borrego Valley, biserica albă de lemn, cu clopotniţa acoperită cu şindrilă, pare luminoasă, în soarele sălbatic al deşertului, de parcă atrage lumina puternică în interiorul ei şi o înmoaie şi o dă înapoi într-o formă care este mai uşor de suportat privirii. Îi aminteşte lui Carter Jergen de acele clădiri miniaturale, cu detalii atent realizate, pe care le folosesc oamenii să creeze sate în miniatură în vitrinele pentru Crăciun, prin care trec modele de trenuri electrice, în cercuri plictisitoare.

Vreo două duzini de vehicule sunt parcate în faţa clădirii şi persoanele nou sosite nu intră în biserică, ci o ocolesc printr-o parte, ca să se alăture unui grup care s-a adunat sub un pâlc de copaci, sub care se întind, poate, vreo duzină de mese de picnic.

Dubose trage VelociRraptor-ul la marginea drumului şi studiază scena, pentru o vreme.

— Ce-i cu toată povestea asta?

— E duminică, spune Jergen.

— Dar nu e duminică *dimineaţă*.

— O parte dintre cei nou sosiţi duc coşuri.

— Coşuri cu ce?

— Poate mâncare, sugerează Jergen. Poate că, mai târziu, vor lua împreună masa de duminică.

După ce se gândeşte, Dubose comentează:

— Nu cred că-mi place treaba asta.

Jergen se declară de acord.

— Plictisitor ca o noapte de bingo la o casă de bătrâni. Dar putem să arătăm fotografia cu Honda mai multor oameni în foarte puţin timp.

Dubose se încruntă la acest gând.

— În regulă. Dar haide să intrăm și să ieșim dracului cât mai repede. El conduce în parcarea bisericii și oprește.

În timp ce traversează asfaltul, Jergen aruncă o privire înapoi spre VelociRaptor. Arată ca o magnifică mașinărie prădătoare care, când nu privește nimeni, prinde viață și devorează toate micile vehicule de rahat din jurul ei.

Când ajung la colțul bisericii, țipetele voioase ale copiilor se ridică într-un cor zgomotos și Dubose se oprește.

— O, rahat.

Copiii au tendința să se cațere în poala gigantului și să-l tragă de urechi și să scoată zgomote de claxon când îl apasă pe nas. Pentru ei este ca un câine mare și flocos.

— Zece minute, promite Jergen.

Ei urmează o alee de cărămidă, printr-un peisaj cu pietriș și cactuși și plante de dolari de argint și diverse ierburi suculente, până la pâlcul de nouă copaci mari care umbresc zona de picnic.

Niciunul dintre copii nu se află între copaci, unde se adună adulții. Un loc de joacă separat, cu podea de cauciuc, prezintă o junglă de aparate de gimnastică, un tub de tobogan, leagăne și alte atracții pe care Jergen le credea dispărute după apariția jocului Game Boy. Copiii țipă, aleargă, sar, alunecă, se dau în leagăne și se atacă unul pe altul cu săbii din spumă de cauciuc.

— Să fiu al naibii, mormăie Dubose.

Jergen o întreabă pe o femeie îmbrăcată într-o rochie înflorată dacă pastorul se află printre cei prezenți și ea îi arată un bărbat în jur de treizeci de ani, care stă în picioare puțin mai departe, discutând cu enoriașii.

— Pastorul Milo, spune ea.

Pastorul Milo are capul ras și un fizic atletic. Poartă pantofi sport, blugi albi, o cămașă hawaiiană albastră și un cercel care este o cruce suspendată.

Amintindu-și de reverendul Gordon M. Gordon, de la biserica Mission of Light, Jergen îi șoptește lui Dubose:

— Încearcă să nu-l împuști pe ăsta.

19.

Jane are geanta atârnată peste umărul ei stâng, lanterna acum în mâna stângă, cu două degete încă peste lentilă, ca să permită doar minimul necesar de lumină, cu pistolul Heckler & Koch în mâna dreaptă, fără nicio speranță să facă asta cu o priză cu două mâini…

Toate cele cinci simțuri îi sunt ascuțite de adrenalină și teamă. Bezna pare străbătută de umbre mișcătoare, care se deplasează nu pentru că vreo ființă se află în spațiul apropiat, ci pentru că lumina aduce la viață, pentru scurtă vreme, umbrele, în timp ce ea avansează. Respirația ei e mai jos de o șoaptă. Altfel, niciun sunet, în afară de apa care picură în diverse locuri din beznă, ticăind ca niște ceasuri care măsurau anii cu milioanele. Mirosul de piatră udă se împletește cu mirosul transpirației propriei ei frici.

Așa cum erau adesea, aceste ultime minute înainte de socoteala finală, când se ajungea la omoară sau lasă-te omorât, păreau și de data asta un vis. Caverne care curgeau, în cea mai mare parte, în falduri moi, pe măsură ce pereții se topeau în permanență și se reformau în jurul ei. Colții și craniile masive ale mastodonților, materializate ca niște amintiri ale unei alte încarnări, cu multe vieți înaintea acesteia. Iată din nou rândurile de mâini scheletice, pe vremuri acoperite de carne și ocupate cu munca, cu dragostea, cu joaca, cu războiul. Și în fiecare vis, undeva pândea o bestie, în formă umană sau nu, cele umane mai îngrozitoare decât celelalte. Doar monștrii umani știau ce înseamnă frumusețea și o respingeau, cunoșteau adevărul și îl negau, cunoșteau pacea și nu o preferau, spre deosebire de tigru și de lup, care nu le cunoșteau.

De data asta era un băiat, un băiat pierdut, în ciuda celor aproape cinci decenii pe care le trăise și își căutase drumul, târându-se acum prin această lume subterană, mai încrezător în bezna orbitoare decât în lumină. Dacă o va ucide pentru că i se spusese să o ucidă, va face asta cu o sălbăticie deosebită și pentru că, în demența lui, o confunda pe ea cu mama lui pe care o ura, care îl transformase din băiat în bestie.

Când Jane ajunse la capătul vitrinei cu mâini, făcu o pauză într-un fel de vestibul, între două caverne. Chiar înainte de terminarea acestei mici camere de legătură se întindea un pasaj generos spre dreapta și unul mai îngust spre stânga și, chiar în față, se deschidea o cameră cu decorațiuni sinistre. Se afla doar la două niveluri sub capătul superior al scărilor.

Relaxându-se în față, ea ridică cele două degete care obturau lentila lanternei și lumina străpunge coridorul larg dinspre dreapta: trepte care

coborau în zigzag, pereți care se dizolvau în beznă. Pasajul mai îngust din stânga se ducea drept, fără trepte, și se pierdea dincolo de raza lanternei.

Ea acoperi din nou lentila și rămase să asculte. Din caverna aflată chiar în fața ei se auzea nu picuratul apei, ci un zgomot ca o ploaie măruntă. Își aminti de o scurgere, pe una din laturile camerei, din care apa izvora într-o bandă subțire. Ea se strădui să asculte *prin* clipocitul acesta, care era un sunet alb ce putea să mascheze un sunet mult mai plin de înțelesuri, dar, altfel, era doar nemișcare.

O margine de piatră atârna deasupra deschiderii dintre vestibul și caverna următoare. Ea ezită sub ea, cu brațul drept apropiat de trup, cu pistolul ațintit înainte și luă, din nou, degetele de pe lanternă. Lumina țâșni înainte cu toată forța și mătură camera din fața ei. Nu exista nicio amenințare imediată, nicio neregularitate în pereți, în care un bărbat s-ar putea ascunde ca să o aștepte să treacă.

Singurul loc înșelător ar putea să fie fisura care separa spațiul și care trebuia traversată pe o scândură. Nu putea să-și amintească cât era de lată sau de adâncă. În urcarea ei, la celelalte poduri, fusese îngrijorată, se temuse că el ar putea să se ascundă într-o crăpătură superficială, așteptând să o zdrobească, atunci când pășea pe scândură. Cu cât se apropia mai mult de suprafață, fiecare traversare de acest fel devenea mai periculoasă decât cea dinaintea ei.

Ea astupă din nou raza și se apropie. Mișcarea și acțiunea erau un singur lucru, așa că ea îl auzi doar în fracțiunea de secundă în care el sări de pe muchie și căzu peste ea, aruncând-o la podea. Nu avu timp să se întoarcă și să tragă. Pistolul Heckler & Koch îi zbură din mână, răsucindu-se pe podea. Lanterna se rostogoli și ea. Cu respirația tăiată, pentru o clipă nu se putu împotrivi, cu toată greutatea lui deasupra ei și ea se simți mai aproape de moarte ca niciodată.

El ar fi putut să o termine atunci, dar încetini și o obligă să se întoarcă pe spate, călare peste ea și înțepând-o cu genunchii, cu mâna stângă în jurul gâtului ei, strângând cu asemenea ferocitate încât ea nu reuși să inspire adânc ca să înlocuiască aerul care-i fusese expulzat din plămâni în cădere. La lumina periferică a lanternei, fața lui era o operă suprarealistă de lumini și umbre, atât de fioros transformată de ură și furie încât semăna prea puțin cu el însuși, abia dacă arăta uman, de parcă în timpul ascensiunii el își lepădase strat după strat din identitatea proprie, până când nu mai rămăsese

nimic altceva în afara eului său primordial, necivilizat și lipsit de rațiune, o ființă construită din emoții pure și întunecate.

Când vorbi, cuvintele ieșiră într-un șuierat chinuit, explodând într-un jet de salivă.

— *El este al meu și va fi întotdeauna. Așa este*? *AȘA ESTE*? *El este al meu și va fi întotdeauna. Așa crezi*? *Ce crezi acum*, *cățea depravată*? *Sunt al tău*? *Voi fi întotdeauna*? *Nu*! *ACUM TU EȘTI A MEA*!

El îi cită lui Jane cuvintele mamei lui de parcă ar fi crezut că ea spusese asta și, chiar dacă știa diferența între ea și Anabel, era o diferență care nu mai conta pentru el. Ea își înfipse unghiile în brațul cu care o strângea de gât, sfâșiind pielea. O beznă nu din cameră, ci din interiorul ei îi întunecă perimetrul vederii, când Hendrickson apucă ceva cu mâna dreaptă și îl ridică. Un os mare. Un femur uman. Luat din vreo cameră pe care ea nu o văzuse. La capătul spart, așchii înconjurau miezul gol. Era posibil ca el să fi căzut într-o asemenea demență încât nu mai era capabil să manevreze o armă sau poate că nu luase mai mult de un încărcător atunci când pornise în urmărirea ei. Dar când privi în sus, la fața lui diabolică, ea înțelese că el abandonase arma pentru că nu era *personală.* El avea nevoie ca aceasta să fie o crimă înfăptuită cu propriile mâini, să-i miroasă groaza și să-i simtă zbaterea sub greutatea lui, să cunoască intim căldura și consistența sângelui ei. Vederea ei se încețoșă și mai mult.

Dacă exista o imagine pe care o va lua cu ea când va părăsi această lume, aceea trebuia să fie fața copilului ei, dulcele ei Travis, fața inocenței, ca răspuns la această expresie malefică. El apropie femurul spart spre ochii ei și poate că gândul la Travis fu cel care o electriză, care îi dădu putere chiar și atunci când nu mai putea respira. Ea se răsuci sub greutatea lui care o țintuia și întoarse capul și osul lovi în piatră, desprinzând așchii care i se împrăștiară pe față.

Ura care fierbea de decenii dusese la cea mai neagră ticăloșie, care era sursa puterii lui inumane, dar, când osul lovi în piatră cu o asemenea forță, reverberațiile care îi străbătură brațul drept, pentru o clipă, îl slăbiră și femurul scăpă dintre degetele lui amorțite. El o dorea oarbă și desfigurată și moartă. Când o văzu în viață și neatinsă, furia lui deveni atât de intensă, încât își pierdu și viclenia animalică. El îi dădu drumul la gât cu mâna stângă și își trase brațul înapoi, strânse pumnul și, făcând acest lucru, încetă să mai strângă genunchii peste coapsele ei. Ea își trase piciorul drept

de sub el, cu genunchiul la piept și, când pumnul lui porni în jos, ea lovi puternic cu piciorul spre boașe, rată ținta, dar nimeri o lovitură puternică în vintre. Lovitura îl dezechilibră și pumnul lui nu găsi decât aerul. Ea se avântă în sus și-l mătură de pe ea, el căzu într-o parte și ea sări în picioare.

Luptându-se să respire, ea se îndepărtă, cercetând podeaua în căutarea pistolului. Acesta se pierduse în umbre sau poate că se rostogolise pe piatră și căzuse în fisură.

Hendrickson se ridică în picioare, cu spatele spre ea, debitând obscenități cum nu mai auzise până atunci, de parcă el nu mai cunoștea alt limbaj în afara cuvintelor care erau obscene și murdare, lipsindu-i prezența de spirit să le transforme într-o înjurătură coerentă. El se întoarse și o văzu și veni după ea și ea nu avu altceva de făcut decât să apuce femurul. O parte dintre așchii dispăruseră de la capătul rupt, dar, în același timp, osul se spărsese mai mult devenind la fel de ascuțit ca un stilet. El se repezi spre ea, dar Jane nu se retrase și nici nu rămase pe loc, în schimb se repezi înainte, să-l întâmpine. Neglijent în furia lui, el rămase surprins de atacul ei și nu reuși să-i îndepărteze brațul într-o parte, când ea îi înfipse capătul rupt al osului femural în gât.

Ea păși rapid înapoi, lăsând osul înfipt acolo și, deși curgea sânge din rană, nu exista un șuvoi arterial, așa cum sperase Jane că se va întâmpla. El rămase în picioare, uluit și clătinându-se, cu o mână pe femur, mișcându-și gura, dar fără să poată să rosti alte obscenități. Ea se gândea că el ar trebui să cadă în genunchi, dar, în schimb, gâlgâind zgomotos, el își scoase osul din gât. Făcu un pas spre ea, cu arma, dominator ca un avatar indestructibil al unui zeu crud. Piciorul îi coborî pe lanternă și o împinse din calea lui, cu rânjetul și dinți roșii.

Ca o roată de ruletă, lumina îi oferi lui Jane o ultimă șansă de victorie, oprindu-se astfel încât raza dezvălui poziția pistolului Heckler. Ea ridică pistolul, se întoarse cu el și îl împușcă pe Booth Hendrickson de trei ori, în timp ce, cu mâna strânsă pe femurul antic, el se îndrepta spre ea cu bucuria unui om căruia îi fusese smuls sufletul și, odată cu el, orice constrângere. Când el căzu mort pe podea, ea îl mai împușcă încă de două ori.

20.

Pastorul Milo îi asigură că are un mare respect pentru FBI, în ciuda anumitor dubii pe care le exprimă față de unii dintre directorii mai noi. În timp ce-i însoțește pe Dubose și Jergen printre enoriașii săi, el le explică acestor oameni că nimeni nu trebuie să facă poze cu telefonul și să le posteze pe internet, pentru că asta ar putea să-i compromită pe acești agenți de treabă în orice misiune viitoare sub acoperire care le-ar putea fi desemnată.

Dintre toți cei prezenți, doar patru cred că s-ar putea să fi văzut Honda, când și când. Dar unul singur, un specimen încărunțit, numit Norbert Gossage, spune ceva care îi intrigă pe Jergen și Dubose.

— Pentru o Honda, are o nuanță foarte particulară de verde, spune Gossage, scărpinându-și gâtul acoperit de barbă, din cauza asta îmi amintesc de ea.

Dubose îi aruncă lui Jergen o privire care exprimă îndoieli față de valoarea educației de la Harvard.

— Da, domnule, aveți dreptate în legătură cu asta.

— Honda nu este o mașină pe care oamenii să cheltuiască bani ca să o personalizeze, spune Gossage, scărpinându-se cu degetul arătător în urechea stângă. Așa că observi un lucru atât de straniu ca această vopsea specială. Obișnuiam să o văd pe aici – el își scoate degetul din ureche și atinge fotografia de pe telefon, de parcă nu și-ar da seama că Jergen va trebui, acum, să-i sterilizeze ecranul – în jos, pe valea dinspre sud, cam pe unde se desparte șoseaua numărul 3. Obișnuiam să lucrez prin locurile alea.

— Ai văzut-o unde, exact? întreabă Dubose.

— Nicăieri exact. Întotdeauna era în mișcare când am văzut-o.

— Ai vreo idee cine ar fi putut să o conducă?

— Un tip. N-am apucat niciodată să-l văd prea bine. Adevărul este că mă feream din calea lui când îl vedeam venind. Nu cred că fusese vreodată învățat corect cum să conducă. Și mai e ceva, au trecut ani de când am văzut-o ultima oară.

Cu așteptările înșelate, Jergen întreabă:

— Ani?

— Cel puțin trei ani, poate mai mult.

Deși încearcă să stoarcă detalii suplimentare de la Norbert Gossage, nu mai sunt alte detalii de stors.

Deja, trei copii mici se agață de pantalonii lui Dubose și bărbatul uriaș

arată de parcă ar vrea să înceapă să-i chelfănească.

E timpul să plece.

21.

Jane își recuperă geanta și lanterna și traversă scândura, rezistând impulsului de a privi în urmă, de parcă Hendrickson ar rămâne mort doar atâta vreme cât ea era convinsă că îl omorâse.

Își croi drum spre capătul de sus al scărilor și ieși prin clădirea de piatră, în ziua înzăpezită. Trecuseră treizeci și opt de minute de când fugise din bârlogul lui Anabel, de la baza scării diforme.

Fără îndoială că femeia, de la casa ei de iarnă din La Jolla, raportase prezența lui Jane celor care aveau o dorință arzătoare să o vadă moartă. Trebuia să rămână în mișcare, dar furtuna care îi întârziase călătoria era acum aliatul ei. Ei ar putea să pună pe picioare o echipă de atac în Las Vegas, chiar și din Reno, poate din Sacramento. Oricum, zăpada cădea mai des ca niciodată și briza ușoară devenise un vânt tăios. Singurul mod în care ei puteau ajunge la timp la ea era cu elicopterul, dar vântul și vizibilitatea slabă și certitudinea acumulării de gheață pe rotor, care ducea la prăbușirea elicopterului, îi obligau să amâne.

Până când ajunse la Explorer-ul ei Sport, tremura incontrolabil, nu doar din cauza vremii, pentru care nu era corespunzător îmbrăcată. Motorul porni la prima cheie. Ea dădu drumul la căldură.

De la scurtul drum forestier la cel mai lung, la drumul de țară și la șoseaua 50, cuvântul de ordine era *alb.* Până când traversă granița statală, din Nevada în California, reuși să reducă încălzirea.

Se opri să alimenteze combustibil în South Lake Tahoe și se gândi să rămână acolo peste noapte, pentru că ei nu se vor aștepta ca ea să se mai afle în zonă la venirea zorilor. Dar deși condițiile de trafic erau departe de a fi ideale, plugurile lucrau și șoseaua 50 Vest era deschisă și ea se decise să încerce la Placerville.

După lupta cu Hendrickson simțise o durere în partea stângă, deasupra șoldului și sub cutia toracică. Fusese rănită cu o săptămână în urmă, la San Francisco. Nimic serios, deși avusese nevoie de copci și fusese cusută de un prieten care era medic. Era posibil să-și fi rupt o copcă sau două, dar

acum nu era momentul să verifice.

Porni mai departe.

Frumusețea pe care i-o oferea, de obicei, zăpada lipsea din această furtună. Avea în ea ceva de cenușă, în acest moment, de parcă dincolo de vizibilitatea limitată pe care i-o permitea viscolul lumea ardea și, când se va opri căderea de cenușă, se va dezvălui ca o mare de ruine, spre orice orizont.

Supraviețuirea poate că era o chestiune de antrenament și intuiție, însă era și un dar, pentru care era necesară recunoștință. Kilometru după kilometru, dezolarea care îi învăluise sufletul nu se va ridica, nu-i va lăsa loc pentru liniște.

În cele din urmă apelă la muzică și o dădu tare, astfel încât sunetul monoton al lanțurilor pentru zăpadă să nu se mai audă. Rubinstein la clape, Sascha Heifetz la vioară, Gregor Piatigorsky la violoncel. Trio pentru pian în Si Minor, op. 50, de Ceaikovski.

Ea nu știa în ce moment anume începuse să plângă, în timp ce conducea și nici nu realiză în ce moment se oprise din plâns, dar apoi cenușa deveni din nou zăpadă și recunoștința o învălui, la fel și harul și speranța.

22.

Mai rămăsese o jumătate de oră de lumină, dar Travis știa că nu poate să mai aștepte. Se întâmplase ceva îngrozitor.

El nu trebuia să iasă afară, dar regulile nu mai erau reguli. Trebuia să gândească pentru sine.

El hrăni câinii și le puse lesele și îi scoase afară să-și facă nevoile. Erau câini buni și nu o luară la fugă atunci când el scăpă lesa ca să le adune rahatul în pungile albastre. El legă gurile pungilor și le înnodă și le lăsă la poartă.

Luă din nou lesele în mână și îi conduse spre hambarul care părea că stă să cadă, dar care nu se prăbușea cu adevărat, deși arăta ca un dezastru.

El se așeză în fața ușii unde se așezase unchiul Gavin mai devreme, când totul părea că va fi în regulă.

El nu încercă să bată la ușă sau să o deschidă. Unchiul Gavin îi spusese că există camere și vărul Cornell va ști când cineva așteaptă acolo.

Poate că vărul Cornell dormea sau poate că îi luă ceva vreme să se hotărască ce să facă, dar, după mult timp, se auzi un bâzâit și un clinchet și ușa se deschise.

Travis păși într-o cameră mică și luă câinii cu el. Ușa din urma lui se închise singură.

Ușa din fața lui nu se deschise imediat. Câinii se agitau, dar Travis nu.

El privi în sus spre cameră și, după o vreme, consideră că trebuie să spună:

— S-a întâmplat ceva foarte rău.

Mai trecu încă un minut sau două și se deschise ușa interioară.

El intră într-o cameră mare plină de cărți și scaune confortabile și lămpi, cu multe cercuri de lumină și umbră.

Duke și Queenie erau atât de agitați în acest loc nou încât traseră de lesele din mâna lui Travis și începură să umble încolo și încoace, mirosind totul.

Un bărbat stătea în picioare, lângă un fotoliu, la lumina lămpii. Era foarte înalt și nu la fel de negru ca unchiul Gavin. Înalt și subțire ca o sperietoare de ciori pe papainoage sau ceva asemănător.

Bărbatul spuse:

— Aceștia sunt niște câini mari. Nu-i lăsa pe cânii ăștia mari să mă omoare. Te rog și mulțumesc.

23.

Cu lumina zilei estompându-se rapid, Jergen și Dubose se învârtesc încă prin Borrego Valley, căutând nu se știe ce. Sau cel puțin Carter Jergen nu știe. Partenerul lui, aparent stăpânit acum de iluzia că este un clarvăzător, conduce încet, făcându-le semn cu mâna șoferilor nerăbdători să-l depășească, cu ochii mijiți pe sub ochelarii de soare, cercetând peisajul inospitalier, de parcă Travis Hawk ar putea să îl traverseze în costum de camuflaj, privind fiecare structură de parcă ar suspecta că fugarul în vârstă de cinci ani este ascuns acolo cu un arsenal întreg și o sută de mii de gloanțe.

— Nu putem să ne aflăm în căutarea Hondei de un verde particular, pentru că aceasta se află în oraș, la magazin.

Dubose nu spune nimic.

— Și oricine a condus-o în urmă cu mulți ani, trebuie să conducă acum altceva, dar noi nu știm ce.

Dubose conduce în tăcere.

— Ceea ce ar trebui să facem, spune Jergen, este să săpăm adânc în trecutul celor doi Washington, să vedem dacă nu găsim vreo legătură între unul din ei și cineva din acest deșert uitat de Dumnezeu.

Dubose se îndură să vorbească.

— Vom începe să facem asta după lăsarea întunericului. Când nu mai este lumină ca să cercetăm.

— În regulă. Dar ce anume căutăm?

Dubose își păstrează strategia pentru sine.

El încetinește, în timp ce se apropie de o casă mică, cu stucatură, de un albastru șters, cu un acoperiș metalic alb, umbrită de palmieri neîngrijiți.

24.

În timp ce Travis povestea cum unchiul Gavin și mătușa Jessie își schimbaseră felul în care arătau și plecaseră în oraș și nu se mai întorseseră, bărbatul cel înalt și ciudat nu se opri nicio clipă din mișcare, în timp ce asculta.

Mișcare, mișcare, mișcare, în partea asta sau cealaltă, încolo și încoace, continua să-și frece palmele sale uriașe una de alta, de parcă le spăla sub un jet de apă. Când nu făcea asta își acoperea fața cu mâinile, de parcă trebuia să fie ceva ce nu dorea să vadă și uitase că putea să închidă ochii. Continuă să-și treacă mâinile peste față, incapabil să vadă pe unde merge și aproape se prăbuși peste un scaun. Dădu peste o masă, zgâlțâind lampa aflată pe ea.

Nu mai era mult din povestea lui Travis, dar bărbatul cel mare și straniu, care era domnul Cornell Jasperson, îi cerea să repete unele detalii iar și iar, de parcă acestea s-ar fi putut schimba câte puțin, de fiecare dată, până când, după o vreme, întreaga poveste ar ajunge să fie diferită și Gavin și Jessie s-ar putea întoarce acasă și n-ar exista niciun motiv de îngrijorare, până la urmă.

Când domnul Jasperson încetă, în sfârșit, să mai ceară să audă partea asta sau cealaltă, el rămase tăcut, cu mâinile peste față, privindu-l pe Travis

printre degetele răsfirate. După o perioadă de tăcere, el spuse:

— Nu știu ce să fac.

— Nici eu nu știu, spuse Travis. Doar că ar fi mai bine să-i spun mamei mele.

Abia atunci înțelese că nu luase cu el telefonul de unică folosință, pe care era lipit numărul de unică folosință al mamei lui.

— Trebuie să mă întorc în casă.

25.

Aleea care duce la căsuța albastră este nepavată și năpădită de buruieni. Curtea din vecinătatea imediată a casei este din pietriș mic. În spatele casei se ridică un hambar nevopsit, la care fiecare perete se sprijină pe celălalt, un amestec instabil de mucegai uscat și rugină și carton gudronat, care stă să se prăbușească în orice moment…

— Îmi amintește de casă, de West Virginia, spune Dubose.

Carter nu se poate împiedica să-l întrerupe.

— Ai locuit într-un hambar?

— Aveam o casă poate puțin mai bună decât asta, dar hambarul era mai rău.

— Cum ar putea să fie mai rău? se minună Jergen.

— A necesitat ceva efort, dar părea un loc atât de plin de șobolani încât îndrăzneai să intri doar dacă doreai ca familia să încaseze asigurarea ta de viață. Niciun oficial nu a intrat acolo în timp ce bunicul și tatăl meu distilau whisky și îl împachetau acolo și mai târziu, când fratele meu Carney a aprins toate luminile și a plantat o recoltă de iarbă.

— Bunicul și tatăl tău erau contrabandiști de alcool?

— Nu ăsta este cuvântul pe care l-ar fi folosit ei.

— Și fratele tău era traficant de iarbă?

— Cultivă puțin. Dar este prea mare consumator ca să fie traficant. Oricum, Carney este un nenorocit de clasă mondială. Pentru mine e mort.

Jergen se gândi puțin la ultima frază.

— Când spui e mort pentru mine, vrei să spui…?

— Nu, nu l-am omorât. Deși sunt momente în care îmi doresc să o fi făcut. Oricum, până și viața lui Carney era bună, pe vremea aia.

— Ei bine, îl compătimește, Jergen, cu toții simțim asta pentru o rudă sau alta.

Reveria lui nostalgică se apropie de final și Dubose își ridică piciorul de pe frână și VelociRaptor-ul alunecă în față.

— Au lăsat băiatul undeva în vale când au plecat la magazin. El se află încă pe undeva pe aici. Mama lui va ști unde și, mai devreme sau mai târziu, va veni după el.

26.

– Nu mă lăsa singur cu acești câini mari și înfricoșători, spuse domnul Jasperson, te rog și mulțumesc.

— Nu îți vor face rău, promise Travis. Doar voi da o fugă până la casă să iau telefonul și mă întorc imediat.

— Of. O, Dumnezeule.

— Vei fi în regulă.

Duke și Queenie se tolăneau sprijiniți unul de celălalt, o grămadă de blană la fel de amenințătoare ca un covor.

— Mă voi mișca rapid, promise Travis.

El se duse în vestibul și ușa se închise în urma lui și el deschise ușa exterioară.

Pe drum, un camion monstruos trecea cu viteză mică, rulând pe șase cauciucuri imense, de un negru strălucitor și la fel de tare ca orice lucru din *Războiul stelelor*.

27.

– … Încă, pe undeva pe aici. Mama lui va ști unde și, mai devreme sau mai târziu, va veni după el, spune Dubose și accelerează.

— Și noi vom pregăti o sută de capcane pentru ea, spune Jergen.

— Da, dar eu n-aș paria prea mulți bani că va intra în toate o sută. În timp ce o așteptăm, va trebui să-l găsim pe băiat.

— Crezi că se va preda, dacă va afla că am pus mâna pe el? Vreau să spun, va trebui să-și dea seama că îi vom injecta și pe ea, și pe el, dacă nu-i

omorâm, pur și simplu.

— După multă considerație referitoare la relația dintre mamă și copil, spune Dubose, de parcă era un filosof cu gândire profundă, felul în care văd eu asta, dacă nu se predă în termen de șase ore după ce află că avem copilul, atunci, pur și simplu, îl omorâm pe micul bastard. Pentru că asta este ca și cum am ucide-o pe cățea însăși. După asta va fi terminată. Nu va mai avea nicio putere în ea. Ar putea chiar să se sinucidă și să ne salveze de necazuri.

Pe măsură ce se lasă noaptea, ei mai rulează câțiva kilometri în tăcere, timp în care Jergen se gândește la neclintita cruzime a partenerului său, pe care nu se poate abține să nu o admire.

— Cred că ai dreptate în legătură cu puștiul. Dar eu nu i-aș da șase ore. Poate două.

28.

În zilele Goanei după Aur, Placerville, care se întinde pe malul estic al Mother Lode, purta numele Old Dry Diggins. Era un loc atât de lipsit de lege încât, pentru menținerea ordinii, autoritățile începuseră să spânzure răufăcătorii câte doi deodată, după care așezarea ajunse să fie cunoscută ca Hangtown (Orașul Spânzuraților). În zilele noastre, Placerville era un loc mult mai puțin colorat și mai liniștit.

Jane condusese vreo treizeci de kilometri dincolo de furtună și puse să i se scoată lanțurile când realimentă. Acum găsi un motel generic, plăti cu bani lichizi pentru o noapte și își duse tot bagajul în cameră. Valiza diplomat din aliaj de titan, care conținea cei 210 000 $ care-i aparținuseră pe vremuri lui Simon Yegg, nu putea fi văzută, după ce o făcu să alunece sub un cuier care se înălța pe patru picioare scurte.

Se duse la supermarketul din apropiere, trecu pe la tejgheaua de mâncare și comandă două sandvișuri cu friptură de vită, cu brânză Provolone și muștar.

Femeia solidă care îi prepară și împachetă sandvișurile era sensibilă la stările celorlalți.

— Ai avut o zi lungă, dragă?

— Am avut și zile mai bune.

— Sunt convinsă cu un e vorba de necazuri cu bărbații.

— Nu mai e cazul.

— O fată atât de drăguță ca tine ar trebui să le facă lor necazuri.

— Se mai întâmplă și asta.

În raionul pentru băuturi, ea găsi vodca Belvedere și adăugă o jumătate de litru la coșul ei de cumpărături.

Întoarsă la motel, ea își umplu o găleată de la aparatul automat de gheață și cumpără două Cola Diet.

În camera ei, își scoase peruca lui Elizabeth Bennet. Își pierduse pe undeva un inel care se prindea de nas. Nu mai conta. Anabel o văzuse cu această înfățișare, probabil chiar înregistrase o imagine a ei, ceea ce însemna că nu mai putea să fie Liz.

Ea își dezveli și examină rana de pe partea stângă. Nu arăta rău. O crustă subțire de sânge. Rupsese una dintre copci. Se vindeca suficient de bine și mai avea destule antibiotice.

Făcu un duș fierbinte și își puse o pereche de chiloți și un tricou. Amestecă vodca și Cola și se așeză pe pat să mănânce sandvișurile. Exista un televizor, dar ea nu dorea să-l pornească.

Bătut în cuie pe noptieră, ca să împiedice să fie furat, un radio cu ceas îi oferea o alternativă. Găsi un post care transmitea o retrospectivă Mariah Carey. Acea voce senzațională. *I Don't Wanna Cry* și *Emotions*. Și apoi *Always Be My Baby* și *Love Takes Time* și *Hero* și altele.

Muzica poate să te ridice atât de mult și muzica poate să te distrugă și, uneori, poate să facă ambele lucruri cu același cântec.

Când termină de mâncat și se simți complet calmă, se gândi să sune pe telefonul de unică folosință pe care îl lăsase la Gavin și Jessie.

Tocmai termina al doilea pahar de vodcă și chiar atunci începu să sune propriul ei telefon. Ea stinse aparatul de radio și luă telefonul de pe noptieră și răspunse la apel. Îl auzi pe Travis spunând: „Mami?"

Orice se întâmpla se regăsea acolo, în acel singur cuvânt, pentru că, de când se afla pe fugă, împreună cu el, de la casa lor din Virginia, cu luni în urmă, el o chemase doar „Mamă", de parcă înțelegea că lui îi revenea sarcina să se maturizeze mai repede. În afară de asta, îl cunoștea atât de bine încât putea să-l citească din doar două silabe. Își aruncă picioarele jos din pat și se așeză pe marginea saltelei.

— Ce nu e în regulă, dragule?

— Unchiul Gavin și mătușa Jessie au plecat după cumpărături și nu s-au mai întors.

29.

Jane era în Placerville, care părea un fel de suburbie a iadului, când Travis se afla atât de departe, în Borrego Valley. Camera de hotel părea acum o cușcă în care se mișca neîncetat, fără scop, cu o durere în piept de parcă groaza care-i prinsese sufletul în gheare era un lăstar cu ghimpi, un demon de groază care se hrănea din mintea ei…

Cunoștea întreaga poveste despre vărul lui Gavin, Cornell Jasperson, strălucitor și extrem de excentric, un fel de maniac al sfârșitului lumii, dar nu nebun. Ea aprobase locul lui ca variantă de rezervă. Dar nu-și permisese să se gândească la faptul că putea să vină și acest moment.

Travis se va afla în siguranță acolo, pentru o vreme. O vreme scurtă. Două zile, poate trei.

Doar dacă Gavin și Jessie nu fuseseră injectați. Atunci ei îi vor dezvălui locația.

Dar ei nu fuseseră injectați. Ei nu ar fi permis să se lase capturați. Ei știau ce ar însemna asta: sclavie prin rețeaua nanotehnică.

Cu siguranță că erau morți. Ținea la ei nespus și acum ei erau morți. Vor exista ceva vești despre moartea lor, de dimineață, vreo poveste inventată, care nu va conține niciun adevăr. Ea nu se putea scutura de sentimentul că, prin faptul că îi angrenase în acest război, era responsabilă pentru moartea lor. Da, ei înțeleseseră riscurile, nu exista nicio îndoială. Ei văzuseră asta ca pe propria lor luptă, ca pe războiul tuturor, al tuturor celor care iubeau libertatea și care aveau suficientă experiență să înțeleagă că răul era real și implacabil. Dacă ei ar putea să-i vorbească, acum, din locul acela misterios despre care nicio ființă umană nu cunoștea întregul adevăr, ei ar absolvi-o de responsabilitate, dar, în durerea ei, se simțea oricum cuprinsă de vinovăție.

Se îmbrăcă și ieși afară și inspiră adânc aerul tare al nopții și rămase așa, tremurând, simțind nevoia de a face ceva. Cerul rămăsese la fel de acoperit de nori ca atunci când ajunsese.

Nicio cantitate de vodcă nu o poată face să adoarmă.

Dorea să fie în Borrego Springs *acum*. Dar cel mai rău lucru pe care-l putea face era să se grăbească să ajungă la Travis. Va avea nevoie de toată noaptea ca să ajungă acolo. Ei o vor aștepta și ea va fi epuizată și ușor de doborât. Trebuia să aibă un plan ca să intre și să iasă din vale, nedetectată. Pe vremea când era agent FBI, se ocupase de cazuri de criminali în serie și ucigași în masă. Acum, de când fusese ea însăși etichetată drept criminal și trădător, rămânea în viață dacă își păstra calmul. Dar ăsta… ăsta era testul suprem al curajului și prudenței, în fața unei amenințări extreme. Nu doar viața ei, ci și cea a fiului ei depindea acum de capacitatea ei de a nu ceda în fața emoțiilor puternice.

Chiar și așa, își dorea să fie mai aproape de Travis, chiar dacă doar puțin mai aproape, și își mai dorea ceva. Își dorea stele.

Se întoarse în camera ei și își puse un machiaj excesiv, un ruj de buze albastru și peruca brunetă, ciopârțită pe toate părțile, pentru că asta era cea mai rapidă opțiune pe care o avea. Ei cunoșteau acum această înfățișare, dar nu știau numele Elizabeth Bennet; putea să-l mai folosească încă o dată.

Își puse bagajul înapoi în mașină, înapoie cheia camerei și porni spre vest, spre Sacramento și apoi spre sud, spre Stockton.

30.

Această epuizare avea consistența unei prezențe reale, o chestie înfășurată în jurul gâtului ei, ca o pelerină care o apăsa din greu pe umeri. Exista întotdeauna un moment în care voința de fier și un suflet hotărât nu mai puteau compensa pentru oboseala minții și a mușchilor. Vederea i se tulbură din cauza oboselii, până când, dacă mai rămânea pe șosea, devenea un pericol pentru ea și pentru ceilalți.

La 11:50 p.m., în apropiere de Stockton, cerul se limpezi. Mai spre sud, când noaptea se eliberă de ultimele zdrențe de nori, Jane ieși de pe autostrada interstatală 5, în comunitatea mică din Lathrop, unde avea să își ia o cameră peste noapte.

Oricum, înainte, ea se opri pe marginea drumului, la marginea orașului și ieși din mașină și făcu câțiva pași pe câmp. Cerul era plin de stele care pluteau în întunericul etern pe care doar lumina lor îl liniștea. Cel mai apropiat soare dintre toți, cel care încălzea pământul, se afla la câteva ore

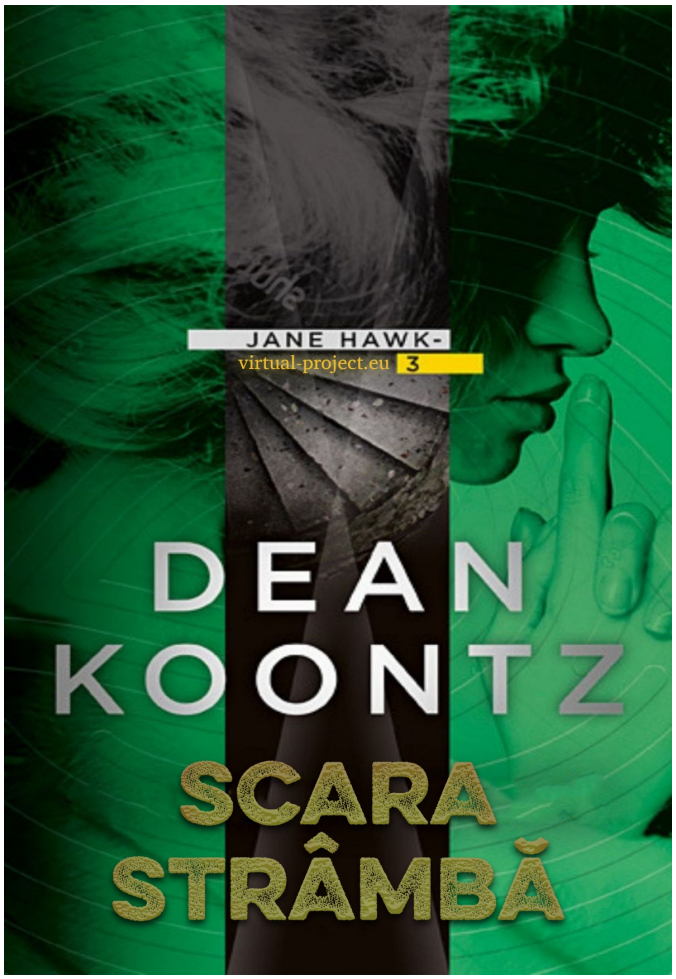
sub orizontul estic. Când se va ridica, va dezvălui o lume de minuni, o lume care era generoasă cu atâta frumusețe naturală, cu o asemenea adâncime și complexitate încât un suflet onest simțea un înțeles în orice și tânjea după *cunoaștere*. În noapte, așa cum era acum și în lumina dimineții, existau bărbați și femei care creau muzică, scriau poezie și romane, dezvoltau tratamente noi, luptau în războaie împotriva forțelor răului, munceau din greu și cinstit, creșteau familii, iubitori, grijulii, plini de speranță. O gaură în pământ, cu galeriile sale transformate într-un muzeu care etala opera cruzimii și groazei – nu acesta era adevărul lumii, așa cum insista Anabel. „Adevărul" era deziluzia celor pentru care viața nu însemna nimic altceva în afară de o cursă pentru putere, care fie că nu puteau, fie că refuzau să vadă frumusețea și minunile lumii, care doreau să găsească înțelesuri dincolo de ei înșiși, care trăiau ca să controleze, să le spună altora ce să facă sau ce să gândească sau în ce să creadă și care se bucurau să-i distrugă pe cei pe care nu-i puteau supune. Dacă era inevitabil ca evoluția tehnologiei să le furnizeze puterea absolută după care tânjeau, tot era nevoie să li te împotrivești. Când fusese creat universul și lumina se născuse în interiorul stelelor, chiar dacă încă din primul moment totul fusese modelat către tiranie și sclavie, ea ar prefera să fie condamnată decât să aibă un asemenea viitor pentru ea și pentru copilul ei. Dacă ei o obligau să se scalde în sânge și nu-i permiteau să ajungă niciodată la un țărm liniștit, ea îl va căuta, chiar și așa, până când va muri. Și dacă ei continuau transformarea diavolească a acestei lumi, ea le va da iadul însuși, deschizând ușa pentru ei.

Și acum camera de motel. O pernă. Oboseală și tristețe și har și recunoștință. Somn imediat. Și, odată cu apariția soarelui dimineții, minunea și groaza tuturor acestor lucruri.

virtual-project.eu

[1] Baracă Quonset – baracă prefabricată, din tablă ondulată, galvanizată, folosită de armata americană începând din al Doilea Război Mondial. (n.tr.).
[2] *The Body Snatchers* este un roman științifico-fantastic din 1955 scris de Jack Finney, inițial serializat în 1954 în *Colliers Magazine.* Cartea stă la baza filmului cult *Invazia jefuitorilor de trupuri* din 1956.
[3] *Prăbușirea Casei Usher* – nuvelă de groază a lui Edgar Alan Poe și film inspirat după aceasta. (n.tr.).
[4] Boko Haram, organizație teroristă, ramură a ISIS, în Africa de Vest. (n.tr.).
[5] Doo-wop – varietate de ritm & blues, specifică tinerilor afro-americani, la începutul anilor 1940. (n.tr.).
[6] Începutul poemului *Jack și vrejul de fasole.* (n.tr.).

JANE HAWK-
virtual-project.eu 3
DEAN
KOONTZ
SCARA
STRÂMBĂ